

นิพนธ์นิพนธ์

พ.ศ. ๒๕๒๖

SL
398.2
U149H
2526
ด.15 ด.1

สารบัญ

1. บทเรียนจากไถ่ป๋า	นิทาน	พม่า	1
2. ไถ่หยิงยโส	"	ยุโรป	4
3. เสียงจากสวรรค์	"	ชาวยิว	6
4. มริเลพญายัย	"	แอฟริกา	10
5. โปโป-อิกซ์ตะลา	"	เม็กซิโก	13
6. เจ้าชายสายรุ้ง	"	ยุโรป	17
7. ชั่วเม็คเคียว	"	พม่า	21
8. แก้วโรคซ์เหนียว	"	เนปาล	24
9. จองเวร	"	จีน	26
10. เงินฯ ทองฯ	"	ญี่ปุ่น	28
11. นางเป็ดป่า	"	รัสเซีย	30
12. คำตัดสิน	"	ชาวคำตี้	33
13. แม่ฯ ลูกฯ	"	แอฟริกา	36
14. ขโมยคำกับอัสวินแห่งเกล็น	"	ไอร์แลนด์	39
15. ขโมยคำกับอัสวินแห่งเกล็น (จบ)	"	ไอร์แลนด์	43
16. ร้ายเหลือ	"	ชาวกะฉิ่น	46
17. มาเริ่มกับเด็กลูกผี	"	แอฟริกา	50
18. ผู้หญิงปราบยักษ์	"	เนปาล	53
19. ตกลงกันได้	"	พม่า	56
20. เสียท่า	"	สก๊อตแลนด์	58
21. หางจะกวด	"	อินเดีย	61
22. คนช่างโว	"	พม่า	64
23. แรงวิชา	"	แอฟริกา	67
24. เงินน้อย	"	จีน	69
25. บาลีต็อก	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	73
26. โทษใคร	"	พม่า	75

27. สาวน้อยบันได	นิทาน	สก็อตแลนด์	78
28. หญิงใจกล้า	"	เกาหลี	81
29. ตลาดคนตาย	"	แอฟริกา	84
30. เจ้าชายหลืน	"	ชาวไอซ์แลนด์	87
31. เรื่องของหญิงชรา	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	90
32. หวังกรบโบราณ	"	คอเคซัส	92
33. คนกับผี	"	เกาหลี	95
34. คนกับผี (จบ)	"	เกาหลี	97
35. เจ้าป่า	"	จีน	100
36. นางสิงห์	"	แอฟริกา	104
37. นางนกเข่า	"	รัสเซีย	107
38. เรื่องของคนโง่	"	จีน	111
39. ไฮลิบู นายพราน	"	ชาวมองโกเลีย	114
40. เมืองคนไม่รู้จักหลับ	"	แอฟริกา	117
41. มนต์ความมั่งคั่ง	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	120
42. งานแห่ประทีปโคมไฟ	"	ญี่ปุ่น	122
43. งานแห่ประทีปโคมไฟ (จบ)	"	ญี่ปุ่น	125
44. นักแห่งความสุข	"	ทิเบต	128
45. สร้างมนุษย์	"	แอฟริกา	131
46. คดีสัตว์	"	พม่า	134
47. เจ้าชายแคเนียล	"	รัสเซีย	136
48. ห่านป่าน้อยผจญภัย	"	จีน	140
49. ห่านป่าน้อยผจญภัย (จบ)	"	จีน	144
50. พันเหรียญทอง	"	ฮังการี	148
51. เล่ห์หมาจิ้งจอก	"	เวียดนาม	152
52. นางเงือกกับชาวประมง	"	สิงคโปร์	155

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

บทเรียนจากไก่ป่า (นิทานพม่า)

นิทานพม่าเรื่องนี้เป็นของ
ชาวขอมรา นาคาในพม่า ซึ่งได้
เล่าต่อกันมา เพื่ออบรมสั่งสอน
ผู้คนของตน โดยอาศัยไก่ป่าสองตัว
เป็นแบบอย่าง ดังที่ ลูดู อุ หลาได้
เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของพม่า
ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในหมู่บ้าน
ของชาวขอมรา นาคา ยังมีหนุ่มชาว
นาคาคคนหนึ่งชื่อเดวู ที่จริงเดวูก็
หาใช่คนเกียจคร้านแต่อย่างใด
แต่ว่าเป็นคนที่ไม่สู้จะมีน้ำอดน้ำทน
ขาดความพากเพียรพยายาม และ
การทำนาแบบขั้นบันไดตามแบบที่
เคยทำกันมาก็ตาม การล่าสัตว์ก็
ตาม หาได้เหมาะแก่นิสัยของเดวู
ไม่ ทั้งนี้เพราะจะต้องทำงานหนัก
ต้องทุ่มเทแรงอย่างเต็มที่ ต้องใช้
เวลานานจึงจะได้ผล เดวูต้องการ
ทำงานเพียงให้มีชีวิตอยู่ได้ไปวัน
หนึ่งๆเท่านั้น งานที่เดวูชอบ
นักหน่าจึงเป็นงานดักสัตว์ เดวูจะ
นำตาข่ายไปดักไว้ที่ชายป่าไม่ไกล
กับหมู่บ้านนัก เสร็จแล้วก็ไม่ต้อง

ทำอะไรมาก เพียงแต่แวะไปดูเข้า
หนหนึ่ง เห็นหนหนึ่งเผื่อจะมีสัตว์
อะไรมาติดบ้าง ก็จะได้จับเอาไป
เป็นอาหาร

เช้าวันหนึ่งเดวูได้ออกไปดู
ตาข่ายของตน ถูมิดไปด้วย เดวู
เดินดูตาข่ายแห่งหนึ่ง แล้วก็ต่อไป
ยังอีกแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าไม่มีสัตว์
มาติดเลยสักตัว ขณะที่เดวูกำลัง
จะกลับบ้านอยู่แล้วโดยไม่ยอมเดิน
ไปดูตาข่ายอื่น ๆ อีก ก็พอดีได้ยิน
เสียงสัตว์กำลังสู้กันอยู่ในตาข่าย
ใกล้ๆ จึงค่อยๆ อย่งไปยังพุ่มไม้ที่
ได้ยินเสียงดังออกมา ก็แลเห็น
ไก่ป่าสองตัวกำลังตักกันอยู่ที่ติดอยู่ใน
ตาข่ายนั้น

เห็นเช่นนั้นเดวูอดข่มด้วยความ
กระหยิ่มใจไม่ได้ว่าคอยประเดี๋ยว
เถอะ เดวูก็ได้ไก่ป่าทั้งสองตัว
อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องออกแรง
ออกแรงใดๆ เลย แล้วเดวูก็เผ่าดู
ไก่สองตัวนั้นสู้กันต่อไป ไก่สองตัว
จิกกันจนขนหลุดไม่เหลือเลย เดวู
ยังดีใจ คิดว่า “วิเศษเลย ถอนขน

ให้เสร็จ” แล้วก็เผ่าดูต่อไป

ไก่อันก็สู้กันต่อไปอีก คราวนี้
สู้กันถึงเลือดถึงเนื้อเลย เนื้อก็หลุด
ขาดไปด้วยแรงจิกของแต่ละตัว
เดวูถึงกับเบิกตาโพลง เมื่อแลเห็น
เนื้อขาดหายไปเกือบหมด แลเห็น
แต่กระดูก แม้กระนั้นก็ยังสู้กัน
ต่อไป ไม่มีใครยอมแพ้ใคร เดวู
เผ่าดูแทบไม่หายใจด้วยความตื่นเต้น
ลืมไปเลยว่าตั้งแต่เข้ามายังไม่ได้อิน
อะไรเลย กระดุกตอกกระดูกกระทบ
กัน จนกระทั่งเป็นประกายไฟ และ
ถูกไฟได้กระเด็นไปติดใบไม้แห้ง
ไฟได้ไหม้ลามต่อไป จนในที่สุด
ได้เผ่าไก่ทั้งสองตัวที่ติดอยู่ในตาข่าย
ไปด้วย กว่าจะเดวูจะรู้ว่าอะไรเป็น
อะไร ไฟก็ได้มาถึงตัวเกือบจะกลอก
ตัวเดวูเข้าไปด้วย เดวูวิ่งหนี
หวัชุกหวัชุนรอดพ้นไฟออกมาได้
ครั้นมาถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ เดวู
ก็นั่งพักให้หายเหนื่อยหอบ ทลาง
ว่าฟังว่า

(อ่านต่อหน้า ๕๒)

หาเพื่อนให้ช่วยถือไฟส่องให้ แม้จะขลุกขลักขยักในบางครั้ง แต่ผลที่ได้จะถูกใจมากกว่าวิธีที่เอาไฟติดประจำที่กล้อง พอจะถ่ายภาพเมื่อใด ก็กดไกชัตเตอร์โดยไม่ต้องดูทิศทางหน้าตาของดอกไม้ ภาพที่ได้จึงมักจะเป็นภาพแบนๆ ลางภาพแสงสว่างกลับไปอยู่ข้างหลังดอกไม้ ซึ่งดูไม่เหมาะสมไม่ควร จึงขอเสนอว่าไม่ควรทำ

ถ่ายภาพจนหมดม้วน รีบล้างฟิล์ม รุ่งขึ้นนำสไลด์ไปทำงานเพื่อจะได้เทียบกับของจริงว่าสไลด์ที่ถ่ายด้วยไฟแว่นจะเหมือนกับของจริงหรือไม่ ผลที่ได้ก็ปรากฏว่าใกล้เคียงกับของจริง เมื่อแน่ใจแล้วจึงถือไฟ้อเล็กโทรนิคเดินหามุมถ่ายภาพได้อย่างมั่นใจต่อไป

อีกดอก คล้ายหามุ่ยหากแต่กลีบสั้นกว่า รูปทรงช่อดอกแน่นกว่า สีดอกเป็นม่วงแดง มีลายประขาวตรงโคนกลีบและริมดอก ไม่นับชื่อ *แอสโคเซนด้า (Ascocenda)*

ช่อดอกอยู่ในแสงสลัว หันหน้าไปทางซ้าย เราจึงต่อสายไฟไปส่องทางด้านซ้าย คงเปิดหน้ากล้องตามเดิม f ๑๖ ชัตเตอร์ ๑/๖๐ วินาที แสงที่ช่อดอกได้แสงกำลังสวย แต่ฉากหลังกลายเป็นเงามืดซึ่งช่วยทำให้ดอกดูเด่นดีกว่าฉากหลังสว่างจ้า

ไปเจอ *ออนซีเดียม* ดอกเล็กๆ กลีบดอกเป็นสีชมพูแกมน้ำตาล มีลายประเป็นสีม่วงสวย กระเปาะเหลือง เพราะดอกเล็กมาก ขนาดเท่าปลายนิ้วเท่านั้นเอง จึงใช้เลนส์มาโครจ่อเข้าไปถ่ายใกล้ๆ แต่ไฟคงอยู่ระหว่าง ๑ เมตรเท่าเดิม ทั้งนี้เพื่อเราจะได้เปิดหน้ากล้องและชัตเตอร์เท่าเดิม สำหรับภาพที่

ฉากหลังมีเส้นลวดเข้ามาปะปนนิดหน่อย ต้องปล่อยไป เพราะเส้นลวดเป็นส่วนหนึ่งของกระเช้ากล้วยไม้

ภาพสุดท้ายสำหรับคราวนี้ โกลเด้นโซว์เวอร์ กลีบดอกเล็กสีเหลืองสด แต่ดอกดกช่อโต เวลาแขวนอยู่ในกระถางหรือกระเช้า พอลมพัดดอกพลิ้วไหว จะมองคล้ายเทพธิดาองค์น้อยๆ กำลังรำรำ ไปเลือกได้กลุ่มที่ดอกดกได้แห่งหนึ่ง เลือกฉากหลังที่เป็นเงาไม้ ใช้เวลาตอนที่ช่อดอกกำลังมีแดดส่อง ภาพที่ได้จึงมีสีเหลืองสวยประดุจสีทองที่ขางๆ กล้วยไม้สีม่วงแดงแซมอยู่นิดหน่อย เรียกว่าช่วยเติมเต็มให้ภาพมีสีสันสวยงามกว่าเดิม ♥

บทเรียนจากไก่ป่า (ต่อจากหน้า ๓๙)

“เออ ไก่หนอไก่ ต่างก็คิดว่าข้าจะตายอยู่รอมร่อแล้ว ก็ยังสู้กันอย่างทรหดไม่ยอมแพ้กัน จนขนหลุด เนื้อหลุด ก็ยังสู้ต่อไปจนเหลือแต่กระดูกก็ยังสู้ แม้แต่สัตว์ตัวเล็กๆ อย่างไก่ก็ยังมีความอดทนสู้ไม่ถอย แล้วเราละเป็นคนเท่าๆ ทำไมไม่มีความมานะพากเพียร ไม่น่าอดทนบ้างเลย ไม่ได้การ เราต้องดูอย่างไก่ป่าสองตัวแล้วตั้งหน้าตั้งตาทำงานด้วยความอดทน จนกว่าจะมีฐานะดีขึ้นกว่า”

ดเวมพ่ายามทำตามทีคิด และก็ได้ผลดังหวังทุกประการ

เห็นแก่กัน นิตานเรื่องนี้เป็นเรื่องของไก่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งชาวป่าห่อ่งในพม่าได้เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวคนหนึ่งมีนามมากมาย และยังมีวัวควายไว้

ใช้งาน วัวใช้เป็นสัตว์พาหนะสำหรับบรรทุกของหรือเทียมเกวียนบรรทุกของ ส่วนควายใช้ไถนา ชาวพม่าเป็นคนขยันขันแข็งมาก ลุกขึ้นมาทำงานตั้งแต่ไก่ขัน ตะวันยังไม่ขึ้นเลย วัวควายก็พลอยต้องตื่นมาทำงานตั้งแต่เวลานั้นด้วย

เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นนับแล้วนับเล่า สัตว์นาเวหนาทองสองจำพวกนั้นต่างรู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจ ยิ่งในฤดูฝนยิ่งร้าย เพราะในเดือนมิถุนายน กรกฎาคม และสิงหาคม กลางคืนสั้น กลางวันยาว วันหนึ่งเมื่อย่างเข้าฤดูฝน สัตว์ทั้งสองจำพวกต่างก็ปรึกษารื้อกันเพื่อให้คลายความทุกข์เดือดร้อน วัวได้พูดขึ้นว่า

“นั่นละ สหาย ข้ามีความคิดอย่างหนึ่ง คือเจ้าของของเราทำงานตั้งแต่ไก่ขัน ซึ่งหมายความว่าชีวิตเราต้องขึ้นอยู่กับไก่ ไก่ขันเข้าเพียงไร เราก็ต้องเริ่มทำงานเข้าขึ้นเพียงนั้น ยิ่งในฤดูฝนสามเดือนก็เป็นอย่างนั้น เราเริ่มเวลาพักผ่อนที่สุด ฉะนั้นข้าเสนอว่าเราควรไปหาราชาของไก่ดีไหม ไปขอร้องว่าอย่าขันให้ถี่เกินไปนักตลอดเวลาสามเดือน”

วัวควายทั้งหลายต่างพากันเห็นชอบด้วย จึงได้พากันไปหาราชาแห่งไก่พูดว่า

“ข้าแต่ราชาแห่งไก่ ท่านเป็นสัตว์บกที่สวยงามที่สุด เสียขี้รักไฟเราะ ท่านเป็นผู้มีบุญคุณแก่มนุษย์อย่างแท้จริง ที่เรามาหาท่านวันนี้ ก็เพื่อมาขอร้องโดยหวังในความกรุณาของท่านว่า ตลอดฤดูฝนสามเดือนนี้ เวลากลางคืนสั้น

และกลางวันยาว และการที่เราจะต้องทำงานตั้งแต่โก้นั้นไปจนตลอดทั้งวันนั้น นับว่าเป็นความทุกข์ทรมานแก่เราอย่างเหลือหลาย ถ้าต้องทำงานหนักเช่นนั้นทุกวัน แม้เพียงสามเดือน ชีวิตของเรา ก็จะสั้นลงไปทุกวัน เราจึงขอร้องท่านว่าอย่าขอให้เขารู้สึกเกินไปจนตลอดฤดูฝนเป็นเวลาสามเดือนนี้”

นับแต่นั้นมาบรรดาโก้น้ำต่างก็งดเว้นไม่ขึ้นเลย ส่วนโก้น้ำนั้นก็ขึ้นเสียสยที่เดียวในเดือนทั้งสามนั้น ♥

สุดท้ายรุ่ง (ต่อจากหน้า๔๓)

เรียบร้อย” อิงฟ้าพูดห้วนเหมือนออกคำสั่ง ปุติโกรธจนแน่นหน้าอกไปหมด แต่เขาไม่มีทางเลือก ได้แต่จัดการตามที่หล่อนต้องการ อิงฟ้าข่มขู่เขา ถ้าเขาไม่จัดการให้หล่อน หล่อนคงจะพูดเรื่องทะเลเป็นสมรสของเขากับแอบจันทร์เป็นโมฆะขึ้นมา อาจจะยื่นคำร้องต่อศาลก็ได้ หล่อนไม่ได้ขู่เขาตรง ๆ แค่นี้ก็ฟังเข้าใจได้อย่างนั้น เด็กคนนี้ร้ายกาจนัก

เด็กผู้หญิงใส่แว่นหนาปีก ทำทางคงแก่เรียน ไม่น่าจะรู้อะไรนอกจากสิ่งที่อยู่ในตำราเรียน แต่อิงฟ้ารู้อะไรมากและมากเกินไปเกี่ยวกับตัวเขา เขาจะจัดการกับหล่อนอย่างไรดี

ปุติชักย้ายถ่ายเทเงินทองข้าวของของตระกูลสอยดาวไปมากในระยะนี้ ใส่ชื่อเขาบ้าง ใส่ชื่อเขมรุ่งบ้าง เขาทำได้สะดวกสบาย เพียงแค่บอกให้แอบจันทร์ลงชื่อในเอกสารเท่านั้น และแอบจันทร์ไม่เคยสนใจว่าเขาให้ทำอะไร หล่อนได้แต่เขียนชื่อของหล่อนลงไป ไม่สนใจไล่ตามอะไรทั้งสิ้น หล่อนแพ้ท้องมาก วัน ๆ ไม่ทำอะไรเลย ได้

แต่นอนกับกิน แล้วก็อาเจียนออกหมด ต้องไปหาหมอฉีดกลูโคสเกือบทุกวัน

ปุติจึงได้โอกาสทำตามต้องการ เขาแวะหาเยี่ยมรุ่งทุกวัน มีข่าวที่เขาคิดว่าเป็นข่าวดีเกือบทุกวันเหมือนกัน

“พี่โอนติกแถวนี้ให้รุ่งทั้งแถบเลยนะ สิบสี่ห้องด้วยกัน” เขายิ้มขบถบอกภรรยา เขมรุ่งยิ้มรับ

“โอโฮ ราคากหลายสิคะ”

“ไม่เท่าไร เพราะอยู่ในซอยค่อนข้างลึก แต่พวกโรงงานเล็ก ๆ ชอบเพราะเขาตั้งริมถนนใหญ่ไม่ได้ ผิดกฎหมาย เลขหนึ่งเข้าไปอยู่ในซอยกันแล้วแข่งไม่ก็แสนเองได้ตั้งสองห้องสามห้อง ถ้าแข่งริมถนนเป็นล้าน ๆ ห้องเดียวก็ไม่พอให้คนงานอยู่กัน แต่อีกหน่อยจะเจริญ เพราะทางด่วนจะตัดผ่านใกล้ ๆ ตรงนี้แหละ ดูแค่ที่ของคุณย่าใหญ่ตรงข้ามฝั่งบ้านสอยดาวสิ เมื่อก่อนไม่มีราคาเลย ตอนนี้เป็นล้าน เพราะมีถนนรัชดาภิเษกตัดผ่าน เสียค่าที่ดินจัดการโอนให้คุณเอื้อไปแล้วตั้งแต่คุณย่าใหญ่เสีย ไม่นั่น...”

“ไม่เงินพี่ปุติจะเอามาเป็นของเราเสีย ใช่มั้ยคะ” ใบหน้าของเขมรุ่งยังคงยิ้มขบถอยู่ แต่ในส่วนลึกของหัวใจหล่อนไม่มีใครทราบได้

“จันสิ มันท่านเสียคายน้อยอยู่หรือ ส่วนของคุณแอบนั้นมีแต่ทองกับเหรียญโบราณ แต่ก็หลายเงินอยู่หรอก” ปุติเปลือยอกออกมา เขมรุ่งก็ฉิมฝิปาก

“พี่ปุติได้เห็นของเธอหรือคะ หรือว่ามันเป็นของพี่ปุติหมดแล้ว”

“เปล่า ๆ เพียงแค่รู้เท่านั้นเอง” ปุติรู้สึกตัวว่าไม่ควรพูดออกไป

“พี่ปุติคะ พี่ที่ทำนั้นมันผิดกฎหมายใช่มั้ยคะ ถ้าถูกจับได้ อะไรจะ

เกิดขึ้นคะ” สีหน้าของหล่อนหมองมัวเห็นถนัด

“ใครจะจับได้ หือ รุ่ง คุณลุงเป็นคนไร้ความสามารถ คุณแอบดูแลกิจการแทนแต่เธอทำได้เมื่อไร คนอื่นก็มีแค่เด็ก ๆ กว่าคุณเอื้อจะกลับมา ก็ทำอะไรไม่ได้แล้วละ” สีหน้าของปุติกระหิ้มขมขบถ

เขมรุ่งกระพริบตาถี่ ๆ

“ที่เป็นของรุ่ง ใส่ชื่อรุ่งนี้ รุ่งจะทำอะไรกับมันก็ได้ใช่ไหมคะ” เขมรุ่งถาม

“จันสิ” ปุติขมขบถ

“รุ่งจะขายจะยกให้ใครก็ได้ ใช่มั้ยคะ” หญิงสาวถามย้ำ

“ถ้ารุ่งมีความสุขที่ได้ทำตามประสงค์ก็ทำไปเถอะ พี่ไม่ว่าอะไร”

“แค่ตามกฎหมาย รุ่งต้องให้สามีเซ็นอนุญาตนี่คะ” เขมรุ่งไม่วายสงสัย “แล้วรุ่งจะทำอะไรได้”

“ไม่เห็นจะมีปัญหา พี่ก็เซ็นชื่อไว้ให้ ข้อความกรอกเอาเอง เรื่องทำนิติกรรมนี้ไม่ยากหรอก แค่มีกระดาดขาว ๆ มีลายเซ็นสามีไว้สักห้าหกแผ่นก็สบายแล้ว”

“จันก็เซ็นไว้ให้รุ่งสิคะ รุ่งจะยกอะไรบางอย่างให้มูลนิธิเลี้ยงเด็กกำพร้า” เขมรุ่งแบมือไปตรงหน้าสามี ปุติชักไหล่ เดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ หยิบกระดาดขาวมาปีกหนึ่ง เขียนชื่อตนเองไว้ที่กลางแผ่นกระดาดตอนล่างทุกแผ่น

“ไม่กลัวรุ่งจะโกงหรือคะ” เขมรุ่งถามขม ๆ “อย่างโอนให้แม่หมดเลย แล้วพอเกิดอะไรขึ้นเราเลิกกันขึ้นมา พี่ปุติก็ไม่มีอะไรเหลือเท่าไรเลย เพราะรุ่งเอาไว้เสียหมด”

ปุติหัวเราะ ขึ้นหน้าไปพอมแก่หล่อน

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ไก่หยิ่งโส

(นิทานยุโรป)

เรื่องนับเป็นนิทานทำนอง
ทำไม ได้เรื่องหนึ่ง คือเรื่องเหตุ
ใดไก่จึงมีขนสีน้ำตาล เรื่องเล่าว่า
ครั้งหนึ่งยังมีไก่ตัวหนึ่งซึ่ง
เย่อหยิ่งโสอย่างร้ายกาจ จนไม่
ปรารถนาจะพูดจาปราศรัยกับใคร
แม้จะเป็นผู้คุ้นเคยกันมาเก่าก่อน ก็
ตัดสัมพันธ์ไปหมด วันหนึ่งขณะที่
ไก่นั้นกำลังเดินเล่นอยู่ ก็ได้เดินไป
พบลูกไฟเล็กๆ ที่กำลังจะดับมีดับ
แทบ ลูกไฟเหล่านั้นก็พากันร้อง
บอกไกว่า

“ไก่จ๋า ช่วยกระพือปีกพัดเรา
หน่อยซี เราจะได้มีแรงกำลัง
จะได้ชีวิตขึ้นมาอย่างเก่าอีก”

แต่ไก่ก็ไม่ยอมลดตัวมาพูดจา
ด้วย กลับเดินผ่านไปเสีย ลูกไฟ
เล็กๆ นั้นจึงพูดกันว่า

“ดลละ ถึงเราจะต้องดับหายไป
ไฟ พี่ชายใหญ่ของเราคงจะตอบ
แทนเจ้าอย่างสาสมในวันหนึ่งหรือ”

ต่อมาอีกวันหนึ่ง ขณะที่ไก่
กำลังเดินเล่นอยู่ในทุ่งหญ้า พลัง
กรวดกับขอแสดงให้เห็นขนอันงาม

เข้มของตน ก็ได้มีเสียงเรียกดังมา
จากที่แห่งหนึ่งว่า

“ช่วยเมตตาพาเราไปลงน้ำที่
เกิด”

เมื่อมองไปรอบๆ ไก่ก็แลเห็น
น้ำสองสามหยดที่กระเซ็นมาจาก
พวกพ้องที่อยู่ในแม่น้ำ กำลังเศร้า
โศกทุกข์ร้อนอยากกลับไปสู่พวก
ของตนดังเดิม ครั้นหยดน้ำแลเห็น
ไก่หันมามองตน ก็ได้วิงวอนขอ
อีกว่า

“ช่วยเมตตาเราด้วยเถอะ ไก่
จ๋า ช่วยพาเราไปลงน้ำที่เกิด”

แต่หาได้มีคำตอบใด ๆ มาจาก
ไก่ไม่ มีหน้าชาไก่ยังกินหยดน้ำ
เหล่านั้นเสียอีกด้วย ทั้งนี้เพราะไก่
รู้สึกหยิ่งผยองว่าตัวเองยิ่งใหญ่เกิน
กว่าจะมาพูดกับหยดน้ำเล็กๆ ที่ไม่มี
ความหมาย ก่อนที่หยดน้ำจะหาย
เข้าไปในปากไก่ ก็ได้พูดขึ้นว่า

“รอไว้วันหนึ่งเถอะ เจ้าไก่ผู้
เย่อหยิ่งและไร้ความคิด น้ำ พี่ชาย
ใหญ่ของเราคงจะได้จัดการกับเจ้า
อย่างสาสมทีเดียว”

หลังจากนั้นอีกหลายวัน ก็ได้
เกิดมีพายุใหญ่ มีฝนตกอย่างหนัก
ทั้งยังมีฟ้าแลบฟ้าร้อง ไก่นั้นได้เข้าไป
ไปแอบอยู่ในกระท่อมร้างหลังหนึ่ง
เมื่อจัดการปิดประตูเรียบร้อยแล้ว
ไก่ก็คิดว่า

“สบายแล้วเรา ฮะ เป็นเพราะ
เราฉลาดนั่นเอง จึงเข้ามาหลบฝน
ในนี้ มีแต่คนใจเท่าันทีจะออกไป
อยู่กลางพายุอย่างนั้น เอ้ แต่นั่นมัน
อะไรกันล่ะ” ไก่จึงหุฟ “เราไม่
เคยได้ยินเสียงอย่างนั้นมาก่อนเลย”

ต่อจากนั้นอีกหน่อย เสียงนั้น
ก็ดังขึ้นๆ ต่อมาก็มียิ่งขึ้นครั้น
ไก่ก็คิดว่า

“เอ๊ะ เห็นจะไม่ได้การ ต้อง
จัดการให้มันหยุดเสีย แต่จะทำให้
มันหยุดได้อย่างไรเล่า”

ไก่เดินสำรวจไปทั่วๆ ก็แลเห็น
ว่า ลมกรรโชกเข้ามาทางรุกขุญแจ
เอง จึงไปจัดการหาหินมาอุดรุกขุญแจ
นั้นเสีย ลมก็เลยได้หยุดพัก เพราะ
ลมเองก็เบื่อทำเสียวัดๆ เข้ามาทาง
รุกขุญแจอย่างนั้นเต็มที่แล้ว ลมได้
พูดว่า (อ่านต่อหน้า ๕๕)

หรรษา” ล่องชาดพูดขำๆ “พวกที่เขาลาด เขาก็จะว่า ไรเอ๊ย ไรหมอนมันก็เก่งเฉพาะแขนงที่มันเรียนมาเท่านั้นเอง...ซึ่งก็จริงของเขา”

“พี่...” นิวาสพูดพลางมองหน้าเพื่อนใหม่ผู้สูงทั้งอาวโสและคุณวุฒิ “ไม่แบ่งเลย ให้ตายซี”

“ก็จริงไหมล่ะชะ ผมว่า คนเก่งคือคนมีประสบการณ์ มีความรู้รอบตัวกว้างขวาง ไม่ใช่รู้แค่แขนงเดียว” ล่องชาดตอบเรียบๆ “จะว่าไปแล้วผมจำเป็นต้องได้ปริญญาเอก เพราะจะต้องมาเป็นครูคนเขา ผมชอบสอนเด็ก ก็เท่านั้นเอง”

“ตอนนั้นพี่สอนมหาวิทยาลัยไหนมาล่ะชะ”

เขาจึงเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยสองแห่ง และสถาบันการศึกษาระดับปริญญาโทอีกแห่งหนึ่ง

“เป็นไง ชีวิตครู ผมคนละทำเรื่องพรรณไม้อะไรได้” นิวาสส่ายหน้า

“ก็อยู่ที่ว่าใครรักอะไรเท่านั้นเอง ผมนะรักอาชีพมานานแล้วตั้งแต่เด็กเลยเชียว”

“ทำทางพื้เหมาะเป็นอาจารย์นะชะ ถ้าผมเป็นเด็ก ผมก็คงรักพื้”

“เป็นผู้ใหญ่ล่ะ ไม่รักอะไรชะ” ชายหนุ่มถาม แววตามีประกายหัวเราะ

“ไร...เห็นปั๊บก็รักปั๊บแล้ว”

“ไอ้หมอนมันมีเสน่ห์เรียบๆ รสไม่เด็ดหรอก”

“ใครจะรู้” ล่องชาดดึงอารมณ์ขึ้นยังคงระยิบอยู่ในหน่วยตา “ของบางอย่าง กินใหม่ๆ ขม แต่

ค่อยๆ หวาน แล้วท้ายที่สุดก็ชุ่มคอจนต้องขอกินอีกก็มีนา รัชนา”

ทั้งสง่า เกียรติสกุล และนิวาส ชวนกันหัวเราะ

“บอกจริงๆ นะ แล้วพอย่ำโกรธล่ะ” นิวาสเอ่ยขึ้นอีก

“พูดมาเถอะ”

“ถ้าไม่บอกว่าพี่เป็นคนตลกตลก...ผมไม่รู้หรอก ให้ตายซี”
(อ่านต่อฉบับหน้า)

ไถ่หยิงยโส (ต่อจากหน้า ๔๓)

“เอาละละ ตอนไป ถ้าข้ามโอกาสจะทำดีตอบแทนไถ่ผู้สูงศักดิ์นั้นบ้าง ข้าจะทำทันทีที่เดียว”

อีกหลายสัปดาห์ต่อมา ไถ่มองเข้าไปในประตูบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งตนเองไม่ค่อยได้มาบ่อยนักเพราะเจ้าของบ้านเป็นคนขี้เหนียว ตัวเองก็แทบจะไม่มีอะไรกิน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรเหลือไว้ให้ใครทั้งนั้น แต่ในวันนั้นไถ่อดประหลาดใจไม่ได้ เมื่อได้เห็นชายนั้นกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ที่หม้อบนเตาไฟ และขณะที่ชายนั้นหันมาหยิบทัพพีไปคนหม้อ ไถ่ก็ล่อโอกาสมองดู ก็รู้ได้ว่า คนขี้เหนียวนั้นกำลังทำซุปรอย เพราะแลเห็นเปลือกหอยในกองขี้เถ้า และเพื่อให้ซุปรุ่นมีสีสันรพี ชายนั้นได้หย่อนเหรียญครึ่งเฟนนที่ทำด้วยทองแดงลงไปด้วย

ครั้นชายนั้นหันกลับมาและเห็นไถ่กำลังชะเง้อมองดูที่หม้อซุปรุ่นแล้วก็ทำเสียงก๊อกรๆ ชายนั้นก็ได้อุทานว่า

“ชะ ข้า จะได้กินซุปรุ่นไถ่เสียทีละ”

แล้วก็จับไถ่หย่อนลงไปในหม้อรีบปิดฝาเสียทันที ไถ่รู้สึกร้อน จึงร้องว่า

“น้ำจ๋า น้ำอย่าเดือดซี”

แต่น้ำกลับพูดว่า “ทีนี้เองเราเข้ายังกินเสียหมด มาตอนนี้อามาขอร้องเราเสียให้ยากเลย” ไถ่ก็เลยร้องบอกไผ่ว่า

“ไฟจ๋า ไฟใจดีมีเมตตา อย่าทำให้ข้าเดือดซี”

ไฟก็ตอบว่า “ครั้งหนึ่งเจ้าปล่อยให้น้องๆ เราดับมอดตายหมด เพราะฉะนั้นเจ้าอย่ามาหวังความเมตตาจากเราเลย” พูดแล้วก็ลุกโชนทำให้ข้าเดือดเร็วขึ้น

ในที่สุดเมื่อไถ่ร้อนทนไม่ไหวก็รีบได้ลงม จึงร้องเรียกว่า

“ลมจ๋า ลม มาช่วยเราหน่อยเถิด”

ลมได้ขึ้นเช่นนั้นก็พูดว่า

“อ้าว ไถ่ผู้สูงศักดิ์นั้นได้รับความสะดวกร้อนหรือนั้น ไม่ได้ๆ ข้าต้องช่วย”

ดังนั้นลมจึงลงมาจากปล่องไฟแล้วก็จัดการเสียดินไฟมอดลง พร้อมกับนั้นก็พัดฝ่าหม้อเปิดออก และพัดไถ่ให้ลอยไปในอากาศ ไปตกอยู่บนหอรขม และไถ่ที่รอดตายมาได้เพราะวิงวอนให้ลมช่วย ก็ได้อยู่ที่นั่นนับแต่นั้นมา คนจึงพูดกันว่าเพราะเหรียญครึ่งเฟนนที่ทำด้วยทองแดงที่อยู่ในหม้อนั้นหรือไถ่กินจึงมีสันดาลแปลกจนทุกวันนี้ ♥

V 35 252 16 2. 2526

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

เสียงจากสวรรค์

(นิทานชาวยิว)

บุคคลใดไร้ความเมตตา แม้จะรู้ธรรมะเป็นอย่างดีไม่เป็นทานนิยม ชนชาวยิวคงเชื่อเช่นนั้นจึงได้เล่านิทานทำนองนั้นขึ้น ซึ่งเมอร์เรย์ รอสตันแปลจากภาษาเฮברูและแอสเซอ แบแรชนามาเล่าไว้ในชมทองของนิทานชาวยิว ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อเอลฮานัน มีเมียชื่อดินาห์ คนทั้งสองตั้งถิ่นฐานอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้กับเมืองเชลซาแรม เอลฮานันเป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญในคำสั่งสอนของศาสนาและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดทุกประการ ทั้งนี้ยกเว้นแต่การให้ทาน ไม่ว่าใครมาขอทาน เอลฮานันจะต้องพูดว่า

“ไปหาอะไรมาให้ข้าขี้ดไว้เป็นประกันซิ แล้วข้าจะให้ข้าเงินโดยไม่คิดดอกเบี้ย”

ได้ยินเช่นนั้นคนยากจนที่มาขอทานก็ต้องหันหน้าม่านกลับไป เพราะใครเล่าจะมีสิ่งมีค่ามาให้เอลฮานันขี้ดไว้เป็นประกัน ถ้าหาก

ว่ามีแล้ว เรื่องอะไรจะมาขอทานเขาเล่า

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งมาจากเมืองซีเกม นำสิ่งมีค่ามาให้ขี้ดไว้เป็นประกัน เมื่อชายนั้นบอกเอลฮานันว่า จะขอยืมเงิน ฝ่ายเอลฮานันเมื่อตรวจตราสิ่งมีค่านั้นจนเป็นที่พอใจแล้ว จึงเรียกเมียมาบอกว่า “ดินาห์ จงเอาลูกกุญแจไปไขหีบเงินจากหีบทองบรอนซ์ในห้องใต้หลังคามาคำให้ด้วย”

ดินาห์ได้ขืนบันไดไปทำตามคำสั่งสามี แต่ขณะที่นางกำลังไขหีบเงินออกมาจากหีบ ก็ได้ยินเสียงดังมาจากมุมห้องว่า “อย่าตะคองนะไม่ว่าเงินหรือด้วยโอโฮฮามสวๆ งามๆ ในบ้านนี้ล้วนแต่ไม่ใช่ของเจ้า” ดินาห์ตกใจแทบสิ้นสติ รีบใส่กุญแจหีบเสียใหม่แล้วก็วิ่งลงบันไดมาบอกผิว เอลฮานันจึงรับกุญแจจากเมียขืนบันไดไปยังห้องใต้หลังคาด้วยตนเอง และเมื่อจะไขหีบเงินก็มิได้เสียงดังดังมาจากมุมห้องเช่นเดียวกันนั้น ได้ยินเช่นนั้นเอลฮานันก็ตกใจกลัวตัวสั่น เมื่อ

ระงับสติอารมณ์ลงไปข้างล่างแล้ว เอลฮานันก็ถามเสียงนั้นว่า “ถ้าทรัพย์สมบัติไม่ใช่ของข้าแล้ว บอกหน่อยซิว่ามันเป็นของใคร”

“เป็นของอับราฮัม ช่างแกะสลักไม้ ที่อยู่เชิงเขาโอลิฟในเยรูซาเล็ม” เสียงนั้นตอบ

“ถ้าเป็นของคนอื่น” เอลฮานันคิด “เราก็ไม่ควรจะเก็บไว้ในบ้านกับกุ๊วไบเบิลสอนเราว่า ‘เจ้าต้องไม่สะสมความชั่วร้ายไว้ในบ้านของเจ้า’”

แล้วเอลฮานันก็กลับลงมาบอกเมีย ในวันนั้นตองผิวเมียก็จัดแจงลากหีบสมบัติลงมาจากห้องใต้หลังคา แล้วบรรจุภาชนะอย่างดี และเงินทองก็พร้อมทั้งรัตนอันสูงค่ากับไข่มุกมรกตลงไปด้วย เรียบร้อยแล้วก็ยกหีบไปซ่อนไว้ในโพรงต้นโอลิฟในสวนของตน แล้วก็จัดการอุดโพรงไม้นั้นอย่างเรียบร้อย เอลฮานันพูดกับเมียว่า

“ถ้าของเหล่านี้เป็นของอับราฮัม ช่างแกะสลักไม้จริงแล้ว ก็ให้เขาเอาไปเองเถิด” (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

ว่าเกิดเมืองไทยแต่ไปโตที่นั่น เจ้า
ความผูกพันนั้นก็อาจจะไม่มี ผมยก
ตัวอย่างได้จากหลานผมเองสองคน
ซึ่งผมเลี้ยงมาแต่อ่อนแต่ออก คน
หนึ่งนั้นเป็นผู้หญิง เป็นเด็กที่น่ารัก
มาก ไปอเมริกาตอนอายุสามขวบ
กว่าๆ พูดไทยได้แล้ว เรียกน้ำจะ
น้ำจ๋า ใช้ชื่อตัวเองเป็นสรรพนาม
อย่างนั้นอย่างนี้ หกเจ็ดปีก่อนเจอ
กันที่อเมริกา หลานผมคนนั้นพูดภาษาอังกฤษกับผม ยังพูดไทยได้อยู่บ้าง
แต่พูดเหมือนเด็กฝรั่งพูดไทย กลับ
ไปแปลว่าสุดเจ้าหลานผมคนนั้นเป็น
สาวที่หนุ่มๆมาติดกันเกรียว ไม่เหลือ
ความเป็นเด็กน่ารักที่ผมเคยเลี้ยงมา
เลย เป็นเด็กฝรั่งไปชนิดเต็มแบบ
สมบูรณ์ นอกจากรูปร่างหน้าตาแล้ว
ไม่เหลือวัฒนธรรมไทยอยู่กับตัวเลย

เจ้าหลานผมคนนั้นประหลาดใจ
และไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแม่จะต้อง
เข้มงวดกวดขันเรื่องการคบผู้ชาย
ทำไมพ่อแม่ของเพื่อนๆอย่างเจ้าเกรซ
บาร์บารา บ้าบอจนถึงไม่เป็นอย่างนั้น

หลานผู้หญิงของผมคนนั้นยังขอม
พูดภาษาไทยบ้างเท่าที่จะพูดได้ แต่
อีกคนหนึ่งเป็นผู้ชายนั้นไม่พูด
ไทยเลย ยังพอฟังรู้เรื่องอยู่บ้างแต่
ไม่ยอมพูดเลย เป็นเด็กฝรั่งไปอย่าง
สมบูรณ์อีกคน หลานผมสองคนนั้น
ไม่เคยสนใจที่จะพูดคุยกับผม เจอ
หน้ากันก็ปลี่ยนออกมาแต่คำว่า 'ไฮ'
แล้วก็จบ ไม่ถามก็ไม่พูด นึกแล้ว
หดหู่พิลึก

คนที่น่าสงสารที่สุดคือแม่ผม
เพราะรักเจ้าหลานสองคนนั้นมาก
เลี้ยงมาตั้งแต่เกิด เมื่อหกเจ็ดปีก่อน
หลานผมสองคนนั้นก็กลับมาเที่ยว
เมืองไทย แม่ผมออกหัดไม่มีชนิด
เพราะเจ้าหลานสองคนพูดไทยไม่

ออกและไม่ยอมพูดกับยาย ก็จะอายุ
ด้วยที่พูดไทยไม่ค่อยได้ เจ้าผู้ชาย
ตัวเล็กมีปัญหามาก เจ้านั้นไม่ยอม
เข้าใจว่าทำไมคนที่นั่งตักมาจากคุ้ม
อาบ ทำไมไม่มีย่างไม่มีสีกบัวให้
อาบน้ำ เลยจะไม่ยอมอาบน้ำทำเดี๋ยว
ได้ทุนบ้านซึ่งมีน้ำครำขังเฉอะแฉะ
อยู่นั่น เจ้าหลานชายคนเล็กนั้นบอกว่า
สกปรก เห็นแล้วกินข้าวไม่ลงและ
อยู่ไม่ได้ ตอนกลับไปอเมริกานั้น
หลานรักของแม่ผมบอกกับแม่ตัว
เองว่าจะไม่มาเมืองไทยอีกแล้ว ทั้งๆ
ที่น้ำครำได้ทุนบ้านนั้น ตอนอายุสาม
ขวบเจ้านั่งลงไปกลุกจนมอมแมมโดน
ยายหวดด้วยกำมะยมอยู่บ่อยๆ

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กไทย
ทุกคนที่เกิดและโตที่อเมริกาจะเป็น
เหมือนหลานสองคนของผมหรอก
เพราะเด็กไทยที่พูดได้ทั้งไทยทั้ง
อังกฤษก็มี แต่นั่นแหละ อย่าได้ไป
หวังว่าจะให้ลูกหลานที่เติบโตที่
อเมริกาเป็นเหมือนเด็กในเมืองไทย
โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชายนั้น
ถึงจะไปเหมือนฝรั่งยังงี้ก็เห็นจะ
อนุโลมได้สำหรับคนไทย

ถึงอย่างไรอเมริกาก็ยังเป็นเมือง
ที่น่าไปเห็นและน่าไปอยู่สำหรับคน
ไทยรุ่นใหม่ๆอยู่ เพราะที่นั่นเป็น
ดินแดนแห่งโอกาส อเมริกาก็เป็น
ดินแดนในอุดมคติสำหรับการหาเงิน
แม้ว่าตอนนี้จะหางานยากอย่างไรก็
ดูเหมือนจะไม่มีใครนึกถึง

อเมริกาเป็นดินแดนสำหรับผู้
ผู้แข็งแรง แข็งแรงทั้งกายและใจ
ผมนั้นร่างกายแข็งแรงพอจะสู้เขา
ไหว แต่ใจอ่อนเกินไป เพราะฉะนั้น
จึงคิดว่า 'กลับสู่พรรณบ้านเรา' เป็นดี
ที่สุด แยกปึกที่สุด ♥

เสียงจากสวรรค์ (ต่อจากหน้า ๓๔)

อีก๒-๓วันต่อมา ได้เกิดมีพายุ
ใหญ่ ในบริเวณภูเขาเมืองเชรูซาลิม
และพื้นที่ตกอย่างไม่มีหุลิมศักดิ์
ทำให้น้ำไหลบ่ามาอย่างแรง ได้พัด
พบบ้านเรือน แม้แต่ต้นไม้ใหญ่ๆ
ก็ถูกพัดถอนรากถอนโคนไปกับน้ำ
ต้นไม้ที่เอนยานันได้ซ้อนทับ
สมบัติไว้ ก็ได้ถูกพัดไปไกลจน
กระทั่งถึงลำธารโซเร็ก ที่มีปลา
นานาชนิดคลาคล่ำไปหมด มีคนหา
ปลาในแถบนั้นมาที่นั่นจะตกปลา
ครั้นเมื่อเห็นต้นไม้ลอยอยู่ในน้ำก็
คิดว่า

“ไม่น่าสวดี ถ้านำไปแกะเป็น
ถ้วยเป็นขวดหรือภาชนะอย่างอื่นๆ
ก็คงจะน่าทึ่งทีเดียว ลากเอาขึ้นจาก
น้ำแล้วเอาไปเชรูซาลิม ไปขายให้
อับราฮัม ช่างแกะสลักไม้ดีกว่า
คงจะได้ราคาดี”

คิดแล้วก็ทำดังนั้น ในวันรุ่งขึ้น
อันเป็นวันศุกร์ ก็ได้ข้าลาไปเชรู-
ซาลิมนำปลาไปขายในเมือง ขณะที่
ขายนั้นยังอยู่ที่ชานเมือง อับราฮัม
ช่างแกะสลักไม้ก็ได้มาร้องเรียกให้
หยุดเพื่อจะซื้อปลา คนขายปลาจึง
บอกอับราฮัมว่า

“ที่บ้านขามไม้ซึ่งต้นโอลิฟ
สวยมาก ข้าลากเอามาจากน้ำ ถ้าเอา
มาแกะสลักจะงามไม่มีที่ติทีเดียว”

“เอามาให้ข้าดูหน่อยซิ”
อับราฮัมกล่าว และหลังจากวันนั้น
แล้ว คนหาปลาได้นำซึ่งต้นนั้น
ไปยังบ้านของอับราฮัม เมื่ออับราฮัม
แลเห็นก็รีบตกลงทันที ทั้งยังให้
ราคาอย่างงามอีกด้วย ทั้งนี้เพราะ
อับราฮัมชอบซึ่งต้นนั้นยิ่งนัก

ครั้นเมื่ออับราฮัมเลื้อยออก
เป็นชั้นๆ อับราฮัมก็ได้เห็นหีบ

สมบัติเอลซานันซ่อนไว้ อับราฮัม
ตรวจดูแล้วตรวจอีกคิดว่าคงต้องมี
ข้อหรือเครื่องหมายใดๆ แต่ก็ไม่พบ
อับราฮัมจึงถือเป็นสมบัติของตนด้วย
ความดีอกดีใจ พร้อมกันนั้นก็
ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเมตตาแก่ตน
ต่อจากนั้นอับราฮัมก็จัดการขาย
โรงงาน ปรับปรุงบ้านที่อยู่ ไม่ช้าก็
เป็นที่รู้จักกันว่าอับราฮัมเป็นคนสำคัญ
คนหนึ่งของเมืองเชรซาเล็ม

ฝ่ายเอลซานันเมื่อได้สละทรัพย์สิน
สมบัติของตนทั้งหมดนำไปซ่อนไว้
ในโพรงไม้โอlivetองแล้วนั้นก็
ได้กลายเป็นชายจากที่ยากจนจนไม่
อาจจะเลี้ยงดูครอบครัวได้ ถึงกับ
ต้องเที่ยวเดินขอทานเขาไปตามบ้าน
ทั่วเมือง วันศุกร์ที่หนึ่งจึงจะกลับ
บ้านทันเวลาวันพระของตน มีท่าทาง
เหน็ดเหนื่อยอดโรยจากการเดินทาง
ในกระเป๋าสเงินและถุงย่ามที่สะพาย
บ่ามนมแต่สิ่งทพของชาวอิสราเอล
กรุณาและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้มา

วันหนึ่งเอลซานันได้กล่าวแก่
ดินาห์ว่า “ดินาห์รัก เราไปเมือง
เชรซาเล็มกันดีไหม ไปดูซิว่าทรัพย์สิน
สมบัติของเราได้ถึงบ้านของอับราฮัม
ข้างแกะสลักไม้ จริงดังที่เราได้ขึ้น
หรือไม่” ดินาห์ไม่ขัดข้อง ดังนั้น
สองพี่น้องจึงได้เดินทางไปเชรซาเล็ม
และได้ไปยังบ้านอับราฮัมข้างแกะ
สลักไม้ ทำเป็นขอทานที่มาจาก
ทิเบเรียสหรือซาเฟด วันนั้นเป็นวัน
ศุกร์พอดี และลูกของอับราฮัมกำลัง
จะแต่งงานในอาทิตย์หน้า อับราฮัม
จึงได้จัดงานเลี้ยงมโหฬารสำหรับ
ผู้ที่มีมรดกและมรดกของเอลซานัน
เมืองเชรซาเล็ม และเพื่อให้งานเลี้ยง
นั้นดูหรูหราสมเกียรติ อับราฮัมได้ใช้
ภาชนะล้วนแต่อย่างดีและสวยงามที่
ได้พบในหีบสมบัตินั้น พอเอลซานัน

กับเมียแลเห็นภาชนะของคนมาตั้ง
อยู่บนโต๊ะอาหารของคนอื่นเช่นนั้น
ก็เหลือที่จะระงับความเสียใจและ
เสียขายเสียได้ จึงได้ร้องไห้โฮออก
มา เมื่ออับราฮัมแลเห็นแขกทั้งสอง
ร้องไห้เช่นนั้น ก็ตรงเข้ามาถามว่า
เหตุใดจึงได้ร้องไห้ แต่คนทั้งสอง
ก็ไม่ยอมบอก นางจึงพูดว่า

“ท่านทั้งสองคงไม่ได้ร้องไห้
โดยไม่มีสาเหตุหรอก คงต้องมีเรื่อง
อะไรกระทบกระเทือนใจท่านเป็น
แน่”

แล้วนางก็ได้พยายามชักใช้ให้
ถาม จนกระทั่งในที่สุดเอลซานันกับ
เมียก็ได้เล่าให้เมียอับราฮัมฟังโดย
ตลอด ว่าตนได้ขึ้นเสียงประหลาด
ในห้องใต้หลังคา จึงได้นำทรัพย์สิน
สมบัติไปซ่อนไว้ในโพรงไม้ และ
เกิดฝนตกหนัก น้ำไหลบ่าซัดเอา
ต้นไม้ขึ้นโคนและลอยตามน้ำไป
ตนจึงได้มายังเมืองเชรซาเล็ม เพื่อ
มาว่าทรัพย์สินสมบัติได้ถึงมืออับราฮัม
ข้างแกะสลักไม้หรือไม่ และก็ได้อ
มาเห็นด้วยขามภาชนะเครื่องใช้
ของตนวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะอาหาร
ไม่มีอะไรขาดหายไปสักสิ่ง “นี่เอง
เป็นสาเหตุทำให้เราร้องไห้” คนทั้งสอง
กล่าวลงท้าย

“สหายรัก” เมียอับราฮัมกล่าว
“ท่านอย่าร้องไห้เรื่องหม้ออีกเลย จะ
ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของวันพระ
ของเราไปเสีย ถ้าข้าพเจ้าของเหล่านี้
เป็นของท่านจริงดังที่ท่านว่า เราก็
จะคืนให้ท่าน เพราะพระเจ้าก็ได้
ประทานพรให้เรา ทำให้เราได้มีสิ่ง
ดีๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง เราไม่ได้ขาด
อะไรเลย”

สองพี่น้องเช็ดน้ำตาแล้วพูดว่า
“เราไม่รับไปหรอก ถ้าพระเจ้า
ประสงค์จะให้ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น

อยู่เป็นของเรา พระองค์คงไม่ส่ง
เสียงมาเตือนเราเช่นนั้น บัดนี้เราก็
เห็นแล้วว่า ทุกอย่างเป็นไปแล้วแต่
สวรรค์จะบันดาล และคงเป็นพระ
ประสงค์ของพระเจ้าด้วยที่ให้เราชนะ
เหล่านั้นเป็นของท่าน เราคงจะต้อง
มีบาปเห็นได้อย่างชัดแจ้ง และนี่ก็
เป็นการลงโทษเราอย่างแน่นอน”

ถึงตอนนั้นคนทั้งสองก็หยุด
ร้องไห้ แล้วก็จัดแจงดื่มกินร่วมกับ
แขกอื่นๆ ที่ได้รับเชิญมา ครั้นเมื่อ
วันพระผ่านไปหมดแล้ว เมียอับราฮัมก็
เล่าเรื่องที่ได้ยินจากสองพี่น้องให้
สามีฟัง อับราฮัมกับเมียก็เลยช่วย
กันคิดว่าทำอย่างไรจึงจะให้เงินทอง
แก่เอลซานันกับเมียเป็นการทดแทน
ที่คนทั้งสองต้องได้รับทุกข์เวทนา
เพราะเสียงจากสวรรค์นั้น ในที่สุด
ก็ตกลงกันว่าจะทำขนมเค้กอันใหญ่
ใส่ในฝักกับเครื่องเทศ แล้วจะซ่อน
เหรียญทอง ๕๐๐ เหรียญไว้ข้างใน
โดยไม่ให้ใครรู้ เมื่อคนทั้งสองจะ
ลากลับบ้าน ก็จะมอบขนมเค้กอัน
ใหญ่ให้ และเมื่อไปกลางทาง
สองพี่น้องจะกินขนมเค้กจะได้เห็น
เหรียญทองที่ซ่อนอยู่ภายใน ด้วยวิธี
นี้เอลซานันกับเมียก็จะได้ทรัพย์สิน
สมบัติคืนไปบ้างเป็นบางส่วน และ
เงินก็คงจะช่วยอะไรได้บ้างในยาม
ยากจน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เอลซานันกับ
ดินาห์มาลาเข้าของบ้านด้วยน้ำตา
อาบแก้ม อับราฮัมพยายามจะให้เงิน
ไปบ้างนิดหน่อย แต่คนทั้งสองก็ไม่
ยอมรับ อับราฮัมก็เลยให้ขนมไป
แทน พลาญพูดว่า

“รับขนมที่เหลือจากงานเลี้ยงนั้น
ไปเถิด เมื่อหิวกลางทางจะได้กิน
และจะได้นึกถึงเราบ้าง”

แต่แม้กระนั้นก็ยังต้องชักชวน

อยู่นาน ดินาห์จึงยอมรับแก้ใส่ ตะกร้าเดินทางต่อไป ขณะที่มาตามทาง ได้มาถึงชายเขตเมืองเมืองหนึ่ง ซึ่งเจ้าเมืองได้ตั้งด่านเก็บภาษีอย่างสูงจากคนที่เข้าไปในเมือง เจ้าหน้าที่ได้เรียกคนทั้งสองให้หยุด และเรียกเรื่องเงินก้อนใหญ่จากคนทั้งสองเป็นค่าภาษี แต่เอลฮานันกับดินาห์ไม่มีเงินให้จึงได้พูดว่า

“เราไม่มีเงินหรอก มีแต่ขมนมเพียงอันเดียว ท่านเอาไปแทนภาษีก็แล้วกัน”

เจ้าหน้าที่พอแลเห็นขมนมก็ทักดูน่าอร่อย ก็คิดว่า “ขมนมคงส่งมาให้เราจากสวรรค์อย่างเห็นได้ชัดๆเลย อับราฮัมช่างแกละสลักไม้แห่งเบรซาเล็มที่เป็นเพื่อนสนิทกับเรา กำลังจะฉลองการแต่งงานของลูกชายในอาทิตย์นี้ ถ้าเราส่งขมนมไปเป็นของขวัญ เขาคงจะดีใจ”

คิดแล้วเจ้าหน้าที่ก็เก็บภาษีนั้น ขมนมก็ไปจากคนทั้งสอง แล้วปล่อยให้เข้าเมืองไปได้ เมื่อส่งลูกกุญแจประตูเมืองให้เมียเก็บไว้แล้วก็ตรงไปยังเบรซาเล็ม นำขมนมนั้นก็ไปมอบให้อับราฮัม อับราฮัมกับเมียพอเห็นขมนมก็อึ้งนั้นเข้าก็จำได้ทันที แล้วก็อดประหลาดใจไม่ได้ แต่ไม่ได้พูดจาว่าอะไร เพราะตระหนักแน่แก่ใจแล้วว่า เงินได้กลับมาเป็นของตนอย่างเก่าอีกด้วย โองการแห่งสวรรค์นั้นเอง และด้วยเสียงแห่งสวรรค์ เอลฮานันกับเมียจึงได้กลายเป็นกระยาจก ในที่สุดก็ได้ตายไปด้วยความยากจนและทุกข์ระทม ที่เป็นดังนี้ก็เพราะคนทั้งสองไม่ยอมให้ทานคนจน ทั่วๆทุกหนทั้งสองก็เป็นคนเคร่งศาสนา ♥

หมอกในป่าสีทอง

(ต่อจากหน้า ๓๘)

ทัพ เพราะผมกลัวว่าวิศวกรผู้ตรวจสภาพรถจะพากันร่ำรวย

เจ้าเบ็ดแก่ของฮันส์ก็แก่ห่อหมากแล้ว อันที่จริงอายุอาณานิคมยังไม่ถึงสิบปี แต่รถที่เมืองนอกเก่าเร็ว เพราะจอดตากแดดตากฝนตากหิมะและน้ำแข็ง ในหน้าหนาวยังต้องวิ่งบนถนนที่โรยเกลือ เพื่อให้หน้าแข็งบนถนนละลาย ดังนั้นรถที่นั่นจึงผุเร็ว ฮันส์ใจไม่ดีกลัวไอเบ็ดแก่ของเขาจะไม่ผ่านทัพ เขาอุตส่าห์เลี้ยงไม่ไปตรวจทัพในบราวน์ชไวค์ เพราะทัพในเมืองใหญ่นั้นไม่มีการอะลุ่มอล่วย เขาจึงพาเจ้าเบ็ดแก่ไปยังทัพที่เซฟเฟินชเตดท์ อำเภอใกล้ๆหมู่บ้านของเรา ซึ่งเบ็ดตรวจสภาพรถเฉพาะวันพฤหัสบดีสัปดาห์หนึ่งคือเดือนละสองครั้งเท่านั้น ฮันส์โยกเจ้าเบ็ดแก่ไปทัพแต่เช้า ไม่ถึงชั่วโมงก็โยกกลับมา ทัพว่าเจ้าเบ็ดแก่พวงมาลัยหลวม และดีโน่นดินซึ่งฮันส์รับรองว่าจะซ่อมแซมแก้ไขให้เรียบร้อย ฮันส์จัดแจงซ่อมเจ้าเบ็ดแก่อย่างพิถีพิถัน มีสมุดคู่มือซ่อมรถซึ่งตรง 2 cv 4 วางอยู่ข้างๆ ก่อนเที่ยงเล็กน้อยฮันส์รับโยกเจ้าเบ็ดแก่ไปยังทัพอีก มือไม้เลอะเทอะไม่ยอมเสียเวลาล้าง เพราะกลัวทัพจะหยุดพักกลางวัน เคราะห์ดีที่ทัพอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้าน

เลยเที่ยงเล็กน้อยฮันส์โยกมันกลับมาอีก ผมและเกยหาตรอหังข่าวอย่างเอาใจช่วย ฮันส์ส่ายหน้าบอกว่าวิศวกรผู้ตรวจและคุยางมะตอยที่ลาดพื้นรถ เลยเห็นรอยผุเป็นกะบิใหญ่และผุที่อื่นอีก วิศวกรกลัวว่าวิ่งไปๆไม่ฮันส์ก็เจ้าเครื่องยนต์อาจ

จะหลุดผลกลงไปที่ท้องรถก็ได้ แต่เขาก็ยังใจดีบอกให้ฮันส์ไปแก้ไขมา ถ้าพอใช้ได้ปลอดภัยจะให้ผ่าน

ฮันส์ลืมหิวลืมหันຍ เพราะจะลั่นเจ้าเบ็ดแก่ให้ผ่านทัพในวันนี้ให้ได้ เกยหาตรและผมจึงไปช่วยฮันส์ซ่อมรอยผุที่ท้องรถ เราไปซ่อมกันที่โรงเหล็กของหมู่บ้าน พอเปิดแผ่นยางปูพื้นรถออก ผมเองก็รู้สึกเสียใจที่เรานั่งโยกกันมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร โดยไม่รู้ตัวว่าเสียงต่อการหลุดลงไปได้ที่ท้องรถแค่ไหน เกยหาตรเป็นวิศวกรช่างกล เขาวิ่งซ่อมเหล็ก ช่างเหล็กประจำหมู่บ้าน ก็กลุ้มใจตัดเหล็กแผ่นมาตามได้ท้องรถให้ เราต้องรีบเร่งให้เสร็จก่อนสี่โมงเย็น เพราะถ้าทัพปิดไปแล้วฮันส์จะต้องรอไปอีกสองอาทิตย์

ฮันส์ถูกไฟเชื่อมลวกที่หลังมือป็นใหญ่ แต่เขาคงไม่รู้สึกลปวดร้อน เพราะมุงทำงานแข่งกับเวลา กว่าเจ้าเบ็ดแก่จะเสร็จเรียบร้อย พวกเราก็พากันเห่ฮอดออกไปตามๆกัน ทั่วๆทำงานกันกลางแจ้งอากาศเย็นจัด ก่อนสี่โมงเย็นเล็กน้อยฮันส์ควบเจ้าเบ็ดแก่ไป ‘ตรวจสภาพ’ อีกเป็นครั้งที่สาม ฮันส์ว่าถ้าไม่ผ่านทัพคราวนี้จะเลิกค้าคู่ค้ากับมันละ ไม่นานนักฮันส์ก็กลับมาหน้าตาเบิกบาน เจ้าเบ็ดแก่แน่นกมดวงตราใหม่ของทัพติดหรา ยี่ตอายุของมันไปอีกสองปี ฮันส์เล่าว่าวิศวกรผู้ตรวจรถ ตัดใจให้เวลาเจ้าเบ็ดแก่ต่อสองปี เพราะเห็นแก่ความพยายามของฮันส์ เราดื่มเบียร์ฉลองในชัยชนะของฮันส์ที่เขา ‘แบก’ เจ้าเบ็ดแก่ผ่านทัพสำเร็จถึงตอนนั้นฮันส์รู้สึกว่าแผลไฟไหม้ที่มือป็น ปวดแสบปวดร้อนขึ้นมาทันที ผมยังไม่ได้ซอร์รถเพราะมัววุ่น

จ 35 มว 43 23 มค. 2526

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

มริเลผจญภัย

(นิทานแอฟริกา)

การไปตามถนนหนึ่งแล้ว
ถนนบอกให้ไปหาอีกถนนหนึ่ง
เรื่อย ๆ ไปจนกว่าจะถึงที่หมาย
เป็นแบบแผนการเล่านิทานที่
นิยมกันแบบหนึ่ง ดังเรื่องท
ชูซาน ที่เล่ามานี้เล่าไว้ในนิทาน
แอฟริกาต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งมี
ลูกชาย ๓ คน คนโตได้ไปขุดเผือก
กับแม่ ขณะที่กำลังขุดอยู่นั้น ลูก
คนโตก็พบว่ามริเล แลเห็นหัวพืช
อย่างหนึ่ง จึงพูดออกมาว่า “เอ
ทำไมหัวพืชนี้ถึงได้สวยยิ่งกว่า
น้อยๆของข้า” แม่ก็ตอบว่า “หัวพืช
มันจะสวยเหมือนเด็กได้อย่างไร”
มริเลไม่ได้ตอบว่าอะไร แต่ได้
ซ่อนหัวพืชนั้นไว้ เมื่อแม่ได้
รวบรวมหัวเผือกและห่อกลับบ้าน
มริเลก็ได้แอบเอาหัวพืชนั้นซ่อนไว้
ในโพรงไม้ และได้ทูลถามว่า
“มสุรา-กวิกิเร-ตสา-กัมบิง มา-กะ
สังงา”

ในวันรุ่งขึ้นมริเลก็ได้ไปที่นั่น
อีก และปรากฏว่าหัวพืชนั้นได้

กลายเป็นเด็กน้อยไปจริงๆ ดังนั้น
เมื่อแม่หุงหาอาหาร มริเลก็แอบ
แบ่งอาหารนั้นเอาไปเลี้ยงเด็กที่
มริเลถือว่าเพื่อน้องที่โพรงไม้นั้น
ทุกวันๆ จนกระทั่งตัวเองผอมลงๆ
พ่อแม่สังเกตเห็นลูกผอมเช่นนั้นก็
ถามว่า

“เป็นอะไรไปนะลูก ถึงได้ผอม
ลงๆ อาหารที่แม่ทำให้กิน ลูกเอา
ไปไหนเสีย ไม่ได้กินหรือที่
น้อยๆของลูกไม่เห็นผอมอย่างนี้
เลย”

มริเลไม่ยอมบอกพ่อแม่เรื่อง
เด็กในโพรงไม้ แต่น้องๆของมริเล
ตั้งใจจะเผด็จให้รู้ว่ามริเลเอาอาหาร
ไปไหน ในที่สุดก็แลเห็นพี่ชายทำ
เป็นเก็บอาหารไว้ ไม่ได้กินในขณะ
นั้น และได้เดินออกจากบ้านไป
น้องสองคนได้เดินตามไปห่างๆ
และก็ได้แลเห็นมริเลเอาไปใส่ไว้ใน
โพรงไม้ จึงได้รับกลับบ้านไปบอก
แม่ว่า “เราเห็นพี่เอาอาหารไปให้
เด็กที่อยู่ในโพรงไม้นั้นละแม่” แม่
ก็ว่า “เด็กอะไรลูกใครจะไปอยู่ใน
โพรงไม้อย่างนั้น” ลูกๆจึงชวนแม่

ให้ไปดู เมื่อไปถึงที่โพรงไม้ดัง
กล่าวนั้น ก็แลเห็นมีเด็กเล็กๆอยู่
ในนั้นจริงๆ แม่ของมริเลจึงตรง
ไปจับเด็กนั้นฆ่าเสีย

ครั้นเมื่อมริเลนำอาหารมาให้
อย่างเคย ก็ได้พบเด็กนั้นตายเสีย
แล้ว มริเลจึงกลับบ้าน เมื่อถึงบ้าน
ก็ร้องไห้ฟูมฟาย พ่อแม่ถามว่า
ร้องไห้ทำไม มริเลก็ตอบว่า “ควน
ไฟเข้าตา” พ่อแม่จึงให้ลงไปนั่ง
ข้างล่าง แต่กระนั้นน้ำตาก็ยังไม่
หยุดหย่อน พ่อแม่ก็ถามอีกว่า
“ร้องไห้ทำไมกันนักหนานะ” มริเล
ก็ตอบว่า “ไม่มีอะไรหรอก ควนไฟ
เข้าตานั่นเอง” พ่อแม่ก็บอกว่า “เอา
แกวของพ่อไปนั่งที่ลานบ้านนั้นซิ”
แต่น้ำตาก็ยังไม่หยุดพรากๆ ทันใดนั้น
มริเลก็บอกแกวว่า

“แกวเอ๋ย ยกตัวของเจ้าให้สูง
ขึ้นๆซิ ทำอย่างเชือกที่พ่อแขวน
กระบอกน้ำลงในป่าที่บนนั้นนะ”

พอพูดจบพอดีน้องชายออกมา
ที่ลานบ้าน และได้แลเห็นมริเล
กำลังนั่งแกวและแกว ลอยสูงขึ้นไป

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

มริเลผจญภัย (ต่อจากหน้า ๓๔)

ขึ้นไปในท้องฟ้า จึงรีบไปเรียกแม่มาดู และแม่มก็เห็นมริเลกำลังขึ้นไปบนฟ้า สูงขึ้นๆจริงๆ แม่มจึงร้องเรียกว่า “มริเลกลับมาก่อน ลูกรัก กลับมาก่อน” มริเลก็ตอบว่า “ไม่กลับอีกแล้ว แม่มจ๋า ไม่กลับอีกแล้ว” นื่องชายก็ร้องเรียกว่า “พี่จ๋า กลับเถอะ พี่มริเลกลับมาเถอะ” มริเลก็ร้องตอบว่า “ไม่กลับแล้ว นื่องเอ๋ย ไม่กลับแล้ว” พ่อได้ยินเสียงวิ่งมาดุพลางร้องเรียกว่า “มริเล นี่ไปอาหารของลูก มริเล นี่ไปอาหารของลูก” มริเลก็ตอบว่า “ลูกไม่ต้องการ พ่อจ๋า ลูกไม่ต้องการ” ไม่ว่าลูจะมาเรียกด้วย พวกเพื่อนบ้านมาร้องเรียกว่า มริเลก็ตอบว่า “ไม่กลับอีกแล้ว” ในที่สุดมริเลก็หายไป ไม่มีใครแลเห็นตัวอีกต่อไป

ต่อจากนั้นไม่ช้า มริเลก็ได้พบคนหาฟัน จึงทักขึ้นว่า “สวัสดีท่านพวกหาฟัน ช่วยชี้ทางให้เราไปหาจันทรราชาหน่อยได้ไหม” คนหาฟันตอบว่า “ช่วยเราหาฟันซี่ แล้วจะบอกทางให้” มริเลก็ไปจัดการตัดฟันให้และคนเหล่านั้นก็บอกว่า “เดินตรงไปนะ แล้วจะพบคนตัดหญ้า” มริเลก็เดินต่อไปและก็ได้พบคนตัดหญ้าจึงได้ทักขึ้นว่า “สวัสดีคนตัดหญ้า” เมื่อคนตัดหญ้าทักตอบก็ได้ถามทางไปหาจันทรราชา คนตัดหญ้าก็ว่า “ตัดหญ้าให้เราก่อนซิ แล้วจะบอกทางให้” มริเลก็ตัดหญ้าให้ คนเหล่านั้นก็บอกว่า “เดินตรงไปเถอะแล้วจะเจอคนพรวนดิน”

มริเลเดินต่อไปก็ได้พบคนพรวนดิน เมื่อทักททายแล้วก็ถามหนทางไปหาจันทรราชา คนพรวน

ดินบอกว่า “พรวนดินให้เราก่อนแล้วจะบอกทางให้” มริเลก็ช่วยพรวนให้ คนเหล่านั้นก็บอกว่า “เดินตรงไปเถอะ และจะเจอคนเลี้ยงวัวควาย” มริเลก็เดินต่อไป และได้พบคนเลี้ยงวัวควาย จึงทักว่า “สวัสดี ช่วยบอกทางให้เราไปหาจันทรราชาหน่อยซิ” คนเลี้ยงวัวควายก็ว่า “ก็ได้ แต่ต้องช่วยเราเลี้ยงวัวควายก่อน” มริเลก็ช่วยพาวัวควายไปกินหญ้า คนเหล่านั้นก็บอกว่า “เดินตรงไปเถอะ แล้วจะเจอคนเก็บเกี่ยวข้าว” มริเลเดินตรงไปก็ได้พบคนกำลังเก็บเกี่ยวข้าว เมื่อทักททายและถามถึงหนทางไปหาจันทรราชา คนเหล่านั้นก็บอกให้ช่วยตนเก็บเกี่ยวข้าวก่อน มริเลก็ช่วย คนเก็บเกี่ยวข้าวก็บอกว่า “เดินตามถนนต่อไปเถอะ ไปยังพวกที่เก็บเกี่ยวข้าวฟ่าง”

มริเลเดินต่อไปไม่ช้าก็ได้พบพวกเกี่ยวข้าวฟ่าง เมื่อทักททายและถามถึงหนทางไปหาจันทรราชาแล้ว คนพวกนั้นก็ว่า “ช่วยเราเกี่ยวข้าวฟ่างก่อนซิ แล้วเราจะบอกให้” มริเลก็ช่วย และคนเกี่ยวข้าวฟ่างก็บอกว่า “ไปตามถนนนั้นนะ เดินไปๆแล้วจะพบพวกที่หาต้นกล้วย” มริเลเดินไปก็ได้พบจริงๆ จึงทักและถามหนทาง คนพวกนั้นก็บอกให้ช่วยหาต้นกล้วยให้ตนก่อน แล้วจะบอกทางให้ มริเลก็หาให้ได้บ้าง เขาจึงบอกว่า “ตรงไปเถอะ จนกว่าจะพบคนขนนํามา เมื่อมริเลพบคนขนนํามาตั้งนั้นแล้วก็เข้าไปทัก และถามถึงหนทาง คนเหล่านั้นก็บอกว่า “ตรงไปเถอะ ตรงไปยังคนที่กำลังกินอาหารอยู่ในบ้านของเขา” มริเลก็ตรงไปหา

เขา และทักว่า

“สวัสดีท่านเจ้าของบ้าน ช่วยบอกทางให้เข้าไปหาจันทรราชาหน่อยเถอะ”

เจ้าของบ้านก็ตอบว่า “ได้ซิ แต่มากินอะไรกับเราก่อน แล้วเราจะบอกทางให้” และปรากฏว่ามริเลได้พบคนกินอาหารดิบๆ และพวกนั้นแหละคือพลเมืองของจันทรราชา มริเลจึงพูดแก่คนเหล่านั้นว่า “ทำไมพวกท่านจึงไม่ใช้ไฟในการหุงหาอาหารเล่า” คนพวกนั้นถามว่า “อะไรกัน ไฟ นั้นนะ” มริเลก็กล่าวว่า “ไฟนี้แหละเราใช้หุงหาอาหารจนกว่าจะสุก” คนเหล่านั้นพูดว่า “เราไม่รู้จักไฟ ไม่รู้เรื่องไฟเลย” มริเลจึงว่า “ถ้าข้าจะทำอาหารอร่อยๆให้กินโดยใช้ไฟ ท่านจะให้อะไรข้าบ้างละ” จันทรราชาทรงทราบเรื่องเข้าก็กล่าวว่า “เราจะให้วัวควายตัวใหญ่ๆกับสัตว์เล็กๆอีก” มริเลก็ตกลงและขอให้คนของจันทรราชาไปหาฟันมา เมื่อได้ฟันมาพอแล้ว คนเหล่านั้นก็ไปข้างหลังบ้าน มริเลก็จัดการนำไม้มาสี่ต้นทำให้เกิดไฟ แล้วนำไปจุดที่พื้น ครั้นไฟติดแล้ว ก็นำกล้วยดิบมาปิ้ง แล้วให้จันทรราชาลอง และก็เป็นที่ถูกพระทัย เพราะอร่อยกว่ากินดิบๆ ยังได้ลองเนื้อที่มริเลย่าง จันทรราชาจึงโปรดหนักขึ้น มริเลจึงทำอาหารให้ลองหลายอย่างล้วนแต่ทำให้สุกด้วยไฟทั้งนั้น จันทรราชาจึงโปรดให้ผู้คนพลเมืองมาชุมนุมกันและตรัสว่า “หมอยาคนนํามาจากข้างล่างข้างล่างโน้นนั้น เราจะต้องจ่ายบรรณาการแก่เขาเพื่อจะซื้อไฟจากเขา”

บรรดาผู้คนพลเมืองก็ได้ถาม

มริเลว่า “จะต้องเสียเท่าไร” มริเลก็ตอบว่า “คนหนึ่งเอาวัวมา อีกคนหนึ่งเอาแพมา และอีกคนหนึ่งเอาอะไรก็ได้จากกลางข้าวมา เมื่อคนเหล่านั้นนำเอาสิ่งดังกล่าวมาให้ มริเลก็แบ่งไฟให้ ให้เขานำไปหุงหาอาหารของเขา

ต่อมา มริเลก็คิดว่า “เอ เราจะกลับบ้านได้อย่างไรนะ ถ้าเราส่งข้าวไปไม่ได้” คิดดังนั้นแล้วจึงส่งนกชนิดต่างๆ ให้มาหา เมื่อนกเหล่านั้นมาถึงแล้ว มริเลก็ถามนกดูเหวว่า “ถ้าข้าส่งเจ้าไปยังบ้านเมืองของข้า ในฐานะผู้สื่อสาร เจ้าจะพูดว่าอย่างไร เมื่อไปถึงท่านแล้ว” นกดูเหว่าพูดว่า ข้าจะพูดว่า “กูรู กูรู กูรู” ได้ยินเช่นนั้น มริเลก็ไล่ นกดูเหว่าไป

นกแรดก็เข้ามาหา มริเลก็ถามว่า “นกแรด ถ้าข้าจะส่งเจ้าไป เจ้าจะพูดแก่คนที่บ้าน ข้าอย่างไร” “ข้าจะพูดว่า งา งา” นกแรดตอบ มริเลได้ยินแล้วก็ไล่ นกแรดไป ต่อไปที่เห็นเหยี่ยว เมื่อมริเลถามเหยี่ยวว่า “ถ้าข้าส่งเจ้าไปบ้านข้า เจ้าจะพูดว่าอย่างไร” เหยี่ยวตอบว่า “จิริ...อิ...อิ...อิ” มริเลก็ไล่เหยี่ยวไป ต่อมาก็มีเหยี่ยวบั้งชาร์ดเข้ามาหา มริเลถามว่า “ถ้าข้าส่งเจ้าไปบ้านข้า เจ้าจะพูดว่าอย่างไร” เหยี่ยวบั้งชาร์ดตอบว่า “เจิง...เจิง...เจิง” มริเลก็ไล่เหยี่ยวบั้งชาร์ดไปอีก มริเลเฝ้าตรวจตราจนกระทั่งหลายรอบๆ ตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็ไม่พบนกที่เข้าใจอะไร ในที่สุดก็ได้เรียกนกร้องเพลง มือกิ่งเบิร์ดมาตัวหนึ่ง และถามอย่างที่ท่านนกอื่นๆ นกมือกิ่งเบิร์ดก็ตอบว่า

“มริเลจะมามะรินน มะรินน มะรินน มะรินน มะรินน มะรินน

เก็บไขมันไว้ให้สักช้อนหนึ่ง เก็บไขมันไว้ให้สักช้อนหนึ่ง”

มริเลฟังแล้วถูกใจ บอกว่า “ดีแล้ว บินไปได้” ครั้นเมื่อนกมือกิ่งเบิร์ดไปถึงประตูลานบ้านของมริเล ก็ร้องเพลงขึ้นว่า

“มริเลอยากให้ข้าบอกท่านว่า มะรินนจะมา มะรินนจะมา มะรินนเก็บไขมันไว้ให้สักช้อนหนึ่ง”

ขณะนั้นพ่อของมริเลออกมาที่ลานบ้านพอดี ได้ยินเสียงนกร้องเป็นข้อความเช่นนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้ อุทานออกมาว่า “เอ๊ะ อะไรมาตะโกนอยู่ที่ลานบ้าน บอกเราว่า มริเลจะมามะรินน มริเลตายไปตั้งนานแล้ว” แล้วพ่อของมริเลก็ไล่ นกไป นกก็หายลับไป และได้ไปบอกมริเลว่า ได้ไปแล้ว มริเลไม่เชื่อพูดว่า “ไม่จริงหรอก เจ้าไม่ได้ไป ถ้าไป เจ้าได้พบอะไรบ้าง กลับไปใหม่เถอะ ไปหาอะไรในบ้านพ่อข้า มาขึ้นยัน นั่นแหละข้าถึงจะยอมเชื่อ” นกมือกิ่งเบิร์ดต้องบินกลับไปใหม่ คราวนี้ไปได้ไม่มาท่อนหนึ่ง เด็ดๆ ในบ้านก็แลเห็น แต่กลัวไม่ทัน เมื่อมริเลแลเห็นไม้ท่อนนำมาให้ก็เชื่อว่านกได้ไปทันจริง มริเลจึงพูดว่า “ถ้าเช่นนั้นดีแล้ว ข้าจะกลับบ้านข้าละ” จันทรราชาภิยอมให้มริเลกลับไป ให้นำวัวควายไปด้วยได้

แล้วมริเลก็ออกเดินทาง มาตามทาง มริเลรู้สึกเหนื่อย วัวที่มามีด้วยแลเห็นเขาก็พูดว่า

“ท่านเหนื่อยแล้ว ข้าจะให้ท่านขี่ ท่านจะว่าอย่างไร และถ้าข้าให้ท่านขี่แล้ว ท่านจะกินข้าไหม ถ้าเขาฆ่าข้า” มริเลตอบทันทีว่า

“ไม่หรอก ข้าไม่กินหรอก” แล้วก็ขึ้นขี่วัว และไม่ช้าก็มาถึงบ้าน มริเลร้องเพลงว่า “อะไรบ้างที่ข้าไม่มี สัตว์ต่างๆ ข้าก็มี และๆ อะไรบ้างที่ข้าไม่มี วัวควายข้าก็มี และๆ อะไรบ้างที่ข้าไม่มี สัตว์เล็กๆ ข้าก็มี และๆ อะไรบ้างที่ข้าไม่มี มริเลกลับบ้านแล้ว และๆ อะไรบ้างที่ข้าไม่มี”

เมื่อถึงบ้านแล้ว พ่อแม่ก็เอาไขมันทาตัวให้ มริเลก็พูดว่า “วัวตัวนี้พ่อกับแม่จะต้องเลี้ยงไปจนกว่าจะแก่ แม่แต่เมื่อแก่แล้ว ข้าก็จะไม่กินเนื้อของมัน” ครั้นเมื่อวัวตัวนั้นแก่ตัวลง พ่อก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย แม่ก็พูดว่า “วัวตัวนี้ลูกเราเลี้ยงด้วยความยากลำบาก แล้วลูกเราจะไม่ยอมกินเนื้อมันจริงหรือ” แล้วแม่ของมริเลก็ซ่อนไขวัวไว้ในหม้อน้ำผึ้ง เมื่อเอาน้ำผึ้งออกหมดแล้วก็ตำแป้งผสมกับไขวัว ต่อจากนั้นก็นำมาให้ลูกกิน พอมริเลชิมดู ก็รู้สึกดีขึ้นมาจากเนื้อว่า ท่านกล้านัก ข้าผู้ยอมให้ท่านขี่ ถ้าอย่างนั้นก็ถูกกลืนเสียเถอะ ให้เหมือนอย่างท่านกลืนกินข้า” มริเลก็ร้องบอกแม่ว่า

“แม่เจ้า ข้าบอกแล้วว่า อย่าเอาเนื้อวัวให้ข้ากิน”

แต่เมื่อมริเลชิมเป็นครั้งที่สอง เตาข้างหนึ่งของมริเลก็จมลงไปในดิน มริเลจึงร้องบอกแม่ว่า

“แม่เจ้า ข้าบอกแล้วว่า อย่าเอาเนื้อวัวให้ข้ากิน”

ในที่สุดเมื่อมริเลกินอาหารเสร็จ ทันใดนั้นร่างของมริเลก็จมหายลงไปในดิน ชีวิตของมริเลก็ได้ผจญภัยมาต่าง ๆ นานา ก็ได้จบสิ้นลงเพียงนั้น ♥

๖๖๕ ๖๖๖ ๕๔ ๓๐ ๖.๑.๒๕๒๖

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

โปโป-อิกซ์ตะลา

(นิทานเม็กซิโก)

นิทานเรื่องนี้ถือได้ว่าเป็น
เรื่องรักอมตะอย่างเรื่องโรเมโอ
จูเลียต และอนุสรณ์แห่งความรัก
ของคนทั้งสองที่ชอเต็มๆว่า โปโป
กะเต้เปติล กับ อิกซ์ตะลักชีวาติล
ก็ถูกเผาไฟสองลูกที่นานอยู่สอง
ข้างช่องทางที่ชาวสเปนได้บุก
ดินแดนเดนม็อกติลันเมื่อครั้ง
กระโน้น ลูกที่อยู่ทางใต้ชื่อเรียกว่า
โปโปกะเต้เปติล สูงกว่าลูกที่อยู่
ทางเหนือชื่อเรียกว่า อิกซ์ตะลัก
ชีวาติล ภูเขาไฟทั้งสองลูกมีหิมะ
ปกคลุมอยู่สวยงาม ภูเขาโปโป
กะเต้เปติลพ่นควันอยู่ตลอดเวลา
จึงได้ชื่อนี้ ซึ่งหมายความว่าภูเขาพ่นควัน
ซ้ำๆนานๆก็ระเบิดเสียทีหนึ่ง แม้
กระทั่งเมื่อชาวสเปนบุกรุกเข้ามา
ส่วนภูเขาอิกซ์ตะลักชีวาติลนั้น
หมายความว่าภูเขาผิงผิง ทุ่งนพระ
ยอดเขามีสีขาวอยู่ตลอดเวลา การ
ที่ภูเขาไฟทั้งสองลูกได้ชื่อเช่นนั้น มี
เรื่องเล่าตามที่จูเลียต พิกก็อตเล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านเม็กซิโกต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีจักรพรรดิชาว
อัสเตก ผู้ครอบครองดินแดนเดนม็อก
ติลัน จักรพรรดิทรงมีอำนาจมาก
ทั้งยังทรงพระปรีชาสามารถ พระ
องค์ทรงเป็นทั้งนักรบ และนัก
ปกครอง ทรงสามารถกำราบชน
เผ่าต่างๆที่อยู่ภายในหุบเขาเม็กซิโก
และพื้นแดนภูเขาออกไปรอบๆ
หุบเขาซึ่งมีทะเลสาบใหญ่ชื่อเทกซ์
โกโก และที่นั่นได้สร้างดินแดน
เดนม็อกติลันอันเรืองรองยิ่ง จักร
พรรดิทรงครอบครองอาณาจักรนี้
อยู่สักกับไม่เป็นที่ปรากฏ รู้กันแต่ว่า
พระองค์ทรงเจริญพระชนมายุ
ยาวนาน เมื่อพระองค์ทรงอยู่ใน
มัชฌิมวัย พระองค์ได้ทรงมีพระธิดา
องค์หนึ่งและมีเพียงองค์เดียว จึง
เป็นที่รักใคร่เสน่หาของทั้งพระบิดา
และพระมารดาซึ่งนัก ทั้งเจ้าหญิง
พระธิดาก็เป็นธิดาที่ทรงเอาใจใส่
หน้าที่ และทรงเรียนรู้ศิลปะการ
ปกครองจากพระบิดาทุกสิ่งทุกอย่าง
เพราะทรงทราบดีว่าเมื่อพระบิดา
สิ้นพระชนม์ลง พระองค์จะต้อง

ครองดินแดนเดนม็อกติลันสืบแทน
ต่อไป

เจ้าหญิงพระองค์นี้ทรงพระ
นามว่า อิกซ์ตะลักชีวาติล แต่พระ
บิดามารดาและมิตรสหายเรียกสั้นๆ
ว่า อิกซ์ตะลา เจ้าหญิงอิกซ์ตะลา
ทรงมีอารมณ์ดีจึงได้มีเพื่อนฝูง
มากมาย ในพระราชวังที่เจ้าหญิง
ประทับกับจักรพรรดิและพระราชินี
จะมีเสียงเฮฮาครื้นเครง เมื่อมิตร
สหายเหล่านั้นได้มาร่วมงานรื่นเริง
ที่จักรพรรดิทรงจัดให้พระธิดา
เจ้าหญิงอิกซ์ตะลาไม่แต่จะทรง
ร่าเริงอารมณ์ดี แต่ยังทรงโฉม
งดงามอีกด้วย ครั้นเมื่อเจ้าหญิง
ทรงเจริญวัยขึ้น ก็ยังทรงรู้สึกรับ
ผิดชอบต่อหน้าที่ในการปกครองซึ่ง
จะต้องเป็นของพระองค์ต่อไป
ข้างหน้า เมื่อสิ้นพระบิดาไปแล้ว
เจ้าหญิงจึงออกจะเคร่งเครียด และ
คร่ำเคร่งต่อการทำงาน จึงไม่ใคร่รู้สึก
สนุกกับงานรื่นเริงเหมือนเมื่อครั้ง
ยังทรงพระเยาว์อยู่ เหตุผลอีก
ประการหนึ่งที่ทำให้เจ้าหญิงทรง
(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

โปโป-อิกษิตะลา (ต่อจากหน้า ๒๓)

เกรงเกรงมากก็เพราะพระองค์ทรง
มีความรัก ซึ่งจริงน่าจะเป็นสิ่ง
อันชวนรื่นรมย์ แต่ก็กลับไม่เป็น
เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะจักรพรรดิห้าม
พระธิดาเสกสมรส พระองค์ทรง
ปรารถนาให้พระธิดาครองราชย์
เป็นกษัตริย์สืบแทนพระองค์ต่อไป
จักรพรรดิไม่ทรงไว้วางใจใครแม้
พระราชินี พระองค์ทรงไว้วางใจพระ
ธิดาแสนรักอิกษิตะลานเพียงองค์
เดียว การที่ไม่ยอมให้รัชทายาทของ
พระองค์เสกสมรสทำให้ผู้คนพากัน
สงสัยว่า จักรพรรดิทรงพระปรีชา
สามารถจริงหรือ การกระทำครั้ง
นี้แสดงให้เห็นว่าทรงเห็นแก่ตัว และ
ปราศจากสายตายาวไกล คนเป็น
อันมาก จึงคิดว่าจักรพรรดิคงไม่มี
พระปรีชาเฉลียวฉลาดจริง และก็
คงไม่ยิ่งใหญ่จริง แล้วก็ไม่มีอำนาจ
และอิทธิพลจริงดังที่คนทั้งหลายคิด

บุรุษผู้เจ้าหญิงอิกษิตะลาทรง
รักใคร่ ก็มีใจใฝ่ฝันในเจ้าหญิงด้วย
เช่นเดียวกัน ถ้าหากได้รับอนุญาต
ให้แต่งงานกันได้ ก็จะเป็นที่น่า
ยินดีเป็นสองเท่า บุรุษผู้นั้นคือ
โปโปกะเต๊ะเป็ดิล แต่เจ้าหญิงอิกษิตะ
ลา และเพื่อนๆ ของเขาเรียก
สั้นๆว่าโปโป โปโปเป็นนักรบใน
กองทัพของจักรพรรดิ เป็นคน
รูปร่างสูงใหญ่ และกล้าแข็งแรง
แต่ก็มีความอ่อนโยน และกล้าหาญ
เป็นเยี่ยม ทั้งโปโปกับเจ้าหญิง
อิกษิตะลารักกันมาก ต่างรู้สึกยินดี
มีความสุขเมื่ออยู่ใกล้กัน แต่นับ
เป็นโชคร้ายที่จักรพรรดิทรงยืนยัน
ไม่อนุญาตให้พระธิดาเสกสมรส
ความรักของโปโปกับเจ้าหญิงจึง

ออกจะขมขื่น และเป็นเช่นนั้นเรื่อยมาตลอดเวลาตั้งหลายปี ทั้งไปไปกับเจ้าหญิงเคยเข้าไปทูลขอร้องต่อจักรพรรดิ แต่ก็ไม่ทรงอนุญาต ทั้งยังบังคับให้เจ้าหญิงทรงเรียนรู้ศิลปะการปกครองแผ่นดินเรื่อยไป เพื่อเตรียมตัวครองราชย์แทนพระองค์

ต่อมาเมื่อจักรพรรดิทรงล่วงเข้าวัยชราทั้งยังทรงพระประชวรแต่แม้จะทรงอดโรยอย่างไรก็ตามก็ยังทุ่มเทอบรมสั่งสอนพระธิดาเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมือง ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงปกครองเองไม่ได้แล้ว บรรดาศัตรูของพระองค์ที่เป็นชนเผ่าต่างๆ อยู่พันกิโลเมตรออกไป ต่างก็รู้ข่าวว่าจักรพรรดิไม่ได้อยู่ใหญ่อีกต่อไปแล้ว พวกชนเผ่าต่างๆ เหล่านั้นยกกองทัพโกลดดินแดนตะวันออกติดลันเข้ามา จนกระทั่งสามารถเข้ามัล้อมเมืองไว้ได้ ในที่สุดจักรพรรดิก็ทรงประจักษ์แจ้งว่าพระองค์มิได้ยิ่งใหญ่อีกต่อไป อำนาจของพระองค์เกือบจะสูญสิ้น และอาณาจักรของพระองค์กำลังตกอยู่ในอันตรายอันน่ากลัว ถึงแม้พระองค์จะทรงเป็นนักรบ แต่พระองค์ก็ทรงชราไปเสียแล้ว ทั้งยังทรงประชวรจนไม่สามารถจะนำทหารออกรบได้ พระองค์จึงทรงได้คิดว่า ถ้าไม่ทำให้ศัตรูแตกพ่ายไป นอกจากพระองค์จะไม่ได้เป็นจักรพรรดิต่อไปแล้ว พระธิดาของพระองค์ก็ยังไม่มีความรู้ทางได้เป็นจักรพรรดินีอีกด้วย

แต่แทนที่จะทรงแต่งตั้งนักรบผู้ใดคนหนึ่งให้นำทัพออกรบแทนพระองค์ กลับทรงประกาศว่า ถ้ามีนักรบคนใดสามารถทำให้ข้าศึกที่

ล้อมเมืองอยู่แตกพ่ายไปได้ พระองค์จะทรงยกพระธิดาให้ รวมทั้งสิทธิที่จะปกครองบ้านเมืองร่วมกับพระธิดาด้วยทันที ไม่ต้องรอให้พระองค์สิ้นพระชนม์ ฝ่ายเจ้าหญิงอีกษัตริยาทรงทราบข่าวแล้ว อดทรงหวั่นวิตกไม่ได้ เพราะพระองค์ไม่ทรงปรารถนาจะเสกสมรสกับผู้ใดนอกจากไปแต่เพียงผู้เดียว แต่บรรดานักรบทั้งหลายกลับตื่นตื่นยินดีกับประกาศนั้น เพราะไม่มีใครเลยสักคนที่ไม่อยากจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง ทั้งยังจะได้มีโอกาสเป็นจักรพรรดิต่อไปข้างหน้าอีกด้วย เพราะฉะนั้นนักรบเหล่านั้นจึงได้สู้รบอย่างหนักเป็นสามเท่า ไม่ใช่เพื่อทำให้บ้านเมืองปลอดภัย ข้าศึกศัตรู แต่เพื่อเจ้าสาวอันน่าชื่นชม และสิทธิที่จะได้เป็นจักรพรรดิ

ถึงแม้ว่านักรบแต่ละคนจะต่อสู้ด้วยความกล้าหาญและสามารถ แต่สงครามก็ยังยืดเยื้อ ศัตรูของจักรพรรดิได้ตั้งมั่นอยู่รอบๆ ทะเลสาบเทกซ์โกโก และตะวันออกติดลันในขณะที่นักรบออกต่อสู้ จึงต้องต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่า ผลการรบจึงยังไม่แน่นอน บรรดานักรบต่างนำอาวุธชนิดต่างๆ ไปใช้ในการรบมีทั้งไม้ตะบองฝักหินคมโดยรอบ ขวานหินหอก แหวน หลาว ธนู กับบ่วงบาศัก มีนักรบหลายคนถือโล่สานด้วยหวาย มีหนังหุ้ม และนักรบโดยมากต่างสวมเสื้อเกราะที่ทำด้วยนมหนาแน่นเข้าเกล็ด

การศึกเป็นไปอย่างดุเดือดและยาวนาน นักรบโดยมากรวมตัวกันรบแต่ที่รบเดิวก่อน เมื่อเวลาล่วงไปก็ต้องปรากฏผู้นำขึ้นมาบ้าง และ

แต่ละผู้นำที่ต่อสู้ได้แก่ไปไป เพราะในที่สุดมิได้ไปไปที่กวัดแก่งตะบองกับโล่วังน่านักรบบุกตะลุยข้าศึกและขับไล่ข้าศึกหนีกระเจิดกระเจิงข้ามหุบเขาไปยังที่ราบชายฝั่งทะเล และป่าพันกิโลเมตรออกไป นักรบทั้งหลายจึงให้ร้องต้อนรับไปไปว่าเป็นผู้นำชัยชนะครั้งใหม่มาสู่บ้านเมือง เพราะฉะนั้นถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อย นักรบเหล่านั้นก็ยังเดินทางมุ่งไปยังตะวันออกติดลันเพื่อทูลจักรพรรดิและเพื่อไปไปจะได้เรียกครองสิทธิที่จะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงอีกษัตริยาในที่สุด

แต่ก็ได้มีนักรบ ๒-๓ คนที่พยายามไปไป ต่างก็รู้ว่าพวกตนไม่มีใครที่จะเอาชนะชนะครั้งใหม่ของตนได้ ในเมื่อการตกลงยกให้ไปไปเป็นผู้กษัตริย์นั้นนับได้ว่าเป็นเอกฉันท์ แต่คนเหล่านั้นก็ยังต้องการจะทำลายไปไปและทำลายความชื่นชมยินดีที่จักรพรรดิทรงสัญญาว่าจะประทานให้เจ้าหญิงอีกษัตริยาพระธิดา ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงรีบเดินทางล่วงหน้าไปก่อนทั้งกลางวันกลางคืนโดยมิได้พักผ่อนกันเลย และได้ถึงนครหลวงในเวลาสองวันต่อมา แล้วรีบตรงเข้าไปทูลจักรพรรดิว่า ถึงแม้ว่านักรบของพระองค์จะมีชัยชนะข้าศึกแตกพ่ายไปแล้วก็จริง แต่ไปไปก็ได้เสียชีวิตในที่รบ เมื่อจักรพรรดิทรงทราบเช่นนั้นก็ได้โปรดให้นำศพของไปไปกลับมาจะได้จัดทำพิธีฝังอย่างสมเกียรติ ได้ยินจักรพรรดิตรัสให้นำศพไปไปกลับมา คนที่พยายามไปถึงกับต้องมองดูหน้ากันทูลอะไรไม่ออก ในที่สุดมีคนหนึ่งทูลจักรพรรดิว่าไปไปถูกฆ่าตายที่ริมทะเลสาบเทกซ์โกโก และศพได้ตกลงไปในน้ำไม่มีผู้ใด

หาศพพบ จักรพรรดิก็ได้แต่ทรงเศร้าพระทัย ต่อจากนั้นก็ตรัสถามว่า ผู้ใดเป็นผู้ทำให้องค์ผู้มีชัยชนะในการรบนี้ ไม่มีผู้ใดกล้าอ้างว่าเป็นความสำเร็จของตน เพราะรู้ว่าเพื่อนคงไม่ยอมให้ตนเองเช่นนั้นแน่ ต่างจึงนั่งเงยบึ้ง ซึ่งทำให้จักรพรรดิทรงแปลกพระทัย จึงตัดสินใจที่จะคอยให้คนเก็บส่วนใหญ่กลับมาเสียก่อน จึงมิได้ทรงคาดกันคนที่น่าข้าพเจ้ามาพูดถึงกล่าวนั้น

จักรพรรดิโปรดให้มเหสีกับพระธิดาเข้าเฝ้า และตรัสให้ทราบข่าวศึกถูกกำราบปราบปรามไปหมดแล้ว มเหสีทรงตื่นตื่นและโล่งพระทัยที่ทรงทราบเช่นนั้น แต่เจ้าหญิงอิกซ์ตะลาอดหัวนพระทัยไม่ได้ เมื่อจักรพรรดิทรงเห็นพระธิดามีพระพักตร์ทุกข์ร้อนก็รับตรัสขึ้นว่า ไปไปตายเสียแล้ว และศพตกไปในทะเลสาบเทกซ์โกโก และดูเหมือนความเฉลียวฉลาดของจักรพรรดิจะได้สูญหายไปหมดสิ้น จึงได้ตรัสเรื่องนี้แก่พระธิดาโดยไม่ทรงรอให้คนเก็บส่วนใหญ่มารับเสียก่อน ฝ่ายเจ้าหญิงอิกซ์ตะลาเมื่อทรงได้ยินว่าไปไปตายเสียแล้ว ก็ไม่ทรงฟังอะไรอีก รีบกลับไปยังห้องบรรทมแล้วบรรทมนิ่ง พระมเหสีที่เสด็จตามมา ทรงทราบได้ทันทีว่าเจ้าหญิงประจวบแล้ว จึงได้โปรดให้ตามแพทย์หลวงมาดูอาการ แต่ไม่มีผู้ใดช่วยได้ เพราะเจ้าหญิงเองไม่ทรงปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ ในที่สุดเจ้าหญิงก็ได้สิ้นพระชนม์ไป

หลังจากนั้นไปก็ได้อีกกลับมาสู่แดนออกติตันพร้อมกับนักรบที่มีชีวิตรอดกลับมา คนเหล่านั้นได้

ตรงไปยังพระราชวัง พร้อมกับเสียงไซโยโฮร้อง และได้ทูลจักรพรรดิว่า ข้าศึกถูกตีแตกหนีเตลิดเบียดเบียนไป และไปไปเป็นผู้ทำให้องค์ผู้มีชัยชนะในครั้งนี้ จักรพรรดิตรัสสรรเสริญนักรบและทรงประกาศว่าไปไปคือจักรพรรดิองค์ใหม่แทนพระองค์ ครั้นเมื่อไปไปได้ทูลถามถึงเจ้าหญิงอิกซ์ตะลาใครจะได้เห็นและจะได้แต่งงานกันทันทีก่อนที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นจักรพรรดิและจักรพรรดินี เมื่อทูลถามถึงพระธิดา จักรพรรดิก็จำเป็นต้องบอกแก่ไปไปว่า เจ้าหญิงอิกซ์ตะลาสิ้นพระชนม์เสียแล้ว

ไปไปไม่พูดอะไรสักคำ แต่ได้ทำท่าให้คนกับทูลถามมอยู่ทันทีตามมา แล้วไปกันหาคนสองสามคนที่รับขาด และได้มาทูลเรื่องเท็จแก่จักรพรรดิ และต่อหน้ากองทัพอัฒนา ไปไปก็ได้ต่อสู้ตัวต่อตัวกับคนเหล่านั้นทีละคน และก็ได้ประหารเสียด้วยตะบองผิงหินคมไว้โดยรอบ ไม่มีใครจะยับยั้งไปไปได้ เมื่อเสร็จเรื่องนั้นแล้ว ไปไปก็กลับไปยังพระราชวัง และทั้งที่ไม่พูดไม่จา และทั้งที่ยังสวมเกราะนวมอยู่ ไปไปได้ตรงไปยังห้องบรรทมของเจ้าหญิงอิกซ์ตะลา แล้วค่อยๆกร่างพระธิดาแบกขึ้นบ่าออกจากพระราชวัง และออกนอกเมืองไปโดยไม่มีใครกล้าห้าม บรรดานักรบก็ได้แต่เดินตามไปเงยบึ้ง

เมื่อไปไปเดินไปได้สองสามไมล์ ไปไปก็ได้ทำท่าบอกคนเหล่านั้นให้ช่วยกันหาก่อนหินมากองกันเป็นรูปพระมิด คนเหล่านั้นช่วยกันทำโดยรวดเร็ว ขณะที่ไปไปยืนเฝ้าอยู่ และอุ้มเจ้าหญิงไว้ในวงแขน

พอตะวันตกดิน ตั้งก่อสร้างหิมาก็ได้เสร็จลง ไปไปได้อุ้มร่างเจ้าหญิงไต่ขึ้นไปบนยอดกองหินใหญ่นั้นแต่ลำพัง และบนยอดนั้นเอง ไปไปได้ฝังร่างหญิงผู้รักตนรักมาช้านาน และได้ตายลงเพราะความรักที่มีต่อตนเองลงไว้ได้กองหิน ก็นั่นนั้นไปไปได้นอนเฝ้าหลุมศพเจ้าหญิงอยู่บนยอดพระมิดนั้น ครั้นรุ่งขึ้นเช้าจึงได้ลงมา และได้พูดเป็นครั้งแรก นับแต่ทราบข่าวการสิ้นพระชนม์ของเจ้าหญิง ไปไปบอกคนเหล่านั้นให้สร้างพระมิดขึ้นอีกแห่งหนึ่ง ให้เยื้องกับพระมิดแรกไปหน่อยทางตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งให้สร้างสูงกว่าด้วย ไปไปได้บอกให้คนเหล่านั้นทูลจักรพรรดิด้วยว่าตนไปไปกะเต้เปดิล จะไม่ยอมครองราชย์ปกครองแดนออกติตัน แต่จะเฝ้าหลุมศพของเจ้าหญิงอิกซ์ตะลิกชีวาตลไปจนตลอดชีวิต นั่นนับเป็นถ้อยคำสุดท้ายของไปไป ครั้นตกเย็นพระมิดอีกแห่งหนึ่งก็ได้สร้างเสร็จ ไปไปได้ไต่ขึ้นไปยืนถ้อยคบไฟอยู่บนยอด แล้วก็ได้จุดคบไฟ นักรบข้างล่างก็แลเห็นควันสีขาวลอยขึ้นไปยังท้องฟ้าสีคราม คนเหล่านั้นเฝ้าดูจนตะวันตกดิน คำนึงก็ได้กลายเป็นสับสน แล้วก็สับสนแดงฉาน เป็นสับสนสับสนสับสนสับสน ไปไปกะเต้เปดิลได้ยืนถ้อยคบไฟอยู่เช่นนั้นเพื่อระลึกถึงเจ้าหญิงอิกซ์ตะลิกชีวาตล ตลอดไปจนชั่วชีวิต

เมื่อหิมะตกแล้วบ่เล้า ยอดพระมิดหินนั้นก็กลายเป็นภูเขายอดขาว ในปัจจุบันคนได้เรียกกันว่าไปไปกะเต้เปดิล เพราะได้พ้นควันออกมาเป็นการระลึกถึงเจ้าหญิงที่ร่างยังอยู่บนยอดเขาซึ่งมีชื่อเดียวกับชื่อของพระองค์ ♥

๓๕ ๕๖๒๕ 6 n.w.2525

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๑
เจ้าชายสายรุ้ง

(นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปมักไม่พ้นเรื่อง
เจ้าชาย เจ้าหญิง แม่มด นางฟ้า
ใจร้าย คำสาป ฯลฯ นิทานเรื่องนี้
ก็ทำนองเดียวกัน ดังที่แอนดรูว์
ลั๊ว รวบรวมเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งพระราชองค์หนึ่งซึ่ง
เสกสมรสมาเป็นเวลาหลายปีแต่หา
ได้มีโอรสธิดาไม่ จนกระทั่งต่อมา
อีกนาน เทพเจ้าจึงได้ประทานธิดา
ให้มาองค์หนึ่ง ซึ่งทรงโฉมงาม
เลิศ จนพระราชาทรงคิดว่าเหลือ
จะหาข้อใดให้เหมาะกับความงาม
ของเจ้าหญิงได้ ในที่สุดก็ประทาน
พระนามให้เจ้าหญิงว่า แสงงามยิ่ง
นางฟ้า ซึ่งพระราชามีทรงมีอริยาธัย
ยังคงงามมิได้คาดคิดมาก่อนเลยว่า
พระนามเจ้าหญิงจะนำความริษยา
ชิงชังของบรรดานางฟ้าบางกลุ่มมา
สู่เจ้าหญิงตั้งแต่วัยเยาว์เป็นทารก และ
นางฟ้าผู้สูงอายุนั้นที่สุดในกลุ่มนั้นมี
พิษร้ายยิ่งนักดาเดียวชื่อ ลาครี
ได้เป็นผู้จัดการในเรื่องนี้โดยจะ
ลักพาเจ้าหญิงนำไปซ่อนไว้ให้พ้น
สายตาผู้ชายทั้งปวง ซึ่งไม่สู้ยาก
กระไรนัก ขณะนั้นเจ้าหญิงแสงงาม

ทรงมีพระชนมายุได้ ๑ ปี และเจ้า
หญิงแทบจะสั่นลมไปในขณะที่นั้น
เมื่อทรงทราบว่าพระองค์ตกอยู่ใน
เงื้อมมือของนางฟ้าผู้ชั่วร้ายดั่ง
กลฉันทัน แต่เมื่อทรงเดินทางมาได้
เพียงชั่ว โมงเดียวตามทางใต้ดิน
เจ้าหญิงก็ได้เสด็จมาถึงวังอันโอฬาร
พร้อมด้วยสาวอันสวยงาม เจ้าหญิง
ก็อยู่รู้สึกราวเริงรื่นมาบ้าง เมื่อทรง
ทราบว่า แมวกับหมาที่ทรงเลี้ยงไว้
ได้ตามมาด้วย

นางฟ้าซาราลาครีได้พาเจ้าหญิง
ไปยังห้องของพระองค์ที่จัดไว้อย่าง
สวยงาม ทั้งมอบหมายงานให้ทำคือ
ให้ดูแลไฟอย่าให้ดับลงได้ กับให้
ดูแลขวดแก้วใส่น้ำเต็มสองใบอย่าง
ระมัดระวังที่สุด และได้ขู่ไว้ว่าถ้า
หากขัดกันจะถูกลงโทษอย่าง
รุนแรง เสร็จแล้วก็หายลับไป
ปล่อยให้เจ้าหญิงทำงานง่าย ๆ สอง
อย่างนั้นแต่ลำพัง เจ้าหญิงประทับ
อยู่อย่างนั้นเป็นเวลาถึงหลายปี จน
คุ้นกับการที่อยู่แต่ลำพัง และทำงาน
ตามคำสั่งของนางฟ้าลาครี แล้วก็
ค่อยๆ ลืมชีวิตแต่หนหลังไปเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่เจ้าหญิง
เสด็จผ่านน้ำพุในสวน เจ้าหญิงทรง
สังเกตเห็นแสงแดดกระทบน้ำทำให้
เกิดรุ้งกินน้ำเป็นสายอันสวยงาม
เรื่องร้อง เจ้าหญิงทรงหยุดยืนนิ่ง
ชมความงามของสายรุ้ง ทันใดนั้น
เจ้าหญิงทรงสะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยิน
เสียงพูดดังออกมาจากตรงกลาง
รัศมีสายรุ้งนั้น เสียงนั้นเป็นเสียง
ชายหนุ่ม ความนุ่มนวลอ่อนหวาน
ของเสียงนั้นทำให้เจ้าหญิงสรุปเอา
ว่าเจ้าของเสียงคงจะต้องมีเสน่ห์
พอๆ กัน สายรุ้งอันสวยงามนั้นได้
พูดขึ้นว่า

“ข้าเป็นโอรสกษัตริย์ผู้เรือง
อำนาจนะ นางฟ้าลาครีแก่นเคื่อง
พระบิดาของข้า ก็เลยสาปข้าให้
กลายเป็นรุ้งกินน้ำแล้วก็ขังอยู่ในวัง
นี้ ซึ่งออกจะเหลือทนอยู่แล้ว”

เจ้าชายทรงว่าฟังถึงอิสรภาพ
เมื่อได้หลุดพ้นไปจากที่คุมขัง
พร้อมกันนั้นก็ทรงรำพันถึงความรัก
ที่มีต่อเจ้าหญิงที่ได้ทรงพบเป็น
ครั้งแรก เจ้าหญิงไม่เคยได้ยิน
(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

ลองเปล่งเสียง เสียงสะท้อนกลับมา
กำถึคิ ไม่ต้องใช้ ไมโครโฟน
ผู้แสดงเข้าสู่บทบาทของตนเอง
เวทีกว้างใช้เวทีเดิมที่ มีจังหวะที่
สอดคล้องกัน คุ่มพลังต่อไปยังผู้ชม
ทุกคน คำพูดทุกคำจะแจ้ง มีความ
หมายให้อารมณ์ ความรู้สึก ไม่ได้
ใช้ไมโครโฟน ถึงเวทีจะกว้างใหญ่
คนดูเป็นพัน แต่ก็แสดงได้ถึงลูก
ถึงคน

มีเสียงหัวเราะกล้อออกมาบ้าง
ในตอนแรกๆ จะให้ผู้ใหญ่ผู้นั้น
ต้องใช้เวลามากกว่าให้เด็กฝึก แต่
ช่วงหลังๆ คนดูจิตใจอยู่กับพวกเรา
ตลอด ทุกสายตาจับจ้องอยู่กับนัก
แสดง ๘ คนที่ โลดแล่นบนเวที
บรรยากาศเริ่มสลัว เขาเปิดไฟ...
มายังเวที สำหรับนักแสดง พอไฟ
ส่องหน้าก็จะเพิ่มความขลังให้กับ
การแสดงมากขึ้น ทุกคนโลดแล่น
ไป...ตามบทบาทของตนเองอย่างมี
พลัง สอดกับคนดู...จนกระทั่ง...ตอน
จบ พวกเราเข้าโรง เหนือท่วมตัว
แต่ก็ช่วงเป็นการแสดงที่น่าภูมิใจที่
สุดรอบหนึ่ง เป็นประสบการณ์ที่
พิเศษสำหรับการเป็นนักแสดง คุ่มคำ
จริงๆ หลังการแสดงพวกเราได้มี
โอกาสพูดคุยกับกลุ่มนักศึกษาซึ่งได้
ให้ความสนใจเกี่ยวกับการแสดง
เทคนิคของละครใบ้ และการเขียน
บทละครอย่างมาก และแล้วการ
แสดงที่เวทีกลางแจ้ง...ก็กลายเป็น
อดีตไป ครูช่างรำฟังกกับสายลม
สลัดกับเสียงเพลงที่ขุ่นฮัมไปตลอด
ทางจนถึงขอนแก่น

ที่ขอนแก่นพวกเราเดินทางเข้ามา
ต้อนรับ 'ครูแอ๋ว' ที่มานิเทศงาน
ของพวกเรา กับ 'ครูป๋' (อาจารย์
ชูโรมาน เวศยาภรณ์) ซึ่งมาสมทบ
คณะของเรา เพื่อให้คำปรึกษาเกี่ยวกับ

กับด้านเทคนิค เมื่อครูแอ๋วและครู
ป๋มาถึงก็ได้รับการให้ต้อนรับคอน
๖ โมงเช้าพอดี มีการต้อนรับน้องใหม่
เล็กๆ น้อยๆ พอถึงเชป แล้วพวกเรา
ก็เข้าสู่ภารกิจประจำวัน อาบน้ำ
แต่งตัว ไปรับประทานอาหารเช้า
และแสดงละครตอน ๘.๐๐ น.ตรง

คณะละครตอนแรกต่อไปจาก
ขอนแก่น ผู้สักรินทร์แล้วก็ถึงบุรีรัมย์
สถานที่แสดงใช้ศาลาวัด ผู้คือ
ชาวบ้านทุกเพศวัย ภาษาที่ใช้เป็น
ภาษาเขมร ภาษาส่วย หวังว่าเราจะ
เข้าใจบ้าง หวังว่าเราจะหัวเราะกับ
ผู้แสดงบ้าง ไม่หวังว่าเราจะสนุก
ได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยก็คิดว่าเรา
คงจะขมสักรั้งเมื่อดูละคร

ละครเร่จบลง แต่บทเพลงยัง
ก้องกังวาน

"มาฝัน...เด็กตัวน้อยช่วยกันฝัน

มาฝัน...จงฝันต่อไป

ฝันอาจเป็นจริง...สักวัน" ♥

ย่อจากข้อเขียนของ 'แมงกว้าง
สี่ทอง'

เจ้ายายสายรุ้ง (ต่อจากหน้า ๒๗)

ถ้อยคำเช่นนั้นมาก่อน ก็อดชื่นชม
ยินดีไม่ได้ แต่ว่าเจ้ายายจะทรง
ปรากฏเป็นสายรุ้งไม่ได้ ถ้าไม่มี
แสงแดดส่องกระทบน้ำ ฉะนั้นวัน
หนึ่งๆ ตลอดเวลาที่แสงแดด คน
ทั้งสองก็มีเวลาหลายชั่วโมงที่จะได้
พลอดรักกัน และวันหนึ่ง เวลาได้
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนเจ้ายาย
ทรงล้มดูไฟ ไฟก็เลยดับ ครั้นเมื่อ
นางฟ้าลากรีกกลับมาพบเข้าจึงได้ส่ง
เจ้ายายให้ออกไปแต่เข้าไปหา
โลกริโนสขอไฟมาติดใหม่ แทนไฟ
ที่เจ้ายายปลอ่ยให้ดับไปเสีย และ
ทั้งที่ทราบว่าโลกริโนสเป็นราชา

ผู้ร้ายจะขี้กินคนทุกคน และจะ
ชอบพวกสาวน้อยเป็นพิเศษ เจ้า
หญิงก็ยังต้องทรงเชื่อฟังและปฏิบัติ
ตามคำสั่งของนางฟ้าลากรีกด้วย
ทำทางอันอ่อนหวานน่ารัก แล้วก็
ออกเดินทางทันที ไม่มีเวลาจะได้
รำลาเจ้ายาย

ขณะที่เจ้ายายเสด็จเข้ามาใน
ป่า ก็ได้มีนกตัวหนึ่งร้องเพลงบอก
เจ้ายายให้เก็บก้อนกรวดที่เป็นมัน
เงาในน้ำปูใกล้ๆ นั้น เพื่อว่าจะจำเป็น
ต้องใช้ในระหว่างทาง เจ้ายายก็
ทรงทำตามคำแนะนำของนก นับ
เป็นโชคที่เจ้ายายได้พบแต่เมื่อยของ
โลกริโนสซึ่งติดอกติดใจความงาม
ความเขียววัยและความอ่อนหวาน
น่ารักของเจ้ายาย ทั้งยังพึงพอใจ
ของขวัญเป็นก้อนกรวดเป็นมันเงา
ที่เจ้ายายนำมาถวาย จึงได้ยอมให้
เจ้ายายนำไฟไปได้แต่โดยดี ทั้งยัง
ถวายหินมาให้อีกหนึ่งด้วย เพื่อจะ
ได้ใช้ประโยชน์ในวันหนึ่งข้างหน้า
แล้วก็มาส่งเจ้ายายโดยมิได้ทำ
อันตรายแต่อย่างใด ทำให้นางฟ้า
ลากรีกอดแปลกใจไม่ได้แล้วก็ไม่
พอใจด้วยการเดินทางของเจ้ายาย
เป็นผลสำเร็จ

เจ้ายายคอยหาโอกาสจะได้
พบเจ้ายายสายรุ้งอย่างใจจดใจจ่อ
จะได้เล่าเรื่องราวการเดินทางให้เจ้ายาย
ฟัง แต่ปรากฏว่าเจ้ายายทรงทราบ
เรื่องหมดแล้ว นางฟ้าผู้ดูแลพระ
องค์เป็นผู้เล่าให้ฟัง เจ้ายายทรง
เป็นห่วงเจ้ายายจะเป็นอันตราย จึง
ได้ทรงคิดหาวิธีการใหม่ที่จะได้พบ
กันท่อนแทนที่จะเป็นน้ำปูในสวน
กล่าวคือทุกเช้าเจ้ายายขอให้เจ้ายาย
หาอ่างน้ำใหญ่มาตั้งไว้ที่ตรงฐาน
ขอบหน้าต่างห้องของพระองค์ พอ
แดดออก แสงแดดกระทบน้ำ

เมื่อไร เจ้าชายสายรุ้งก็จะปรากฏ
ขึ้นได้เมื่อนั้น เช่นเดียวกับที่น้ำพุ
ในสวน ด้วยวิธีนี้ทำให้ทั้งสององค์
สามารถพบกันได้ตลอดเวลาวันละ
หลายๆชั่วโมง โดยไม่ต้องละสายตา
จากไฟ กับขวดสองใบที่นางฟ้า
ลาครีมอบหมายให้ดูแล

วันหนึ่งเจ้าชายตรัสบอกเจ้าหญิง
ว่า พระองค์ได้ยินมาว่าจะถูกย้าย
ไปจากวังอังก์ดงามนี้ แต่พระองค์
ก็ไม่ทราบว่าจะถูกย้ายไปที่ไหน
ทั้งคู่จึงออกรู้สึกสับสนหวั่นจะได้พบกัน
ทุกวันอย่างเคย หวังแต่ว่าเมื่อจาก
กันไปตอนสิ้นแสงตะวันในวันนั้นแล้ว
จะมีโอกาสได้พบกันอีกในวันรุ่งขึ้น
เมื่อมีแสงแดด แต่แล้วกลับผิดหวัง
เพราะในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง ท้องฟ้า
กลับมืดครึ้มไม่มีแสงแดดเลย จน
กระทั่งบ่ายมากแล้วจึงปรากฏแสง
อาทิตย์ผ่านเมฆเพียงสองสามนาที
เจ้าหญิงวิ่งไปที่หน้าต่างด้วยอาการ
ร้อนรนและรีบร้อน เลยทำให้อ่าง
น้ำนั้นหกคว่ำ น้ำที่อุดส่ำห้เต็มไว
แต่ตอนกลางคืนจนเต็มอ่างเลยหก
หมด จะหาน้ำที่ไหนก็ไม่ทัน เจ้า
หญิงจึงต้องขวดสองใบนั้นเทน้ำใส่
ในอ่าง และเจ้าชายสายรุ้งก็ปรากฏ
ขึ้นทันที ทั้งสององค์ต่างลาจากกัน
ด้วยความอาลัยอาวรณ์ เจ้าชายทรง
ขอให้เจ้าหญิงตกลงเสกสมรสด้วย
เมื่อทั้งคู่ต่างเป็นอิสระ ฝ่ายเจ้าหญิง
ไม่เพียงแต่รับปาก แต่ยังปฎิญาณ
เลยว่า พระองค์จะไม่ยอมแต่งงาน
กับผู้ใดอันเลย และทรงประกาศว่า
พระองค์จะยอมเสี่ยงตายหนีออกไป
จากที่คุมขังเพื่อไปร่วมทางกับ
เจ้าชาย เวลาที่ร่ำลากันมีไม่มากนัก
พอแดดร่มสายรุ้งก็หายไปแล้ว เจ้าหญิง
ทรงตัดสินใจที่จะเสี่ยงภัยทุกประ

การ และจะต้องออกเดินทางทันที
เจ้าหญิงมิได้นำสิ่งใดไปด้วยนอกจาก
หมากับแมว กิ่งไม้เมอร์ทิล และ
ก้อนหินที่เมียร์ราภสโลกริโนส
ให้มา

เมื่อนางฟ้าลาครีมารู้ว่า
เจ้าหญิงเสด็จหนีไปแล้วก็อดโมโห
ไม่ได้ ได้รับติดตามไป ไปทันกัน
ที่ถ้ำซึ่งหินของเมียร์ราภสโลกริโนส
ได้เนรมิตให้เป็นที่พักอาศัยของ
เจ้าหญิง หมายตัวน้อยของเจ้าหญิง
ได้พุ่งตัวเข้าใส่นางฟ้าลาครีมแล้วเข้า
กอดอย่างรุนแรง จนนางฟ้าลาครีม
หลั่งน้ำตาด้วยความดีใจ หันซ้าย
ขวามองดูก็เลยหักออก กว่าจะลุก
ขึ้นมาได้ และได้ทุเลาเจ็บปวดลง
ไปบ้าง เจ้าหญิงก็หนีไปไกลแล้ว
ความกลัวทำให้เจ้าหญิงมีกำลัง
วังชาในการเดินทาง แต่ก็ไม่ไปไม่ได้
ไกลถึงไหนก็ต้องนั่งลงพัก พอเจ้า
หญิงลงนั่ง กิ่งไม้เมอร์ทิลสัมผัสกับ
พื้นดิน ก็ได้กลายเป็นพุ่มไม้ใหญ่
สดเขียวล้อมอยู่รอบๆองค์ เพื่อ
เจ้าหญิงจะได้บรรทมหลับอย่าง
เป็นสุข แต่นางฟ้าก็ติดตามมาอย่าง
ไม่ละลด ได้ตามมาถึงที่นั้นขณะที่
เจ้าหญิงบรรทมหลับสนิท นางฟ้า
เห็นได้โอกาสจึงเชื่อได้ว่าอย่างไร
เสียจะต้องจับเชลยได้ในครั้งนี้ แต่
แมวก็ได้กระโจนออกจากกิ่งไม้ใน
ซุ่มนั้น ตรงเข้าตะกุกหน่านางฟ้า
และควักลูกตาดวงเดียวของนางฟ้า
ออกมาได้ เป็นอันว่านางฟ้าจำต้อง
ปล่อยเจ้าหญิงให้พ้นจากการเกาะ
กุมขังตลอดไป

เจ้าหญิงพยายามพาตัวเองไป
ให้ถึงบ้านสี่เหลี่ยมกับชาวหลังเล็กที่
อยู่ไม่ห่างนัก และเจ้าของบ้านนั้น
ที่เป็นหญิงหน้าตาสะสวยแต่งตัว

ด้วยเสื้อผ้าสีเขียวแวววับที่บ้าน ได้
ต้อนรับเจ้าหญิงผู้ไกลจะเป็นลมด้วย
ความเมตตาอารีเป็นที่สุด หญิงเจ้า
ของบ้านได้จัดอาหารเย็นอย่างดี
เยี่ยมมาถวายเจ้าหญิง และเมื่อเจ้า
หญิงได้ทรงนอนพักผ่อนในเตียง
อันอ่อนนุ่มตลอดทั้งคืนแล้ว หญิง
นั้นก็ทูลว่าในที่สุดเจ้าหญิงจะได้รับ
สิ่งที่ทรงปรารถนา ก่อนจะจากกัน
หญิงนั้นได้ถวายลูกนัตแก่เจ้าหญิง
ลูกหนึ่ง ให้เจ้าหญิงบีบแตกออก
เมื่อถึงคราวจำเป็น

เจ้าหญิงเดินทางอย่างเหน็ด
เหนื่อยมาเป็นเวลานานก็ได้มาถึง
บ้านอีกหลังหนึ่ง ซึ่งเจ้าของบ้าน
หน้าตาคล้ายคลึงกับคนแรกได้ช่วย
เหลือพระองค์เช่นเดียวกัน และ
หญิงนี้ได้ถวายผลทับทิมทองแก่
เจ้าหญิงผลหนึ่งก่อนจะลาจากกัน
เจ้าหญิงยังต้องเดินทางต่อไปอีก
อย่างยากลำบาก และได้มาพักยัง
บ้านแห่งที่สามที่มีลักษณะอย่างเดียวกับ
สองหลังแรก ปรากฏว่าหญิง
ทั้งสามเป็นพี่น้องกัน เป็นนางฟ้า
ใจดีที่คอยช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้
ยาก หญิงคนที่สามได้ให้ขวดยาดม
แก่เจ้าหญิง พร้อมทั้งสั่งห้าม เบ็ด
เด็ดขาด จนกว่าจะถึงยามจำเป็น
จริงๆ

เมื่อเดินทางมาตามทางเข้าไปในป่า
ที่อากาศชุ่มชื้นมีกลิ่นหอมหวาน
เจ้าหญิงเสด็จต่อไปข้างหน้าเพียง ๑๐๐
เมตร ก็แลเห็นปราสาทเงินหลังหนึ่ง
ซึ่งมีความน่าประหลาดคือมีใช้เงิน
แข็งแรง โยงปราสาทไว้กับต้นไม้
ต้นใหญ่ที่สุด ๔ ต้นด้วยกัน เมื่อมี
ลมพัดมาอ่อนๆ ปราสาทนั้นจะไกว
ไปมา ชาวให้คนอยู่ในนั้นหลับอย่าง
สบายเหมือนนอนในเปล เจ้าหญิง

ทรงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าไปในปราสาทประหลาดหลังนี้ แต่ก็จ้องใจ เพราะนอกจากปราสาทจะอยู่สูงกว่าพื้นดินแล้ว ก็ยังไม่มีประตูหน้าต่างอีกด้วย เจ้าหญิงจึงต้องพึ่งลูกนัตของนางฟ้าที่โหมมา พอบีบลูกนัตแตก ก็ปรากฏมีคนเฝ้าประตูตัวเล็กๆ มีเขี้ยวเขี้ยวห้อยอยู่ที่เข็มขัด ตรงปลายโซ่มีกุญแจทองที่เล็กเพียงครึ่งหนึ่งของเข็มเล่มที่เล็กที่สุด

เจ้าหญิงได้ไขเงิน จับคนเฝ้าประตูไว้ในอุ้งมือ ให้ไขประตูด้วยกุญแจทองดอกเล็กนั้น ทำให้เจ้าหญิงเข้าไปภายในได้ เจ้าหญิงเสด็จเข้าไปในห้องอันโอฬารห้องหนึ่ง ซึ่งสว่างไสวด้วยดาวทองกับดาวเพชรบนเพดาน กลางห้องนั้นมีเตียงอันหนึ่งแขวนไว้ด้วยผ้าทองให้ไขว้ไปมาเข้ากับจังหวะที่ปราสาทจะแกว่งไปตามลม ที่เตียงนั้นมีผ้าปูสีสายรุ้ง และบนเตียงนั้นมีเจ้าชายสายรุ้งบรรทมหลับสนิทอย่างที่ได้บรรทมมาก่อนจะถูกสถาปนาให้กลายเป็นมังกรกินน้ำ

เจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็นเจ้าชายผู้เป็นที่รักในร่างจริงเป็นครั้งแรก เจ้าหญิงไม่ค่อยกล้าข้องคู่มากเกรงว่าร่างนี้จะไม่เข้ากับเสียงและภาษาของเจ้าชายที่ตรัสแก่พระองค์จนเป็นที่หลงใหลขณะใจพระองค์ แต่แล้วก็อดน้อยพระทัยไม่ได้ที่ได้เห็นเจ้าชายทรงเฉย เมื่อทรงตื่นขึ้น และแลเห็นเจ้าหญิง เจ้าหญิงตรัสเล่าถึงอันตรายและความยากลำบากที่พระองค์ได้ประสบมา และท่วงท่าที่ได้เล่าแล้วเล่าเล่าดัง ๒๐ หนด้วยน้ำเสียงอันดังใส เจ้าชาย

ก็ยังหลับต่อ ไม่ได้สนใจสนใจอะไรเลย จึงถึงคราวที่เจ้าหญิงจะต้องขอฟังผลทัณฑ์ทอง เมื่อเบาะผลทัณฑ์ทองออกก็เห็นว่า เม็ดของผลทัณฑ์ทองทุกเม็ดนั้นกลายเป็นไวโอลินเล็กๆ ที่ได้บรรเลงเพลงอย่างไพเราะทันที แม้กระนั้นเจ้าชายก็ยังไม่นอนบรรทมเต็มที่ เพียงแต่ลืมพระเนตรขึ้นน้อยหน่ง ซึ่งก็มองดูสวยกว่าเดิม

เจ้าหญิงหมดความอดทนที่เจ้าชายทรงจำพระองค์ไม่ได้ จึงต้องเปิดขวดยาพิษ และก็ได้มีเสียงหวีดดังออกมา ทำให้เสียงไวโอลินเงียบไป แล้วก็มีเสียงร้องเพลงที่ไกลพระกรรมเจ้าชาย บรรยายถึงเรื่องราวของเจ้าหญิงที่ทนทุกข์ทรมานในการเดินทางตามหาองค์เจ้าชาย และได้ลงท้ายเป็นถ้อยคำตัดพ้อต่อว่าของเจ้าหญิง แต่ไม่ทันที่จะกล่าวต่อไป เจ้าชายก็ทรงตื่นบรรทมอย่างเต็มที่ และได้ทรงต้อนรับเจ้าหญิงด้วยความชื่นชมยินดี ทันใดนั้นเอง ผนังห้องก็ได้เปิดออกเผยให้เห็นบัลลังก์ทองประดับเพชรและทองพระโรงที่มีขุนนางข้าราชการมาชุมนุมกันพร้อมบริบูรณ์ และได้มีรถม้าหลายคันพาหญิงสาวแต่งตัวสวยงามมายังที่นั่น และคันแรกและหลังสุดมีพระมารดาของเจ้าชายสายรุ้งประทับมา พระราชินีทรงสวมกอดเจ้าชายด้วยความรักใคร่ห่วงใย และพระราชินีได้ตรัสว่า พระราชาได้สิ้นพระชนม์มาได้หลายปีแล้ว และเมื่อนางฟ้ากลายเป็นคนโกรธลง ก็ขอให้เจ้าชายเสด็จขึ้นครองราชย์ที่วังกษัตริย์มาช้านาน จึงเป็นอันขุนนางข้าราชการก็ได้

ต้อนรับพระราชองค์ใหม่ไปพร้อมกันและเจ้าชายก็ได้ทรงประกาศให้ทุกคนที่นั่นได้รู้จักเจ้าสาวของพระองค์

ทันใดนั้นเองนางฟ้าผู้ใจดีซึ่งตามได้ปรากฏร่างขึ้น และได้เล่าถึงพระประวัติของเจ้าหญิง ดังนั้นพระราชินีกับเจ้าชายจึงได้ประทับรถเสด็จไปยังอาณาจักรของเจ้าหญิง ที่ซึ่งทุกคนที่นั่นได้ต้อนรับเจ้าหญิงกับเจ้าชายด้วยความร่าเริงยินดี และพระราชินีได้ทรงจัดพิธีเสกสมรสขึ้นอย่างมหัศจรรย์โดยมิได้ระงอ ♥

อี.ที. ผู้มาจากต่างดาว

(ต่อจากหน้า ๒๓)

ความรู้สึกของผู้ซึ่งอ่อนระโหยเหินห่างกับการเป็นผู้แพ้และผิดหวังแล้วแล้วเล่า ใหม่กำลังใจที่จะต่อสู้กับชีวิตต่อไป

เรื่องราวของอี.ที. เป็นเหมือนนิยายเด็กๆ ที่สร้างขึ้นโดยใช้ฉากที่มีจริงๆ บนโลกมนุษย์ปัจจุบัน ถือเป็นฉากที่เกิดขึ้นแถบบ้านแถบชนเมืองในรัฐแคลิฟอร์เนีย อี.ที. ปรากฏตัวขึ้นที่สนามหลังบ้านของเด็กชายเอลเลียต ซึ่งได้พบอี.ที. เพราะออกมาจับพืชจากกรณบริการส่งอาหารตามบ้าน อี.ที. แอบอาศัยอยู่ในตู้เสื้อผ้าของเอลเลียต และพยายามสร้างเครื่องโทรศัพท์หรือเครื่องสื่อสารส่งสัญญาณไปยังยานอวกาศของเขาเพื่อให้รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ทำให้เกิดวลีที่ฮิตขึ้นสำหรับคนอเมริกันทั่วว่า "อี.ที. โทรกลับบ้าน" (E.T. Phone home)

อี.ที. สร้างเครื่องโทรศัพท์ขึ้นจากสัมภาระ คือข้าวของที่ต่างๆ วางๆ

๗ 35 ๔๖ 13 ก.พ. ๒๕๒๖

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ข้าวเม็ดเดียว

(นิทานพม่า)

นิทานพม่าเรื่องนี้เป็นของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งแสดงให้เห็นความประหยัคมัธยัสถ์ของชาวกะเหรี่ยง ทั้งยังเห็นความสำคัญของข้าว แม้ข้าวเม็ดเดียวก็ไม่ยอมให้ตกเสียหาย ลูคู อุ หลา เล้าไว้ในนิทานชาวบ้านพม่า ดังต่อไปนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีแม่หม้ายชาวกะเหรี่ยงคนหนึ่งชื่อคาห์ติสุ คาห์ติสุเป็นคนยากจนได้ลูกสาวที่มียุคนเดียว ชื่อนันซูช่วยทำนาปลูกข้าวตามเชิงเขาเอาไฉ่เลี้ยงชีพ ด้วยเหตุที่เป็นคนยากจนดังกล่าวแล้ว คาห์ติสุจึงไม่มีวันปล่อยให้ข้าวจากฝัมนาของตนตกหล่นไปแม้แต่เม็ดเดียว เวลานวดแล้ว คาห์ติสุจะเก็บใส่กระบุงอย่างเรียบร้อย เมื่อถึงคราวจะต้องยกออกมาตากแดด ก็จจะระวังไม่ให้ร่วงหล่นตามทางแม้แต่เม็ดเดียว แล้วตัวเองจะต้องนั่งเฝ้าอย่างเอาใจใส่ ระแวงระวังไม่ให้ไก่หรือนกกระจอกมาจิกหรือกลืนเอาไปได้แม้แต่เม็ดเดียว ครั้นจะต้องดำในกรกแล้วผัด คาห์ติสุก็จะไม่ยอมให้ข้าวตกหล่นไปแม้แต่เม็ดเดียว

ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนเช่นนี้ คาห์ติสุจึงจะต้องอบรมลูกสาวให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันด้วย เวลาข้าวข้าวและรีนน้ำข้าวข้าวทั้ง นั้นสูต้องระวังไม่ให้ข้าวติดน้ำออกไปแม้แต่เม็ดเดียว ครั้นถึงเวลากิน จะเขี่ยข้าวทั้งหรือทั้งไว้ในชามแม้แต่เม็ดเดียวก็ไม่ได้ นันซูเบื่อหน่ายความละเอียดถี่ถ้วนของแม่ของตนเหลือเกิน จึงมักจะบ่นว่า

“โธ่แม่จ๋า แก่ข้าวเม็ดเดียวถึงจะตกหล่นหายไ้ ก็จะกระไรกันนักหนาละ ค่าของข้าวเม็ดเดียวนั้นเล็กน้อยจนเหลือจะคิดได้”

“อย่าคิดอย่างนั้นลูกเอ๊ย เจ้าต้องไปปลูกข้าวทำนาทุกปี เจ้าย่อมรู้ว่ามีนยากลำบากแค่ไหน แต่ละปีกว่าเราชาวนาจะได้ข้าวมากินนะ เราต้องต่อสู้อย่างไ้บ้าง เราลงมือทำนาตั้งแต่ฝนเริ่มมา เราต้องฆ่าโคกลนตากฝนทำนาอยู่เป็นเดือนๆ ถึงคราวเก็บเกี่ยวในฤดูหนาว เราก็ต้องเสี่ยงชีวิตกับพายุและสัตว์มีพิษในท้องนา ถ้าเจ้าไม่ระวัง ปล่อยให้ข้าวร่วงตอนเกี่ยวสักสองสามเม็ด

ตอนตากสองสามเม็ด แล้วก็ออกสองสามเม็ด ตอนสี ตอนซ้อมตอนผัด ครั้นถึงคราวหุงก็ยังไม่ยอมให้เสียไปอีกสองสามเม็ดตอนชวดอนหุง ตอนกิน ก็คิดว่า ข้าวอันมีค่าที่เราจะได้มากด้วยความยากลำบากนั้น รวมๆ กันแล้วจะเสียไปเท่าไร”

นันซูฟังแม่อธิบายอย่างขี้ดขาวก็ไม่อยากจะได้เลี้ยง ฉะนั้นเพื่อความสงบ จึงสัญญากับแม่ว่า ไม่ว่าจะทำอะไรเกี่ยวกับข้าว ตนจะไม่ยอมให้ข้าวเสียหายแม้แต่เม็ดเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่นั่งสูออกไปทำนา คาห์ติสุไปเอาข้าวมาจะหุงและต้องใส่กระดังผัดเสียก่อน ขณะผัดนั่นเอง คาห์ติสุเห็นข้าวเม็ดหนึ่งหล่นจากกระดังลอดร่องฟางลงไปใต้ถุน คาห์ติสุเห็นเช่นนั้นก็วางกระดังข้าวไว้ แล้วลงไปหาข้าวเม็ดนั้นที่ใต้ถุน แต่ใต้ถุนนั้นมืดซบะรกรุงรัง คาห์ติสุก็อุตสาหักกวาดออกไปเสีย จนกระทั่งพื้นดินตรงใต้ถุนนั้นสะอาดเกลี้ยงเกลา แต่

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

เม็ดเขาก็ทำให้อ้อมได้ แล้วข้าวเปลือกเม็ดเด็ยมันอาจจะไม่มีค่าแก่เจ้า แต่ถ้าเอาไปหว่านแล้วเกี่ยวไว้ และปล่อยให้เขาข้าวที่เกี่ยวได้ไปหว่านแล้วเกี่ยวมาเก็บไว้ ลองทำอย่างนี้ติดต่อกันสัก ๑ ปีดูซิ เรอเจ็ดล้าก็ชนข้าวไม่หมด”

ถึงตอนนั้นนั่นสุกก็เลยไม่รู้จะตอบโต้แม่ว่าอย่างไร จำใจต้องช่วยแม่หาข้าวเม็ดนั้น พร้อมกันนั้นก็ขอให้แม่อธิบายให้ฟังโดยละเอียดว่าข้าวเม็ดเด็ยจะเพิ่มพูนขึ้นได้อย่างไรในเวลา ๑ ปี จนถึงกับเรอ ๑ ล้าก็ชนไม่หมด และคำตอบของแม่ทำให้นั่นสุดสนเท่ห์ไม่ได้ว่าแม่ของตนช่างคิดคำนวณเก่งเกินคาด กาลที่สุอธิบายให้ลูกฟังว่า

“คืออย่างนี้ไงเล่า ปีแรกถ้าเจ้าหว่านข้าวเม็ดนั้นลงไป เจ้าก็จะได้ข้าวเปลือกมาราวกำมือหนึ่ง และถ้าเอาข้าวเปลือกกำมือหนึ่งนั้นหว่านลงไปในปีต่อไป เจ้าก็จะได้ข้าวราว ๓ กระบุง ถ้าเอาข้าวสามกระบุงไปหว่านในปีต่อไปอีก เจ้าก็จะได้ข้าวถึง ๖๐ กระบุง แล้วก็เป็นอย่างนี้เรื่อยๆไป หว่านข้าวไปกระบุงหนึ่งก็จะได้ผลราว ๒๐ กระบุง กว่าจะครบ ๑ ปี ก็นับเป็นหมื่นเป็นแสนกระบุง อย่างนี้จะไม่มากจนเรอ ๑ ล้าบรรทุกไม่หมดหรือลูก”

นั่นสุขาบซึ่งในถ้อยคำของแม่จนกระทั่งต้องเพิ่มความพยายามในการค้นหาข้าวเม็ดนั้นขึ้นอีกเป็นสองเท่า และผลแห่งความพยายามก็ทำให้ได้พบข้าวเม็ดนั้น ข้าวเม็ดนั้นไปติดอยู่ที่โนรอยแตกของเสาเรือนนั่นเอง ครั้นเมื่อขึ้นไปบนเรือนนั้นสุไปเห็นข้าวในกระด้งยังฝัดไม่

ข้าวเม็ดเด็ย (ต่อจากหน้า ๒๑)

กระนั้น ก็หาข้าวเม็ดนั้นไม่พบ กาลที่สุหาเม็ดข้าวนั้นอย่างสุดเรียวสุดแรงจนกระทั่งลมมกถึงเวลา แม่กระทั่งตะวันจนจะตกดิน ก็ยังไม่ยอมละ เมื่อลูกสาวกลับจากนา จึงมาแลเห็นแม่หาอะไรไร่น้อยๆ นั้นสุถามแม่ว่า

“หาอะไรนะ แม่ มีดอกออกอย่างนั้นแล้ว จะไปหาอะไรเห็นเล่า”

“หาข้าวเม็ดหนึ่ง มันลอร่องฟากลงมาได้ถุน แม่หาตั้งนานแล้วยังหาไม่พบเลย”

“ตายแล้วแม่ ทำไมแม่ยอมเสียเวลาตั้งมากมาย เพื่อหาข้าวเจ้ากรรมเม็ดนั้นเพียงเม็ดเด็ย ใครเขารู้เขาจะว่าอย่างไร เลิกก่อนเถอะ ตอนนั้นมันมืดมากแล้ว”

“ใครเขาจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา แม่ต้องหาข้าวเม็ดนั้นให้ได้ ถึงข้าวเม็ดเด็ยจะกินไม่พ้ออ้อม แต่หลายๆ

เสร็จ จึงเอากระดังขวามาฝัดจนเสร็จ
แล้วก็ไปชาวและหุง กว่าจะหุงเสร็จ
ได้กินข้าวเย็นก็ดึก เหตุเพราะแม่
ของตนมุ่งมั่นจะหาข้าวทอดรื่อง
ไปให้ได้ จนเกือบจะต้องเข้านอน
โดยไม่ได้กินข้าว ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น
จริงนั้นสักไม่เคี้ยวอะไร ใจได้
แต่กรุ่นคิดถึงถ้อยคำที่แม่สาธยายให้
ฟังถึงข้าวเม็ดเดียวอาจกลายเป็น
ข้าวมากมายขนาดเรือ ๑ ล้านไม่
หมด ถ้าเอาไปหว่านติดต่อกันถึง
๑ ปี นั้นสุขยอมรับว่าคำพูดของแม่
ทำให้ตนเห็นความสำคัญของข้าว
ขึ้นมาอีกมาก จึงตั้งใจว่าต่อไปจะ
ต้องปฏิบัติตามคำสอนของแม่อย่าง
เคร่งครัด ไม่ยอมให้ข้าวตกเรี่ย
เสียดหายแม้แต่เม็ดเดียว และเมื่อ
แต่งงานมีครอบครัวมีลูกเต้า นั้นสุ
ก็ได้อบรมสั่งสอนลูกและคนใกล้
เคียงทั้งเพื่อนและเพื่อนบ้าน จน
กระทั่งทุกคนในหมู่บ้านนั้นต่างเป็น
คนละเอียดถี่ถ้วน ไม่ว่าจะทำอะไร
เกี่ยวกับข้าว เป็นไม่ยอมให้ข้าวเสีย
หายได้แม้แต่เม็ดเดียว ♥

อำนาจ (ต่อจากหน้า ๓๐)

กับความเด็ดเดี่ยวจริงจัง คุณเป็นคน
มีอำนาจอย่างประหลาดที่สามารถทำ
ให้ใครก็ตามที่ได้เข้าใกล้ อดนิยม
ชมชอบและเกรงอกเกรงใจไม่ได้”

“ดิฉันยังจับความไม่ได้ว่าที่คุณ
พูดมานี้ เป็นส่วนที่ดีหรือส่วนที่แย่
ของตัวเอง” ชลาลัยวางส้อมลงบน
จาน “แต่ดิฉันก็ต้องขอบคุณ ที่คุณ
ได้พยายามที่จะบอกให้ทราบ”

“คุณ จะอยู่ที่นี่ไปอีกนาน
เท่าไร” การรื้อรวบส้อมและมีดของ
ตัวเอง

“ถ้าดิฉันเป็นนักแสดง ก็คงจะ

ยอดเยี่ยมของอาคารเดี่ยวๆ ที่เรียงรายกัน
อยู่ริมฟากถนน บรรยากาศเงียบสงบ
เหมาะแก่วันพักผ่อนอันเปลี่ยวเปลี่ยว
เพื่อกลับไปเริ่มต้นงานชิ้นใหม่ใน
ชีวิต หรือยอมรับความพ่ายแพ้อย่าง
ราบคาบ

ตลอดด้วย ๓๐ กว่าปี ชายหนุ่ม
มีความรู้สึกเหมือนกับอยู่ในการ
แข่งขันวิ่งมาราธอนที่ไม่เคยมีโอกาส
แม้แต่จะหยุดหายใจให้เต็มปอด ทุก
ผู้ทุกคนต่างออกแรงอย่างเต็มที่เพื่อ
ไปสู่ชัยชนะและจุดหมายปลายทาง
ที่ไม่เคยมีใครเคยรู้จักพบเห็น
ช่วงชิงและแก่งแย่งกันเพื่อให้ได้มา
หรือสูญเสีย ในสิ่งอันว่างเปล่า

ยามบ่ายในดินแดนที่ห่างไกล
จากบ้านเกิดเมืองนอน ทำให้เขา
นึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยคิดถึง
มาก่อน ชายหนุ่มนึกถึงชีวิต
ครอบครัวอันมีความสุข มีแม่บ้านที่
รักบ้านและอุทิศเวลาให้กับสามีและ
ลูก มีเด็กหญิงและเด็กชายตัวเล็กๆ

จ 35 อนุ 47 20 กุมภาพันธ์ 2526

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

แก้โรคขี้เหนียว

(นิทานเนปาล)

เรื่องแม่สาวกับลูกสะใภ้เป็น
ธรรมดาจะไม่ค่อยจะเป็นที่
พอใจกันนัก ลูกสะใภ้ในเรื่องนี้
ไม่พอใจแม่สาว เหตุเพราะแม่สาว
ขี้เหนียวเหลือประมาณ จนต้องหา
วิธีแก้ ดังที่กรรมการ ไพทยะเล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านเนปาล ต่อไปนี้
ครั้งหนึ่งมีชาวเนปาลครอบครัว
หนึ่ง ตั้งบ้านเรือนอยู่ตรงเชิงเขา
ชาวเนปาลสองคนมีเมียมีลูกชายห้าคน
แต่ละคนมีเมียแล้ว จึงมีลูกสะใภ้มา
อยู่ร่วมด้วยห้าคน ถึงฤดูฝนทุกคน
จะต้องไปช่วยกันทำนา ทั้งไถ คราด
หว่าน ดำ ต่อจากนั้นก็ต้องหมั่น
ถอนหญ้า ครั้นถึงฤดูหนาวเก็บเกี่ยว
ข้าวแล้วก็ใช้เวลาว่าง จะต้องไป
ตัดฟืนในป่าเพื่อนำไปขายในเมือง
เป็นเช่นนี้เรื่อยไปตลอดทั้งปี ไม่มี
สิ้นสุด แต่ถึงแม้คนที่สองตนข้าว
ไว้เต็มยุ้ง แต่ก็ม่ได้ข้าว ไม่ค่อยมี
เงินทอง ลูกสะใภ้ทั้งห้าก็ต้องทำ
งานเต็มมือกันทุกคน แต่ละวันต้อง
ไปหาฟืนในป่า ได้มาแล้วก็มัด
รวมไว้ทั้งกองแห้งใบแห้ง จับยัด

ใส่ในโดกาตะกร้ากันสอบ แล้วเอา
สายโดกาคาดหน้าผากให้โดกาห้อย
อยู่บนหลัง กว่าจะพาตัวพร้อมด้วย
โดกาอันแสนหนัก กลับถึงบ้านได้
ก็มืดค่ำ

แต่ทั้งๆ ที่ตนข้าวไว้ตั้งเต็มยุ้ง
และบรรดาลูกสะใภ้แต่ละคนก็ต้อง
ทำงานหนักแสนเหน็ดเหนื่อยตลอด
ทั้งวัน แต่แม่สาวผู้บังคับบัญชาทุก
คนในบ้าน กลับไม่ยอมให้ลูกสะใภ้
ได้กินข้าวกับดाल (แกงถั่ว) ให้ดื่ม
สมอยาก ให้ทุกคนกินแต่ เเร ที่
เป็นแป้งข้าวโพดเปียกอย่างพวก
ชาวเขาทั่วไปกินกัน บางทีแป้งที่
ให้กินเป็นแป้งหยาบๆ ด้วยซ้ำไป
ทั้งนี้เพราะความขี้เหนียวของแม่สาว
เมื่อเป็นเช่นนี้อยู่เรื่อยมาแม่สาว
เล่า ลูกสะใภ้ทุกคนก็อดเคียดแค้น
ชิงชิงแม่สาวผู้ขี้เหนียวไม่ได้ จน
กระทั่งไม่อาจจะทนทำงานหนัก
อีกได้ต่อไป ในที่สุดสะใภ้สุดท้อง
ผู้มีสมองปราดเปรื่องและช่างคิด
ช่างอ่านกว่าใครๆ ก็ได้กล่าวแก่
สะใภ้พี่ๆ ในวันหนึ่งว่า

“นำทุเรศไหมพวกเรา ข้าวมี
เต็มยุ้งเต็มฉาง แต่เราไม่เคยได้กิน
ข้าวเลยสักเม็ด เงินสกไปหาเดี๋ยวก
ไม่เคยมี ทั้งจะระบายนความในใจ
ให้พวกเราฟังก็ยังไม่ได้อ”

พวกสะใภ้พี่ๆ ต่างก็รู้สึกอย่าง
เดียวกัน ฉะนั้นสะใภ้สุดท้องนั้นจึง
เผยแผนการที่ตนคิดมานานแล้วว่า

“เอาอย่างนี้ใหม่ที คือเราจะ
แอบขนข้าวในยุ้งใหญ่ที่สุดที่อยู่
ชั้นบนนั้นนะ เอาไปหุงกินกันที่
ทุ่งนา จะได้กินข้าวเสียให้เต็มอิ่ม
แต่เรื่องนี้ต้องเก็บไว้เป็นความลับ
รู้กันแต่เฉพาะพวกเรา พ่อแม่แม่สาว
เราจะรู้เรื่องนี้ไม่ได้เลยนะ นิดเดียว
ก็ไม่ได้”

สะใภ้คนอื่นต่างก็เห็นด้วย
แต่ในตอนแรกก็ยังอดสงสัยไม่ได้
กลัวแม่สาวรู้เข้า จะไล่ออกจากบ้าน
แต่สะใภ้ผู้เจ้าความคิดได้พูดว่า

“พี่ๆ จ้า อย่ากลัวไปเลย เพียง
แต่เก็บความลับให้อยู่ที่แล้วก็
นอนนั้นนั่งจัดการเอง”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

แก้โรคขี้เหนียว (ต่อจากหน้า ๓๑)

ด้วยเหตุนี้สะใภ้จึงยอมร่วมมือด้วย และทำตามความคิดของสะใภ้เถื่อนนั้น ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น สะใภ้เถื่อนจึงจัดการเอาไม้กระดานพ่นขี้มนออกเสียบางแผ่น แล้วก็ล้วงเอาข้าวเปลือกออกมาให้มาก ตามต้องการ ต่อจากนั้นก็ไปซ่อมไปสัณที่ทุ่งนา เสร็จแล้วก็หุงกินกันตามสบายจนเต็มอิ่ม นอกจากนี่ยังเอาไปขายเสียบ้าง ได้เงินมากไปซื้อเนื้อชอแถมจากตลาดมากินกับข้าว ด้วยวิธีนี้ข้าวในยุ้งก็พร่องไป และวิธีจะทำให้ข้าวดูเต็มยิ่งขึ้นอย่างเก่าก็ล่อน้ำเกลือเข้าไปใส่เอาไว้ ทำอย่างนั้นได้ไม่นาน คนทั้งห้าก็เกิดหวั่นใจเกรงว่าแม่ผัวจะล้วงรู้การกระทำของตนจึงต้องคิดแผนการต่อไปอีก

คราวนี้ลูกสะใภ้เล็กออกความคิดว่า “เราต้องเอาสีมาทาหน้า ให้หน้ามีสีต่างๆให้ดูประหลาดอย่างพวกเทวดาผู้หญิงเทวดาผู้ชาย ตกตึกสังัดเราจะออกมาจากห้อง เอากระดังมาสน เอากลองยาวมาตี แล้วแต่ละคนต้องทำเสียงให้น่ากลัว พูดว่า “เราจะกินให้หมดยิ่งที่เดียว” แล้วก็เดินไปให้ทั่วบ้าน” และในคืนวันนั้นเอง ทุกคนก็ดำเนินการไปตามแผน ต่างเอาสีมาทาหน้าจนดสดสของน้ำสฟิงกลัว แล้วก็ยังทำเสียงอีกที่กึกก้องผสมไปกับเสียงกระดังเสียงกลอง ทุกคนเดินไปทั่วทุกห้องชั้นข้างบนลงข้างล่าง ทั้งยังร้องว่า “เราจะกินให้หมดยิ่งใหญ่มากสุดนเลย”

เสียงอะอะอีกที่ที่ลูกสะใภ้ทั้งห้าพยายามทำขึ้น ทำให้พ่อผัวแม่ผัวตกใจตื่น แล้วก็อดตระหนกตกใจ

ไม่ได้ ถึงกับนอนตัวแข็งไม่กล้ากระดกกระดิก พ่อผัวก็เลยเอ็ดเมียผู้ขี้เหนียวของตนว่า

“ขี้เหนียวฉันก็ใจเถื่อน ข้างอกก็ตรงกันแล้วว่าอย่าขี้เหนียวนัก ให้ลูกสะใภ้เราได้กินข้าวกินแกงถั่วให้อิ่มๆ ก็ไม่ยอมฟัง ทั้งๆที่ข้าวก็เต็มชามแล้ว แล้วก็เกิดมีตัวประหลาดพาเคราะห์มาสู่บ้านเราแล้ว มันว่ามันจะกินข้าวยิ่งใหญ่มากสุดของเราให้หมดยิ่ง ไร้อะไร เราวินาสล้มจมหมดแล้ว ไม่มีข้าวเหลืออยู่ในยุ้งอีกแล้ว”

เช้าวันรุ่งขึ้นพอสาๆ ลูกสะใภ้ทั้งห้าต่างตนขึ้นมาทำกิจวัตรประจำวันตามปกติอย่างที่เคยทำทุกวัน ราวกับไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น แต่ละคนพยายามไปอยู่ห่างๆกัน เพราะเกรงว่า ถ้าอยู่ใกล้กัน จะอดหัวเราะออกมาไม่ได้ พ่อผัวแม่ผัวเมื่อตนขึ้นก็รีบไปถามลูกสะใภ้ว่า “เมื่อคืนนั้นพวกเจ้าไม่ได้ขี้เหนียวอะไรน่ากลัวบ้างหรือ”

“เปล่าเลยจ้ะแม่” บางคนปฏิเสธ ทำท่าไม่รู้เรื่อง และยังถามต่อไปว่า “เสียงอะไรนะ มันเป็นอย่างไร แล้วมาจากไหน”

ในขณะที่นั้นแต่ละคนต้องแอบหัวเราะที่พวกตนสามารถแก้เผ็ดแม่ผัวได้สำเร็จ แต่ก็ยังมีบางคนพูดว่า

“เออ ที่จริงก็ได้ขี้เหนียวแปลกเหมือนกัน แต่ไม่กล้าออกมา เพราะกลัว เสียงมันน่ากลัว”

พ่อผัวกับแม่ผัวก็ตรงไปยังยังข้าว แล้วอดทุกขระทมไม่ได้ที่เห็นยิ่งใหญ่มากสุดนั้นมีแต่เกลือ ไม่มีเม็ดข้าวเหลืออยู่เลย แสดงว่าตัวพาเคราะห์มาให้นั้นกินเสียเรียบหมด แต่พ่อผัวอดคิดไม่ได้ว่า ตัวอะไรที่มานำตนในยามวิกาลนั้น แท้ที่จริง

คงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากลูกสะใภ้ทั้งห้าของตนนั่นเอง ดังนั้นจึงพูดแก่เมียว่า

“สมน้ำหน้าใหม่แล้ว ที่อยากทำเป็นหมาหวังก้าง กินก็ไม่ได้กิน ให้คนอื่นกินก็ไม่ให้”

คนทั้งสองเศร้าโศกเสียตายข้าวที่ตนตุนเอาไว้เต็มยุ้ง แต่ก็คิดไม่ได้ช่วยแก้โรคขี้เหนียวของแม่ผัวได้บ้าง มีการยอมให้ลูกสะใภ้ได้กินข้าวกินแกงถั่วได้ตามต้องการในโอกาสต่อมา ♥

ถ้าคุณประสบผลสำเร็จยิ่งกว่าเขา (ต่อจากหน้า ๓๔)

ของลูกชายว่า “อย่าซื้อมาเลยลูกเอ๊ย เงินก็หาได้น้อยกว่าเมีย เอาเงินเมียมาซื้อ แม่ไม่อย่ากรบกวานลูกหรือ” ถ้านิดเข้าใจและไม่มีปมด้อย เขาจะบอกแม่ไปทันทีเลยว่า “เงินของฉันก็คือเงินลูกนั่นแหละ เรากระป๋องเดียวกันครับ” การฟังคำพูดของผู้อื่นทำให้คุณผู้ชายเกิดรู้สึกผิด มีปมด้อยยิ่งขึ้น จงจำไว้เสมอว่า เรื่องในครอบครัวนั้นเป็นเรื่องของคู่สมรส มิใช่ของชาวบ้าน ส่วนผู้หญิงเองก็ไม่ควรพูด (จะด้วยอยากโอ้อวด หรือภูมิใจก็ตาม) ว่า เธอเป็นผู้ประสบผลสำเร็จในหน้าที่การงานยิ่งกว่าสามี เพราะคนภายนอกย่อมไม่มีวันทราบถึงเงินในกระเป๋าคือของคุณเป็นอันขาด ถ้าคุณไม่เที่ยวไปพูด

และข้อสุดท้ายก็คือ ทั้งคู่จะต้องตระหนักถึงกาลเทศะ มีความเข้าใจ และมีความอดทนที่จะถนอมน้ำใจกันไว้ ทำหน้าที่ของตนต่อกัน และต่อครอบครัวโดยไม่บกพร่องนั่นเอง ♥

J35 88888 272 W 2526

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

จองเวร

(นิทานจีน)

เรื่องการกลับชาติมาเกิด และจองเวรข้ามชาติกันด้วยความอาฆาตแค้น ดูเหมือนจะเป็นคติที่เชื่อกันโดยมาก ในหมู่ชนชาวจีนก็มีปรากฏ จึงได้มีเรื่องเล่ากันต่อๆมา ดังเรื่องที่ไม่ประจักษ์ตัวผู้เล่าโดยเฉพาะ คริสโตเฟอร์ เลบเวนสันได้นำมาเล่าไว้ในหนังสือ หีบทอง เรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อหวางหมิงหวู อยู่ห่างจากเมืองเฉิ่นโจ้วไปราว ๒๐ ไมล์ เมื่อหวางยังหนุ่มอยู่ พ่อของหวางได้ถูกพวกขบถกักหยวนหลวนเอ๋อร์บุกเข้าปล้นและฆ่าตาย ขบถพวกนั้นที่หยวนหลวนเอ๋อร์เป็นหัวหน้าได้ตั้งมั่นอยู่ทางเหนือของแม่น้ำเหลือง แล้วก็ข้ามแม่น้ำมาปล้นสะดมผู้คนอยู่เนืองๆ หวางคิดอยู่ทุกวันทุกคืนว่าทำอย่างไรจึงจะแก้แค้นพวกขบถกักแทนพ่อได้ แต่ลำพังตัวคนเดียวคงปราบขบถพวกนั้นไม่ลง เพราะมีพวกมาก เมื่อหาวิธีอื่นไม่ได้ หวางจึงไปสมัครเป็นสมัครพรรค

พวกของขบถพวกนี้ ด้วยเหตุที่หวางเก่งหลายอย่าง ขี้มักได้ ยิงธนูก็แม่น ทั้งยังเบาซุ่มเก่งเสียอีกด้วย จึงเข้าเป็นพรรคพวกขบถได้ไม่ยากนัก หวางเข้ามาอยู่กับพวกขบถของหยวนหลวนเอ๋อร์ได้ ๑ เดือนเต็ม และตลอดเวลาได้พยายามสืบหาว่าผู้ใดเป็นคนฆ่าพ่อของตน และในที่สุดก็รู้ตัวแล้ว ผู้นั้นคือซานหยวนน้องชายคนที่สามของหยวนหลวนเอ๋อร์นั่นเอง

คราวหนึ่งหยวนได้ใช้ซานหยวนน้องชายของตนเข้าไปในเมืองเฉิ่นโจ้ว เพื่อสืบคุตตงทัพของกองทัพหลวง และได้สั่งให้หวางติดตามไปด้วย หวางได้โอกาสจึงส่งข่าวไปยังครอบครัวของตนให้รวบรวมพวกญาติพี่น้องพร้อมทั้งพวกสมุนที่ล้วนแต่กล้าบ้าบิ่นจำนวน ๘๐ คนให้ยกมาตีค่ายของพวกขบถในตอนกลางคืน แล้วจับเอาตัวซานหยวนผู้ฆ่าพ่อของตนไปให้ได้ แผนของหวางเป็นผลสำเร็จ กองทัพของหลวงมาถึงพอดี พวกขบถทั้งหมดเลยแตกกระเจิดกระเจิงไป

หวางสังเกตเห็นว่าซานหยวนทำเหมือนตนไม่รู้เรื่องที่พ่อของหวางถูกฆ่าตาย หวางจึงพูดแก่ซานหยวนว่า “ไม่ต้องตกใจไปหรอก ข้าเป็นเจ้าของบ้าน” แล้วก็แกล้งซานหยวน หาอาหารดีๆให้กิน หาเหล้ามาให้ดื่ม แต่ต่อมาไม่ช้าก็ถึงวันที่พ่อของหวางถูกฆ่าตายครบปี หวางก็ตรงไปหาซานหยวน มือจับดาบ พลังพูดอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ซานหยวน วันนั้นเมื่อพ่อตาย ข้าใหม่ที่เขาฆ่าพ่อของข้า คนฆ่าพ่อข้าต้องตาย” พูดแล้วก็จับซานหยวนถอดเสื้อ แล้วมัดเหมือนหมู่ที่จะเอาไปไหว้เจ้า เสร็จแล้วก็จับมัดใส่ในกระชู่ แล้วแบกเอาไปทิ้งขวางซุ้มของพ่อตน แล้วก็เอาเหล้าไปเซ่นพ่อ พลังกล่าวถ้อยคำร้ายฟันด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ต่อจากนั้นก็จัดการฆ่าท้องซานหยวนควักเอาหัวใจกับตับออกมาเผา เมื่อไหม้เป็นเถ้าถ่านแล้ว ก็หมกไว้ที่ตรงนั้น

ห่างจากบ้านหวางไปราว ๓ ไมล์ มีต้นหลิวอยู่ต้นหนึ่ง และที่หลิวต้นนั้น (อ่านก่อนหน้า ๔๓)

จอยงเวร (ต่อจากหน้า ๓๑)

เองที่พ่อของหวางถูกฆ่าตาย หวางจึงเอาหัวของซานหยวนไปแขวนไว้ที่ต้นหลิวนั้น แล้วก็กลับบ้าน

ต่อมาอีกราวครึ่งปี ได้มีลาฉาคลอดเกิดในไร่ของหวาง ลาฉวนกล้าสู้แข็งแรง ทั้งยังไม่อดอดเวลาทำงาน มีคนอยากได้มาขอซื้อให้ราคาเป็นทองตั้ง ๑๐ แท่ง แต่หวางก็ไม่เต็มใจขาย อยู่มาวันหนึ่งหวางได้ข้ลาฉวนเข้าไปในเมือง ตอนขา กลับต้องผ่านหลิวต้นนั้น ลาก็เกิดพูดได้ ได้พูดแก่หวางว่า

“บ้านนี่ คือซานหยวนนะ ข้มาพ่อของเจ้า ข้ก็สมควรตาย แต่ทำไมเจ้าถึงได้โหดร้ายทารุณถึงกับต้องฆ่าพ่อของข้ตอนข้มาข้”

พูดแล้วลาก็ตบถูกทข้ชายของหวาง แล้วก็สะบัดหวางตกลงบนพื้น และกัดหวางเสียนไม่มีดี ไม่มีที่ตรงไหนที่ไม่ถูกกัด ทั้งบ่าทั้งหลังใหญ่ ทั้งยังกระแทกแขนข้างหนึ่งหักอีกด้วย เเคราะห์ดีที่หมวกของหวางเลื่อนมาบังคอ ก็เลยไม่ถูกข้กัดคอหอย เป็นอันว่าหวางรอดตายมาหวุดหวิด หวางได้โอกาสก็กลิ้งตัวลงไปใบบ่อน้ำแห่งๆ ไกลๆ กันนั้นโดยรวดเร็ว ลาด้านนั้นก็ลงมองดูใบบ่อแล้ววิ่งไปรอบๆ บ่อ พลางก็เลียเลือดที่ติดอยู่ตรงขอบบ่อ พอดีมีชายคนหนึ่งเดินออกจากหมู่บ้านผ่านมาทางนั้น แลเห็นหวางอยู่ในบ่อก็เลยช่วยอุ้มออกมา แล้วพากลับไปบ้าน

กว่าหวางจะหายเป็นปกติก็กินเวลาตั้งหลายเดือน หวางคิดจะฆ่า

ลาฉวนเสีย แต่เพื่อนคนหนึ่งห้ามไว้ พุดว่า

“ถ้ามันแต่แก้แค้นกันจอยงเวรกันไปมาอย่างนี้ มันก็ไม่มีเวลาสิ้นสุดลงได้หรอก ทางที่ดีที่สุดเพื่อนจงอโหสิให้มันเสียเถิด”

หวางรู้สึกว่ที่เพื่อนพูดนั้นถูกต้อง จึงไม่ฆ่าลา แต่ได้ใช้ให้คนเอาไปขายที่ตลาด หวางยังมีชีวิตต่อมาแต่แขนที่ถูกกระแทกนั้นก็เลียบิดไปไม่เป็นปกติ ♥

ตาเวียยอดรัก (ต่อจากหน้า ๔๒)

จากนั้นหล่อนคงตัดสินใจได้ว่า จะเข้ามาพบและพูดกับสม หล่อนก้าวเข้ามาใกล้กันนิดหนึ่ง กรนพอบเห็นว่ามีมารัจอร์นั่งอยู่ข้างๆ สม ก็เลยเปลี่ยนใจ โดยทำยังกับว่าไม่ได้ตั้งใจที่จะเดินเข้ามาอย่างนั้นแหละ สมก็เลยขยับรถออกไป

“เอ๊ะ” เสียงมารัจอร์แหลมๆ ดังขึ้นมา น้ำเสียงบ่งบอกว่าต้องการรู้เรื่องจริงๆ “ใครกันคะ”

สมบอกหล่อนว่าสมก็ไม่มีรู้เหมือนกัน

“แต่ท่าทางเธอแน่ใจว่าเธอรู้จักคุณฉันนะ” หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงว่าไม่ได้เชื่อคำตอบของสมเลย

น้ำเสียงอย่างนั้นทำให้สมหงุดหงิด นอกจากนั้น เรื่องนั้นก็ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของหล่อนสักนิด สมก็เลยนั่งเสีย

แต่มารัจอร์ไม่ยอมจบเรื่อง “ดิฉันไม่คิดว่าดิฉันเคยเห็นผู้หญิงคนนี้นมาก่อน” หล่อนว่า

“อาจจะเป็นคนที่มาพักผ่อน

แถบนี้ละมัง” สมพูดเรียบๆ “ตอนนั้นคนมาเที่ยวแถวนี้เยอะแยะ”

“ฟังดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลเลยนะคะ ถ้าพิจารณาถึงลักษณะที่เธอจ้องดูคุณ”

“สมไม่สนใจหรอกว่าใครจะคิดหรือเรียกสมว่าไอ้ตอแหล” สมย้อนให้

“อู๊ยตายจริง ดิฉันคิดว่าดิฉันถามคำถามธรรมดาธรรมดาณะคะ แต่เอาเถอะ ถ้าหากว่าดิฉันพูดอะไรที่ทำให้คุณกระดากละก็...”

“และสมก็ไม่แยแสว่าจะถูกกระแทกกระแทบอย่างไรด้วย บางทีคุณอาจจะอยากเดินกลับบ้านมากกว่านะ ไม่ไกลนักนี่”

“ตกลงกะ ดิฉันขอโทษทีล่วงเกินคุณ แะจึ้นนะกะที่ถนนแคบเกินกว่าจะกลับรถได้” หล่อนทำหน้าตังขณะที่กำลังจากรถ “สวัสดีกะ คุณเถิดเตอร์”

มีที่ว่างนิดหน่อยตรงทางเข้าบ้าน จึงไม่แคบจนเกินไปนักที่จะกลับรถ แต่ระหว่างทางที่สมขยับรถกลับ สมไม่ได้เห็นผู้หญิงคนนั้นอีกเลย มารัจอร์ที่เดี๋ยวก่อนกระตุนความ รู้สึกให้สมสนใจในตัวผู้หญิงคนนั้นเสียจนสมคิดว่าสมอาจจะต้องพบหล่อนระหว่างทาง นอกจากนั้น แม้ว่าสมยังคงนึกไม่ออกว่าหล่อนอาจเป็นใครคนหนึ่งก็ตามมารัจอร์ก็ตาม แต่สมก็อดรู้สึกชอบคุณหล่อนเงิบๆ ไม่ได้ คุณอาจจะเคยรู้สึกอย่างนั้นมาก่อนก็ได้ ก็รู้สึกว่ามันเหมือนกับมีคนมาช่วยยกน้ำหนักอะไรบางอย่างออกไปจากตัวคุณ โดยที่คุณไม่เคยรู้สึกตัวมาก่อนเลยว่าคุณแบกมันไว้ตั้งนานแล้ว

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

เงินๆทองๆ

(นิทานญี่ปุ่น)

คนมีเงินออกเป็นห่วงเงินของคนไม่ได้ ต้องหาวิธีซุกซ่อนต่าง ๆ คังเรื่องนี้ที่รชาร์ค เอ็ม คอรส์สัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงตระกูลตามายาอันเป็นตระกูลพ่อค้าทำกรค้าของทะเลสาบ ๆ กันมาในเอจิโงะที่ตำบลเอจิยะ ผู้เป็นหัวหน้าของตระกูลตามายาในขณะนั้นชื่อ โศคุเบะ โศคุเบะเป็นคนขยันขันแข็งมากทำงานหนักตั้งแต่เช้าจรดเย็นจนกระทั่งถึงดึกคน จึงเป็นคนมั่งคั่ง สะสมทรัพย์สินสมบัติไว้เป็นอันมาก สิ้นค้าก็มีมากต้องสร้างโรงกุดังเก็บสินค้าไว้หลายโรงด้วยกัน จนกระทั่งได้ชื่อว่าเป็นคหบดี โศคุเบะได้แต่งงานกับหญิงสาวที่สวยสดราวกับดอกไม้ และมีลูกน่ารักด้วยกันคนหนึ่ง

ถึงแม้โศคุเบะจะมีความมั่งคั่งอยู่อย่างสาทุกสะดวกสบาย มีเมียสวย มีลูกน่ารัก มีเงินทอง แม้กระนั้นโศคุเบะก็หาได้รู้สึกเป็นสุขไม่ เหตุที่เป็นดังนี้ก็เป็นเพราะว่าโศคุเบะไม่รู้จะซ่อนทรัพย์สินสมบัติ

เงินทองไว้ที่ใด จะเก็บไว้ในห้องเก็บของ คนใช้ชายหญิงก็อาจจะเข้าออกได้ และไม่ว่าใครผู้ร้ายจะไม่บุกเข้ามาฉวยเอาไปได้ โศคุเบะคิดอย่างไรก็คิดไม่ตกว่าควรจะเก็บที่ไหนดี ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็นทุกข์เป็นห่วงเงินทองที่หามาได้ด้วยความยากลำบาก ถึงกับทำให้โศคุเบะนอนไม่หลับสนิทเอาเลยทีเดียว

หลังจากที่นอนไม่หลับมาหลายต่อหลายคืน ในที่สุดโศคุเบะก็คิดหาวิธีได้ โศคุเบะไปแลเห็นกอไผ่กอหนึ่งที่ขึ้นอยู่หลังบ้าน เกิดมีต้นชิบากิ (คือต้นคามิเลีย ซึ่งเป็นต้นไม้จำพวกต้นชา ดอกมีสีขาว ขนาดใหญ่คล้ายดอกพุทธรักษาแต่ปลายกลีบแหลมกว่า) งอกขึ้นมาตรงกอไผ่นั้น ดังนั้นกลางดึกวันหนึ่ง โศคุเบะก็ไต่ไปขุดดินใต้ต้นชิบากิด้วยตนเอง แล้วนำหีบที่บรรจุเงินทองฝังลงไว้ใต้ต้นไม้นั้น แต่แม้กระนั้นใจของโศคุเบะก็ยังไม่เป็นสุข และไม่อาจสงบใจให้หายห่วงกังวลลงได้เลย

เมื่อโศคุเบะเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่อย่างนี้เสมอ ๆ ไม่เป็นอันกินอันนอน ไม่ซำก็ล้มเจ็บ

พอค่อยยังชั่วขึ้น โศคุเบะก็ไต่ไปอาบน้ำที่ภูเขามัตสึโนยามะกับคนใช้ โศคุเบะพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาประมาณ ๒ อาทิตย์ วันหนึ่งขณะที่อยู่ในห้องอาบน้ำ ก็ได้ยินเสียงคนร้องเพลงอยู่ข้างนอก เพลงนั้นมีคำว่า

“ต้นชิบากิของตระกูลตามายาที่ตำบลเอจิยะในเอจิโงะ กิ่งเป็นเงินใบเป็นทอง”

ได้ยินเช่นนั้นโศคุเบะถึงกับสะดุ้ง แล้วก็อดนอนไม่ได้ว่าเหตุใดในสถานที่ที่ห่างจากบ้านของตนเป็นอันมากอย่างนี้ จึงมีคนคอยตามรู้ความลับที่ตนซ่อนหีบใส่เงินใส่ทองฝังไว้ใต้ต้นชิบากิ คนใช้เห็นนายมีอาการเช่นนั้นกับบอกว่า

“คนร้องเพลงเขาชื่นชมความมั่งคั่งสมบูรณ์ของตระกูลตามายาหรือท่าน”

แม้คนใช้จะพูดเช่นนั้นก็ทำได้ทำให้โศคุเบะคลายความหวาดวิตก (อ่านต่อหน้า ๔๔)

เงินๆทองๆ (ต่อจากหน้า ๓๐)

ลงไปได้ไม่ รับผิดชอบนั่งเกวเดิน ทางกลับบ้านที่เจอะหะทันที พอถึง บ้านก็รีบไปที่หลังบ้าน ไปดูต้น ชะบากที่อยู่ตรงกอไผ่ เมื่อเห็นแล้ว ก็ถึงกับตกตะลึงงัน เพราะแลเห็นว่าชะบากต้นนั้นเป็นงามนั้นระยับ กิ่งของต้นชะบากกลายเป็นเงิน และใบก็กลายเป็นทองไปจริงๆ ความคันคั่งทำให้โศกเบะถึงกับ ลมจับไปตรงนั้นทีเดียว

พวกเพื่อนบ้านมาแลเห็นเขาก็ ช่วยพาเข้ามาในบ้าน นับแต่นั้นมา สุขภาพของโศกเบะก็มี ได้ดีขึ้นเลย ครั้นรู้สึกได้ว่า เห็นที่จะอยู่ต่อไป ได้อีกไม่นาน โศกเบะก็ได้บอก ความกับให้แม่เมียงซึ่งเป็นครั้งแรก เมื่อโศกเบะสิ้นชีวิตไปแล้ว เมีย ของโศกเบะได้ออกไปดูกอไผ่นั้นก็ มิได้เห็นว่าต้นชะบากนั้นมีลักษณะ แปลกพิสดารกว่าที่เคยเป็นแต่ อย่างใด ทั้งเมื่อขุดลงไปใต้ดินก็มีได้ พบหีบใส่เงินทองของโศกเบะเลย

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่ขโมย ยังมีคบคิดกันหนึ่งมีเงินมีทองมาก หีบสมบัติแต่ละหีบมีทองบรรจุอยู่ ดังพันแท่ง ตกกลางคืนแต่ละคืน กบหัดนั้นต้องนอนเอาหีบสมบัติ ไปหนึ่งมาหนุนหัว เคยมีขโมยลอง ขโมยดูเหมือนกันแต่ไม่สำเร็จ เพราะ ประตูห้องใส่กุญแจ ประตูทางเข้า บ้านก็มียามเฝ้าอย่างแข็งแรง ถึง แม้จะมีตั้ง ๒-๓ ประตู แต่ก็เข้าไปไม่ได้ง่าย ๆ กบหัดนั้นถึงกับ ออกไปกล่าวหาใครสามารถขโมยหีบ สมบัติที่หนุนหัวเอาไปได้ โดย ไม่ถูกจับละก็ จะยกให้เลย

มีขโมยขออ้างว่าจะมาลอง ขโมยดู แต่ถูกจับได้เสียก่อน อยู่ มาวันหนึ่งมีชายคนหนึ่งมาหาทบท คินบอกว่า คนจะขโมยหีบสมบัติ ของกบหัดในคืนวันนั้น กบหัดก็ ชื่นขันว่า ถ้าหากชายนั้นสามารถ เข้ามาในห้องนอนของคนได้ ก็ จะ ยกหีบไปหนุนหัวอยู่ให้

เมื่อชายนั้นกลับไปแล้ว คน ในบ้านของกบหัดที่มีหน้าที่ดูแล บ้าน ได้เพิ่มความดูแลอย่างแข็งขัน ขึ้นกว่าเก่า ฝ่ายขโมยนั้นได้เตรียม ข้าวสุกไว้ ๓ ขาม ฟางมัดหนึ่ง ขนมหัดด้วยแป้งข้าวเหนียว ๒๐- ๓๐ อัน นอกจากนั้นก็ยังมีเชือก มี ผลไม้ กับหมอนไม้ใบหนึ่ง แล้วก็ มาที่บ้านกบหัดนั้นตอนเที่ยงคืน

พอมาถึงประตูแรกก็ได้พบวัว ชั่งกัมหัวเตรียมจะขวิด ขโมยจึง โยนฟางมัดนั้นให้ วัวก็กินหญ้า อร่อยไป ชายนั้นก็เข้าไปถึงประตู ที่สองได้ และก็ได้อีกหมา ๓ ตัว แต่ ละตัวใหญ่เท่าลูกวัว โผล่ออกมาจะ เฝ้า ขโมยก็รีบเอาข้าว ๓ ขามที่ปั้น ไว้ ๑ ขามโยนให้ หมาก็กินข้าวนั้น ขโมยก็เลยผ่านประตูที่สองไปได้ อย่างสะดวกคาย

ครั้นผ่านประตูเข้ามาได้ ก็ได้ มาถึงห้องใหญ่ห้องหนึ่ง มีคนใช้ ผู้ชายนอนหลับอยู่หลายคน ขโมยก็ เอาหมอนเหล่านั้นผูกเข้าด้วยกัน ต่อจากนั้นก็เข้าไปอีกห้องหนึ่งที่อยู่ ถัดไป ในห้องนั้นมีสาวใช้อีกหลาย คนนอนหลับอยู่ ขโมยเอาขนมหัด แป้ง ข้าวเหนียวแปะเข้าที่กันผู้หญิงแต่ละ คน แล้วก็เข้าไปในครัวเอาขลุ่ยใส่ เข้าไปในกระบอกลูกเต้าไฟ

เมื่อคนใช้ตกใจตื่นขึ้น ก็เกิด ชุ้งกันใหญ่ ต่างร้องถามกันว่า“ใคร

มาคังหมข้า และเอ็ดว่า “อย่าคัง อย่าคัง” ข้างฝ่ายสาวใช้ก็ร้องเอะอะ ว่า “อะไรคึกกันข้า” อีกคนก็ว่า “มีอะไรคึกกันข้าอยู่เหมือนกัน”

ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังวุ่นวายกัน อยู่นั้น ขโมยก็ลอบเข้าไปในห้อง นอนของกบหัดได้โดยง่าย กบหัด ได้ยินเสียงเอะอะ ก็ผงกหัวขึ้นดู ขโมยได้โอกาสรีบเอาหมอนไม้สอด เข้าไป ขณะที่ถึงหีบสมบัติออกมา ถึงตอนนั้นบรรดาคนใช้รู้แล้วว่า ขโมยเข้าบ้าน จึงได้ไปจัดแจงจุดไฟ และต้องเป่าไฟก่อน แต่พอเป่าไฟ ก็เกิดมีเสียงประหลาด เพราะมีขลุ่ย อยู่ในกระบอกลูกเต้า คนเหล่านั้น ได้ยินเข้าก็ตกใจอลหม่าน ด้วยเหตุนี้ ขโมยก็เลยเด็ดลวดหนีไปได้ พร้อม ทั้งหีบสมบัติที่งใจมาขโมย ♥

นิยามหัตถกรรม (ต่อจากหน้า ๔๔)

ทำได้อุ่นให้ส่องโปร่งสูงเพื่อให้รับลม ได้มาก บ้านที่จะรับลมได้มาก ตัวบ้าน จะต้องวางให้ด้านความยาวรับลมได้ มากที่สุด การวางตัวบ้านทางขวาง หันออกสู่ตะวันออกและตะวันตกอาจ เป็นวิธีที่ไม่ควร บ้านจะถูกแดดสาด ส่องมากเกินไป

มาดูการจัดตกแต่งภายใน จะ เห็นว่าเจ้าของบ้านปูพื้นได้ถนอมด้วย กระเบื้องเคลือบสีขาว มีพรมริเบตปูทับ ในบางส่วน เครื่องเรือนเป็นหวายสี ธรรมชาติ เบาะเป็นผ้าฝ้ายพื้นสีน้ำตาล เข้มเข้ากับพรมลายดอกเล็ก ๆ ของผ้า หุ้มเบาะซึ่งมีขนาดเล็ก เพื่อต้องการ ให้มีความแตกต่างระหว่างลายผ้าหุ้ม เบาะกับลายทางของพรม กลุ่มสีที่ใช้ เป็นสีน้ำตาล ขาว เทา

ต้นไม้กระถางวางตรงมุมประดับ

บรรจบ พันธุมะธา นิทานนานาชาติ

นางเบตต้า

(นิทานรัสเซีย)

เรื่องคนอยู่ในร่างสัตว์ หรือ สัตว์ในร่างคน ทำนองเดียวกับ สังข์ทอง ไม่ได้มีแต่ในนิทานทาง ตะวันออก แม้ทางตะวันตกก็มีเล่า กัน ดังในนิทานชาวบ้านรัสเซียที่ นานาเล่ คัดดัดกัน ได้แปลและนำมา เล่าไว้ ต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีคนเฒ่าสองหัวเมีย อยู่กันแต่ลำพังไม่มีลูกชายหญิงเลย สักคน วันหนึ่งคนทั้งสองออกไป เก็บเห็ด ขณะเดินไปตามทางได้ไป พบรังสัตว์อย่างรังนกอยู่ในพุ่มไม้ ในรังนั้นมีเบ็ดตัวน้อยๆ น่ารักอยู่ตัว หนึ่ง แม่เฒ่าเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า “เอ๋ยไปบ้านเราเถอะ” แล้วก็อุ้มเบ็ด น้อยนั้นอย่างทะนุถนอมพากลับไป บ้าน พ่อเฒ่าไปจัดแจงทำที่นอน อย่างอ่อนนุ่มสุขสบายไว้ได้ม้ายาว ให้แก่คนน้อยนั้นนอน

วันรุ่งขึ้น สองหัวเมียพากันออกไปเก็บเห็ดอย่างเคย ครั้นกลับมาถึง บ้านก็แลเห็นข้าวของในบ้านทุกสิ่ง ทุกอย่างจัดไว้เรียบร้อย ด้วยขามจาม กัถาแก้วไว้นั่ง และผ้าเช็ดก็ตาก

ไว้ให้แห้ง พ่อเฒ่าแม่เฒ่าเห็นแล้ว ประรบกกันว่า

“คงมีใครมาจัดแจงดูแลบ้าน ช่างให้เราละ”

ดังนั้นจึงได้ไปเที่ยวถามเพื่อน บ้านคนหนึ่งว่า เห็นใครเข้าไปใน กระถอมของคนที่บ้าง แต่เพื่อนบ้าน คนนั้นก็ว่า คนนั่งสัปหงกอยู่ตรง บันไดหน้าประตู เลยไม่แลเห็นใคร วันรุ่งขึ้นพ่อเฒ่าแม่เฒ่าก็ไปเก็บเห็ด อย่างเคย เมื่อกลับถึงบ้านก็แลเห็น อาหารเย็นวางอยู่บนโต๊ะเรียบร้อย แล้ว เป็นหม้อซूपกะหล่ำปลีหม้อ หนึ่ง กับขนมปังปิ้งใหม่ๆ อีกก้อน หนึ่ง เห็นแล้วก็อดลงนอนแต่ไม่ได้ ต่างพูดกันว่า

“คงต้องมีใครมาทำอาหารเย็น ไว้ให้เราแน่ๆ เลย”

แล้วก็ออกไปตามเพื่อนบ้านอีก คนหนึ่งว่า แลเห็นมีใครเข้าไปใน กระถอมของคนที่บ้างหรือไม่ เพื่อน บ้านนั้นก็ตอบว่า

“เห็น เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเอาถัง ๒ ใบมาตักน้ำจากบ่อ เป็นผู้หญิงสวย ที่เดียว แต่ว่าขาเบ้ไปหน่อย”

เช้าวันต่อมาสองตาชายก็ทำที่ ว่าออกไปเก็บเห็ดอย่างเคย แต่แล้ว แทนที่จะเดินไปอย่างทุกวัน กลับ แอบอยู่ตรงมุมบ้านคอยเฝ้าดูว่า จะมี ใครเข้าไปในกระถอมของคนที่บ้าง แต่ทันใดนั้นก็ได้เห็นหญิงสาวสวย คนหนึ่งออกมาจากกระถอม หาบถัง เปล่าๆ มา ๒ ใบ แล้วก็ตรงไปยังบ่อน้ำ

พอเห็นสาวน้อยออกไปพ้น กระถอมแล้ว คนทั้งสองก็กลับเข้า ไปในบ้าน ก็แลเห็นว่าตรงที่นอน ของเบ็ดน้อย ไม่มีเบ็ดอยู่ที่นั่น มีแต่ ขนเบ็ดที่คลุมร่างอยู่ จึงรวบเอาขน เบ็ดนั้น พร้อมทั้งที่นอนที่ทำได้ ให้ เบ็ดนอนโยนเข้าไปในไฟ ครั้นหญิง สาวตักน้ำกลับมา แลเห็นตาชายอยู่ ในบ้านก็ตกใจ รีบตรงไปยังที่นอน แต่หาไม่มีอะไรที่นั่นแล้ว หญิงสาว เห็นแล้วถึงกับนั่งลงร้องไห้อย่าง ทุกข์ระทม พ่อเฒ่าแม่เฒ่าพยายาม ปลอบโยนว่า

“อย่าเสียใจไปเลย ลูกเอ๋ย เรา สองคนจะเลี้ยงดูและรักลูกอย่าง สุดสวาสดายใจเหมือนอย่างกับลูก ของเราเองทีเดียว” (อ่านต่อหน้า ๕๔)

อันเนื่องด้วยชื่อ

(ต่อจาก หน้า ๒๗)

อันเป็นชื่อฉันทที่แบบหนึ่งมี ๑๒ คำ (จาก กุซงก+ปรยาต หมายถึง ไปแล้วเหมือนงู) ส่วน อฺรก ก็มักใช้ อฺรเคนทร คืองูใหญ่ หรือ พญางูเช่นกัน จาก อฺร+ก คือผู้ไปด้วยออก (อฺร-ออก)

ยังมีคำที่หมายว่า งู คือ อหิ เราใช้เฉพาะ อหิวาตกโรค ที่มีในภาษาบาลี กล่าวว่า เป็นโรคชนิดหนึ่งไม่ได้อธิบายว่าเป็นโรคอะไร มีลักษณะอย่างไร แยกออกได้เป็น อหิ (-ง)+วาท (-ลม)+โรคไทยเรา หมายถึง โรคลงราก ซึ่งในภาษาสันสกฤตมีคำ วิญจิกา หรือ วิสุจิกา หมายถึง โรคที่แผ่ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง บางที่เรียก มหามาริ คือโรคที่ทำให้ตายกันเป็นอันมาก ส่วน อคิสาร ที่อธิบายกันว่า อาการไหลอย่างชะอนเป็นอาการของโรคท้องร่วงนั้น ในภาษาสันสกฤตและฮินดี หมายถึง โรคท้องร่วง โดยเฉพาะเลขที่เดียว มีคำ อหิเฟน แปลตามคำว่า น้ำลายงู หรือน้ำพิษงู เขาหมายความว่า ฝืน เช่นเดียวกับ อเฟน ที่แปลว่าปราศจากพองก็คือ ฝืน เห็นจะกำหนดเสียงให้ใกล้เคียงกับคำ opium นั้นเองละกระมัง

ส่วน เขี้ยว เรียก อาสิส และ อาสิรวิช แทนที่จะหมายความว่า พืชเขี้ยว กลับหมายความว่า งูที่เขี้ยวมีพิษ ไทยมาเขี้ยว อสรพิษ คือสัตว์ที่มีพิษในเขี้ยว

กุ่มกิล ที่หมายว่าจระเข้ เขียนอย่างนี้เป็นแบบบาลี สันสกฤตเขียน

กุ่มกิล แต่ที่เขียน กุ่มกิล ก็มี เขาหมายเฉพาะจระเข้ในแม่น้ำคงคา เป็นจระเข้ที่มีมุกยาว (ในแม่น้ำคงคาเขาวัวมี man-crocodile -จระเข้คน แต่ไม่ใช่อย่างชาลวัน กลับเป็นพวกมิจฉาซึ่งทำนํ้ามาดูดพวกผู้หญิงที่อาบน้ำอยู่ริมฝั่งหายไป เพื่อจะได้รูดเอาเครื่องทองรูปพรรณที่ประดับประดาตัวไป เพราะพวกที่มาอาบน้ำมักเป็นพวกแสงบุญ มั่งคั่ง ที่พาราณสีจึงต้องมีห้องอาบน้ำสำหรับผู้หญิงปลูกไว้ที่ในน้ำให้ตกอาบเอา) ส่วนที่เรียกจระเข้ว่า ชลสุกร (-หมู่น้ำ) ก็มี แต่ที่เรียก กุ่มกิล หมายได้ทั้งจระเข้และช้าง ถ้าแปลตามศัพท์ก็หมายความว่า มีหม้อ จากกุ่ม (-หม้อ) อธิบายว่า เพราะมีหน้าผากยื่นนูนเหมือนหม้อ

ส่วนสัตว์จำพวกเดียวกันกับจระเข้ อย่างจะกวด จิงจก ตุ๊กแก กิ้งก่า ออกจะกำหนดคล้ายว่าชื่อไหน หมายถึงอย่างไร เพราะไม่มีโอกาสจะถามกัน เขามีคำ โครธา มาแปลกันว่าจะกวด ในภาษามอญก็ยังใช้คำว่า พะโก๊ต (เขียน ผโกต) และ สรภู ในบาลี (สันสกฤตใช้ สรภูจะ สรภู หรือ สรภู) ไทยก็แปลว่า ตุ๊กแก ในพจนานุกรมภาษาสันสกฤต - อังกฤษ ของโมเนียร์ วิลเลียมส์ อธิบายว่าคือ lizard กับ chameleon ซึ่งแปลกันว่า จิงจกกับกิ้งก่า จึงไม่แน่ใจว่าจะเป็น ตุ๊กแก ใช่หรือไม่ หรือจะหมายถึงจิงจก เพราะมีคำว่า สรภูปนปรสานติ เป็นชื่อหนังสือว่าด้วยการบิณฑบาตซึ่งช่วยให้อ่านไปในเมื่อตัว สรภู นึกถูกหัว สรภู จึง

น่าจะหมายถึงจิงจก ซึ่งมีอยู่ทั่วไป แต่ตุ๊กแกกับกิ้งก่าไม่เคยเห็น จะมีหรือไม่ก็ไม่อาจกล่าวได้ แต่น่าจะไม่มีหรือมีก็แต่บางถิ่น เพราะผู้เชี่ยวชาญการข่าวแห่ง FAO ที่เป็นชาวอินเดียได้ ชื่อ ดร. รามาย เคยเล่าว่า เมื่อไปนอนค้างที่บ้านพักของทางการแต่ลำพัง ได้ยินเสียงตัวอะไรร้อง ตกใจนอนตัวแข็ง ไม่ทราบว่าเป็นสัตว์อะไร จะทำอันตรายหรือไม่ และมาได้ทราบภายหลังว่าคือ ตุ๊กแก จึงแสดงว่าน่าจะไม่มีตุ๊กแกทางภาคใต้ของอินเดีย หรือถิ่นของ ดร. ผู้นั้นจะไม่มีก็ไม่ทราบได้ (ยังมีต่อ)

นางเบตป้า (ต่อจาก หน้า ๓๐)

“ไม่ใช่อะไรหรอก” หญิงสาวตอบ “ถ้าหากไม่เอาขนของข้าไปเผา ข้าก็คงจะได้อยู่ที่นั่นเรื่อยไปเหมือนกับเป็นลูกสาวของพ่อแม่เลขที่เดียว แต่เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าไม่ต้องการอยู่ที่นั่นต่อไปอีกแล้ว ช่วยทำไม้พินด้วยกับไม้พินด้วยให้ทีเถอะ แล้วข้าก็จะไปละ”

ตาก็ไปทำให้ตามประสงค์ และหญิงสาวก็ออกมาจนถึงบ้านลินินอยู่ตรงลานบ้าน ขณะนั้นได้มีเบตป้าผู้หนึ่งบินผ่านมา เมื่อแลเห็นหญิงสาวก็ได้ส่งเสียงร้องเรียกว่า

“อ้าว นั่นไง อยู่ที่นี่เอง มากับเราซิ เราจะได้นอนไปด้วยกัน เราจะไม่ยอมขอลงมาให้” แต่หญิงสาวกลับปฏิเสธ กล่าวว่า “ไม่ไป ข้าไม่มีวันบินไปกับพวกเจ้าหรอก เมื่อครั้งที่อยู่ในทุ่งหญ้า ข้าข้าหักไป พวกเจ้าพากันบินหนีไปหมด ทั้งข้าไว้โดยไม่เหลียวแลเลย” แม้

กระนั้นเบตบ่าแต่ละตัวก็ได้สตั๊ดชนลงมาให้ แล้วก็บินจากไป

ไม่ช้าก็มีเบตบ่าบินมาอีกฝูงหนึ่ง เบตบ่าฝูงนี้ต่างจำหญิงสาวได้ จึงชวนให้ร่วมบินไปด้วย แล้วก็สตั๊ดชนลงมาให้ หญิงสาวรวมชนเหล่านี้ไว้ แล้วเอามาประดับตัว พอตัวแล้ว หญิงสาวก็กลายเป็นเบตบ่าบินไปร่อนจากที่นั่นไป ปลอ่ยให้ตาเผ่าชายเผ่าอยู่กันตามลำพังเหมือนเมื่อก่อนกัน ♥

รอบวงสุรา (ต่อจากหน้า ๓๔)

รับชงน้ำแข็งใส่น้ำชาสีเหมือนเหล้ายังไฉ่ยังขึ้นส่งมาให้เฒ่า แล้วก็เอื้อเอื้อนรรธวาทา

“พี่ครับ พี่เขียนเรื่องสั้นบ่อยๆ ไช้ไหมครับ ผมจะบอกพล็อตให้เรื่องหนึ่งเฒ่า”

“อ้อ เอชชะ” เฒ่ารับตอบรับ พล็อตเรื่องที่ได้จากวงเหล้าสนุกนักละ

“ผมเล่าเลยนะ ครึ่งหนึ่งนะชะ ก็ผู้ชายคนหนึ่ง วันหนึ่งเขาก็ไปตัดฟัน ที่หล่อฟไปแต่งเอาเองนะชะ...”

“ฮ่า”

“อ้าว ก็พี่เขียนเก่งนะชะ ยังไงๆ ก็เขียนเก่งกว่าผมละ อาไร แค่นี้แต่งต้อไม่ได้เฒ่า”

เฒ่า เดชลูกน้องของคุณชาย หม่อม รอดะ เฒ่าฟังแล้วก็กุมขมับ แด่อก ๒ นาทีต่อมาหัวเราะเหมือนคนบ้า

คุณคนนั้นหัวเราะห่าๆ

“เห็นมัยละ ผมว่าแล้วฟ้าต้องนักพล็อตต้อๆออก ยังต้องรับเอาไปเขียนแหงๆ”

ในวงเหล้ามีเรื่องตลกร้ายพรรณ ยังให้ฟังเสมอ ดังนั้นถึงแม้ว่าเฒ่า

จะกินเหล้ากับเขาไม่เป็น ก็นั่งกินน้ำแข็งใส่น้ำชาจะกับแกแลมฟังเขาคุยได้อย่างสนุกสนาน พวกนักสุรบานนี้ถ้าเขาไม่เล่าเรื่องสนุกๆ เขาก็ทำอะไรกันแปลกๆ คุณชิตเคยเล่าให้เฒ่าฟังว่า

“ตอนผมอยู่แก่งที่เพชรบูรณ์นะ มีเพื่อนคนหนึ่งมันเป็นคนพูดไม่เก่ง แล้วก็กับแคใจง่ายๆ เก่งนายขึ้นมาก็ไม่รู้จะทำยังงี้ก็กินเหล้าจนเมาแล้วไปดำนายกะกางก...”

“กะใครนะกะ” เฒ่าร้อง

“กะกางก” คุณชิตย้ำ “กางก” ในสนามนี้แหละ คำนายใหญ่เลย คำนายกางกไม่พูดก็เอาไม้เคาะหัวโป๊ก เคาะหัวกางกนะไม่ใช่หัวมันเอง แล้วก็ค้อนอีก กางกยังเฉยอีก เคาะอีกโป๊ก โอ้พวกพูดกับกางกได้ลงค้อนไม่ต้องไปคบกะมันแล้วเปลี่ยใจ”

“ตายตาย ทารุณสัตว์ อย่างนั้น ถ้าเป็นเมืองนอกถูกตำรวจจับไปแล้วละ มื่ออย่างหรือไปทารุณมัน มันรู้เรื่องอะไรด้วย”

“ก็ยั้งดีกว่าตีหัวนายละว่า”

คุณเอะ พวกผู้ชายชอบเถียงข้างๆๆๆๆๆ

“อย่างนั้นยั้งดีกว่าลูกน้องผมคนหนึ่งนะ” คุณนพชิตด้วยเสียงก้องหोंง ก็เธอเป็นคนหูตึงขนาดหนัก อย่างที่เฒ่าเคยเล่าแล้ว “โอ้หว่าง ลูกน้องผมมันเมาแล้วร้าย คุณเฒ่าคงเคยเห็นหรือหอก มันมาดักพบผมที่กองบ่อๆ เดียวมันมุดคลั่งน้ามันอยู่ลำปาง เพื่อนๆเลยเรียกมันว่าไอโอเปก ไอ้หมอนกินเหล้าแล้วเป็นโรคหมันได้ หนึ่งมันไปนั่งกินเหล้ากับผม ไอ้ชิตไอ้รุ่งเรียงแล้วก็โกรธอีก ๒-๓ คน ลูกเจ้าของร้านมี

ปลากัดใส่ขวดเล็กๆตั้งไว้เป็นแถวที่ข้างฝา ไอ้โอเปกกินเหล้าได้ก็ชักเกือหงาวว่าปลากัดมองหน้ามัน เลยลุกไปหยิบมา ๒ ขวดแล้วเอากะดาศที่คั่นออก ปลากัดมันเห็นกันมันก็พองกรีบพองหางใส่กันซิ ไช้มัยละ ไอ้โอเปกโกรธอีก หัวว่าปลากัดสู้คุณเอะคุณเฒ่า มันเลยจับปลากัด ๒ ตัวใส่ในแก้วเหล้า หมันใส่มากๆ เข้มมันก็กรอกใส่ปากทั้งเหล้าทั้งปลากัดมันเลย ผมจะอ้วกเสียให้ได้ บ้าดิบหาย”

เฒ่าทำหน้าขยักขยอน

“ตายตาย เล่นบ้าอะไรถึงขนาดนั้น”

“ไม่ได้บ้า” คุณนพเถียง “มันเมานะ ก็มันเมาแล้วขมมันไ้ผมบอกแล้ว”

“แล้วเป็นยังงี้มั่งกะ” เฒ่าวาดภาพปลาลงไปกัดกันต่อในห้องคนนั้นแล้วก็เสียวไ้

“ก็ไม่เห็นเป็นยังงี้มัน มันก็เฉยๆ ไอ้คนดูอย่างผมอย่างไอ้ชิตนี่ชิวอีกเป็นแถวๆ”

“เฒ่าเอาไปเล่าให้ใครฟังเขาคงไม่เชื่อ หัวว่าเฒ่าแต่งเองแน่ๆเลย บ้าบ้า” เฒ่าบ่น

“คนเฒ่าขึ้นมาแล้วมันก็ทำบ้าได้ทั้งนั้น” เพื่อนๆของเฒ่าพยายามสอนให้ปลง “คนเราพอเมาเข้าแล้วความอายมันไม่มี ถ้าไม่อายกอยเขาที่หลังก็อย่าไปเมามันเข้า หรือจะเอาให้ชะงัด ก็อย่าไปกิน”

“แต่บางคนมันก็ไม่ได้เมานะ มันทำบ้าๆได้เพราะมันเขียนเท่านั้นเอง” คุณชิตแย้งเพื่อน “ท้อसानตอนก้อย มีผู้พิพากษาคนหนึ่งขโมยเตอร์ไช้เข้ากลับเลย เข้าไปในคลับนะมึง เข้าไปในตัวกลับ ไม่ใช่

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

คำตัดสิน

(นิทานชาวลำดี)

เรื่องแสดงความฉลาดสามารถของผู้ตัดสินมีในนิทานหลายเรื่องด้วยกัน นิทานอินเดียก็มี นิทานเปอร์เซียก็มี แต่รายละเอียดต่างกันไปบ้าง ดังเรื่องนี้อยู่หลายฉบับรวมนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวลำดีต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในดินแดนคำดีโหลง (= คำดีหลวงอยู่ในพม่าสุดชายแดนทางเหนือต่อกับจีนเบต) ยังมีเจ้าฟ้าองค์หนึ่งปกครองอยู่ เจ้าฟ้าองค์นี้เป็นที่รักของประชาชน เพราะทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมเยี่ยงกษัตริย์องค์ก่อนๆ ในอดีต ผู้คนจึงพากันขนานนามพระองค์ว่าเจ้าฟ้ากำนัน เพราะพระองค์ทรงยึดมั่นในคุณธรรม ไม่แต่เท่านั้นเจ้าฟ้ากำนันยังทรงคุณธรรมเอง พระองค์ทรงสั่งเป็นนิมิตได้ขาด เรื่องความยุติธรรมนั้นท่านว่าพระองค์ทรงมีเท่าเทียมกับพระสติปัญญา ไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้ใหญ่ หญิงหรือชาย โกลหรือไกล ทุกท่านเท่าเทียมกันหมดสำหรับพระองค์ เพราะฉะนั้นเมื่อตัดสิน

เสร็จ จึงมักจะมีเงินฝันทองตกลงมาเสมอ

เจ้าฟ้ากำนันครองราชย์มาด้วยความยุติธรรมตลอดเวลาถึง ๓๐ ปี ชื่อเสียงของพระองค์ได้แผ่ไปไกลพื้นดินแดนคำดีโหลงของพระองค์ไปเสียอีก ฉะนั้นว่า เจ้าฟ้ากำนันของพระองค์นั้นติดอยู่ที่ริมฝาถนนเป็นอันมาก

อยู่มาวันหนึ่งได้มีคดีมาถึงพระองค์ เป็นคดีระหว่างชาวสวนสองคนขอไต่ถามกับไต่ถามกันซึ่งมีที่ดินอยู่ติดกัน ไต่ถามได้ว่าหวานแตงร้านเอาไว้มากพอ แต่ว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่สนใจจะเก็บกวาดหวานแล้วก็ไม่เคยทำบำรุงใส่ปุ๋ยรดน้ำและถอนวัชพืชให้สม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นผลที่ได้จึงมีเพียงเล็กน้อยในสวนของตน แต่ไต่ถามกันก็พอใจ แต่ก็แต่งร้านต้นหนึ่งไปขึ้นใกล้กับเขตสวนของไต่ถามกันแล้วก็ทอดยอดข้ามเขตเข้าไปในสวนของไต่ถามกันอีกด้วย ไต่ถามกันก็ไม่ได้สนใจคิดว่าแต่งต้นต้นของมันอยู่ที่ไหน เมื่อมันมางอกอยู่ใน

สวนของตน ก็ดูแลเอาใจใส่อย่างดีได้ไปหาไม้มาทำรั้วให้แต่งต้นนั้นไต่ถาม ไม่ช้าแต่งนั้นก็งอกงามสะพรั่ง ไต่ถามนั้นก็เด็ดเอามากิน เพราะถือว่าตนได้ทำบำรุงเป็นอย่างดีจนกระทั่งแต่งมีลูก

ต่อมาอีกวันหนึ่ง ไต่ถามกันเกิดมองไปรอบๆ สวน และก็ได้เห็นแต่งต้นนั้นของตนเลื้อยพันพันเข้าไปในสวนของไต่ถามกัน และไต่ถามกันได้ดูแลเป็นอย่างดี จึงได้ผลงาๆ มากมาย เห็นเช่นนั้นไต่ถามกันก็ปรารภกับตนเองว่า

“แต่งต้นนั้นมันขึ้นในที่ของเรา แต่เมื่อมันไปออกลูกในที่ของเขา ผลต้องเป็นของเราจึงจะถูก”

คิดดังนั้นแล้ว ไต่ถามกันก็ได้ข้ามสวนเข้าไปในสวนของไต่ถามกัน และได้เก็บแต่งมากิน พอดีกับไต่ถามกันออกมาจะเด็ดแต่งไปกินบ้าง เกิดมาแลเห็นเข้า เห็นแล้วอดโมโหไม่ได้ ไต่ถามกันถามว่า

“นี่เจ้าถ่อสิทธิอะไรถึงได้เข้ามาในสวนข้า แล้วมาขโมยเก็บเอาแต่งในสวนข้าไปกิน ข้าอุตส่าห์ปลูกของข้ามา” (อ่านต่อหน้า ๓๐๒)

“ชักไม่ชอบเขาแล้วใช่ไหม”

เขาสักซอก

“ไม่ใช่ชักไม่ชอบ” โมรี
เสียงแข็ง “ไม่ชอบเขาเลยแหละค่ะ
เขาทำมืองโมด้วยทางๆตา...เหมือน
หมื่นๆว่า หน้าอย่างขายนั่นเรอ...
จะ...เฮ้อ...อย่าพูดดีกว่า”

โมรีไม่เคยแสดงความคุ้นเคย
ให้เขาเห็นเลยนับตั้งแต่ติดต่อกัน
สนิทสนมกันมาเกือบปี แต่สำหรับ
คินน เขารู้สึกว่าหล่ออารมณ์ไม่ดี
เอามาๆ

“อยากชมว่าสวย ก็เลยหมด
อยาก”

“เป็นธรรมดา โมเอ๊ย...” เขา
ปลอบ “ของอะไรที่มันเลิศส่วนหนึ่ง
มันก็ย่อมมีบกพร่องอีกส่วนเสมอไป
แหละ ปลงเสียได้แล้วเราก็อภัย
ให้ได้” เขาไถ่เกลี้ย “งั้นเอง
ที่พาไปเลี้ยงกาเผ็ดดีกว่า”

ห้องชาดพาหล่อหน้าเข้าไปนั่ง
ในห้องกาแฟเงียบๆติดถนน ฟัง
เพลงเบาๆ และมองดูผู้คนเข้าๆ
ออกๆ เขาพาหล่อหน้ามาแวะตาม
สถานที่เข่นนั้นบ่อยครั้งไม่ถ้วน แต่
ถ้าเป็นร้านอาหาร เขาก็มักจะพา
ไปกินอาหารราคาเขา หากรสชาติ
ไม่ค่อยจะพาไปเข้าห้องที่มีเครื่อง
ปรับอากาศ หรือห้องตามโรงแรม
ใหญ่ เนื่องจากงบประมาณของเขา
มีจำกัด รายได้ของเขาไม่อำนวยให้
เขาทำเช่นนั้นมากกว่าเดือนละครั้ง

โมรีไม่รังเกียจเขาเลยในเรื่อง
นี้ เห็นใจเขาด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้น
บางครั้งหล่อหน้าก็ออกเงินแทนเขา
ซึ่งหล่อหน้าคิดว่าก็ยุติธรรมดีสำหรับ
สมัยที่เงินทองหายาก และคุ้มกัน

กับการที่หล่อหน้าได้สนทนาวินิจฉัย
กับผู้ชายดีๆอย่างเขา

เขาไม่เคยทำท่าว่าจะพาหล่อหน้า
เลี้ยวเข้าโมเต็ล

อาจจะเป็นไปได้ว่าเขาจะมี
ระวังไม่ให้ตัวเองต้อง ‘แพ้’ ผู้หญิง
เพราะเขามีจุดอ่อนอยู่จุดหนึ่งตรงที่
เป็นคนรับผิดชอบการกระทำของ
ตนเองอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้น
เพราะจงใจหรือพลาดพลั้ง

โมรีกระวนกระวายอยู่อย่างหนึ่ง
และเดี๋ยวนี้ยิ่งกระวนกระวาย
มากขึ้น

นั่นก็คือ หล่อหน้ารู้ว่าหล่อหน้า
อยากได้เขามากกว่าเขาอยากได้
หล่อหน้า

“เอาขนมสักชิ้นไหม โม” เขา
ถามอย่างเอาใจเมื่ารู้สึกว่าหล่อหน้า
ไม่ค่อยสงบนัก

“ไม่ละค่ะ โมอิมมากเลย
คินน”

“อิมก็ต้องไม่อารมณ์เสีย อิม
แล้วอารมณ์เสียนั้นขาดทุน รัมบี้”

โมรีเฝ้าแต่ถามตนเองอยู่ทุกวินาที
ว่า เมื่อไหร่เขาจะบอกหล่อหน้าว่ารัก
สักที (อ่านต่อฉบับหน้า)

คำตัดสิน (ต่อจากหน้า๓๑)

“ข้าไม่ได้มาขโมยของเจ้า”
โปล่าคำนเถียง “ข้ากินแตงสวน
ของข้าต่างหาก ข้าไม่ได้แตะต้อง
ของของเจ้าเลย”

คนทั้งสองทู่เถียงกัน ไม่มีใคร
ยอมใคร ในที่สุดเลยพากันไปเฝ้า
เจ้าฟ้า ทั้งจริงคดีนี้มีใช้คดีใหญ่โต
อะไร แต่ก็ไม่ใช่คดีธรรมดา เจ้า
ฟ้าถึงกับเสด็จไปยังสวนของคนที่
ทั้งสอง เพื่อจะทอดพระเนตรต้น

แตงที่เป็นตัวปัญหาด้วยพระองค์เอง
และก็ทรงเห็นแล้วว่า แดงต้นนั้น
ปลูกอยู่ในสวนของโปล่าคำนจริงๆ
โปล่าคำนเป็นผู้ปลูก แต่มันเกิดมา
ออกดอกออกผลที่ในสวนของโปล่า
คำน บนรั้วที่โปล่าคำนทำไว้ให้ได้
เสียดด้วย ทั้งนี้ก็เพราะโปล่าคำนขยัน
เอาใจใส่ดูแล และถ้ามองไปยังสวน
ของโปล่าคำนก็จะเห็นว่าแดงต้น
อื่นๆที่อยู่ในเขตสวนนั้นล้วนแต่
เหี่ยวเฉาไม่งาม เห็นได้ว่าเจ้าของ
ทอดทิ้งไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ ถ้าหาก
แดงต้นที่เป็นปัญหาไม่ได้เลือกข้าม
เขตเข้าไปในเขตสวนของโปล่าคำน
ก็คงจะต้องมีสภาพอย่างเดียวกัน
ดังนั้นเจ้าฟ้าจึงทรงตัดสินว่า

“โปล่าคำนไม่มีสิทธิเอาแตง
ไปกิน แดงต้องเป็นของโปล่าคำน
เพราะเขาเห็นดีเห็นชอบทำนบารุงมัน”

น่าแปลกที่เมื่อเจ้าฟ้าตัดสิน
แล้ว ฝืนเงินฝืนทองไม่ยกตก เพราะ
เหตุใด เจ้าฟ้าทรงไคร่ครวญโดย
รอบคอบ พระองค์ทรงลำเอียง
เข้าข้างโปล่าคำนอย่างนั้นหรือ ก่อน
จะตัดสิน พระองค์ก็ทรงได้สวน
อย่างดีแล้วทั้งสองฝ่าย แม้กระทั่ง
เสด็จไปดูที่เกิดเหตุเอง ถ้าอย่างนั้น
มีอะไรไม่ถูกต้องที่ตรงไหน การที่
ฝืนเงินฝืนทองไม่ตกแสดงว่าต้องมี
การตัดสินผิด เจ้าฟ้าต้องทรงนำคำ
ตัดสินมาทบทวนดูใหม่

ก็จริงอยู่ละ ที่แดงต้นนั้นมีลูก
ออกมาดกสะพรั่งก็เพราะ โปล่าคำน
ขยันเอาใจใส่ดูแล แต่ว่าประการ
แรก ใครเป็นคนปลูกก่อนเล่า โปล่า
คำนมีใช้หรือ และประการที่

สองที่แดงต้นนั้นมาออกลูกใน
สวนของไบล้าน ก็เพราะได้โอชะ
ดินจากที่สวนของไบล้าน ประการ
ที่สามถ้าไบล้านไม่ได้ปลูกแดง
ต้นนี้ ถึงไบล้านอยากจะลงแรง
สักเท่าใด อยากจะเอาใจใส่ดูแลสัก
เพียงไหน ก็คงไม่มีโอกาส เพราะ
ไม่มีแดงต้นนี้

เจ้าฟ้าทรงพิจารณาปัญหาทั้ง
สามประการนั้นแล้ว ก็ทรงเห็นจริง
ตามนั้น จึงต้องทรงตัดสินใจใหม่ดังนี้
คือ

“ทั้งต้นแดงลูกแดงที่ทะเลาะ
ทุ่มเถียงกันต้องถือเป็นของไบล้าน
และถ้าไบล้านยินยอมให้ไบล้าน
นำแดงไปกินได้ เพราะได้ลงแรง
ทำบำรุงมา ไบล้านจึงจะนำเอา
ไปกินได้”

พอลำคำเจ้าฟ้า ฝนเงินฝน
ทองก็ตกลงมาอย่างไม่ล้มหลอมตา
ราวกับน้ำตกทีเดียว ภูความทั้งสอง
ฝ่ายต่างก็พ้ออกพอใจ ผู้คนพากัน
ชื่นชมยินดี และร้องกันว่า

“ขอให้เจ้าฟ้าผู้ทรงความยุติ
ธรรมของเราจงเจริญ จะมีพระชน
มายุยืนนานนับเป็นร้อยๆ ปีด้วย
เถิดพระเจ้าข้า” ♥

หมายเหตุ ไบล้า (= พ่อค้า)
เป็นคำเรียกผู้สูงอายุ เทียบเท่า
คำ ลุง

๓๖ ม.๖๖๖ ๒๗ ๕.๑.๒๕๖

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

แม่ๆ ลูกๆ

(นิทานแอฟริกา)

ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกในหมู่สัตว์มีอยู่ไม่นานและไม่มากนัก แต่สำหรับหมาโดยเฉพาะในเรื่องนี้ต่างออกไป คือลูกทั้งรักทั้งนับถือแม่ ดังที่อะบาโยมิ พุยารวบรวมนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกา ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ได้เกิดเหตุประหลาดขึ้นในบ้านเมืองของสัตว์ คือได้มีความเดือดร้อนอย่างใหญ่หลวง ทุกอย่างดูจะผันแปรไปหมดราวกับว่าถูกสาปอย่างนั้นแหละ ราชานของสัตว์ทั้งหลายจึงได้เรียกสัตว์มาชุมนุมกัน เพื่อจะได้คิดหาหนทางแก้ไข เรื่องที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องเสีย สัตว์บริวารต่างก็เห็นชอบด้วย แต่จะทำอย่างไรดีละ และที่สำคัญก็คืออะไรเล่าที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเรื่องขึ้น สัตว์เหล่านั้นต่างถกเถียงกันอยู่ช้านาน แล้วก็ได้มีผู้เสนอแนะให้ทำตามวิธีนั้นวิธีนี้ แต่หาข้อยุติไม่ได้ ในที่สุดก็ได้มีสัตว์ตัวหนึ่งซึ่งมิได้ระบุชื่อได้เสนอแนะขึ้นว่า

ความลำบากยากเข็ญทั้งหลายทั้งปวงนั้นต้องย้อนกลับไปดูตั้งแต่ยังเยาว์ และถ้าหากเป็นเช่นนั้น คนที่ควรจะทำหน้าที่ไม่ใช่ใครอื่น มีแต่แม่ผู้เดียว “จริงซี” เสียงสัตว์อื่นๆ ยอมรับแข็งขัน และกล่าวว่า “แม่มิใช่หรือที่ไม่ได้รับผลิตขอบในการเลี้ยงดูพวกเรา แม่มิใช่หรือที่ยอมให้พวกเราเล่นเสียในเมื่อควรจะทำเรื่องอื่น และถ้าหากแม่ไม่เข้ามายุ่งวุ่นวายกับพวกเราเมื่อตอนยังเล็กๆ อยู่ เราก็คงไม่เดือดร้อนอย่างทุกวันนี้หรอก” พวกสัตว์ทั้งหลายต่างพยายามหาผู้ใดคนหนึ่งมารับบาปในฐานะที่เป็นผู้ทำให้เกิดเหตุเดือดร้อน และก็ได้ในที่สุดว่าผู้หนึ่งคือแม่นั่นเอง ความถกเถียงแพร่ไปเหมือนไฟไหม้ป่า สัตว์ต่างๆ ส่งเสียงร้องว่า “ไม่ได้รับการ เราต้องฆ่าแม่ของเราเป็นการลงโทษที่ทำให้มีเคราะห์เดือดร้อนกันไปทั่ว และบางทีจะทำให้เทพเจ้าลงโทษได้” แล้วสัตว์ทุกตัวก็จะต้องฆ่าแม่ของตน

มีสัตว์อยู่ตัวเดียวที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดอันร้ายกาจนี้ สัตว์นั้น

ก็คือหมา ซึ่งรักนับถือแม่ของตนมาก ทั้งยังฉลาดเกินกว่าจะกล้อยตามความคิดโง่ๆ ของสัตว์ทั้งปวง นอกจากนี้ก็ยังมิสติปัญญาพอจะแลเห็นว่า การจะไปคัดค้านไม่ยอมทำตามความปรารถนาของสัตว์เหล่านั้น ก็เห็นจะไม่มีทางทำได้แน่ จึงทำเป็นยอมทำตาม ต่อจากนั้นก็ได้รับการฆ่าแม่กันเป็นการใหญ่ ฝ่ายหมากลัวว่าถ้าตนซ่อนแม่ไว้ ไม่ฆ่าสัตว์อื่นๆ มาพบเขาก็จะฆ่าทั้งตนและทั้งแม่ไปด้วยกัน จึงได้ส่งแม่ไปอยู่เสียบบนสวรรค์ แม่หมาอดรู้สึกซาบซึ้งไม่ได้ที่เห็นลูกของตนรักใคร่แม่ นับถือแม่ ทั้งยังมีความคิดรู้จักพิจารณา ดังนั้นเมื่อก่อนที่แม่หมาจะจากลูกไป จึงได้ส่งลูกว่า “ถ้าลูกเดือดร้อนหรือต้องการอะไร ลูกเรียกแม่นะ แล้วแม่จะมาช่วย” แล้วแม่หมาก็สอนเพลงให้ลูกร้องเวลาเดือดเนื้อร้อนใจ

สัตว์ทั้งหลายไม่เข้าใจว่า การฆ่าแม่ของตัวไม่ได้ช่วยทำให้อะไรดีขึ้นเลย เพราะในที่สุดต่อไปก็จะได้เกิด (อ่านต่อหน้า ๔๖)

เป็นวงกว้างจนทั้งม้าและคนต้องถอย
ห่างออกมา เปลวไฟไหม้มาพุ่งขึ้นจับ
ห้องฟ้าเหมือนจะเผาสิ่งที่อยู่เบื้องบน
ให้วอดวายลงไปด้วย

รอซซิโนขึ้นม้ายืนบนเนินเขา จับ
ตามองภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าด้วยความ
รู้สึกที่สะใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเศร้า
ซึม น้ำค้างยามดึกพร่างพรमจนรู้สึกถึง
ความชื้นจากเสื้อผ้าที่สวมใส่ แต่เขายัง
ไม่ละไปจากจุดที่อยู่มาตั้งแต่ตอนบ่าย
ไฟยังคงลุกกลามต่อไปไม่หยุดยั้ง แสงสี
แดงเข้มตัดกับขอบฟ้าสีดำของยาม
ราตรี แผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ที่เคยหล่อ
เลี้ยงตระกูลมาเป็นเวลานาน กำลังจะ
กลายเป็นเพียงที่ว่างอันรกร้าง
และถ้อยที่เคยเป็นความสำคัญของไรมี
ค่าเพียงเชื้อเพลิงราคาถูก

รอซซิโนมองย้อนกลับไปถึงวัน
เวลาที่เขายังเป็นเด็ก พ่อมักจะพาเขามา
ที่ไร่เสมอ บ่อยครั้งที่พ่อจะมานอนอยู่ที่
เนินแห่งนี้และชี้ให้เขามองลงไปที่ภาพ
เบื้องล่าง

“ลูกเอ๋ย นี่คือโซฟีนา นี่คือความ
ยิ่งใหญ่ของตระกูลเราที่ตกทอดกันมา
หลายชั่วอายุคน และเป็นหน้าที่ของเจ้า
ที่จะต้องรักษามันไว้ต่อไป”

“เจ้าดันไม่พวกนี้หรือครับ” ลูก
ชายของเขาน้ำขึ้นถาม

“ไม่ใช่หรอกลูก สิ่งที่อยู่ลึกกลง
ไปในนั้นต่างหาก ขณะนี้เจ้าอาจยังมอง
ไม่เห็นด้วยตาเปล่า หรือสัมผัสได้ด้วย
ลิ้น แต่วันหนึ่งเจ้าจะรู้ และพ่อเชื่อว่าเจ้า
จะต้องรู้จักมันเป็นอย่างดี”

“พ่อ” รอซซิโนตะโกนก้อง
อย่างบ้าคลั่งแข่งกับเสียงปะทุของไฟ
และลมที่โหมพัดกระพือ “เดี๋ยวนี้ผมรู้
แล้ว และผมรู้แล้ว รู้ดีว่าที่พ่อหรือ
บรรพบุรุษทุกคนเคยรู้มา”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แม่ๆลูกๆ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรงใน
บ้านเมืองของสัตว์ แหล่งน้ำทุก
แห่งแห้งเหือดไปหมด พืชพันธุ์ธัญ
ญาหารพากันแห้งตาย ไปทั่วทุกแห่ง
เนื้อสัตว์ก็หากินไม่ได้ สัตว์ต่าง ๆ
พากันล้มตายลงเป็นอันมาก หมานึก
ได้ถึงถ้อยคำของแม่ที่ส่งไว้ก่อนจาก
ไปว่า ถ้าต้องการส่งใครหรือเดือด
ร้อนเรื่องใดก็ให้ร้องเพลงขึ้น ดัง
นั้นหมาจึงหลบเข้าไปอยู่ในพุ่มไม้
ที่เปลี่ยวและเงียบไม่ค่อยมีใครผ่าน
ไปผ่านมา แล้วร้องเพลงออกมาว่า

“แม่จ๋า แม่จ๋า ไรย์เชือกลงมา
หน่อย ช่วยลูกน้อยให้ขึ้นสวรรค์
อดอยากทุกข์ยากครั้น ลูกนพลัน
นึกถึงแม่ แม่จ๋า แม่จ๋า”

ทันใดนั้นก็ได้มีเชือกไรย์ลงมา
จากฟ้า และปลายเชือกนั้นผูกไว้
กับม้านั่งตัวเล็กๆตัวหนึ่ง หมานึกขึ้น
ไปนั่งบนม้านั่งนั้น พอนั่งเรียบร้อยแล้ว
เชือกก็ถูกดึงสูงขึ้นผ่านเมฆก้อน
แล้วก้อนเล่าจนกระทั่งถึงสวรรค์
ครั้นถึงสวรรค์ แม่ก็เลี้ยงดูจนอิ่ม
หน้าสำราญ แล้วก็ทำทุกอย่างที่จะ
ทำได้ ให้ลูกมีความสุข พอตกลง
มาก็ลงมาแม่กลับลงมายังบ้านเมือง
ของสัตว์อันแสนจะอดอยากนั้นอีก
แล้วก็ทำเช่นนั้นทุกวัน เช้าขึ้นเมื่อ
หมากร้องเพลง ก็จะมีเชือกไรย์ลง
มาจากสวรรค์ แล้วหมาก็ได้ไปพบ
แม่ทันนั้น

อยู่มาวันหนึ่งเต่าซึ่งเป็นเพื่อน
กับหมา ได้มาพบหมาเข้า จึงทัก
หมาว่า

“เพื่อนรัก ทำไมเพื่อนจึงดู
อ้วนท้วนในยามที่บ้านเมืองแห้งแล้ง
อดอยากอยู่อย่างนี้ นับเป็นยามอด

อยากยากแค้นอย่างสาหัสที่สุดเท่าที่
จำได้ พวกเราต่างพากันซูบผอมและ
อ่อนเพลีย แต่เพื่อนกลับอ้วนขึ้นๆ
บอกหน่อยได้ไหมว่าเพื่อนทำอย่างไร
นะ”

หมาได้ยื่นเต่าพูดเช่นนั้นก็ชัก
กลัวว่าเต่าจะไปเที่ยวพูดเรื่องที่ตัว
อ้วนท้วนให้สัตว์อื่นๆฟัง จึงตัดสินใจ
จะเล่าความลับให้ฟัง พลาญพูดว่า
“นี่แน่เต่าเพื่อนรัก ถ้าเพื่อนสัญญา
ว่าจะไม่นำความลับของเราไปเล่าให้
ใครๆฟังแล้วละก็ เราจะเล่าให้ฟัง”

เต่าก็สยดสยานแข็งขันว่าจะ
ไม่บอกใคร หมาจึงบอกว่า “ถ้า
อย่างนั้นมาพบกับข้าที่ตรงนั้นพูนึง
เข้าตั้งแต่ตะวันตกดินทีเดียวนะ เราจะ
แสดงให้เพื่อนดู” ครั้นถึงเวลานัด
เต่ามากอยุ่หมายืนอยู่แล้ว เมื่อหมา
มาถึง ก็ได้ร้องเพลงที่แม่สอนไว้ ไม่
ช้าก็ได้มีเชือกไรย์มาจากสวรรค์
พร้อมทั้งม้านั่ง หมากับเต่าก็ขึ้นไป
นั่งบนม้านั่ง แล้วเชือกก็ถูกดึงขึ้นไป
สูงๆสูงๆ ผุดงกคือแม่ของหมานั้นเอง ครั้น
ตะวันตกดิน หมากับเต่าก็ได้ลงมา
จากสวรรค์ คู่อิ่มเอมและมีความสุข
เต่าถึงกับสาบานให้เลยทีเดียวว่า ตน
จะไม่วันวันยอมบอกความลับนี้ให้แก่
สัตว์ตัวใด

อีกสองสามวันต่อมา เต่าก็ได้
ไปหาราชแห่งสัตว์ บอกว่า ตนมี
เรื่องจะบอก ราชสีห์ผู้เป็นราชาแห่ง
สัตว์ได้ลูกจากบัลลังก์ที่นั่งและได้
สัตว์อื่นๆออกไปให้หมด จนเมื่ออยู่
ตามลำพังแล้ว เต่าก็กระซิบว่า

“ข้าแต่ท่านราชสีห์ผู้เป็นใหญ่
ที่ขามาทน ข้ามาจากที่ซึ่งไม่มีความ
อดอยาก ใครอยากกินอะไรก็กินได้
จนใจ”

“เออ อยู่ที่ไหนล่ะ” ราชสีห์
ถามอย่างกระตือรือร้น “ข้าไม่ได้

กินอะไรดีๆ มาหลายวันแล้ว ข้า
เกลียดบ้านเมืองถูกสถาปนาแห่งนี้เสีย
เหลือเกิน”

“ถ้าท่านเต็มใจจะขกฐานะของ
ข้าตลอดจนผลประโยชน์ในบ้าน
เมืองของท่านให้ข้าแล้วละก็ ข้าก็
ยินดีจะบอกให้ว่า จะไปยังที่อันนำ
มาห้จรรยบั้นนี้ได้อย่างไร” เจ้าพูด
พลางยื่นหัวออกจากกระดอง ถอบ
ดูหน้าของราชสีห์ ราชสีห์ก็ตอบว่า
“ได้ ได้ ไปจัดแจงเตรียมการ
เดินทางไปเถะ แต่เก็บเรื่องไว้เป็น
ความลับนะเต้า”

แล้วเต้าก็นัดราชสีห์ให้มาพบ
คนต้อนตะวันขึ้นตรงที่แห่งหนึ่ง ซึ่ง
เรื่องนั้นหมาไม่รู้เรื่องด้วยเลย ถึงเช้า
วันรุ่งขึ้น เต้าไม่ต้องคอยนานตรงที่
นัดพบ พอสาธุก็เห็นราชาแห่งสัตว์
เดินมาแล้ว แต่เห็นแล้วอดขยักใจ
ไม่ได้เพราะราชสีห์ไม่ได้มาล่าห้
ตัวเดียว แต่มีนางราชสีห์ตัวโปรด
มาด้วย แล้วก็ยังมีเพื่อนฝูงและ
บริวารตามมาอีกเป็นฝูง เต้ารำพึง
ขึ้นว่า “เฮ้อ ไม่รู้จะทำอย่างไรได้
แล้วละ เอาแต่ราชสีห์ขนไปแต่ล่าห้
ก็แล้วกัน นอกจากนั้นให้ย่นดู”

ครั้นราชสีห์มาถึง เต้าก็ทักทาย
แล้ว ก็ร้องเพลงอย่างทีหมาร้อง
ทีนั้นคนนั้นก็ได้มีเชือกเส้นเล็กๆ ไร
ลงมาจากท้องฟ้าอันขมุกขมัว
ราชสีห์ก็ถามขึ้นว่า “เราจะนั่งมานั่ง
เล็กๆ นานไปอย่างไรกันหมดละ”
เต้าก็ตอบว่า “ไปไม่ได้ทั้งหมด
หรือจะไปได้เฉพาะท่านกับข้าเท่า
นั้น นอกนั้นต้องคอยอยู่ข้างล่าง”

“เอาอย่างนั้นก็ได้” ราชสีห์
กล่าวพลางทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่ง
เต้าเองแทรกตัวเข้าไปนั่งด้วยความ

ยากลำบาก แต่พวกทีมาด้วยกับ
ราชสีห์ก็ไม่ยอมถูกห้ไว้ข้างล่าง
จึงต่างพากันวิ่งกรูขึ้นไปขอยึดเชือก
เอาไว้ ทั้งราชสีห์ทั้งเต้าเอ็ดตะโร
ให้ปล่อยเชือก แต่สัตว์ที่คอยอยากนั้น
ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไปด้วย จึงไม่มีใคร
ห้คำสั่งราชสีห์เสียเลย ไม่ช้าเชือก
นั้นก็ค่อยๆ ขนส่งขึ้นไปในท้องฟ้า

ข้างฝ่ายแม่ของหมารูสึกว่า
เชือกหนักผิดสังเกต จึงชะงักมาดู
จากสวรรค์ และแลเห็นสัตว์เป็น
อันมากกำลังขึ้นมา แม่หมาจึงถาม
ว่า “ตายแล้ว เจ้าสัตว์พวกนั้นกำลัง
จะขึ้นมาข้าแล้ว” พูดจบก็รีบฉวย
มีดมาตัดเชือก ขณะที่สัตว์เหล่านั้น
มาได้ครึ่งทางแล้ว เสียงหล่นลงกับ
พื้นดังสนั่น สัตว์ทุกตัวตายหมด
นอกจากเต้าทีมีกระดองช่วยชีวิต
ไว้ได้

สัตว์ต่างๆ จากหมู่บ้านใกล้เคียง
ได้ยินเสียงนั้นเข้าก็พากันมาดู และ
ก็ได้เห็นสัตว์เป็นอันมากตายกองอยู่
ตรงนั้น ทั้งนั้นนอกจากเต้า และเมื่อ
พบว่าสัตว์ที่ตายนั้นมีราชาของตนอยู่
ด้วย จึงต้องนำเต้าไปไต่สวน เต้าก็
เล่าเรื่องให้ฟัง แต่ไม่มีใครเชื่อเต้า
เต้าจึงถูกพาไปตัดหัวยังที่ที่ราชสีห์
ตาย ส่วนหมาได้ร้องเพลงให้แม่ไร
เชือกลงมา แต่เชือกลงมาได้เพียง
แค่ครึ่งทาง หมาที่เหลือไม่มีโอกาส
ไต่ขึ้นสวรรค์อีกเลย เมื่อหมาเห็นว่า
ความอดอยากยังคงมีอยู่ต่อไปใน
บ้านเมืองของสัตว์ หมาจึงต้องย้าย
ไปอยู่ยังบ้านเมืองของคน นับแต่
นั้นมาหมาก็ได้ผูกพันอยู่กับคนที่ได้
ให้อาหารเลี้ยงดูตน ทำให้คนไม่
ต้องหากินเอาเองอย่างอดๆ ขาดๆ
อีกต่อไป ♥

หนึ่งไม่พอต้องสอง (ต่อจากหน้า ๔๐)

ตามภาษาพระบรมจุลฑาลัญจก
แวดล้อม

ในวันข้างหน้าระบบครอบครัว
มนุษย์จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ไม่
อาจรู้ได้ แต่ในวันนั้นระบบผิวเดียว
เมียเดียวยังเหมาะสมกว่า แม้ว่าจะมี
ปัญหาอยู่บ้างก็ตาม บัวยการที่จะฝ่าฝืน
ความหวังทั้งหมดไว้กับอนาคตเพียง
เพราะพบปัญหาขัดข้องในปัจจุบัน
สิ่งที่จะเป็นจริงได้คือเราควรทำ
ปัจจุบันคือวันนี้ให้ดีกว่าที่เคยเป็นมา
แล้วพรุ่งนี้ก็จะมาถึง

ดังนั้นความหมายใหม่ของระบบ
ผิวเดียวเมียเดียวก็คือความสัมพันธ์
ชนิดซื่อตรงเปิดเผย ระหว่างคน
สองคน ต่างมีอิสรภาพ มีความเป็น
ตัวของตัวเอง เท่าเทียมกัน ผูกพัน
กันทั้งในเรื่องของอารมณ์และเรื่อง
ที่ใช้สติปัญญา ไม่มีใครบงการใคร
ไม่มีใครวางตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ
ใคร จริงใจและจริงจัง จึงวางใจ
กัน ต่างพัฒนาตัวเองเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ
ทั้งสติปัญญาและอารมณ์ ถ้าทอด
ประสพการณ์แก่กันอย่างเปิดเผย
การอยู่คู่กันจึงมีความหมาย มิใช่
เป็นเพียงการทำตามคำนิยม ตาม
ประเพณี หรือตามธรรมชาติทางกาย
เรียกรื่องเท่านั้น

เมื่อใดพบว่าต่างฝ่ายไม่สามารถ
พัฒนาภาวะของตนให้เติบโตต่อ
ไปได้ ซ้ำมีแต่ทุกข์ทอนอดอด แก่ไข
ด้วยวิธีการใดก็ไม่ได้ผล การแยก
จากกันก็ไม่ใช่ความล้มเหลวของ
ระบบผิวเดียวเมียเดียวแต่อย่างใด

เพราะคนสองคนควรอยู่คู่กัน
อย่างมีความหมาย มีความสุข มิใช่
เป็นลูกหมาสองตัวที่ถูกผูกเอาไว้
ด้วยกัน ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ขโมยดำกับังอัสวินแห่งเกล็น

(นิทานไออร์แลนด์)

การผจญภัย นอกจากจะได้ประโยชน์แก่ตนเอง คือทำให้เอาตัวรอดและรอดตายมาได้ หรือไม่ได้ก็ได้รับภัยสมบัติมาด้วยแล้ว ยังอาจใช้เป็นเครื่องตบแต่งชีวิตคนได้อีกด้วย ดังเรื่องนันทแอนดรูว์ ดังได้รวบรวมเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีพระราชองค์หนึ่งครองดินแดนอยู่ทางภาคใต้ของไออร์แลนด์ พระราชาทรงมีโอรสน่ารักอยู่ ๓ องค์ แต่ยังไม่ทันที่พระโอรสจะทรงเจริญวัย พระราชินีก็ประชวรหนักจนกระทั่งมีอาการเพียบ เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพระองค์คงจะต้องสิ้นพระชนม์ในไม่ช้าแล้ว จึงได้ทูลพระราชาว่า พระราชาคงจะต้องทรงเสกสมรสใหม่ ฉะนั้นขอให้สร้างหอคอยบนเกาะกลางทะเล ให้พระโอรสทั้งสามประทับที่นั่นจนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ เพื่อว่าพระโอรสจะได้ไม่ต้องตกอยู่ในอำนาจของศัตรูคนใด แต่ก็ขออย่าได้ทรงละเลยในการให้การศึกษาให้สมแก่ศักดิ์ศรี ขอให้ได้รับการฝึกฝนอบรมเยี่ยงโอรสกษัตริย์พึงจะได้รับ ต่อจากนั้นพระราชินีก็สิ้น

พระชนม์ และพระราชาก็ทรงสร้างหอคอยให้โอรสทั้งสามประทับที่เกาะกลางทะเลตามที่ได้ทรงรับปากไว้กับพระราชินี และโปรดให้มีผู้ดูแลพระโอรสอยู่ด้วย

ในเวลาต่อมา บรรดาขุนนางและอัศวินต้องปรึกษากันว่า พระราชาควรจะต้องมีพระราชินีองค์ใหม่ และก็เลือกได้เจ้าหญิงองค์หนึ่งซึ่งทรงโฉมงามและมั่งคั่ง เป็นธิดาของพระราชาแคว้นใกล้เคียงซึ่งพระองค์พอพระทัย หลังจากเสกสมรสไม่นาน พระราชินีองค์ใหม่ก็ประสูติโอรส ซึ่งได้มีการเลี้ยงฉลองกันอย่างสนุกสนานร่าเริง จนสิ้นราชินีองค์ก่อนไปเลย อยู่มาวันหนึ่ง พระราชินีองค์ใหม่ทรงมีธุระกับหญิงเลี้ยงไก่ และหญิงนั้นได้ทูลแนะพระราชินี เมื่อพระราชินีทรงสัญญาว่าจะให้คำบวชการตามทูลขอ หญิงนั้นทูลถึงโอรสทั้งสามของพระราชาที่ยังคงอยู่ในหอคอยบนเกาะกลางทะเล ซึ่งอาณาจักรอาจแบ่งกันครองในระหว่างพี่น้องทั้ง ๓ นี้ แล้วโอรสของพระราชินีองค์ใหม่ก็จะต้อง

ต้องถูกกีดกันออกไป เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้องหาวิธีทำลายเสียให้สิ้นแล้วหญิงเลี้ยงไก่ก็ทูลพระราชินีต่อไปว่า

“พระองค์ต้องทูลพระราชาว่า พระองค์ทรงทราบว่า พระโอรสทั้งสามอยู่บนเกาะกลางทะเล พระองค์อยากทอดพระเนตรโอรสนั้น และเป็นเวลาอันสมควรแล้วที่พระราชาจะได้นำพระโอรสมาอยู่ในพระราชวัง เชื่อเหลือเกินว่าพระราชาคงจะพอพระทัยและโปรดให้เป็นไปตามนั้น กับทั้งคงจะมีงานเลี้ยงใหญ่ มีการเล่นสนุกทุกชนิด และในการนี้พระองค์ต้องชวนโอรสพระราชาเล่นไฟ พระโอรสคงไม่ปฏิเสธ แล้วก็ทำพินันกันว่า ถ้าพระองค์ทรงชนะพระโอรสต้องทำตามทูลที่พระองค์ประสงค์ และถ้าพระโอรสชนะพระองค์ก็จะทรงยอมทำตามทูลที่พระโอรสประสงค์เช่นเดียวกัน การทำพินันจะต้องทำกันในที่ประชุมขุนนางและอัศวิน ให้ทุกคนรู้เห็นเป็นพยาน ไฟอยู่นั้นแหละ พระองค์คงจะไม่แพ้พินันแน่” (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

อดส่ำหัดทอนเป็นเงินไทยได้ คนขายโง่ไม่สำเร็จ มาจ้อเด็กเก๋ม”

ระหว่างพักนอนอยู่บ้านพักชายทะเล แวนแก้วมีเรื่องทำแกว้งอยู่อย่างหนึ่ง คือการหัดขับจักรยานยนต์คันเล็กๆ

“หัดไม่ยากหรอก เพราะขับจักรยานเป็นอยู่แล้ว พอรู้เกียร์ก็ไปได้เลย ตอนหัดขับจักรยานนั้น ต้นสนแถวนี้เคยพิสูจน์ความทนทานมาแล้ว ชนตะกุดต้น แต่อยากหัดขับรถคันนี้จะได้อะไรเพื่อนๆ เทียว รถยนต์คันแรก นั่งกันไม่พอ” ถึงตอนนั้นเพื่อนๆ ก็ไปด้วยเล่ห์ฮ้อฮา สนับสนุนกันใหญ่

แวนแก้วให้ดต้นไม่ล้มล้มบริเวณนั้น “นั่นไง ต้นพลับที่ ‘แกว’ บินชนไปเก็บผลไม้แล้วตกลงมา ความจริงแวนแก้วยังไม่เคยชนต้นไม้ต้นนั้น ไม่เคยตกต้นไม้ และแวนแก้วก็เป็นคนรักน้อง ไม่เคยรังแกน้อง”

ดูเหมือนว่าเราจะรบกวนเวลาของแวนแก้วมากทีเดียว เริ่มมาตั้งแต่สายจนบ่าย หน้าที่แวนแก้วยังเป็นธุระให้คนจัดหาอาหาร (อ้อย) กลางวันมาเลี้ยงคณะที่ไปอีกด้วย

ถามแวนแก้วตอนใกล้ลาจากกันว่า กิจกรรมที่ทำอยู่ทั้งหลายทั้งมวลนั้น ได้ผลสมกับที่ตั้งใจหรือไม่ หรือว่าอยากให้เป็นเช่นไร

“รู้สึกว่ามันมีความรู้มากกว่าที่จะดี อยากมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ อีก ระยะหนึ่งดูแลเรื่องก่อสร้างมาก คิดว่าถ้าเรียนวิศวะมาก็จะดี จะได้ไม่โดนเขาหลอกเดี๋ยวนี้ค่อยๆ หัดไปก็ดีขึ้นหลายอย่าง มาตอนนั้นยากเรื่องเกษตรกรรม เพราะงานช่วงหลังต้องติดต่อกับพวก

เกษตร ไร่ไถบ้างก็ทำให้งานมีประสิทธิภาพมากขึ้น สังเกตวิธีทำงานจากคุณพ่อ ท่านก็สอนโดยใช้ให้ทำงานเวลาออกไปทำงานต่างจังหวัด เกิดความรู้สึกว่าทำไมเราไม่รู้นู่นรู้นี่มากมาย อย่างเห็นชาวบ้านเดือดร้อนเรื่องที่ทำกิน ก็คิดว่าถ้าเรารู้กฎหมายด้วยจะดีกว่านั้น จะช่วยเขาได้มาก

“ออกต่างจังหวัดสนุก มีงานเยอะ พบเห็นสิ่งที่น่าสนใจทุกวัน สนุกกว่าอยู่กรุงเทพฯ ทำงานกันจนสองทุ่มสามทุ่มทุกวันเลย กลับถึงที่พักยังต้องทำงานต่อ บางครั้งอยู่ถึงตีสาม พอตลกก็ชักชวน เคยถูกคว่ำทำงานไม่เรียบร้อยก็บ่อย

“บางครั้งจำนวนหมอในหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ไม่เพียงพอ ก็มักอยากมีความรู้ทางนี้จะช่วยให้การตรวจเร็วขึ้น แต่มีบางครั้งเหมือนกัน คนเห็นว่าหน้าตาภูมิฐานก็เลยมาขอให้ช่วยทำแผล เคยเรียนอนุภาซาด ทำแผล (เล็กๆ) ได้”

ยังลากลับไม่ได้เสียที คณะที่ทำไมไม่มีใครอยากกลับกันเลยสักคน แต่เห็นว่าอยู่ยาวนานกว่านี้ไม่ได้แล้ว

คำถามสุดท้ายก่อนจะลงบันได กลายเป็นของแวนแก้ว ถามชาวคณะว่า “เคยซื้อดินสอดำตราขีร่าฟ แล้วตัดตัวขีร่าฟส่งไปชิงโชคหรือเปล่า แวนแก้วเคย ครุสงฆ์ว่าทำอะไร ก็บอกว่าผ่านไว้เขียนชื่อ เดี่ยวจะหาย”

ถามในห้าของคณะว่าเป็นเสียงเดียวกันว่า ใช่แล้ว เคย พลองปรับทุกข์กันต่อว่า ไม่ปรากฏว่าใครที่รู้จัก เคยได้รับรางวัลชิงโชคของดินสอดำตราขีร่าฟเลย

มีใครเคยได้รับรางวัลราชการชิงโชคกันบ้างไหม ช่วยตอบให้แวนแก้วหายข้องใจด้วยเถิด ♥

ขโมยคำกับอดีตวันแห่งกลิ่น

(ต่อจากหน้า ๓๗)

แล้วหญิงนั้นก็นั่งไขว่ห้างส่งให้พระราชินีทรงรับมาแล้ว ก็ทำตามคำแนะนำในทุกประการ และเป็นความจริงที่พระราชินีทรงดีพระทัยยิ่งนัก และโอรสทั้งสามก็เช่นเดียวกันที่รู้สึก ว่า ทรงได้รับอิสรภาพพ้นจากการถูกกักบริเวณอยู่แต่เพียงในหอคอยบนเกาะกลางทะเล

เจ้าชายทั้งสามทรงพระรูปโฉม

งดงาม ทั้งยังทรงชำนาญในศิลปศาสตร์ทุกชนิด เป็นที่รักและนับถือของคนทั้งปวงที่ได้พบเห็น ซึ่งทำให้พระราชินีองค์ใหม่ยังทรงกิดริษยาหนักยิ่งขึ้น ทรงรู้สึกเหมือนเวลานานนับเป็นยุคกว่าการเลี้ยงรับจะสิ้นสุดลง และทรงมีโอกาสได้ชวนเจ้าชายทั้งสามมาเล่นไพ่ ต่อหน้าคนที่มารวมกันเล่นกีฬาและเกมสัต่าง ๆ เจ้าชายทรงรับคำท้า เจ้าชายองค์ใหญ่ทรงเล่นก่อนและ

แพ้ องค์ที่สองเล่นต่อมาก็แพ้ก็ครั้นถึงเจ้าชายองค์เล็กทรงเล่นปรากฏว่าพระองค์ทรงชนะ ซึ่งทำให้พระราชินีเสียพระทัยมากที่ไม่อาจทำให้โอรสองค์หนึ่งอยู่ในอำนาจได้เหมือนเจ้าชายทั้งสามองค์ นอกจากนี้ก็ยังทรงมีรูปโฉมงดงามที่สุด และเป็นที่รักที่สุดยิ่งกว่าเจ้าชายองค์ที่สอง เมื่อทุกคนทราบว่าเป็นเจ้าชายองค์ที่ทั้งสองทรงแพ้พนัน ต่างก็ร้อนใจอยากรู้ว่า พระราชินีจะโปรดให้ทำ

อะไร ทั้งหาได้มีผู้ใดคิดถึงไม่ว่า พระราชินีจะมีแผนการร้ายในการนี้ และจะเป็นเพราะคำแนะนำของหญิง เลี้ยงไถ่หรือของพระองค์เองไม่ทราบได้ พระราชินีทรงส่งให้ เจ้าชายทั้งสองไปนำม้าป่าของอัสวิน แข็งเกล็นมาถวายให้ได้ ไม่เช่นนั้น จะถูกตัดศีรษะ ผู้คนทั้งราชสำนัก ต่างงงกันเมื่อได้ยินคำสั่งนี้ เพราะ เรือว่าไม่มีผู้ใดจะนำมันมาได้ และ ไม่ว่าใครไปพยายามหาเป็นต้อง พิณาสไปหมด แต่ไม่มีใครจะแก้ไข อย่างไรได้ ครั้นถึงคราวที่เจ้าชาย องค์เล็กจะตรัสแจ้งความประสงค์ ของพระองค์ ในฐานะที่ทรงมีชัย พระองค์ตรัสว่า

“พี่ๆ ของข้าจะต้องเดินทางฝ่า อันตราย ยังไม่มีใครรู้เลยว่าจะไป ทางไหน จะมีอะไรบังเกิดขึ้นบ้าง ข้าจึงตั้งใจจะไปด้วย ไม่ว่าจะมีอะไรขึ้นก็ตาม และด้วยเหตุที่ข้า ฐานะนั้น ข้าจึงขอส่งให้พระราชินี ขึ้นอยู่บนหอคอยสูงสุดของพระราชวังตลอดเวลา จนกว่าเราจะกลับมา หรือรู้แน่ๆ เราได้ตายไปแล้ว ใน ระหว่างนี้ให้พระราชินีเสวยได้แต่ ข้าวโอ๊ตกับน้ำเย็น อาจจะเป็นเวลา ถึง ๑ ปีหรือนานกว่านั้น”

แล้วเจ้าชายทั้งสามก็ออกเดินทางไปตามหาม้าของอัสวินแห่งเกล็น ขณะที่มาตามถนนได้พบชายคนหนึ่ง เดินขาเขย่งๆ อายุค่อนข้างมาก แล้ว เจ้าชายองค์เล็กได้ถามชายนั้น ว่า ชื่ออะไร และเหตุใดจึงใส่หมวก กำแปลกน่าสังเกตุ ชายนั้นตอบว่า

“เขาเรียกข้าว่า ขโมยแห่ง ชะโลน แต่บางทีก็เรียก ขโมยดำ เพราะสวมหมวกดำใบนี้”

แล้วก็เล่าเรื่องผจญภัยของตน ให้เจ้าชายฟัง และได้ถามเจ้าชายว่า จะไปไหนกัน ไปเรื่องอะไร เจ้าชาย ก็ทรงเล่าให้ฟังตั้งแต่ต้น แล้วตรัส ว่า “เรากำลังเดินทางไป ไม่รู้ เหมือนกันว่าเรามาถูกทางหรือเปล่า”

“นั่นแน่ท่านผู้กล้าหาญ” ชาย นั้นกล่าว “ท่านช่างรู้น้อยเหลือเกิน ถึงอันตรายที่ท่านจะต้องประสบ ข้าเคยขโมยมันมาแล้วตลอดเวลา ๑ ปี แต่ไม่เคยสำเร็จเลย เพราะ ปรากฏว่า มันมีผ้าแพรคลุมตัวที่ติด กระดิ่งไว้ถึง ๖๐ ใบ ซึ่งไม่แต่จะทำให้คนเฝ้าและอัสวินรู้ตัว แต่คนทั้ง เมืองก็รับรู้ไปทั่ว จึงไม่มีใครขโมย ไปได้ มีหน้าซ้ำถ้าใครเคราะห์ร้าย ถูกจับได้ ยังจะถูกอัสวินเอาตัวไป ต้มในหม้อบนเตาที่มีไฟลุกโชน เสียอีก”

“พระเจ้าช่วย” เจ้าชายองค์เล็ก ทรงอุทาน “แล้วเราจะทำอย่างไร กัน ถ้าเราไม่ได้ม้ากลับไป เราจะต้องถูกตัดหัว ท่านเห็นแล้วใช่ไหม ว่าเป็นเรื่องร้ายทั้งสองทาง”

“ถ้าเป็นข้า ข้ายินดีตายด้วย นามอัสวินแห่งเกล็นยิ่งกว่าพระ ราชินี เอาเถะ ข้าจะไปด้วย จะได้ บอกทางให้ และไม่ว่าโชคเคราะห์ อันใดที่เจ้าชายจะทรงได้รับ ข้าก็จะต้องเผชิญด้วยเช่นกัน”

เจ้าชายทั้งสามต่างขอบคุณชาย นั้นอย่างจริงใจ และเดินทางไปได้ ไม่นาน ชายนั้นก็พาเจ้าชายมาถึงที่ ที่พอจะแลเห็นปราสาทของอัสวิน แห่งเกล็นอยู่ข้างหน้า ชายนั้นได้ทูล เจ้าชายว่า

“เราต้องพักอยู่ตรงนี้ ก่อน จนกว่าจะถึงกลางคืน ข้ารู้หนทาง

ของสถานที่นี่ดี และโอกาสที่พอจะ สำเร็จได้บ้างก็ตอนที่ทุกคนนอนพัก ผ่อน เพราะไม่เช่นนั้นอัสวินจะจัด ขามเฝ้ามาไว้ตลอดทั้งกลางวัน กลางคืน”

ดึกสงัดคืนวันนั้น ขโมยดำแห่ง ชะโลนกับเจ้าชายทั้งสามตั้งใจจะไป ให้ถึงตัวม้า แต่ยังไม่ทันจะถึงคอก ม้าก็ร้องลั่น แล้วก็สับตัว กระดิ่ง ก็ดังลั่นไปหมด อัสวินและบริวาร ต่างตื่นขึ้นโดยฉับพลัน ขโมยดำกับ เจ้าชายคิดว่าจะหนีรอด แต่ไม่มีทาง เพราะเหลียวไปทางไหนก็มีแต่อัสวิน กับบริวารล้อมไว้แน่นหนา แล้วคน ทั่วหมดก็ถูกพาตัวไปยังส่วนอัฒจันทร์ของปราสาท ที่ตั้งเต็มไปด้วย หุ่นหุ่น เต็มอยู่เต็มออดังไฟอยู่ อันเป็นที่ที่ อัสวินจะนำผู้บุกรุกลงต้ม

“เจ้าพวกถวายร้ายช่างกล้าหาญ ชาญชัย” อัสวินแห่งเกล็นบริภาษ “พวกเจ้ากล้าได้อย่างไรถึงได้เข้ามา ขโมยม้าของข้า ดูนี่สิ นี่โง่รางวัล ความโง่เง่าของเจ้า เพื่อลงโทษเจ้า อย่างรุนแรง เราจะไม่ต้มพร้อมกัน เราจะต้มทีละคน ใครยังไม่ถูกต้ม ก็ดูความเจ็บปวดของพรรคพวกของ เจ้าเอาไว้”

พูดพลางสั่งให้คนใช้เขยไฟให้ ลุกโพล่งขึ้น แล้วพูดว่า “เราจะต้ม เจ้าคนโตก่อน แล้วต่อๆ ไปจนถึง คนที่สาม ส่วนตาแก่หมวกดำนั้น เป็นคนสุดท้าย ตาแก่คนดูเหมือนจะ เป็นหัวหนา และดูเหมือนจะเคยมา แล้วนี่”

“ก็เกือบตายอย่างพวกเจ้าชาย ทั้งสามนั่นแหละ” ชายนั้นตอบ “แต่ ก็รอดมาได้ คนทั้งสามนั้นก็รอดได้ เช่นเดียวกัน”

“ไม่มีทางเหมือนอย่างเคยหรือ” อัสวินแย้ง “เพราะเขาจะตายอยู่ในนาทั้งสองนาทันแล้ว”

“แต่ข้าก็เคยคอยความตายในนาทั้งสองนาอย่างนั้นแหละ แล้วก็ยังรอดมาได้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เองเล่า”

“ทำได้อย่างไรนะ ข้าอยากฟังอยู่เหมือนกัน เพราะดูเหมือนจะเป็นเรื่องเป็นไปได้เลย”

“ถ้าหากอันตรายเป็นข้าผ่านมา จะเห็นอกว่าของชายหนุ่มผู้นั้นแล้วละก็ ท่านจะยกโทษให้เขาไหมเล่า”

“ตกลง เล่าไปซิ”

“เมื่อครั้งที่ข้ายังเป็นเด็กหนุ่ม ข้าออกจะเกะกะอยู่มาก มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ข้าเที่ยวเตร็ดเตร่ไป ตกเวลากลางคืนหาที่พักนอนไม่ได้ ในที่สุดไปพบเตาเผาอิฐเก่าๆ เข้าแห่งหนึ่ง ข้าเห็นดินเหนียวเต็มประดา จึงขึ้นไปนอนข้างบนხო ข้านอนอยู่บนนั้นไม่นานก็มีแม่มด ๓ คน หัวสูงทองมากนละถุง แล้วก็เอาถุงทองหนักหัวต่างหมอน ข้าได้ยินคนหนึ่งพูดขึ้นว่า ถ้าเจ้าขโมยเข้ามาขโมยตอนที่ข้าหลับ ข้าจะไม่ยอมให้มันเอาไปได้แม้แต่เพนนีเดียว ข้าเลยได้รู้ว่าข้อขโมยคำของข้าติดปากคนทุกคน จากถ้อยคำที่คนทั้งสามคุยกัน และข้าพยายามงีบเสียวที่สุดเพื่อจะฟังให้ชัดๆ ในไม่ช้าคนทั้ง ๓ ก็หลับสนิท ข้าค่อยๆ หย่อนตัวลงมา แลเห็นก้อนถ่านหินขนาดพอเหมาะอยู่ใกล้มือ จึงเอาไปรองหัวคนแต่ละคน แล้วดึงถุงทองออกมา ได้ถุงทอง ๓ ถุงแล้ว ก็รีบหนีออกมาอย่างรวดเร็วเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ แต่ว่าไปยัง

ไม่ทันถึงไหนเกิดมีหมาไล่เนื้อเกรียวดี กระต่ายกับเหยี่ยวตามมาติดๆ ข้ารู้ได้เลยว่าสัตว์ทั้ง ๓ คงเป็นแม่มด ๓ คนนั่นเองที่จำแลงร่างมาซึ่งจะทำให้ข้าไม่มีทางหนีรอดไปไหนได้ ไม่ว่าจะบนบกหรือในน้ำ ตอนแรกข้าคิดจะเอาดาบฟันลงไปซึ่งก็พอจะทำได้โดยง่าย แต่ว่าแล้วมันก็งัดฟันคนชั่วตนมาอีก ข้าก็เลยเลิกลุ่มลุ่มความคิด พยายามบินขึ้นไปบนต้นไม้ด้วยความขากลำบาก เพราะมือทั้งสองไหนจะหวุดหวิดทองไหนจะถนัดดาบ ครั้นคนทั้งสามในร่างจำแลงมาถึงต้นไม้ ก็จำแลงร่างต่อไปอีก คนหนึ่งเป็นทั้ง อีกคนหนึ่งเป็นแท่งเหล็ก และคนที่ ๓ ทำเหล็กนั้นให้เป็นขวาน แล้วก็ใช้ขวานโค่นต้นไม้ จนกระทั่งต้นไม้โน้มลงๆ เพียงแต่พื้นอีกถนัดสองถนัด ต้นไม้ก็จะโค่นลงมา ตอนนั้นข้าคิดว่า อย่างไรเสียต้องตายแน่ และในขณะที่แม่มดนั้นถอยมาเพื่อจะเหวี่ยงขวานฟันลงไปเป็นครั้งสุดท้ายนั้น เกิดมีเสียงไก่ขัน แม่มดทั้งหมดเลยหายตัวไป ข้าก็เลยได้รอดตายมาทางยังได้ทองมาสบายๆ อีก ๓ ถุง ท่านพิจารณาเอาเองก็แล้วกันว่ามันน่าตื่นเต็นหวาดเสียวไหมที่ขวานฟันอีกถนัดเดียวข้าก็จะต้องตาย แล้วก็ยังมีอันเป็นทำให้ข้ารอดมาได้ไม่ต้องตาย”

“ก็นับว่าพิสดารพิศตรมดาอยู่เหมือนกัน เอาเถอะข้าจะยกโทษให้เจ้าหนุ่มคนโตนี้” อัสวินพูดแล้วหันไปส่งคนของตนว่า “เอา เชื้อไฟได้ ข้าจะต้มเจ้าคนกลางนี่ละ”

(ยังมีต่อ)

J 36 มจร 2. 10 14. 0. 2526

บรรพ พันธุมรา

นิทานนานาชาติ

ขโมยตำกบอศวินแห่งเกล็น

(นิทานไอร์แลนด์)

John O'Donovan

(ตอนจบ) กราวที่แล้วเล่าไปถึงตอนที่ขโมยตำกบอศวินหนีอย่างหวุดหวิดจะเอาชีวิตไม่รอดให้อศวินแห่งเกล็นทั้ง เพื่อขอได้ชีวิตเจ้าชายองค์ใหญ่ และก็ได้สำเร็จ อศวินยอมไว้ชีวิตให้และให้คนของตนจัดการเชิไฟเพื่อจะตามเจ้าชายองค์กลางต่อไป

“จริงนะ” ขโมยตำกล่าว “ข้าก็ยังคิดว่าอย่างไรเสียเขาก็ต้องไม่ตาย”

“ไม่ตายได้อย่างไร ไม่มีทางรอดไปได้หรอก” อศวินยืนยัน

“ก็ข้าเองก็ได้รับบาดเจ็บมาอย่างประหลาดมหัศจรรย์ยิ่งเสียกว่าที่ท่านจะโยนเขาลงไปในหม้อน้ำเดือดเสียอีก”

“ทำไมเล่า ยังมีเรื่องรอดตายเพราะการเผชิญอันตรายที่ใหญ่หลวงกว่าที่เล่ามาแล้วอีกหรือถ้ามีก็เล่าไปซิ ข้าอยากฟัง ถ้าหากมหัศจรรย์อย่างเรื่องที่เล่า ข้าก็จะยกโทษให้เจ้าคนกลางนั้น”

“ทางดำเนินชีวิตของข้าไม่สู้จะดีดังที่เล่ามาแล้ว” ขโมยตำเริ่มเรื่อง

“บางทีก็ไม่มีเงินติดตัว อยู่มาครั้งหนึ่งข้าได้ยินว่า บิชอปในละแวกบ้านของข้าเกิดตายลง บิชอปผู้ร่ำรวยนัก ข้าได้ยินมาว่า เมื่อตอนที่ถูกนำไปฝังนั้น สวมเสื้ออย่างดี มีเพชรเม็ดใหญ่ๆประดับด้วย ข้าก็อยากจะได้เป็นเจ้าของ ดังนั้นข้าจึงเริ่มงานในคืนวันนั้นทีเดียว ข้าเข้าใจว่าศพคงจะถูกฝังตรงท้ายอุโมงค์ใต้ดินที่เป็นทางมืดๆลึกเข้าไป ข้าก็ค่อยๆของเข้าไปแต่ไปไม่ได้เท่าไรก็ได้ยินเสียงคนเดินอย่างรีบร้อนตรงมา หงๆข้าเป็นคนกล้าและห้าวหาญอยู่ตามธรรมดา แม้กระนั้นข้าจึงอดตกใจกลัวไม่ได้ รีบวิ่งย้อนกลับไปยังทางเข้า แต่วิ่งไปได้เพียง๒-๓ก้าว ข้าก็แลเห็นมีร่างคนตัวสูงยืนอยู่ตรงทางเข้าที่มืดแสงสว่าง ด้วยความกลัวอย่างเหลือล้นและไม่รู้ด้วยว่าจะผ่านออกไปข้างนอกได้อย่างไร ข้าเลยวิ่งไปที่ร่างนั้น ร่างนั้นล้มลงทันทีขวางทางข้าขึ้น เมื่อเห็นว่าร่างนั้นมีลักษณะเป็นคนอย่างนั้น ก็คงไม่ใช่ผีบิชอปมาหลอกหลอนแน่ ข้าจึงได้สติ หายกลัว แล้วก็เลยเดินตรงไป

ที่ทางเข้า ก็ได้พบห่อผ้าห่อใหญ่ตกอยู่ และเมื่อตรวจดูศพนั้นก็เห็นว่า เป็นบาทหลวงองค์หนึ่ง ข้าอดเสียใจไม่ได้ที่ไปฆ่าบาทหลวงตาย แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรได้

“ข้าหยิบห่อผ้าขึ้นมาดู ก็แลเห็นว่าข้างในมีค่าทุกอย่างของศพรวมอยู่ในนั้น ข้าจึงจัดแจงรีบไว้เป็นของตน แล้วตั้งใจจะออกไปจากอุโมงค์เสียที่ แต่พอมาถึงปากทางก็แลเห็นทหารยามวิ่งตรงมา และได้ยินชัดเจนว่าทหารจะเข้ามาตรวจในอุโมงค์นี้ เพราะว่าขโมยตำคงเห็นการปล้นทรัพย์ของศพเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ ถ้าหากได้เข้ามาอยู่ในที่นั่นละก็ ข้ารู้ดีว่า ถ้าทหารยามเหล่านั้นเห็นข้าอยู่ในนี้ ข้าจะต้องถูกยิงเหมือนหมากลางถนน แต่จะทำอย่างไรดี ไม่มีเวลาคิดอีกแล้ว ข้ารีบยกศพที่อุโมงค์ของข้าให้ขึ้นขึ้นแล้วข้าก็หมอบอยู่ข้างหลังศพ ข้าดันศพนั้นไว้อย่างเต็มสติกำลัง ดังนั้นเมื่อทหารยามมาถึงปากทางเข้าอุโมงค์จึงแลเห็นเข้าพอดี

(อ่านต่อหน้า ๔๐๔)

ว่า ดอกกุหลาบดอกพุทธรักษาที่มักเก็บ
ชั้นเดียวไม่ซ้อน และ ซาค ก็น่า
จะเป็น ซาคี เพราะคำ ซาคี ใน
สันสกฤต หมายถึง มะลิซ้อน
ส่วนชื่อพุทธรักษาเป็นอันไม่มีใน
ภาษาทั้งสอง เขาเรียกอย่างอื่น คือ
ในบาลี เรียก โยธิกา หรือ ยูธิกา
หรือ ยูธิกา ในสันสกฤต เรียก
ยูธิกา หรือ ยูธ (ในภาษาสันดี
เรียกเป็น ยูธ) เสียงคำนี้คล้ายคำ
โยทะกา ซึ่งคือดอกคัตถ์ และ
โยทะกา แปลได้อีกว่า สมอเรือ
(ไม่ทราบเป็นคำภาษาอะไร) กล่าว
ว่าเป็นเพราะมีบางส่วนของกลีบ สมอ
เรือ (อาจเป็นหนามเพราะคัตถ์
เป็นไม้เลื้อยมีหนาม) จึงเรียกเช่นนี้
โยทะกา จะเป็นคำเดียวกับ โยธิกา
หรือ ยูธิกา หรือไม่ก็ไม่อาจกำหนด
ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ดอกโยทะกา
ก็ไม่ได้มีลักษณะอย่างดอกพุทธรักษา
มหาหงส์ เป็นชื่อที่คู่กับ
โยทะกา และกล่าวว่าที่เรียกเช่นนี้
เพราะดอกมีรูปเหมือนตัวหงส์ ซ้อน
แม้จะดูคล้ายคำในภาษาทั้งสองแต่ก็
ไม่มีใช้ทั้งในบาลีและสันสกฤต จึง
ไม่หวังว่าจะเป็นชื่อดอกไม้ แต่ดังที่
เคยกล่าวแล้วว่ามีในภาษาเขมร คือ
มหาหงส์เม (เม็ยะฮฮ้องเซอ) คือ
มหาหงส์ต้น อธิบายว่า เป็นต้นไม้
ที่มีดอกเป็นพวงใหญ่ๆ สีแดงฉาน
ไม่กลั่น ซึ่งต่างกับของไทยที่มี
ดอกสีขาว เกสรขาวหรือเหลือง
มีกลิ่นหอม มักปลูกในวัดหรือข้าง
ทางข้างถนนหรือตรงปากประตูบ้าน
เพื่อความสวยงาม ส่วนมหาหงส์อีก

ชนิดหนึ่ง เขมรเรียก มหาหงส์
เผด็จปราบ (เม็ยะฮฮ้องเพอ
ปราบ) อธิบายว่า เป็นว่าชนิด
หนึ่งที่เกาะอยู่กับต้นไม้ใบใหญ่ๆ
มีดอกสีต่างๆกัน บานอยู่ได้นานวัน
มีกลิ่นหอม หอมแต่เวลากลางวัน
บ้างไปจนพลบค่ำเกือบถึงตอนกลาง
คืน ดอกไม้ชนิดนี้เขาว่าไทยเรียก
ว่ากล้วยไม้ ทั้งยังอธิบายพิเศษต่อไป
ว่า ที่เรียกเช่นนี้เพราะดอกมีกลิ่น
หอมเหมือนกล้วยหอม
(ยังมี ต่อ)

ขโมยคำกับอัศวินแห่งเกล็น

(ต่อจากหน้า ๒๘)

“เมื่อเห็นศพนั้นสวมเสื้อผ้าสี
ดำ ทหารยามคนหนึ่งจึงร้องว่า
“ขโมยคำนี่เอง” แล้วก็เลยเอาปืน
ยิงมาที่ศพนั้น ข้าก็เลยปล่อยศพให้
ล้มลง แล้วตัวเองก็คลานเข้าไปใน
มุมมืดตรงทางเข้า ครั้นเห็นคนถูกยิง
ล้มลง ทหารยามก็วิ่งกรูกันเข้าไป
ข้างในอุโมงค์โดยไม่หยุดยั้งเลยจน
กระทั่งถึงท้ายอุโมงค์ คงจะกลัวว่า
จะมีพรรคพวกคนอื่นเหลืออยู่ในนั้น
อีก ขณะที่คนเหล่านั้นตรวจค้นกัน
อยู่ว่ามีอะไรหายไปบ้าง ข้าก็หลบ
ออกมา เป็นอันว่าไม่ว่าใครก็ไม่
เคยจับขโมยคำได้เลย”

“เออ ท่านผู้กล้า” อัศวินอุทาน
“ข้าเห็นแล้วว่าท่านผ่านอันตรายมา
มากมายจริง และท่านก็ได้ช่วยได้
ชีวิตคนทั้งสองไว้ได้ เหลือแต่คน
สุดท้ายนี้ซึ่งจะต้องรับเคราะห์ แต่
ว่าถ้าหากท่านเล่าอะไรที่น่าตื่นเต้น
มหัศจรรย์อย่างที่เคยเล่ามาแล้ว ข้าก็จะ

ยกโทษให้เช่นกัน ข้าสงสารพ่อหนุ่ม
คนนี้ ไม่อยากให้ตาย ถ้าช่วยได้”

“ข้าก็ชอบเขามากที่สุดเลย
และได้สงวนเรื่องผจญภัยที่น่ารู้ น่า
เห็นมากที่สุด เอาไว้เล่าให้ชีวิตเขา”
“เอ้า ถ้าอย่างนั้นก็เล่าไป”

“วันหนึ่ง ขณะที่ข้าเดินทางมา
ถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง” ขโมยคำเล่า
เรื่องที่สาม “ข้าเดินวนเวียนอยู่ช้านาน
แต่หาทางออกไม่ได้ ในที่สุดก็
ได้มาถึงปราสาทใหญ่หลังหนึ่ง ซึ่ง
ข้าได้แลเห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่งมีเด็ก
นั่งอยู่บนตัก ผู้หญิงนั้นกำลังร้องไห้
ข้าถามว่าร้องไห้ทำไม และเจ้าของ
ปราสาทไปไหนเสียแล้ว เพราะมัน
น่าแปลกใจเหลือเกินที่ไม่เห็นคนใช้
หรือผู้คนรอบๆนั้นสักคน

“นับเป็นเคราะห์ดีสำหรับท่าน
นะเนาะ” หญิงนั้นกล่าว “ที่เจ้าของ
ปราสาทไม่อยู่ตอนนั้น ทั้งนี้เพราะเขา
เป็นยักษ์ดุร้าย มีดาเพียงดาเดียวอยู่ที่
หน้าผาก อาหารของเขาคือเนื้อ
มนุษย์ เขาเอาเด็กมาให้ข้าทำขนม
พวยให้กิน ข้าได้ฟังคำสั่งเขาแล้ว
อดร้องไห้ไม่ได้”

“ข้าเลยบอกนางว่า มันได้
พอจะซ่อนเด็กไว้โดยปลอดภัย
ไหมแล้ว ข้าจะได้ช่วยเอาไปซ่อนให้
หญิงนั้นได้บอกว่า มีบ้านหลังหนึ่ง
อยู่ห่างไปมาก ผู้หญิงที่บ้านนั้นจะ
ช่วยดูแลเด็กให้ได้ แล้วนางก็ถาม
ต่อไปว่า ‘แล้วเรื่องขนมพวยเล่า
จะให้ข้าทำอย่างไร’ ข้าจึงตอบว่า
‘ตัดนิ้วเด็กออกเสียหนึ่งนิ้ว แล้ว
ข้าจะหาลูกหมูมาทำให้จากป่าให้นาง
ทำขนมพวย แล้วเอานวมอเด็ก’

ใต้โวลตรงไหนสักแห่งหนึ่ง ถ้ายักษ์
สงสัยนางก็กริ้ววี่วี้แก้ไขหรอกนะ
แต่ถ้าเขาเห็นนมอ่อนนั้น เขาก็คงพอ
ใจแล้ว'

"นางก็ตกลงตามคำแนะนำ
ของข้า ก็ตัดสินใจออกเสียนว
หนึ่ง แล้วข้าก็ไปหาลูกหมูปามาให้
ได้ตัวหนึ่ง ให้แทนที่เด็กน้อยนั้น
ที่ข้าเอาไปซ่อนไว้ยังบ้านท่านบอก
เมื่อข้ากินดื่มจนอิ่มหนำสำราญดีแล้ว
และกำลังจะลาไป ก็พอดีได้เห็น
ยักษ์เข้าประตูปราสาทมา หญิงนั้น
อุทานว่า "ตายจริง จะทำอะไร
กันละทีนี้ วังไปนอนปนกับศพ
เหล่านั้นเถิด แต่ต้องถอดเสื้อผ้า
ออกเสียก่อน เพื่อยักษ์ผ่านมาจะได้
ไม่สังเกตเห็น" ข้าทำตามที่นางบอก
แล้วนอนลงข้างๆศพ ทำเหมือนกับ
เป็นศพไปด้วย แต่ก็ได้คอยสังเกต
ว่ายักษ์ทำอะไรบ้าง สักแรกข้าได้ยิน
ก็อมันเรียกหาขนมพาย กรันเมื่อ
หญิงนั้นวางจานขนมพายลง ยักษ์
บ่นว่ากลิ่นเหมือนเนอหมู หญิงนั้นรู้
ว่ายักษ์คงจะกินหาเนื้อเด็ก จึงรีบไป
เชยเนื้อเด็กให้แลเห็น ซึ่งเป็นทสพ
อารมณ์ยักษ์มาก แต่ขนมพายนั้น
เพียงแต่เรียกขยอยเท่านั้น ข้าได้
ยินเสียงยักษ์ไปลับมีด พลางพูดว่า
มันจะต้องกินเนื้อเล่าบางๆอีกสักชิ้น
สองชิ้นจึงจะอิ่ม แล้วมันนำกลว
อะไรอย่างนั้น เมื่อยักษ์เอามือคลำ
ไปตามร่างศพเหล่านั้น ข้าคิดว่ามัน
คงเลือกเอาตัวข้า แต่ไม่ยักใช่ เมื่อ
มันกินอิ่มและดื่มเหล้าร้อนๆเข้าไป
เป็นจำนวนมาก ครู่เดียวก็โง่หัวไม่
ขึ้น เลยล้มตัวลงนอนหลับสนิท
เมื่อข้าได้ยินเสียงยักษ์กรนเช่นนั้น
ก็รีบลุกไปเอาเหล็กแหลมถนไฟจน
แดง แล้ววิ่งเอาไปแทงมันตรงกลาง

เดียวของยักษ์ แต่ก็มียักษ์ไม่ได้
ขำเลยทั้งเหล็กแหลมไว้นั้นดา
ยักษ์แล้ววิ่งหนีไปไม่คิดชีวิต แต่ก็
ยังเห็นยักษ์วิ่งตามมา ทั่วๆตาแล
ไม่เห็น ยักษ์มีแหวนวิเศษวงหนึ่ง
มันขว้างมาที่ข้า แล้วมาตกที่นิ้ว
หัวแม่เท้า เลยติดอยู่ที่นั่นเลย คง
อย่างไรก็ไม่ออก

"ยักษ์ก็เรียกแหวนถามว่า ข้า
อยู่ที่ไหน และน่าประหลาดอะไร
อย่างนั้นที่เจ้าแหวนวิเศษนั้นมันตอบ
ได้ และมันบอกยักษ์ได้ว่าข้าอยู่
ตรงไหน ยักษ์ไวโคดมาที่ข้า
เพราะหัดเลื้อยเกินที่ข้าสังเกตเห็น
เสียก่อนและโคดหนีเสียทันที ข้าเลย
มาเห็นว่า การวิ่งหนีเห็นจะเอาตัวไม่
รอดแน่ คราวใดที่แหวนวิเศษยังติด
อยู่ที่นิ้วหัวแม่เท้าของข้า กิดดังนั้น
แล้ว ข้าเลยเอาดาบมาตัดนิ้วหัวแม่เท้า
ออก แล้วโยนทิ้งนิ้วทั้งแหวนที่ติด
ที่นิ้วลงไปใบบ่อปลาใหญ่แห่งหนึ่ง
ซึ่งอยู่ใกล้ๆ เมื่อยักษ์ถามแหวน
แหวนก็ตอบอย่างเคย ยักษ์คิดว่า
แหวนยังคงติดอยู่ที่นิ้วหัวแม่เท้าของ
ข้า ก็โผล่ไปจะจับตัวข้า เลยหัวทิ่ม
ลงไปใบบ่อนั้น จมน้ำตายเลย

"ทีนี้ท่านเห็นแล้วหรือยังละ
ท่านอัศวิน ว่าไม่ว่าอันตรายใดๆ
ข้าเป็นเอาตัวรอดผ่านพ้นมาได้เสมอ
จริงนะที่ข้าเดินมาทะเลาะๆก็เพราะ
นิ้วหัวแม่เท้าข้าถูกตัดไปตั้งแต่ครั้ง
นั้น"

"ท่านอัศวิน นายข้า" หญิงชรา
ผู้หนึ่งซึ่งฟังเรื่องที่ขโมยคำเล่า
ตลอดเวลา ได้พูดขึ้น "เรื่องจริง
เสียยิ่งกว่าจริงอีก ข้ารู้ดี เพราะข้า
เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในปราสาท
ของยักษ์ และท่านอัศวินก็คือเด็ก
คนที่ยักษ์ไปเอาตัวมาให้ข้าทำขนม

พาย ท่านผู้ดูแลก็ผู้ช่วยชีวิต
ท่านอัศวินไว้ แต่ต้องตัดนิ้วของ
ท่านไปนิ้วหนึ่ง เพื่อถ่วงยักษ์"

อัศวินแห่งเกล็นประหลาดใจ
อย่างใหญ่หลวง เมื่อได้ยินเรื่องราวที่
หญิงชรานั้นเล่า และเป็นความจริง
ที่ตนเสียนิ้วไปนิ้วหนึ่งมาตั้งแต่เด็ก
อัศวินกล่าวว่า

"นี่หรือคือผู้ช่วยชีวิตข้าไว้
ท่านผู้กล้าหาญนั้นหรือ ข้าไม่เพียง
แต่จะขอโทษท่านโดยตลอด แต่ข้า
ยังจะเอาตัวท่านไว้กับข้าตลอดเวลา
ที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านจะได้รับการ
เลี้ยงดูอย่างกับเจ้าชาย และได้รับ
ความดูแลเช่นเดียวกับตัวข้าเอง
ทีเดียว"

ต่างฝ่ายต่างคุกเข่าขอบอกคุณ
และกัน และขโมยคำได้บอกเหตุผล
ที่เจ้าชายทั้งสามจะต้องขโมยมาให้
ได้ ตลอดจนความจำเป็นจะต้อง
กลับบ้าน อัศวินแห่งเกล็นจึงตอบ
ว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าก็ยินยอมมอบ
ตัวให้ ดีกว่าจะปล่อยให้ท่านผู้
กล้าหาญต้องถูกฆ่า ท่านอยากจะ
กลับเมื่อไรก็เชิญเถาะ อย่าลืมมา
เยี่ยมข้าบ้างก็แล้วกัน เราจะได้อยู่
กับคุณเคียงกันดังเช่น"

เจ้าชายทั้งสามกับขโมยคำก็รีบ
ปากว่าจะมาเยี่ยมอีก แล้วก็เดินทาง
กลับสู่บ้านเมืองด้วยใจเบิกบาน
ขโมยคำก็ได้กลับมาด้วย ฝ่ายพระ
ราชินีผู้มีใจร้าย ก็ยังคงยืนอยู่อย่าง
นั้นบนหอคอย จนกระทั่งได้ยินเสียง
กระดังงาแต่ไกล จึงรู้ว่า
เจ้าชายทั้ง ๓ ได้กลับมาบ้านเมือง
พร้อมด้วยม้า และด้วยความแค้น
และความรุ่มร้อนใจ พระราชินีนั้น
ก็หัวใจแตกตาย ณ ที่นั่นเอง ♥

บรรพ พันธุมเรชา

นิทานนานาชาติ

รายเหลือ

(นิทานชาวกะฉิ่น)

ชาวกะฉิ่นคนหนึ่งที่กล่าวถึงในเรื่องนี้และเป็นทั้งจดจำของชาวกะฉิ่นทั่วไปนั้น ช่างเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย ทำร้ายแม่ผู้ตนเคยเป็นเพื่อน และแม้กระทั่งตายแล้วก็ยังสามารถทำร้ายคนอื่นจนถึงตายได้ นิทานเรื่องนี้มีหลายตอนคล้ายกับเรื่องกระจงแสนกลของอินโดนีเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชาวกะฉิ่นคนหนึ่งชื่อ คำตัน มุนบยา ซึ่งสามารถคบเสื่อเป็นเพื่อนได้ อยู่มาวันหนึ่งทั้งคนทั้งเสื่อตกลงว่าจะไปล่าสัตว์ด้วยกันในป่า ก่อนไปจำเป็นต้องหุงข้าวเอาไปกินตอนกลางวัน คำตันมุนบยาจัดแจงเอาข้าวบรรจุกระสอบแล้วพาตัวไปบนหลังเสื่อ เสื่อก็แบกกระสอบข้าวขึ้นไปด้วย โดยหารู้ไม่ว่าภายในกระสอบนั้นมีมุนบยาซ่อนตัวอยู่ด้วย เสื่อได้แต่คิดว่า "ข้าวสุกอะไรมันถึงได้หนักอย่างนี้" ขณะที่กระสอบข้าวบรรจุอยู่ขึ้นบนหลังตลอดทางที่เดินไป ช่างฝ่ายมุนบยาที่อยู่ในกระสอบก็จัดการกับข้าวสุกที่เตรียมมาไว้กินกลางวัน

ครั้นเมื่อเริ่มล่าสัตว์ กระสอบได้หล่นลงมาจากหลังเสื่อ มุนบยาก็ร้องลั่นออกมาจากในกระสอบว่า "เบาๆหน่อย เพื่อนรัก" ตอนนั้นเอง เสื่อจึงได้รู้ว่าเพื่อนของตัวหล่นให้ตัวแบกมาตลอดทาง แต่เสื่อก็ไม่ว่าอะไร

เมื่อถึงที่หมายก็ทำที่พัก แล้วจัดการล่าสัตว์ และก็ล่าฟันได้ตัวหนึ่ง นับว่าพอแล้วสำหรับวันนั้น จึงเตรียมมัดฟานและหามหามเอากลับไปยังที่พัก มุนบยาได้ตัดกิ่งไม้ทิ่มหนามมาทำไม้คานสอด มุนบยาลิดหนามเฉพาะทางด้านที่ตนจะหามไป ส่วนทางด้านที่เสื่อจะหามไม่ได้ลิดหนาม เมื่อผูกขาทั้งสองของฟานแล้วก็สอดไม้คาน หามกันไปตามทาง เสื่อถูกหนามแทงเนื้อก็ร้องลั่นว่า "อาค่า อาค่า" (คำ หมายถึง ขม ในภาษาพม่า อาค่า-โอ้ย ขม เป็นคำแสดงความเจ็บ เดือดร้อน) มุนบยาก็ดูเสื่อว่า "ร้องว่า ขม ทำไมกันนะ ประเดี๋ยวเนื้อก็ขมหมดนะซิ" แต่เสื่อก็ยังอดร้องออกมาไม่ได้ทุกที่ที่หนามแทงเนื้อเจ็บ

ครั้นมาถึงที่พัก ก็จะต้องฆ่าและเนื้อเพื่ออย่างกิน แต่หนาล้างไม่ได้ คำตันมุนบยาจึงไปตัดไม้ไผ่ทะลวงข้อออกเหลือแต่ข้อสุดท้ายแล้วส่งให้เสื่อไปตัดไม้ทำลาราว กว่าเสื่อจะได้นำเต็มกระบอกก็เกือบทั้งวัน มุนบยากอยไม่ไหว จึงจัดการแลเนื้อไปก่อน แล้วก็ย่างเอาไว้ ส่วนหนึ่งแบ่งไว้สำหรับตัวเอง อีกส่วนหนึ่งสำหรับเสื่อ ส่วนที่แบ่งให้เสื่อ มุนบยาเอาเคล้ากับน้ำดี เมื่อเสื่อมากินส่วนของตัวก็บ่นว่า เนื้อฟานตัวนี้ทำไมถึงได้ขม มุนบยาก็เลยสำคัญว่า "ก็จะไม่ขมอย่างไรเล่า ก็เจ้าร้องว่า อาค่า (โอ้ย ขม) อยู่ตลอดทาง" เสื่อไม่ได้เฉลียวใจว่าเพื่อนจะเล่นแกล้ง ก็จำใจต้องกินเนื้อขมนั้นจนหมด

ตลอดเวลาที่คบกับเสื่อกับกันมาต่างก็ไม่มีที่พักอาศัย ต้องอยู่กันกลางแจ้ง ฝนตกก็เปียก แดดออกก็ร้อน ในที่สุดสหายทั้งสองจึงตกลงจะสร้างกระท่อมที่พัก เสื่อขยันขันแข็งทำงานเสร็จ แต่มุนบยาขี้เกียจเอาแต่นอนจึงมุงไม่เสร็จ กันวันนั้น

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ชิ้นแรกที่ปรากฏออกสู่สายตาประชาชนพร้อมกับงานของเฟรเดริก มิตแตร์รองด์(Frédéric Mitterrand) ผู้เป็นน้องชายฟร็องซัวส์ มิตแตร์รองด์ ประธานาธิบดีฝรั่งเศสคนปัจจุบัน เฟรเดริก มิตแตร์รองด์นำเสนอภาพยนตร์เรื่อง *Lettres d'Amour en Somalie* หรือ *จดหมายรักที่โซมาลี* รางวัลสำหรับงานริเริ่มครั้งแรกนี้น่าจะได้รับพิจารณาจากคณะกรรมการวรรณกรรมด้วยเช่นกัน

สำหรับวันนี้ขอจบเพียงเท่านี้
'วรัณ'

รายเหลือ (ต่อจากหน้า ๒๘)

ฝนตกลงมาพอดี เสือเลยได้นอนหลับสบาย แต่ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาในกระท่อม เมื่อถามว่า “ใคร” มนุษย์ก็บอกว่า เป็นตัวเองมาขอพักนอนด้วย เสือแสร้งก็ไม่ว่าอะไร เพราะถือว่า เป็นเพื่อนกัน แต่มนุษย์ไม่ได้ทำเช่นนั้นเพียงคนเดียว เสือจำต้องทนอยู่เรื่อยมา จนกระทั่งคืนวันหนึ่ง เสืออดรนทนไม่ไหวจึงพูดขึ้นว่า “ไปสร้างกระท่อมของเพื่อนให้เสร็จเสียที ที่เพื่อนมาแย่งที่เราอย่างนี้นะไม่ลูกนะ” มนุษย์กลับตอบด้วยท่าทางอันเชื่อมั่นตัวเองว่า “ข้าไม่ยอมมุงหลังคาให้เสร็จก็เพราะไม่อยากจะดูเสียเพชรมากมายที่ประดับหลังคาอยู่ กระท่อมของข้ามีค่ากว่าของเจ้าตั้งมากมาย ไม่เชื่อมาดูซิ” เสือก็ไปดู มนุษย์บอกว่า “แหงนดู หลังคาของเราสิ” เมื่อเสือแหงนดูก็แลเห็นพระจันทร์กับดาวระยิบระยับอยู่ในท้องฟ้าอันแจ่มกระจ่าง หลังคา

ของมนุษย์ทำให้ที่พักสว่างดี ผิดกับของเสือที่มีมืดคือ คังนังเสือจึงยอมรับว่า กระท่อมที่พักของมนุษย์มีค่ามากกว่าของตน และได้เสนอขึ้นว่า “มาแลกกันเถอะ” มนุษย์ก็ทำเป็นไม่ยอม เสือขอร้องแล้วเล่า ในที่สุดมนุษย์ก็ทำเป็นยอมให้เสือแลกที่พักกับของตัว เสือแสร้งไหว้ไม่ว่าหลังคาที่สว่างดีของมนุษย์นั้นแท้จริงคือทองฟ้า เพราะหลังคาของมนุษย์ยังมุงไม่เสร็จ หรือที่จริงยังไม่ได้มุงก็ว่าได้ เมื่อฝนตกเสือจึงเปียก แดกออกก็ร้อน ส่วนมนุษย์นอนสบายในกระท่อมที่เสืออุตส่าห์สร้างไว้

ต่อมาวันหนึ่งเสือกับมนุษย์ตกลงกันว่าจะออกเดินทางเสียที เมื่อเก็บข้าวเก็บของแล้วก็ออกเดินทาง ขณะที่เดินมาตามทาง ก็เจอขั้วกองใหญ่อยู่ข้างทาง กำพันมนุษย์ก็นั่งลงข้างๆกองขั้วนั้นโดยไม่พูดจาว่าอะไร เสือเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ ถามว่า “ไปนั่งข้างๆทำไม ทำไมไม่นั่งบนนั้นเล่า” “ไม่ได้” มนุษย์ร้องห้าม “นี่เป็นที่นั่งของบรรพบุรุษ ไม่เหมาะที่คนธรรมดาจะขึ้นไปนั่ง เขาว่า ไม่ว่าใครขึ้นไปนั่งแล้วจะฉลาด” เสืออยากจะฉลาดอยู่เสมอละ จึงอยากขึ้นไปนั่ง เสือถามมนุษย์ว่าให้ตนขึ้นไปนั่งสักครั้งหนึ่งได้ไหม มนุษย์ตั้งใจจะให้เสือลองนั่งมาแต่ต้นแล้ว เมื่อเสือขอมุ่งจึงทำเป็นยอมอนุญาตให้อย่างไม่สุเต็มใจนัก เสือดีใจขึ้นไปนั่งน้ำหนักตัวเสือทำให้กองขั้วนั้นทลายลง ตัวเสือจมลงไปใบกองขั้วดังครั้งตัว มนุษย์หัวเราะเสียท้องกั๊กท้องแข็ง ขณะที่เสือลุกไปชำระล้างตัว

มนุษย์กับเสือได้เดินทางต่อไป และได้ไปเจองูนอนเหยียดยาวขวางทางอยู่ มนุษย์ตกใจหยุดเดินโดยฉับพลัน เสืออยากรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร มนุษย์จึงได้หยุดเดินทันที มนุษย์บอกว่า นั่นละคือไม้เท้าของมหาราช ไม่มีใครแตะต้องได้นอกจากสัตว์สี่เท้าที่พูดภาษาคนได้ เสืออยากจะหยิบเอาไม้เท้านั้นขึ้น มนุษย์ห้ามไว้ บอกว่า มันไม่ใช่ไม้เท้าธรรมดา เสือก็เดินเข้าไปใกล้ๆ มนุษย์ก็บอกว่าให้คอยก่อน จนกว่าคนจะให้สัญญา เมื่อได้วิ่งไปหยุดอยู่ใต้ต้นไม้หางออกไปแล้ว มนุษย์แหงนดูต้นไม้แล้วก็พอใจ จึงให้สัญญา เสือก็วิ่งขึ้นว่า “นับเป็นความโอฬารที่จะได้ถือไม้เท้าของมหาราชที่ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้อง”

ขณะที่เสือเอามือตะปบหลังงูก็หันมาดงจวก เพราะหัดที่ไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บ เสือก็จำต้องปล่อยงูไป แล้ววิ่งติดตามมนุษย์ไป ด้วยความโกรธ เสือหมายจะหวิดมนุษย์ด้วยตะปบ แต่พอถึงตัวมนุษย์มนุษย์ก็พูดว่า “ได้ต้นไม้สันติภาพอันมีชื่อเสียงนี้ ไม่มีใครมาทะเลาะวิวาทกันหรือต่อสู้กันหรอก มีช่องแห่งชัยชนะใบใหญ่แขวนอยู่ตรงกึ่งไม้นั้นไงเล่า ที่มีอำนาจจะทำลายกองทัพบัดทั้งกองทัพ เพียงเสือตัวเล็กๆแค่นี้ไม่ต้องพูดถึงหรอก” มนุษย์พูดต่อไปอีกว่า “ครั้งหนึ่งมีกองทัพมาบุกรุกบ้านเมืองและคร่าชีวิตเป็นสนามรบที่กองทัพของบ้านเมืองได้ต่อสู้กับผู้บุกรุก ทหารขึ้นไปบนต้นไม้ ค้างอยู่ใบน้อยๆเรื่อยๆในขณะที่การรบเป็นไปอย่างดุเดือด จนกระทั่ง

มีชัยชนะสามารถขับไล่ผู้บุกรุกไปได้
หมดจนถึงคนสุดท้าย สันติภาพ
จึงได้ครอบคลุมแผ่นดินได้คืนไม่
และบ้านเมืองทั้งหมด”

เสื่อทั้งมุนบยาบอกสาธยายชัชวาล
เลยมความโกรธ แหงนหน้าขึ้นดู
คืนไม้แน่นและเห็นหมองใบใหญ่ซึ่งก่อ
รังใหญ่แน่นอน ‘นี่หรือหมองแห่ง
ชัยชนะ’ เสื่อถามตัวเอง ‘กราวน
เป็นโอกาสดีแล้วที่จะได้แก้แค้น
มุนบยาที่ใช้เล่ห์กลเอาชนะเรามา
ทุกที ค่ะ เราจะขึ้นต้นไม้ไปตีหมอง
ใบนี้’ มุนบยาเคาะความคิดเสื่อออก
จึงเตือนขึ้นว่า “หมองใบนี้จะดีไป
ตามเรื่องตามราวไม่ได้นะ ต้องรอ
สัญญาณตามฤกษ์เสียก่อน เดียวข้า
จะกำหนดฤกษ์ให้ แต่ต้องไปคำนวณ
บนเขาแล้วจะทำสัญญาณให้รู้” พูด
แล้วก็วิ่งขึ้นเขาเทือกแล้วเทือกเล่า
จึงได้ให้สัญญาณ พอเสื่อเห็นสัญญาณ
ก็ตีหมองใบนั้น ฟังก็แตกรังไล่ต้อยเสื่อ
จนเสื่อโคดหน้หกล้มจมคว่ำ หัวทิ่ม
ดิน ต่อจากนั้นเสื่อก็กังวามมุนบยา
จะฆ่าเสื่อให้หายแค้น ด้วยความโกรธ
เสื่อวิ่งขึ้นเขาลงเขาถึง๑ เทือก เพื่อ
จะถามมุนบยาให้ทัน ในระหว่างนั้น
มุนบยาได้ชุดหลุมไว้ลึกพอให้คนลง
ไปได้ เสื่อเห็นมุนบยาเข้าก็ถามว่า
“มานี่ มานี่ ข้าจะฆ่าเจ้าละ เจ้า
แกล้งเข้ามาหลายครั้งหลายหนแล้ว
จะหนีไปข้างไหนละนี่”

“เพื่อนเอ๋ย” มุนบยาวิ่งเรียก
เสื่อด้วยน้ำเสียงร่อนรน “เร็วๆเข้า
เร็ว อย่ามัวเสียเวลาพูดมากอยู่เลย
เพื่อนไม่รู้หรือหรือว่า พ้ากำลังจะ
หล่นลงมาในไม่ช้าแล้ว มันกำลัง
ทำเสียงครั่นครั่นอยู่ทีเดียว ถ้าไม่รีบ
ไปซ่อนในหลุมอย่างข้าซ่อนละก็

เจ้าเป็นลูกฟ้าหับแบนแตกแต่ที่เดียว
แหละ แค่อ่อนไป ช่วยเอาใบไม้
แห้งมาคลุมตัวข้าให้ด้วย”

ความโกรธของเสื่อกลายมาเป็น
ความกลัว ความหวงชีวิต มันหยุด
กำรามเป็นปลิดทิ้ง ได้แต่ร้องขอ
มุนบยา ขอไปลงหลุมของมุนบยา
ด้วย มุนบยาปฏิเสธไม่ยอมให้ลง
แต่ตอนนั้นเสื่อกลับฟ้าหล่นทับเสื่อจน
ไม่ยอมรอกำตอบ รีบได้ลงไป
มุนบยาก็เลยทำเป็นล่อนใจ พลา
พูดว่า “เอ้า อยากลงมากี่ลงมา แค
หลุมนี้ก็เล็กเกินไปสำหรับเสื่อกับคน
อยู่ด้วยกัน เอาเถอะข้าจะยกให้อยู่
ตามสบาย ข้าจะไปหาที่อื่นอยู่ พ้า
จะหล่นลงมาทับอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ระวัง
อย่าแหงนหน้าขึ้นมานะ กับหัวลง
ข้าจะเอาใบไม้แห้งคลุมตัวให้”

พูดแล้วมุนบยาก็โคดออกจาก
หลุม คืบเท้าทอดพื้นปากเสื่อมาได้
มุนบยารับโยยใบไม้แห้งคลุมลงไป
บนตัวเสื่อ แล้วจุดไฟเผา เสื่อได้ยิน
เสียงใบไม้แห้งถูกไฟเผาดังเพียะๆ
สำคัญว่าเป็นเสียงพ้ากำลังหล่นมา
แล้ว ก็ร้องกรวยกราบออกมาด้วย
ความตกใจกลัว แต่ไม่ช้าความร้อน
และถูกไฟที่มาติดตามขนของเสื่อทำ
ให้เสื่อร้อนทนมั้ไหว ก็เลยจำต้อง
โคดออกมาจากหลุม พอขึ้นจากหลุม
ได้ ก็รู้ว่าถูกกลดงของมุนบยาเสีย
แล้วเพราะเมื่อแหงนหน้าขึ้นดู ก็แ
เห็นว่าพ้าก็ยังกองอยู่อย่างนั้น ความ
โกรธจึงพุ่งขึ้นเป็นทวีคูณ มันตะบัต
ขันทันมีลูกไฟติดอยู่ แล้ววิ่งตาม
มุนบยาไป ผ่านฝูงม้าม้ากำลังเต็ม
หญ้ากินอยู่ เสื่อถามม้าม้า ทำอย่างไร
จึงจะทำให้ไฟที่ขมนดับได้ ม้าม้ารู้ว่า
วิธีไหนจะดีกว่าทำทำผกผันเหมือน

อย่างกับจะออกวิ่ง เสื่อก็ทำตาม
แต่กลับยังช่วยทำให้ลูกไฟกลายเป็น
เปลวไฟ ค้อมมาเสื่อมาเจอะฝูงม้าม้า
ก็ถามว่าจะดับไฟที่ขมนได้อย่างไร
ม้าม้าก็ตอบว่า เวลาที่สัตว์ร้อนๆมักจะ
ขึ้นไปยืนบนที่สูงๆ เพื่อให้ได้รับลม
เย็นๆที่โชยมา เสื่อก็ทำตาม และ
ปรากฏว่าลมอ่อนๆที่โชยมานั้นยัง
ช่วยกระพือเปลวไฟให้ลุกมากยิ่งขึ้น
อีก เสื่อตกใจไม่รู้จะทำอย่างไร จึง
วิ่งหนีเตลิดไป เกราะหัดไปได้พบ
ควายเข้าตัวหนึ่งใกล้ๆ กับหนองน้ำ
เมื่อเสื่อถามควายอย่างที่กำลังมาและ
ว่า ควายกับบอกว่า

“ตามข้ามาสิ” แล้วก็เดินนำ
เสื่อลงไปในหนองน้ำ และลงไปจม
ปลัดอยู่ในน้ำ เสื่อตามลงไป ทันใด
นั้นไฟก็ดับ เขาเลยว่ายเลื่อง
สลัดคำที่ขมนตามตัวเสื่อเป็นเพราะ
เสื่อถูกไฟไหม้ครั้งนั้น รอยถูกเผา
ยังคงอยู่ นับแต่นั้นมาเพื่อเป็นการ
สนองคุณควาย เสื่อจึงไม่เคยทำร้าย
ควายเลย และเสื่อกับควายก็ได้
ผูกมิตรกันอย่างแน่นแฟ้น ส่วนม้าม้า
กับวัว เสื่อถือเป็นเหยื่อตามธรรมชาติ
ของเสื่อ

ครั้นกลับมาถึงหมู่บ้าน คำที่
มุนบยาก็เป็นที่รังเกียจเสียดลันท์
ของชาวบ้านในหมู่บ้านเดียวกันไม่
ว่าแก่หรือเขาวัว ทั้งนี้เพราะเขาหา
ว่า มุนบยาไปคบเสื่อ และไม่มีใคร
สักคนที่จะเว้นไม่ถูกมุนบยาเล่น
แกล้งทำให้เดือดร้อนเสียหาย ดังนั้น
คนเหล่านั้นจึงคอยหาโอกาสจะ
จัดการกับมุนบยาสักที แล้วโอกา
สนั้นก็มาถึง ก็เป็นวันแต่งงานของ
หัวหน้าหมู่บ้าน เมื่อมีงานอย่างนั้นทุก
คนจะต้องมากันตามธรรมเนียม

และมอบหมายผู้รักสนุกก็ได้มาด้วย
ชาวบ้านที่คบคิดกันกำจัดมุนบยา
ก็ได้มาห้อมล้อมมุนบยา พลายกษย
ตอบว่า “มุนบยา ท่านเป็นคน
เหมาะที่สุดที่จะเป็นประธานในการ
ทำพิธีกรรมนี้ เพราะท่านเป็นคน
ฉลาดหลักแหลมและเป็นคนมีเกียรติ
พูดก็เก่ง ทั้งยังพูดเพราะอีกด้วย
มาเถละ มารับเกียรตินี้”

มุนบยาขอมรับเกียรติโดยดี
พร้อมทั้งให้เหล่า มุนบยาเดิมเหล่า
อย่างว่าแจ้งใจ แต่รู้สึกว่ เหล่าวัน
นี้มีรสแปลกๆ กินแล้วหัวใจก็เต้นตึกๆ
มุนบยาได้หันหน้าว่าตัวถูกวางยาเสีย
แล้ว พอรูตัวเช่นนั้นมุนบยาได้รับไป
คิดไม่ไผ่มาทำกระบอ ก เอาผ้งสอง
สามตัวใส่ลงไป แล้วอุดหัวอุดท้าย
เสีย เมื่อกลบลงบ้านก็แสวงทำเป็น
ไปนอนเข้าป้ออยู่บนเตียง ที่จริง
มุนบยาตายสนิทแล้ว เพราะยาพิษ
นั้น แต่เสียงผ้งกระพือกววนเวียน
อยู่ในกระบอ กไม่ไผ่ ทำให้มีเสียง
เหม็นกนมนบยาใกล้เข้าป้อ

ข้างฝ่ายชาวบ้านที่คบคิดกัน
กำจัดมุนบยา ต่างก็กลานไปแอบดูที่
กระโจมของมุนบยา จะดูว่ามุนบยา
ตายหรือยัง “เอ๊ะ ยังไม่ยักตาย ยัง
นอนเข้าป้ออยู่บนเตียงนั้นใจละ ถ้า
อย่างนั้นเหล่านักไม่มีพิษนะซี กง
ต้องเป็นเหล่าๆ นั้แหละ” พูดกัน
เช่นนั้นแล้วต่างก็กลับ กลับไปดื่ม
เหล้าในไหที่มุนบยาดื่มเหล้าไว
และคนเหล่านั้นก็เลยตายเพราะยา
พิษของตนเอง เขาเลยว่ “ไม่มีใคร
อีกแล้วที่จะหลอกทำร้ายคนได้ แม้
กระทั่งเมื่อตนตายไปแล้ว มีแต่คำท
มนบยาเพียงคนเดียวที่ร้ายเหลือ
เหนือคนทั้งหลาย” ♥

สตริ ร.ศ. ๒๐๑ (ต่อจากหน้า ๔)

จังหวัดนครปฐม

เขต ๒

นางสาวสวลี จุลกะ (เลข ๑)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

นางฉันทนา นาคเสวี (เลข ๔)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

จังหวัดนครพนม

เขต ๒

นางทรัพย์ทวี ขาเรืองเดช (เลข ๔)

(ไม่สังกัดพรรค)

นางสาวบุญธราศรี บริบูรณ์ (เลข ๑๑)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

จังหวัดนครราชสีมา

เขต ๓

นางไสว อุณาพรหม (เลข ๘)

(พรรคกิจสังคม)

จังหวัดนครศรีธรรมราช

เขต ๑

นางสาวสุพัตรา มาศดิตถ์ (เลข ๒)

(พรรคประชาธิปัตย์)

จังหวัดนครสวรรค์

เขต ๒

นางสุนันต์ เตลาน (เลข ๔)

(ไม่สังกัดพรรค)

จังหวัดบุรีรัมย์

เขต ๑

นางบังอร นพสุวรรณวงศ์ (เลข ๕)

(พรรคประชาธิปัตย์)

เขต ๒

นางกรรณิการ์ ปราณิล (เลข ๑๑)

(ไม่สังกัดพรรค)

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เขต ๑

นางสุปราณี พาสสวัสดิ์ (เลข ๔)

(พรรคประชากรไทย)

จังหวัดปราจีนบุรี

เขต ๑

นางสาวจิตรา ชวนะพานิช (เลข ๒)

(พรรคประชากรไทย)

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เขต ๑

นางรุ่งกานต์ ชรรณกิจ (เลข ๕)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

จังหวัดพิจิตร

เขต ๑

นางยุพา อุดมศักดิ์ (เลข ๖)

(ไม่สังกัดพรรค)

จังหวัดเพชรบุรี

เขต ๑

นางกนกพร สุวรรณาวิน (เลข ๓)

(พรรคประชาธิปัตย์)

จังหวัดเพชรบูรณ์

เขต ๑

นางนิดา จันทวิเศษ (เลข ๑๓)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

จังหวัดพะเยา

เขต ๑

นางสาวพวงเล็ก ต้นบรรจง (เลข ๕)

(พรรคชาติไทย)

จังหวัดมหาสารคาม

เขต ๑

นางสำราญ คีจันทร์ (เลข ๖)

(พรรคประชาเสรี)

นางสมมุติ สัจจพงษ์ (เลข ๑๑)

(พรรคชาติประชาธิปไตย)

จังหวัดยโสธร

เขต ๑

นางไพบูลย์ อ่วมโสกา (เลข ๒๓)

(ไม่สังกัดพรรค)

จังหวัดร้อยเอ็ด

เขต ๑

นางสาวศิริพันธ์ จูมาศ (เลข ๑)

(พรรคกิจสังคม)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

มาเรียนกับเต็กลูกผี

(นิทานแอฟริกา)

ผีในนิทานแอฟริกามักเป็นผีที่เรียกว่ากูล (ghoul) มีคำอธิบายว่าไม่ใช่สัตว์ไม่ใช่คน แต่เป็นสิ่งน่ากลัวอย่างหนึ่งซึ่งจับคนมากินได้ จำแก่ร่างให้เหมือนคนได้ บางทีไปกินศพในป่าช้าด้วยซ้ำไป ลูกผีดังกล่าวคือลูกผีกลที่กล่าวข้างต้น มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับมาเรียนดังที่อับดุลลา เอล ตาฮิบ กับไมเคิล เวสต์เล่าไว้ในนิทานจากดินแดนแอฟริกาต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสองคนเป็นลูกกำพร้า คนโตเป็นผู้ชายชื่อ มูนิร์ คนน้องเป็นผู้หญิงชื่อมาเรียน มาเรียนรักพี่ชายของตนอย่างเหลือเกิน เพราะฉะนั้นถึงจะอยู่กันแต่ลำพังสองพี่น้อง มาเรียนกับมูนิร์ก็รู้สึกเป็นสุข เสียอย่างเดียวที่มูนิร์ต้องเดินทางไปต่างถิ่นบ่อยๆ ที่ละนานๆ ต้องทั้งมาเรียนให้เหงาอยู่แต่ผู้เดียว เมื่อมูนิร์กลับจากเดินทางไกลมักจะต้องนำไม้สำหรับทำพินมาด้วย ทั้งนี้เพราะว่าไม่มีป่าไม้ที่ไหนอยู่ใกล้ๆหมู่บ้านเลย แม้จะรู้ว่ามูนิร์จำเป็นต้องไปจากบ้านเช่นนั้น

ก็ตาม มาเรียนก็ยังรู้สึกไม่เป็นสุขที่ต้องอยู่บ้านลำพัง มาเรียนต้องหางานทำทั้งงานในบ้านและในสวน มาเรียนรักบ้านช่องสะอาดและพืชผลในสวนกิ่งออกงามดี

อยู่มาวันหนึ่งมูนิร์ได้บอกน้องสาวว่า “ดูนี่ซิ ว่าพี่เอาอะไรมาฝากน้อง” สิ่งที่มูนิร์พามาบ้าน ก็คือเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาน่ารัก มูนิร์อธิบายว่า “พี่ไปเจอเด็กคนนี้นอนหลับอยู่ข้างถนน พี่เลยปลุกให้ลุกขึ้น แล้วถามว่า “ทำไมมานอนอยู่ข้างถนนอย่างนี้” เด็กนั้นตอบว่า “พ่อแม่เอามาทิ้งไว้ที่นี่ เขาไม่ต้องการข้า พี่เอาข้าไปด้วยซิ เอาข้าไปอยู่บ้านด้วยเถอะ” พี่เลยพามาและจะได้ไว้เป็นเพื่อนน้องตอนพี่ไม่อยู่”

มาเรียนพิจารณาเด็กผู้หญิงนั้นและก็เห็นว่าหน้าตาสะอาดสวยมาก จึงพูดว่า

“ข้างเป็นเด็กหน้าตาสวยจังนะ พี่น้องจะรักให้มากเลยทีเดียว น้องจะตั้งชื่อหนูน้อยนี้ว่า มิรามิยาห์ คงจะเพี้ยนเพี้ยนดีทีเดียวเด็กนี้ไว้ในบ้าน น้องจะได้มีคนไว้พูดด้วยไว้เล่นด้วยเวลาพี่ไม่อยู่บ้าน”

ในหมู่บ้านนั้นมีแม่เฒ่าคนหนึ่งชื่อซาบาห์ แม่เฒ่าซาบาห์เป็นคนฉลาดรอบรู้ วันหนึ่งแม่เฒ่าซาบาห์มาหามาเรียนที่บ้าน และไปได้เห็นมิรามิยาห์อยู่ในบ้านนั้น แม่เฒ่าซาบาห์มองดูมิรามิยาห์แล้ว บอกมาเรียนว่า

“ออกมาข้างนอกกับข้าหน่อย ข้ามีเรื่องอะไรจะพูดด้วย”

มาเรียนก็พาแม่เฒ่าซาบาห์เข้าไปในสวน แม่เฒ่าพูดว่า “มาเรียนรู้ไหมว่าเด็กที่อยู่ด้วยนั้นมันไม่ใช่ลูกคน มันเป็นลูกผีกลนะ มันร้ายมาก มันจะหามาแต่เรื่องรื้อนใจอยู่ไม่สุขเลยทีเดียวแหละ”

“ไม่จริงหรอกป้า” มาเรียนค้าน “มิรามิยาห์ออกสวยและอ่อนหวานอย่างนั้น หลานรักเด็กคนนั้นมาก”

วันเวลาล่วงไป มิรามิยาห์เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วกลายเป็นหญิงสาวสวย มิรามิยาห์มองดูมูนิร์แล้วก็พูดแก้ตัวเองว่า “เราจะต้องทำให้มูนิร์แต่งงานกับเราให้จงได้

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

มาเริ่มกับเด็กบุญ

(ต่อจากหน้า ๒๗)

ตอนนั้นเขาไม่ยอมแต่งงาน ก็เพราะรักมาเริ่มน้องสาวมาก ถ้าทำให้เขาโกรธน้องสาวเขามากๆ เข้า เขาก็จะไม่รักน้องสาวอีกต่อไป แล้วเขาก็จะมาแต่งงานกับเรา”

ครั้นเมื่อมนีร์กลับจากเดินทางมาถึงบ้าน รู้สึกเหนื่อยและเพลีย มนีร์บอกน้องสาวให้เอาอาหารมากิน เพราะเดินทางมาเหนื่อยและหิว

“ได้จ้ะ” มาเริ่มรับคำ “น้องเตรียมอาหารอย่างดีไว้แล้ว เดี่ยวจะไปทำเดี๋ยวนี้ละ” แต่เมื่อมาเริ่มเข้าไปในครัว ปรากฏว่าไม่มีพืนในครัวแม้แต่ดินเดียว มีรามิยาห์จัดการเอาพืนไปซ่อนเสียก่อนแล้ว มาเริ่มจึงกลับมาบอกพี่ชายว่า “พี่เอาพืนมาด้วยหรือเปล่า” มนีร์ตอบว่า “ไม่ได้เอามาหรือครวณ ก็เมื่อกลับมาครั้งแรกก่อน พี่เอาพืนมาให้ น้องไว้ตั้งมากมายแล้ว”

“ไม่มีพืนอยู่เลยจะทำอย่างไรดี น้องต้องเข้าไปในหมู่บ้านไปขอใคร เขามาสักหน่อย”

พูดแล้วก็ไปขอพืนชาวบ้านได้มาเพียง ๒-๓ ดุ้นมาหุงหาอาหารให้พี่ชาย แต่มนีร์ก็ยังอดโกรธน้องสาวไม่ได้ ได้พูดว่า “น้องต้องดูแลพืนให้ดีๆ หน่อยสิ พี่ต้องหอบมาจากที่ไกลๆ ไกลแสนไกลรู้ไหม”

“ธน้องก็เก็บงำไว้อย่างดีแล้วนี่นา ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นมันถึงได้หายไประมาด คงต้องมีใครมาแอบหยิบเอาไปแน่นอน”

ถึงมาเริ่มจะพูดอย่างนั้น มนีร์ก็ยังโกรธไม่หาย

อยู่ต่อมาเมื่อมนีร์กลับจากเดินทาง ได้หอบเอาพืนมาด้วย และมาเริ่มก็ได้เข้าครัวหุงหาอาหาร มาเริ่มติดไฟจนลุกโชนดีแล้วก็ตั้งหม้อ แล้วออกมาคุยกับพี่ชาย พี่ชายเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นและพบเห็นระหว่างเดินทาง แล้วมนีร์ก็นั่งนึกถามน้องสาวว่า “อาหารเสร็จแล้วหรือมาเริ่ม”

เมื่อมาเริ่มเข้าไปในครัวก็เห็นว่าไฟเกิดดับไปเสียแล้ว อาหารก็เลยไม่สุก มาเริ่มออกมาบอกพี่ว่า “ไม่รู้เป็นเรื่องอะไร ไฟเกิดดับไปอีกแล้ว พี่ต้องคอยหมั่นหน่อยก่อนละ”

ได้ยินเช่นนั้นมนีร์ถึงกับหัวเสียพูดว่า “ทำไมไฟถึงจะดับ ในเมื่อพืนออกแห้งอย่างนั้น น้องไม่คิดให้มันดีขึ้นนะ” ทั้งพี่ทั้งน้องหารู้ไม่ว่าที่ไฟดับไปนั้นเป็นฝีมือของมีรามิยาห์ที่เอาน้ำราดลงไป

เหตุการณ์เป็นไปอย่างนั้นเรื่อยมา มนีร์กลับมาบ้านที่ไร เป็นต้องเกิดเหตุขึ้นทุกที บางทีไม่มีพืน บางทีพืนแต่ไฟก็ดับ บางทีก็มีน้ำไม่พอ มนีร์อดคิดไม่ได้ว่า

“มันเป็นเพราะอะไรนะ ต้องหาเหตุผลของเรื่องนี้ให้ได้”

วันหนึ่งมนีร์นำนกตัวอ้วนมาให้มาเริ่มไว้ตัวหนึ่ง มนีร์พูดว่า “เลี้ยงนกตัวนี้ไว้ก่อน พี่กลับจากเดินทาง พี่จะมากิน”

ครั้นเมื่อมนีร์กลับจากเดินทาง มนีร์ไม่ได้ตรงเข้าบ้านแต่แอบคุดอยู่นอกบ้านและก็ได้เห็นมีรามิยาห์

จับนกตัวนั้นและพาออกไปนอกบ้าน แล้วมีรามิยาห์ได้พูดกับน้าว่า “ชะชะ เห็นไหมละเจ้าว่า มนีร์เขาโกรธน้องเขาแล้ว พี่ละเขาจะต้องหันมารักข้าละ” มนีร์ได้ยินเช่นนั้น ก็ตรงเข้าไปตีมีรามิยาห์ พาลงพูดว่า

“อ้อ เพราะเจ้าคนเดียวเองที่ได้ทำอะไรร้ายๆ หลายต่อหลายอย่างเพื่อจะให้ข้าโกรธน้องสาวของข้า ทำไม ทำไม่เจ้าถึงได้ริอ่านทำเรื่องเช่นนั้น”

มีรามิยาห์จึงมองดูมนีร์ ทำหน้าตาอึ้งทึ่งน่ากลัว แล้วพูดว่า “ก็ข้าเป็นลูกสกลไม่รู้หรือ บ้านนี้เป็นลูกสาวของฟาริคาที่เป็นสกล เจ้ากล้าด่าข้า มาตีข้าเป็นลูกสกล ด่าข้าจะสาปเจ้าให้เป็นวัว วัวตัวใหญ่ที่แสนจะน่าเกลียด”

พอมีรามิยาห์พูดออกมาอย่างนั้น มนีร์ก็ตัวได้ออกๆ แล้วก็ล้มลงทั้งยืน ลูกขี้มาได้มนีร์ก็กลายเป็นวัวตัวใหญ่น่าเกลียดไปแล้ว

ลมพายุพัดมาโดยแรงแล้วฝนก็ตก มาเริ่มเฝ้าคอยพี่ชาย แต่มนีร์ก็ยังไม่กลับ ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงดังตึงที่ข้างนอกประตู เมื่อเปิดประตูออกไป มาเริ่มก็แลเห็นวัวหนุ่มตัวหนึ่งตัวใหญ่ที่สุด น่าเกลียดที่สุด เท่าที่ มาเริ่มเคยเห็นมา แม้จะรู้สึกเช่นนั้น มาเริ่มก็ยังมิใจเมตตาพูดว่า “โอ น้าสงสาร จะต้องไปตากฝนมา เข้ามาในบ้านเถละ”

คืนนั้นผ่านไป มนีร์ก็ยังไม่กลับมา มาเริ่มจึงไปหาแม่เฒ่าซาบาห์ในวันรุ่งขึ้น บอกแม่เฒ่าว่า “ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นจ๊ะบ๊า พี่มนีร์ไม่กลับบ้าน”

“มุนีร์ไม่กลับบ้านหรือ แล้ว
มिरามิยาห์เล่า”

“มिरามิยาห์ก็ไม่อยู่ในบ้าน
ไม่รู้หายไปไหน แล้วนกตัวอื่น
สำหรับทำอาหารให้มุนีร์ก็หายไป
ด้วย”

“นั่นไงเล่า” แม่เฒ่าซาบาห์
อุทาน “บาร์แล้วละว่าเกิดอะไรขึ้น
มุนีร์คงพามิรามิยาห์ไป เลยหลบ
ไปกันทั้งสองคน”

“ไม่จริงหรอกบ้า” มาเรียม
ค้าน “พี่ชายข้าคงไม่ทำอย่างนั้น
หรอก เขาไม่ชอบมिरามิยาห์เลย
เขาเคยพูดว่า กองจะดีเฉพาะน้อง
ละมั้งที่จะได้มีคนอื่นไว้พูดด้วยใน
ระหว่างที่พี่ไม่อยู่บ้าน แต่พี่ไม่ชอบ
เลยผู้หญิงคนนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น มุนีร์ก็คงตายไป
แล้ว”

“ก็ไม่จริงอีกละ มุนีร์ไม่ตาย
หรอก ข้ารู้ พี่ชายข้ายังไม่ตาย”

มาเรียมคอยอยู่สองสามวัน จึง
ได้ไปหาผู้ใหญ่วัยบ้าน ผู้ใหญ่วัยบ้าน
คนนั้นไม่ใช่คนดี เคยขอให้มาเรียม
แต่งงานด้วย แต่มาเรียมพูดว่า
“ไม่ได้หรอก ข้าจะต้องอยู่กับพี่ชาย
ข้า ข้ารักพี่ข้า” มาคราวมาเรียม
ได้บอกผู้ใหญ่วัยบ้านว่า พี่ชายของตน
ไม่กลับบ้าน ให้ช่วยหาตัวให้ด้วย
แล้วก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
ผู้ใหญ่วัยบ้านพูดว่า “มุนีร์ตายแล้วละ
ถ้าอย่างนั้นมาแต่งงานกับข้าเสีย
เถอะ” แต่มาเรียมปฏิเสธเสียงลั่นว่า
“ไม่ ข้าไม่แต่ง”

ตกเย็น ผู้ใหญ่วัยบ้านก็มาที่บ้าน
มาเรียมและพูดว่า “มาแต่งงานกับ

ข้าเถอะ มุนีร์ตายแล้ว” ทันใดนั้น
เขาก็ทำเสียงแสดงว่าขุ่นเคือง แล้ว
วิ่งเข้าใส่ที่ผู้ใหญ่วัยบ้าน ผู้ใหญ่วัยบ้าน
ก็พูดว่า “นางต้องแต่งงานกับข้า
แต่ข้าไม่ต้องการวิวัดวัน ต้องฆ่าเสีย
ก่อน” มาเรียมก็พูดว่า “รักข้าก็ต้อง
รักสัตว์ของข้าด้วย แต่ถึงอย่างไร
ข้าก็ไม่แต่งงานด้วย”

ด้วยเหตุนี้ มาเรียมจึงอยู่คน
เดียวเรื่อยมา มาเรียมปลูกต้นไม้ดอก
ในสวนของตน และตัดขายให้แก่คน
แถบนั้น แล้วก็เลี้ยงไก่ขายไข่ ส่วน
แพะที่มักได้รูดนมไว้กินเอง นอก
จากนี้มาเรียมยังรักและเมตตาสัตว์
ไม่ว่าสัตว์ตัวไหนเจ็บป่วย เจ้าของ
เป็นต้องเอามาให้มาเรียมรักษา และ
มาเรียมก็สามารถทำให้สัตว์เหล่านั้น
มีอาหารดีขึ้นดังเดิม ไม่แต่เท่านั้น
มาเรียมยังสอน หนังสือเด็กใน
โรงเรียนอีกด้วย ทุกคนรักมาเรียม
เพราะว่ามาเรียมได้ทำประโยชน์ให้
แก่หมู่บ้านยิ่งนัก

ฝ่ายพระราชแห่งบ้านเมืองนั้น
ทรงพระปรีชาสามารถโดยเฉพาะใน
เรื่องมายากล ทั้งยังโปรดสัตว์ต่างๆ
ทรงมีวิ้งงามๆทั้งตัวผู้ตัวเมียอยู่
มากมาย เมื่อทรงทราบเรื่องมาเรียม
พระราชจึงตัดสินพระทัยจะไปยัง
หมู่บ้านที่มาเรียมอยู่ เพื่อไปพบ
มาเรียม เพราะทรงได้ยินเรื่องที่
มาเรียมทำประโยชน์ให้แก่หมู่บ้าน
และเมื่อทรงได้พบมาเรียม ได้
ตรัสถามมาเรียมว่า

“ข้าได้ยินคนเขาพูดถึงเรื่องดีๆ
ที่นางได้ทำ จึงบอกมาซิว่ามีอะไร
จะให้ข้าช่วยบ้างไหม”

มาเรียมได้โอกาส จึงได้ทูล
พระราชถึงเรื่องที่พี่ชายหายไป
และใคร่จะขอให้พระราชช่วยหาตัว
ให้ด้วย พระราชก็ตรัสว่า “จะตาย
เสียแล้วละมั้ง” แต่มาเรียมก็ยืนยัน
ว่าเป็นไปไม่ได้ นางกับพี่ชายรักกัน
มาก ถ้าพี่ชายตนก็ต้องรู้ หรือถ้า
ตนตายก็ต้องรู้ พระราชจึงให้
มาเรียมเล่าเรื่องให้ฟัง มาเรียมก็เล่า
ให้ฟังโดยตลอดจนถึงคืนวันฝนตก
วิวัดวันหนึ่งมาทำเสียงดังที่หน้าประตู
บ้าน และตนเปิดประตูรับเข้ามาใน
บ้าน พระราชตรัสว่า “ว้าวอยู่ที่ไหน
ละ พามาดูซิ” แต่แรกมาเรียมก็
คัดค้าน เกรงว่าจะทำร้ายอย่างที่ทำ
ร้ายผู้ใหญ่วัยบ้าน แต่พระราชก็ตรัส
ว่า “ไม่เป็นเช่นนั้นหรอก พาเข้ามา
เถอะ” มาเรียมจึงไปพาตัวเข้ามา
พระราชทรงจ้องมองดูนัยน์ตาว่า
แล้วก็มองตามาเรียม แล้วตรัสว่า

“มिरามิยาห์เป็นลูกผีลูกคน
และวันก่อนพี่ชายของนาง ข้าจะให้
คนไปตามพวกอาจารย์เก่งๆของข้า
มา เขามองเวทมนตร์ขลังพอจะปราบ
ผีลูกได้”

ไม่ช้าอาจารย์ขลังของพระราช
ก็มาถึง พระราชตรัสแก่คนเหล่านั้น
แล้วต่างพากันไปขึ้นรอบๆวัด
พลางว่าคาถา แล้วเอาเบี่ยงศักดิ์สิทธิ์
ใส่ในปากไว้ ทันใดนั้นก็มีเสียงดัง
ดังดัง และปรากฏร่างมุนีร์ยืนอยู่
ตรงหน้า

“พี่ข้า” มาเรียมอุทานด้วยความ
ยินดี “น้องรู้แล้วว่าพี่ยังไม่ตาย”

นับแต่นั้นมา มุนีร์ก็ไม่ยอมเดิน
ทางไปไหนไกลๆที่ต้องทิ้งบ้านทิ้ง
น้องสาวให้อยู่แต่ลำพังอีกเลย ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ผู้หญิงปราบยักษ์

(นิทานเนปาล)

เนปาลก็มีผู้หญิงเก่ง ทั้งใจกล้าและสามารถ จนแม้ยักษ์ก็สู้ไม่ได้ กลวิธีปราบยักษ์ดังกล่าวนั้น เรื่องนี้มีส่วนคล้ายกับเรื่องหนุมานมา ในนิทานจีน วรรณกรรมไทยได้เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชาวคนหนึ่งแสนจะยากจน ที่ทำมาหาได้นั้น ไม่อาจที่จะให้ครอบครัวที่มีเมียกับลูกอีกสองคนมีพอกินพอใช้ ดังนั้นจึงต้องหารายได้เพิ่มเติมด้วยการเข้าป่า ตัดไม้ไผ่ไปขายในเมือง เขาชนก่อนจะเข้าป่า เมียชาวนาต้องหาข้าวให้ผัวไปกิน ตอนกลางวัน ชาวนาจะเอาผ้ามัดห่อข้าวกับกับหมกเป็นแ่งผูกคาดตอ แล้วแขวนไว้กับกิ่งไม้ พอตะวันตกเที่ยงก็ไปแกะเอาลงมากิน แต่ต่อมา น้ำแปลกที่พอกแก้อข้าว แทนที่จะแลเห็นข้าว กลับเห็นมีแต่ขี้คน ชาวนาเห็นเช่นนั้นก็อดตกใจไม่ได้ว่า เกิดอะไรขึ้นแก่ตน

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่กำลังตัดไม้ไผ่อยู่อย่างเคย ชาวนาได้ขึ้นเสียงประหลาดดังมาเป็นเชิงเชิญชวนว่า

“ขี้ลักเข้าไป ขี้จะได้ไม้ดีงามๆ ขี้กว่าแฉกนี้ เข้ามาซิ” เสียงนั้นเป็นเสียงคน แต่ก็ไม่ได้เห็นคนแฉกนั้นสักคน ชาวนาลังกับนั่งอั้น แต่ก็อดอยากจะเข้าป่าให้ลักเข้าไปๆ ตามคำเชิญชวนนั้นไม่ได้ เพราะเมื่อนึกถึงความยากจนของตนแล้ว การได้ไม้ดีๆ ไปขาย ย่อมขายได้ราคาพอแก่เงินไปได้ ดังนั้นจึงเดินลักเข้าไปในป่า และจริงดังคำเชิญชวนที่แลไม่เห็นตัวผู้พูดนั้น ชาวนาพบไม้ไผ่งามๆ ในป่าลักเข้าไปกว่าที่เคยตัด การที่เป็นเช่นนั้นเป็นเพราะอำนาจของยักษ์ที่อยู่ในบ้านได้พรางตาทำให้ชาวนาหลงกล การทำเสียงเชิญชวนเหมือนเสียงคน ตลอดจนเล่นแกล้งไล่ของสกปรกในห่อข้าวของชาวนา ก็เป็นฝีมือของยักษ์นั่นเอง

เมื่อยักษ์ล่อชาวนาจนเข้าไปในป่าที่มืดแล้วก็บันดาลให้ชาวนาหลงลืมสติ ได้แต่เดินวนเวียนอยู่ในป่าหาทางออกไม่ได้ เหมือนอยู่ในเขาวงกต ดังตกอยู่ในอำนาจอุมิชา ซึ่งแลไม่เห็นตัว แต่จะทำให้ผู้นั้นตามไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีใครมาเรียกดังๆ

จึงจะได้สติ ยักษ์ก็คิดจะฆ่าคนที่เดียวสองตัว ก็จะฆ่ากินผู้เคราะห์ร้ายนั้นเสียเมื่อไรก็ได้ กับจะจำแลงร่างให้เหมือนผู้เคราะห์ร้ายนั้นแล้วไปขยี้กินเมื่อกับลูกทั้งสองนั้นเสียด้วย ดังนั้นยักษ์จึงทำประการหลังก่อน คือจำแลงร่างเป็นชาวนาแบกมัดไม้ไผ่กลับบ้านตอนใกล้ค่ำตามเวลาที่ชาวนาเคยกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านเมื่อกินข้าวให้กิน แล้วก็เอามอระกู่มาให้สุบ ยักษ์ก็นั่งสูบตรงหน้าต่างมองดูตนเหมือนอย่างชาวนาตัวจริงเคยทำ

เมื่อเมียชาวนาจัดการให้ลูกสองคนกินข้าวเรียบร้อยแล้ว ก็ให้ลูกเข้านอน ชาวนาปลอมก็ให้เมียนาน้ำมนต์ทาให้อย่างชาวนาตัวจริงเคยทำ เมื่อกับรับคำ และควานหากระปุกน้ำมนต์มาเอามาทาให้ยักษ์โดยสำคัญว่าเป็นชาวนาผัวของตน ขณะที่กำลังเอาน้ำมนต์ทาอยู่นั้น เมียชาวนาอดนึกแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมผัวของตัวจึงหันกลับไปทางข้างหลัง อย่างพวกยักษ์ (อ่านต่อหน้า ๕๒)

ก็ตาม แต่เป็นอังกฤษสำเนียงเนปาล
 หลังงานเลี้ยงแล้วไม่ใช่จะมี
 การส่งตัวไปอยู่กันง่ายๆ ต่างคน
 ต่างอยู่บ้านของตัวเองไปก่อน เพราะ
 วันรุ่งขึ้นเจ้าบ่าวจะต้องไปอยู่บ้าน
 เจ้าสาวจริงๆ โดยที่ยังไม่ทำอะไร
 เจ้าสาว อยู่ด้วยกันจนเย็นๆ ผมไม่
 รู้ว่าพิธีอะไรต่อมิอะไรอีก อาจจะ
 เป็นการแนะนำตัวเจ้าบ่าวให้ญาติ
 เจ้าสาวรู้จัก หลังจากอยู่ด้วยกันจน
 เย็นแล้ว เจ้าบ่าวก็พาเจ้าสาวนั่งรถ
 มาอยู่ที่บ้านเจ้าบ่าวอีก คราวนี้สาว
 ก็ต้องทำความคุ้นเคยกับญาติเจ้าบ่าว
 อีกที ในวันนั้นจะมีการเล่นเกม เช่น
 โยนลูกหินเหมือนทอดก๋วยเตี๋ยว
 อัดพายามอธิบยให้ผมเข้าใจวิธี
 การเล่น ต่อจากนั้นก็มีการนำของมี
 ค่านาใส่หม้อแล้วเอามาซ่อนตาม
 บริเวณสนามหญ้าไม่ให้เจ้าบ่าวเจ้าสาว
 ค้นหาเจอ พอหาเจอแล้วก็ต้อง
 นำมาเก็บไว้ในบ้าน ตอนเช้า
 ประสูติบรรดาญาติก็จะใช้ผ้าหรือ
 พวงมาลัยร้อยดอกไม้กันตรงทางเข้า
 เจ้าบ่าวเจ้าสาว ก็จะต้องแจกเงิน
 บรรดาญาติๆ เล่นทั้งหลายทั้งปวง
 เป็นการขอเข้าไปในห้องนอนของ
 ตัวเอง ห้องนอนของเจ้าสาวก็จะ
 ประดับประดาด้วยดอกไม้หลายหลาก
 ชนิดของบะและมาลัย

งานวันสุดท้ายที่เล้ามานผมไม่
 ได้ไปร่วมด้วยหรอกครับ เพราะจะ
 ไปงานแห่กุ่มารี เท่าที่ได้ฟังเพื่อน
 เล่าก็เพลียแทน เพราะพิธีต้องพาตัว
 บ่าวสาวไปบ้านโน้นบ้านนั้นก็ร่วม ๑
 วันละครับ กว่าเจ้าบ่าวจะได้ชักชวน
 สาวตัวเจ้าสาวแสนสวยร่วมร้อย
 มาอยู่กับจริงๆ ที่บ้านเจ้าบ่าวที่อยู่
 นอกเมืองออกไป ส่วนผมล่ะขอไป
 ดูเขาแห่กุ่มารีที่ในเมือง งานนี้เป็น
 งานระดับชาติเชียวละครับ

(ตอนหน้า-แห่กุ่มารี)

ผู้หญิงปราบยักษ์

(ต่อจากหน้า ๓๑)

นอกจากนี้ยังอดตกใจไม่ได้ที่เห็น
 ก่อนเลือดแห่งติดอยู่ที่ขาหัวของตัว
 แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา
 เมื่อเห็นเช่นนั้นความคิดอย่างหนึ่ง
 แวบขึ้นในใจว่า “ผู้ชายคนนั้นคง
 เป็นยักษ์จำแลงร่างมาเป็นคนแน่ๆ
 เลย ต้องรีบหนีไปให้เร็วได้เท่าไร
 เป็นดีเท่านั้น” คิดดังนั้นแล้วก็เอา
 นามันดูชายยักษ์ต่อไป โดยไม่ได้
 แสดงแม้แต่รอยยิ้มว่ากลัวหรือตกใจ
 ข้างฝ่ายยักษ์ก็คิดว่า “ให้ผู้หญิง
 คนนั้นกับลูกหลังสนิทยเสียก่อนจะได้
 กินเลือดกินเนื้อให้ร่อยๆ ตอนนั้น
 เราหนีเสียก่อนก็ได้” คิดแล้วก็กลับ
 ไป ขณะที่ยักษ์นอนหลับกรนอยู่นั้น
 เมียชวานาก็หาโอกาสเอาตัวรอด
 นางค่อยๆ เอาหมอนใบใหญ่วางไว้
 ใกล้ๆ กับยักษ์แทนที่ตัวเอง และเอา
 หมอนใบเล็กๆ สองใบแทนที่ลูก
 สองคน นางอุ้มลูกสองคนจะพาไป
 ฝากไว้บ้านใกล้ๆ แต่ก่อนจะออก
 จากบ้าน นางได้เอาเมล็ดถั่วโรยไป
 ทั่วตั้งแต่ชั้นบนลงไปถึงชั้นล่าง
 และพอลงถึงชั้นล่างก็ชักบันไดออก
 ส่วนตรงชานบันไดชั้นล่างนั้นเอา
 เตาไฟใหญ่ใส่ถ่านคูปู และเอาไข
 สองใบหมกไว้ในเตา จัดการเสร็จ
 แล้ว ก็รีบออกจากบ้านไป

ฝ่ายยักษ์เมื่อตื่นนอนก็คิดว่า
 “ตอนนี้นคงเหมาะที่จะกินเลือดอุ่นๆ
 กับเนื้ออ่อนๆ ให้ร่อยไปเลย” แล้ว
 ก็ย่ำลงไปทีหมอนใบใหญ่ข้างตัว
 สำคัญว่าเป็นเมียชวานานอนอยู่ แต่
 แล้วกลายเป็นหมอนเก่าๆ พื้นยักษ์

ติดอยู่ที่หมอนขาดกระรุ่งกระรัง กว่า
 จะดึงออกก็ยากลำบาก ยักษ์เลยเอา
 มือถนัดๆ ดึงได้พบหมอนเก่าๆ ที่มีแต่
 ฟันและมอดกิน ตอนนั้นยักษ์รู้แล้ว
 ว่าถูกผู้หญิงหลอกเอาเสียแล้ว จึง
 โมโหโกรธาเป็นพื้นเป็นไฟ สบถ
 สาบานว่าถ้าเจอตัวเมื่อไร เป็น
 ขยี้กินเสียให้หมดเมื่อนั้น แต่ทันที
 ที่ลุกขึ้นเหยียบไปบนพื้นกลื่นลื่นลง
 ไป หัวฟาดพื้น เพราะเหยียบไปบน
 ถั่วที่เมียชวานาโรยไว้ ยักษ์ล้มฟาด
 ลงไปแทบจะสิ้นสติ แต่พยายาม
 รวบรวมกำลังลุกขึ้นมา และจะลง
 บันไดไปชั้นล่าง หัวก็เลยทุบลงไป
 เพราะเมื่อยชวานาชักบันไดออกเสีย
 ก่อนแล้ว แม้กระนั้นยักษ์ก็พยายาม
 ลุกขึ้นเดินไปบนเมล็ดถั่ว ก็กล่มจม
 ลงไปบนเตาไฟ ไขที่หมกไฟอยู่ก็
 แดกโผล่เข้าลูกตา และไฟในเตา
 ก็ลุกยักษ์ทำให้ยักษ์ที่สะบักสะบอม
 อยู่แล้ว ถึงแก่ความตายไปเลย

เช้าวันรุ่งขึ้นเมียชวานากลับมา
 ดูแผนการของตนว่าได้ผลเพียงไร
 และก็อดดีใจไม่ได้ที่แลเห็นยักษ์
 นอนตายยังพื้นที่ขาคอมเหมือนดาบ
 อยู่พื้นชั้นล่าง แต่แล้วก็ยังไม่รู้จะ
 จัดการกับซากศพยักษ์ได้อย่างไร
 ไม่ช้าก็คิดออกรีบไปจัดการเอาหีบ
 เหล็กใบใหญ่ใส่เครื่องสินสอดของ
 ตนมาจับศพยักษ์มัดใส่ลงไป แล้ว
 เอาถุงแฉะดอกใหญ่มาใส่ ความ
 เก่งกล้าของหญิงนี้ก็ตรงที่ไม่
 ตระหนกตกใจ แล้วไม่ยอมให้ใคร
 รู้เรื่องอันน่าหวาดเสียวนี้ นางเก็บ
 เรือขึ้นไว้อย่างมิดชิดทีเดียว ถึงเวลา
 ก็กระทำกิจวัตรประจำวันไปตาม
 ประการราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครั้น

ตกถ้าเปิดประตูใหญ่ไว้ ปิดแต่ประตูชั้นบน ทำให้ดูเหมือนว่าทุกงานนอนหลับหมด

บังเอิญในคืนวันนั้นมีพวกหัวขโมยที่ออกหากินในตอนกลางคืนหาเหยื่อไม่ได้ เพราะไม่ว่าจะเข้าบ้านไหน เจ้าของบ้านเป็นรูตัวร้องตะโกนลั่นว่า "ขโมย ช่วยด้วย" เลยต้องวิ่งหนีเปิดมา ขโมยอดแข่งชักโซ่หามาของตัวไม่ได้ที่ทำงานไม่ใช่นะ ผล จนกระทั่งใกล้รุ่งขโมยกำลังจะกลับบ้านเดินผ่านมาทางหน้าบ้านของเมียชวานา นัยน์ตาก็สอดสายไปและก็ไปแลเห็นประตูใหญ่เปิดอ้าอยู่ ขโมยเห็นแล้วคิดว่า เป็นโซ่หมาศาลของพวกตนแล้ว จึงค่อยๆ ลอบเข้าไปในบ้านที่ละคนๆ แต่ละคนก็เอามือคลำไปทั่วๆ หวังว่าจะได้พบอะไรบ้าง และก็ไปพบหีบเหล็กใบนั้นเข้า หีบนั้นเป็นหีบใส่เครื่องเงินสอดใบใหญ่ทั้งยังหนักอีกด้วย ขโมยเหล่านั้นก็ช่วยกันยกหีบเหล็กใบนั้นไป หัวหน้าขโมยไม่ยอมเปิดหีบตรงนั้น แต่ให้ลูกน้องยกไปให้พื้นที่ตรงนั้น จนกระทั่งออกไปนอกประตูเมือง ตกกลางคืนเช่นนั้นก็เอาเชือกมัดหีบเหล็กหาไม้มาทำไม้คานสอดหามไป ด้วยความหวังว่าคงจะได้ส่วนแบ่งกันกินละไม่น้อย

ครั้นมาถึงที่ที่ตกลงกันแล้ว ก็พยายามใช้กุญแจไขกุญแจ แต่ไม่ออก ก็เลยต้องงัดหีบ ขณะที่ทุกคนกำลังงัดกุญแจที่กำลังถูกงัดให้เปิดอยู่นั้น ต่างก็ร้องว่าขอให้เมียของแหวๆวาวๆ (ซึ่งหมายถึงเหรียญเงินเหรียญทอง) ด้วยเถิด อย่าให้มีแต่เสื้อผ้าเลย ไม่ซักรู้ได้เห็นสิ่งวาวๆ

ซึ่งกลายเป็นเชือกขี้สอซึ่งวาววับขโมยเหล่านั้นพอเห็นว่าอะไรเป็นอะไร ก็วิ่งกันกระเจิดกระเจิงไม่รู้ทิศทาง สุดท้ายก็จะพาไป แม้กระนั้นแต่ละคนก็ยังคิดว่าขี้สอวิ่งไล่ตามตนมาติดๆ คนเหล่านั้นตกใจเสียจนบางคนก็สิ้นสติ บางคนก็ล้มเจ็บต้องนอนแหวอยู่ตงหลายเดือน แต่ก็ได้ผลดีเพราะต่างก็สาบานว่าจะไม่หากินทางลักขโมยเขากินอีก

ฝ่ายเมียชวานาแอบมองดูการกระทำของขโมย ตลอดจนได้ยินขโมยปรึกษากันหรือกันแล้วอดขำไม่ได้ เมื่อขโมยพากันไปหมดแล้วนางก็จัดการลงมาสักกลอน แล้วขึ้นไปนอนหลับอย่างสบายจนกระทั่งสว่าง เมื่อถึงรุ่งเช้านางมาคิดถึงหัวว่าอาจจะถูกขโมยขี้สอชิงก็ไม่ได้ แต่อย่างไรก็ต้องไปดูให้รู้แน่ แล้วนางจึงตรงเข้าไปในป่าตรงที่หัวเคยตัดไม้ไผ่ และโซ่คดที่แลเห็นส่วนนอนพูดไม่ออก มีทางทางคดออกตกใจเหมือนกับถูกผีลุมมิชาอาเอา หลุนนั้นรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น จึงเอาสายสำหรับล่าขอดเป็นปมฟาดไปที่หัวตงหลายทีเป็นการข่มขู่และทำลายอำนาจของผีนั้นๆ และก็ได้ผล ชวานาได้สติขึ้นมาทันที นางจึงพากลับบ้านพร้อมทั้งเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังโดยตลอด ชวานาถึงกับสรรเสริญความกล้าหาญ และฉลาดรอบรู้ของเมียที่สามารถปราบขโมยจนทำให้ขโมยถึงตายได้ แล้วต่างก็อดคิดใจที่รอดพ้นเงื้อมมือขโมยมาได้ ไม่มีใครเป็นอันตราย ♥

แชมป์กรุงศรี (ต่อจากหน้า ๕๖)

เธอขับเร็วก็แล้วกัน ฉันจะรีบไปแทง...เอ๊ยไปดูหน้านายเธอหน่อยซิว่าเขาไปตรวจงานหรือไปตรวจอะไรกันแน่"

"เล่าเร็วๆ ชิคคุณชัย ว้า" เอมเร่ง

"ไอ้เพิ่มมันก็ขับเร็วขึ้นอีกหน่อย นึกภาวนาว่านายคงรีบพาอีหนูบ่งหนีไปทางตรง บานนี้คงรอดไปได้แล้ว ที่ไหนได้ นายของไอ้เพิ่มใจตรงกับไอ้เพิ่มเป๊ะ คือคนมันกะล่อนนะคุณเอม คิดอะไรมันก็คิดลึก ระแวงคนอื่นเข้าไว้ก่อน ไอ้ขอมมันคิดว่าไอ้เพิ่มมันคงเชื่อๆ ซ้ำๆ รีบพาคุณนายมาตามทางตรงขึ้นมันพาอีหนูกลับทางตรงก็ฉิบ...ชิ ส่วนไอ้ทางเกวียนนั้นคนเขาไม่ค่อยวิ่งกัน ไอ้เพิ่มมันอาจไม่รู้จักหรือรู้จักก็คงไม่พาคุณนายไปให้ประตักประเดิด ไอ้ขอมมันเลยพาอีหนูบ่งหนีมาตามทางเกวียน พอถึงกลางเขาทางแคบรถสวนกัน ไม่ได้เลี้ยวขวาก็หน้าหม้อประจันกันพอดีเลย..."

"ว้าย" เอมร้องลั่น ละล้าละลักถามเสียงสนั่น "แล้วยังไงคะ"

"ก็ไม่มีไง" คุณชัยตอบเสียงเรอๆ "นายคุณเขาเกาะขี้นรถเลย หลังกรุงศรีได้เร็วที่สุดในโลกนะชิ"

หนึ่งม้วนที่คุณชัยฉายนเป็นหนังเก่ามากแล้ว เลขาตเล็ดตรงนเอง เอมก็ไม่ใช่เหมือนกันว่าตอนจบเรื่องเป็นอย่างไร เช้าคุณคุณชัยเชอกไม่ตอบ ไอ้ครั้นจะไปถามนายรึก็...บรื้อว เอมก็เลยต้องจบด้วยตัวเอง ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ตกลงกันได้

(นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องการทะเลาะเบาะแว้งของคนสองตระกูลแห่งเผ่าชอลอนาคา และต่างก็เป็นศัตรูกันมาช้านานหลายชั่วคน จนกระทั่งถึงเวลาที่ตกลงกันได้ จึงยุติความเป็นศัตรูเลิกทะเลาะวิวาทกันนับแต่นั้นมา ดังที่ อ. หลา เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านพม่าต่อไป

ณ ตำบลแห่งหนึ่งในพม่าห่างจากพรมแดนอินเดียทางตะวันออกเฉียงเหนือไปราว ๑๕ ไมล์ เป็นที่อยู่ของชาวชอลอนาคาเผ่าที่เรียกชอลอนาคา ที่นั่นมีสิ่งแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือมีหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งยื่นออกมาเป็นชะง่อมผา พอจะเข้าไปหลบลมหลบฝนได้ และที่ตรงนั้นเขาเรียกว่าชะง่อมผาผิง เพราะว่าทุกปีจะมีฝูงบามาทำรังที่ชะง่อมผาเป็นรังใหญ่ยาว ชะง่อมผาผิงนั้นชาวบ้านชอลอนาคาหนึ่งชื่อเสกปอถือเป็นกรรมสิทธิ์ของตน เพราะปู่ย่าตายายของตนได้พบก่อน แต่เรชกัหมบ้านอยู่ตรงหัวบ้านก็อ้างว่าต้องเป็นของตน เพราะปู่ย่าตายายของตนพบก่อน ต่างก็ทู่เถียงกัน

นับตั้งแต่ปู่ย่าตายายตกลงมาถึงลูกหลานในปัจจุบัน และต่างก็แข่งขันกันทุกเรื่องไป เป็นต้นว่า ถ้าครอบครัวของเสกปอจะมีงานเลี้ยงและล้มควาย ๕ ตัว เรชกัจะจัดงานเลี้ยงบ้าง ให้ยิ่งใหญ่กว่าเสียอีก จะต้องล้มควายถึง ๑๐ ตัว

ส่วนฝั่งนั้นต่างก็คุมเชิงไม่ยอมให้อีกฝ่ายไปเอาनाผิงมาขาย จึงได้มีคนอันหาผลประโยชน์โดยมาแอบร่อนเอาनाผิงไปขาย เมื่อจุดไฟรมไล่ตัวผิงไปหมดแล้ว รังผิงแต่ละรังข้างใหญ่โตขนาดเท่าล้อเกวียน ร่อนมาใส่ถังได้ตั้ง ๔-๕ แกลลอน บางทีก็เอารังไปด้วยเลย แต่ก็เป็นงานเสี่ยงภัย เพราะชะง่อมผานั้นสูงมาก บินขึ้นไปไม่ได้ง่ายๆ ตกลงมาตายเสียก็เปล่าหลาย ๆ คน แต่ราคาของนาผิงกับขผิงที่ขามาแดนไปขายก็มีราคาสูงน่าเสี่ยงภัยเสียด้วย

มาถึงบทกล่าวถึงนี้ ฝูงบามาทำรังแต่ต้นปี เสกปอแลเห็นฝูงมาทำรังก่อน จึงคิดไว้ว่าจะต้องรีบจัดแจงไปให้ถึงชะง่อมผาก่อน แต่เรชกัก็แลเห็นฝูงบินมาที่ชะง่อมผา

นี้ในเวลาไล่ๆกัน และตัดสินใจจะไปให้ถึงที่หมายก่อนเสกปอคู่แข่งของตน เมื่อได้เวลาที่จะได้นำผิงรังผิงมาผิงเต็ม เสกปอได้ชวนไทปอเพื่อนของตนที่ตนไว้วางใจ นักหนาออกเดินทางตรงไปยังชะง่อมผาพร้อมทั้งข้าวห่อคนละห่อ การเตรียมของเสกปอมิได้รอดพ้นสายตาลูกชายของเรชกั พอเห็นแล้วก็รีบไปบอกพ่อ เรชกัรู้เข้ามิได้รอช้าให้เสียเวลา รีบไปชวนบึงเพื่อนบ้านของตนให้ติดตามเสกปอกับเพื่อนไปติดๆ

ครั้นถึงชะง่อมผาผิง เสกปอกับไทปอที่ไปถึงก่อน ได้ไปตัดไม้ไผ่ทำเป็นกระบอกรัดไวร่อนนาผิง พอได้เรชกักับบึงมาถึง เมื่อเห็นเสกปอกับเพื่อนกำลังเตรียมจะร่อนไม้ไผ่อยู่เช่นนั้น เรชกัตรงเข้าใส่ทันที และเสกปอก็เตรียมพร้อมอยู่แล้ว จึงกอดปล้ำพืดเหวี่ยงกัน ฝ่ายเพื่อนทั้งสองเห็นเพื่อนของตนสู้กันเป็นพัลวัน ก็เลยตรงเข้าสู้กันบ้าง ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมแพ้กัน ได้สู้กันอยู่

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

ลูกคนอื่นๆ จะใช้เวลาวันหนึ่ง ชั่วโมง แต่คุณผู้หญิงให้เธอนวดนานกว่านั้น พลิกคว่ำพลิกหงายอยู่นั่น แล้วบนเตียงกระเบื้องสีดอกพวงคราม

เธอไม่เคยเห็นคุณผู้ชาย เคยถามถึง คุณผู้หญิงก็ว่าผู้ชายอยู่ใกล้ๆ เองแหละ พอถามกับสาวใช้ที่เปิดประตูรับตอนเช้าๆ แม่สาวใช้ก็บอกว่าผู้ชายไปอยู่บ้านเมียน้อย แต่ก่อนก็สองสามวันกลับที่ แต่พักนทหายไบนานแล้ว

ส่วนคุณหนูนะ คุณพ่อไม่อยู่บ้านจนลูกไม่เคยถามหาแล้ว แล้วคุณผู้หญิงก็ให้คุณหนูได้ทุกอย่างสรุปได้ว่า คุณผู้ชายไม่ได้ทำตัวให้เป็นส่วนสำคัญของบ้านสักเท่าไร จะอยู่จะไปก็เหมือนกัน

แต่แปลกจริง ชีวิตของช่างเสริมสวยมักจะได้รับฟังคำระบายจากลูกค้าสตรีที่มีปัญหาครอบครัวอยู่เรื่อยๆ แต่สำหรับคุณจิตกาธน์นั้น นอกจากจะไม่เคยเล่าอะไรแล้วยังดูแจ่มใสผิวกับสตรีที่ตามหั้นไปมีเมียน้อยคนอื่นๆ ช่างมีบุญเสียจริง ทั้งสุข ทั้งรวย แล้วยังทำได้

แถมยังดูออกว่าเธอก็สามีของเธออีก พอพูดถึงดวงตาจะมีแววหวาน บางครั้งบางคราว พอช่างนวดตัวเสร็จ เธอก็จะเหยียดร่างที่ขดดูจนเป็นสีชมพูอ่อนนบเตยง แล้วพูดเหมือนคนง่วงนอนให้ช่างได้ยินในบางครั้งก่อนเดินออกจากห้องนารีไปว่า

“ผิวย่างนี้คุณชอบหรือยังคะ”

ตกลงกันได้ (ต่อจากหน้า ๒๓)

แต่เช้าเจดเที่ยง คู่เสกปอกกับเรซก็สู้กันจนกลิ้งตกไปตามลาดเขาถึง ๓๐๐ ฟุต ส่วนคู่ไท่ปอกกับบั้งก็สู้กันกลิ้งตกลงไป ๒๐๐ ฟุตจนถึงลำห้วย แต่คนทั้งสองคู่ก็ยังสู้กันนั้น ไม่ยอมผละจากกัน แม้แต่ละคนจะฟกช้ำดำเขียว เหงื่อไหลไคลย้อยและมีเลือดออกอยู่ทั่วตัว แต่กระนั้นก็ไม่มีการยอมเลิกสู้กัน จนกระทั่งบ่ายมากแล้ว ได้มีคนในหมู่บ้านมาล่าสัตว์ได้มาพบเข้า คนเหล่านั้นได้ช่วยกันแยกคนทั้งสองคู่ออกจากกัน ช่วยเช็ดเลือดเช็ดเหงื่อให้ และให้นั่งพักจนหายเหนื่อยแล้ว จึงช่วยกันประคองพากลับหมู่บ้าน

ครั้นถึงหมู่บ้าน คนทั้งหมดก็จัดการให้คนทั้งสองมานั่งข้างๆ โทเท็มเครื่องหมายประจำหมู่บ้าน แล้วขอให้ที่ประชุมของหมู่บ้านตัดสินความ และให้ชขาดว่าผู้ใดควรจะได้เป็นเจ้าของรังผึ้ง ได้มีการปรึกษาหารือกันอยู่นาน ในที่สุดก็ได้ชขาดมาว่า รังผึ้งเป็นของทั้งสองคน แต่ให้ผลัดกันร่อนน้ำผึ้งได้คนละปี ปันยกให้เสกปอกไปก่อน เพราะว่าเขาเป็นคนเห็นผึ้งมาทำรังก่อน

ทั้งสองฝ่ายฟังคำตัดสินแล้วก็พอใจ เป็นอันตกลงกันได้ด้วยดี และต่างก็ไม่เข้าใจเลยว่า เรื่องง่ายๆ แค่นี้ ทำไมพวกตนถึงได้คิดไม่ถึงปล่อยให้ปัญหารื้อร้าวมาดังหลายชั่วคน

แต่ก็ยังมีเรื่องที่ทำให้ตกลงใจไม่ได้ เป็นเรื่องของชนเผ่าบูราในแอฟริกา เขาเล่าถึงคนตาบอดคนหนึ่ง ซึ่งแม้ก็เป็นคนตาบอด และเมื่อแต่งงาน

ก็ไปแต่งงานกับผู้หญิงตาบอด แม่ของหญิงนั้นก็เป็นคนตาบอดเสียอีกด้วย คนทั้งหมดอยู่ด้วยกันด้วยความยากไร้แสนเข็ญ จนในที่สุดก็ตกลงใจกันว่า จะย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่น เผื่อว่าจะมีทางทำมาหากินได้ดีกว่าเดิม

ขณะเดินมาตามถนน ชายตาบอดไปสะดุดอะไรเข้าอย่างหนึ่ง เมื่อหยิบขึ้นดู และลองคลำๆ ดูก็รู้ว่า เป็นลูกตาคนเจ็ดดวง จึงยกดวงตาให้เมียสองดวง อีกสองดวงสำหรับตัวเอง เหลืออีก ๓ ดวงนั้น ดวงหนึ่งก็ให้แม่ของตน อีกดวงหนึ่งให้เมียชาย ก็ยังเหลืออีกดวงหนึ่ง จะให้ใครดี มองดูแม่ของตน ก็เห็นดวงตาข้างเดียวของแม่มองดูด้วยความหวัง มองดูเมียชายก็เห็นสายตาเช่นเดียวกัน จะให้แม่ตน ก็นึกถึงเมียที่ตนรักจะผิดหวัง แล้วจะทำให้เมียเสียใจได้อย่างไร ครั้นจะให้เมียชาย แม่ของตนก็ต้องโกรธ และขึ้นชื่อว่าแม่แล้วจะไปทำเล่นๆ ไม่ได้ ถ้าหากโกรธขึ้นมาแล้ว ก็น่ากลัว ถ้าอย่างนั้นจะให้ใครดี เรือนนี้คงเป็นความเปรียบให้คนลองคิดดูว่า ถ้าเป็นตนเองตกอยู่ในสภาพอย่างนั้น จะตกลงใจหรือตัดสินใจอย่างไรดี ♥

อันเนื่องด้วยชื่อ

(ต่อจากหน้า ๒๗)

อ่อนและสี่เขียว และ มสาร ก็หมายได้ทั้งนิลและมรกต และคำ ราชนิลที่น่าจะหมายความว่า นิล แต่กลับหมายความว่า มรกต จะเป็นเพราะมรกตกับนิลมีสีใกล้เคียงกันหรือนิลของเขาจะหมายความว่าสี่เขียวได้ด้วยหรืออย่างไร

นิล ในภาษาไทยเราก็คงหมายถึงว่า สีดำ สีขบ สีเขียวแก่ แต่ถ้า

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เสียด่า

(นิทานสกอตแลนด์)

เรื่องนี้เป็นเรื่องของหมา
จิ้งจอก มีทั้งทำให้ผู้อื่นเสียท่า
กับตนเองเสียท่า ดังที่บรรดา
เกอร์ วิลสันเล่าไว้ในนิทานชาว
สกอต ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีแม่บ้านคนหนึ่ง
ซึ่งมีบ้านอยู่บนภูเขาสูงชันแห่งหนึ่ง
วันหนึ่งแม่บ้านผู้นี้ได้ทำขนมแบบ
เนื้อไว้ให้สามของตน นางทำไว้
๑ อัน อันหนึ่งขนาดใหญ่ อีกอัน
หนึ่งขนาดกลาง และอันที่สามมี
ขนาดเล็ก ขณะที่นางนำขนมทั้ง
สามอันมาใส่จาน เพื่อทิ้งไว้ให้เย็น
ขนมอันใหญ่กับอันขนาดกลางไม่
เดือดร้อนอะไร เขาวางไว้ให้ตรง
ไหนก็พอใจแล้ว แต่ขนมแบบเนื้อ
อันเล็กนั้นสิ ออดคิดไม่ได้ว่า

“ทำไมเราถึงจะต้องอยู่ที่นี่
เพื่อให้เป็นอาหารเย็นของเจ้าของ
บ้าน อย่างกระนั้นเลย เราต้องเที่ยว
ไปเผชิญโชคในโลกกว้างนี่ล่ะ”

คิดดังนั้นแล้วก็โดดลงจากจาน
กลิ้งไปที่ประตูบ้าน แต่ด้วยเหตุที่
บ้านอยู่บนยอดเขาสูงชัน ยังไม่ทัน
ที่ขนมแบบเนื้อจะหลุดคิดอะไร ก็

เห็นว่า ตัวเองกลิ้งหลุนๆลงจากเขา
อย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมาถึงเชิงเขา
ที่แม่น้ำไหลผ่าน ทำอย่างไรดีเล่า
ทีนี้ จึงจะข้ามแม่น้ำไปได้ ทันใด
นั้นก็โดนมหางจิ้งจอกตัวหนึ่ง ซึ่งมี
ฟันขาวคม ดวงตาแสดงความฉลาด
แถมโกง หมาจิ้งจอกทักขนม
แบบเนื้อว่า

“สวัสดี เจ้าหนูแบบเนื้อ ออก
ข้ามแม่น้ำหรือ” เมื่อขนมแบบเนื้อ
รับคำด้วยท่าทางตื่นๆ เพราะฟัน
ของหมาจิ้งจอกดูขี้ขาวคมเหลือ
เกิน หมาจิ้งจอกก็บอกว่า “เออสิ
ข้าจะพาเจ้าข้ามไปเอง”

ขนมแบบเนื้อก็รีบปฏิเสธว่า
“ไม่ต้อง ไม่ต้อง ข้าปล่อยให้ท่าน
พาไป ท่านใดกินข้าเสียเป็นไรเล่า”
“กินเจ้าน่ะ” หมาจิ้งจอกทำ
เป็นน้อยใจที่ถูกกล่าวหาเช่นนั้น
“รับรองข้าไม่กินเจ้าหรอก ถ้ากลัว
อย่างนั้น ก็กลิ้งมาอยู่ตรงปลายหาง
ข้าสิ ข้าจะพาเจ้าข้ามไปละ”

ได้ยินเช่นนั้นขนมแบบเนื้อ
ก็คิดว่า ถ้าอย่างนั้นเห็นพอนะ
ปลอดภัย คิดแล้วก็กลิ้งลงไปบน

ปลายหางหมาจิ้งจอก และหมา
จิ้งจอกก็จุ่มตัวลงในแม่น้ำ พอมา
ได้เพียง ๑ ใน ๔ ของหนทาง น้ำ
ออกจะลึกสักหน่อย หมาจิ้งจอกก็
ร้องบอกว่า

“เลื่อนขึ้นมาอยู่บนหลังข้าสิ
เดี๋ยวจะเบียด”

ขนมแบบเนื้อก็โดดขึ้นมาอยู่
บนหลังหมาจิ้งจอก ครั้นมาได้ครึ่ง
ทาง น้ำยังลึกลงไปกว่าตอนแรก
หมาจิ้งจอกก็ร้องอีกว่า

“ขึ้นมาอยู่บนหัวข้าสิ เจ้าหนู
แบบเนื้อจะได้ไม่เบียด”

ขนมแบบเนื้อก็ทำตาม เมื่อ
มาถึงกระทั่งเหลือหนทางอีก ๑ ใน
๔ ก็จะถึงฝั่งอยู่แล้ว หมาจิ้งจอกก็
ร้องบอกว่า “ตรงนั้นใกล้ที่สุดเลย
นะ โดดมาอยู่ตรงงมูกข้าเสียสิ จะ
ได้ไม่เบียด”

ขนมแบบเนื้อไม่ทันคิด โดด
ขึ้นไปอยู่ตรงปลายงมูกแหลมยาว
ของหมาจิ้งจอก ทันใดนั้น หมา
จิ้งจอกก็หงายหน้าหกหัว แล้วก็บีบ
ขนมแบบเนื้อที่นอนนั้น พอถึงฝั่ง

(อ่านต่อหน้า ๕๔)

“ต่อไปนี่เองจะได้อยู่กับยาย ไม่ต้องไปโรงเรียนแล้วซินะ เอ็ง ก็หมั่นไปเยี่ยมครูและเพื่อนบ้างก็ แล้วกัน ยายไม่ห้าม”

เมื่อยายเอ่ยถึงเพื่อนและครู ชนมะ ทำให้เจ้าคงหน้าตาเศร้า หมองลงทันที นัยน์ตาเหม่อลอย

“อ้าวเอ็งเป็นอะไรไป หรือ อباكเรียนต่อเหมือนเพื่อน” ยายถาม

“ไม่หรอกยาย คงอยากอยู่ที่นั่น อยู่จนมามีหลานเหมือนยาย แต่ ตอนนั้นคิดถึงครูและเพื่อนบ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็หมดหวัง แต่ ข้าบอกเสียก่อนนะ ถ้าเอ็งไม่ไป โรงเรียนแล้วอย่าอนตึงเหมือน ไอ้ฮวลูกเจ๊กเฮงนะ ข้าจะตีกลาง เอ็งแทน”

คงหัวเราะกับคำพูดของยาย คงรู้ว่ายายพูดเพื่อต้องการให้คงเป็นคนดี

๒๐ บัดต่อมา

เกาะพิพเป็นรู้จักของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ร้านค้าบ้านเรือนถูกสร้างขึ้นอย่างหนาตา แต่บรรยากาศโดยทั่วไปของเกาะยังสงบเงียบ ชายหาดก็ขาวสะอาดอยู่เสมอ ไม่มีโรงแรมเหมือนสถานที่อื่นๆ มีแต่กระท่อมหลังเล็กๆริมชายหาด ซึ่งเป็นที่พักของนักท่องเที่ยว คนแปลกหน้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ไม่มาก มีแต่ลูกหลานของคนที่นี่ ซึ่งแยกครอบครัวออกไปอยู่ตามลำพัง แต่ก้านบุญคงแกยังอยู่ที่เดิม สร้างบ้านใหม่ใหญ่โตแข็งแรงมาก ถึงขนาดต้องซื้ออิฐซื้อปูนขนทางเรือทีเดียว ส่วน

กาแพ่ของก้านยังขึ้นคงตามดูเด่นแต่ไกล สวนยางและสวนมะพร้าวก็ทำรายได้ดี ก้านบุญคงเป็นก้านที่ชาวบ้านเกาะรักและศรัทธา เพราะก้านเป็นคนดีมีความเมตตา ช่วยเหลือชาวบ้านอยู่เสมอ ทุกวันพระคนที่นี่จะเห็นก้านจู๋ ยายไปวัด ยายพิศถึงแกจะแก้ตัวลงทุกวัน ก็ไม่ทำให้หลานชายและหลานสะใภ้เป็นห่วง ดวงตาชื่นมื่น หัวเราะตามสภาพอายุ จะกะพริบตาจนพรุ้งหัวเราะ หึ หึ เมอมคนพูดกันว่า

“ยายพิศแกใจคิดนะที่หลานอย่างเจ้าคง” ♥

เสียดา (ต่อจากหน้า ๒๓)

หมาจิ้งจอกแก่เจ้าเล่ห์ก็เลียปากแผ่ลิ้นๆ ไม่มีร่องรอยขนมเบนนี้ออกอันเอร์ดิร่อยให้แลเห็นเลย

เรื่องหมาจิ้งจอกกับไก่ วันหนึ่งหมาจิ้งจอกตัวหนึ่ง แอบคอดเข้าไปลักไก่มาจากฟาร์มแห่งหนึ่งตรงเชิงเขา ทันใดนั้นเองก็ได้เกิดอะอะวุ่นวาย ผู้คนพากันวิ่งไล่ตามหมาจิ้งจอก ที่วิ่งอย่างเต็มฝีตีน ปากก็คาบไก่ไว้ด้วย

ฝ่ายไก่เห็นไม่มีทางจะรอดพ้นเป็นอาหารของหมาจิ้งจอก ก็คิดหาวิธีเอาตัวรอด และวิธีจะได้ผล ก็คือพยายามยกขยับบนหมาจิ้งจอก ไก่พูดขึ้นว่า

“คนพวกนั้นแสนจะโง่เง่า ที่มาวิ่งไล่หมาจิ้งจอกอย่างท่าน อย่างไม่เสียก็ไม่มีหวังวิ่งตามทัน”

หมาจิ้งจอกได้ยินแล้วอดขำขันไม่ได้ เพราะหมาจิ้งจอกก็

บ้ายอ พอๆกับเจ้าเล่ห์ ไก่พูดต่อไปว่า

“ทั้งๆที่ไม่มีหวังจะวิ่งตามท่านได้ทัน คนเหล่านั้นยังอุตสาหะวิ่งไปได้ว่า ‘หยุดนะ อ้ายขโมย’ ทำไมท่านไม่ร้องไปล่ะว่า ‘ข้าไม่ได้ขโมย’ นี่เป็นไก่ของข้าต่างหาก” คนเหล่านั้นรู้อย่างนั้นแล้ว เขาจะได้หันหลังกลับบ้าน ไม่วิ่งตามท่านไป ท่านก็จะวิ่งต่อไปได้สบายๆ”

หมาจิ้งจอกหยุดคิดนิดหนึ่งว่า “เออ คิดเหมือนกัน” แล้วก็อาปากเห่าไปตามประสาตน เพื่อจะตอบความตามท่ไก่นั้น ไก่ได้โอกาสก็เลยวิ่งกลับไปยังฟาร์มที่อยู่ของตน

เรื่องหมาจิ้งจอกกับเหยี่ยว วันหนึ่งเหยี่ยวเคสเตรลอนเป็นเหยี่ยวขนาดเล็กไปนั่งฝั่งแดงอยู่บนก้อนหินริมแม่น้ำ ขณะที่เหยี่ยวเคสเตรลอนนั่งเฝ้าๆอยู่นั้น หมาจิ้งจอกคอดเข้ามาเมื่อไรไม่ทันรู้ตัว พอถึงตัวก็ตะปบเข้าให้ทีเดียว กอหอยเหยี่ยวก็ตกอยู่ในอ้อมเล็บของหมาจิ้งจอก เหยี่ยวร้องลั่นว่า

“อย่านะ อย่าฆ่าข้านะ ปล่อยข้าไปเถอะ แล้วข้าจะไขให้เจ้า จะให้ไขลูกโตเท่าหัวเจ้าทีเดียว”

หมาจิ้งจอกได้ยินเช่นนั้นด้วยความโลภ คิดว่าตนคงจะได้ลาภมหาศาล จึงยอมปล่อยเหยี่ยวเคสเตรลอนได้โอกาสเช่นนั้น ก็รีบบินขึ้นไปเกาะบนกิ่งไม้ที่มีใบคลุมหนาแน่น พอเห็นตัวเองปลอดภัยเช่นนั้นแล้ว เหยี่ยวก็เหาะเข้าหาจิ้งจอกว่า

“เจ้าคิดหรือว่าเจ้าจะได้ไขโตเท่าหัวของเจ้าจากข้า ข้าไขได้เมื่อ

ไรละ แต่เอาละถึงอย่างไร ข้าก็
จะไม่ให้เจ้าเสียประโยชน์ ข้าจะให้
คำแนะนำเจ้าสัก ๓ ประการ ถ้าเจ้า
ฟังและทำตามคำแนะนำของเรา
เจ้าจะได้ประโยชน์ต่อไปข้างหน้า”

“ข้อหนึ่งคือ อย่าไปเชื่อเรื่อง
ไม่น่าเป็นไปได้จากผู้มีอำนาจที่
เชื่อถือไว้วางใจไม่ได้ ข้อสองคือ
อย่าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องเล็กๆ ข้อ
สาม...” เขยิบหัวคุดคุดขณะก้มลง
มองดูหมาจึงจอกที่กำลังหิวโหย
แล้วจึงพูดต่อไปว่า “ข้อสามคือ
เมื่อจับอะไรได้แล้ว จับใหม่น้อยๆ
ได้ปล่อยเป็นอันขาด”

พูดแล้วก็บินหนีไป ปล่อยให้
หมาจิ้งจอกอ้าปากค้างอยู่ตรงนั้นเอง♥

หมอกในป่าสีทอง

(ต่อจากหน้า ๕)

และลูกวอลนัทที่ติดอยู่ที่ปลายกิ่งเป็น
กระจุกกระจุกละ ๓-๔ ลูกมีสีเขียว
อมเฒ่าในทุกที่ ในฤดูใบไม้ร่วงเรา
คงได้เก็บกินกันละ ระยะเวลาสั
อาทิตย์ที่เราไม่อยู่นี่ไม่ใช่เฉพาะแต่
ต้นเล้งไม้เท่านั้น ที่เจริญงอกงามแผ่
กิ่งก้านสาขา หน่อกิ่งที่สนามก็พลอย
สูงขึ้นมาก โดยเฉพาะพวกวัชพืชที่
เราไม่ต้องการ ต้นเบรินเนสเซล
(Brennessel) ต้นคันทออยู่ริมรั้ว
สูงเกือบท่วมหัว ลักษณะต้นคล้ายๆ
ต้นเสียมอบแต่มีดอกเป็นขนเป็น
งวาวขาว ถ้าเด็ดๆ ไปแล้วๆ ริมรั้ว
ไปถูกเอาใบหรือดอกมันเข้าก็เป็น
ผื่นแดงคล้ายลมพิษ

ในโอกาสที่เราพักผ่อนกันอยู่ที่
บ้านเช่นนี้ จึงได้เวลาที่จะจัดการ
กับสนามหญ้าและวัชพืช เวลาที่
พวกเรารัดสนามหญ้าในส่วนนั้น
เรามักจะไปตัดสนามหญ้าเล็กๆ หลัง

บ้านซึ่งเป็นบริเวณสวนของแม่เฒ่า
เบ็ดดิ๊กด้วย เป็นการช่วยผ่อนแรง
คนแก่และแสดงความดีเป็นเพื่อนบ้าน
ที่ดี ซึ่งแม่เฒ่าเบ็ดดิ๊กก็ยินดีมาก
เพราะเธอเองไม่มีเวลาและกำลังพอ
ส่วนพ่อเฒ่าเบ็ดดิ๊กก็ค่อนข้างชรา
ภาพมาก การไปช่วยตัดสนามหญ้า
ไม่ก็ตารางเมตรให้ตาข่ายแก่ๆ อย่าง
นี้พวกเราทำให้ด้วยความเต็มใจ พอ
ตัดที่ไรเราก็จะได้ขนมหวาน ซ็อก-
โกแลตและผลไม้เป็นการตอบแทน
เสมอ

งานโยธาย่างนี้บุคคลแรกที่
เริ่มทำมักจะเป็นอันสุเสมอ พ่อเขา
ไปลากเครื่องตัดหญ้าออกมา พวก
เราก็ช่วยกันปราบวัชพืชต้นเบริน-
เนสเซลที่ริมรั้วกันบ้าง สมต้องใส่
เสื้อแขนยาวและถุงมือ สวมรองเท้า
บูทบุกเข้าไปใกล้กอต้นคันนี้ แล้ว
เอากรรไกรตัดที่โคนต้นจนราบเรียบ
แต่พวกวัชพืชที่เราไม่ต้องการนั้นข้าง
มีชีวิตทนทานจริงๆ พอตัดนั้น
ราบเรียบไปรุ่นต่อไปก็จะงอกขึ้นมา
อีก ชาวเยอรมันพูดกันว่า ‘Unkraut
vergeht nicht!’ (อันเคราท์ แฟร์
เกท นิกซ์ท์!) Unkraut = วัชพืช
ข้อความนี้แปลว่าวัชพืชนั้นตายไม่
เป็นดอก ซึ่งมีความหมายว่าคนเลว
คนชั่วที่เราไม่ต้องการนั้นมันก็มี
ชีวิตอยู่ยาวนาน แต่ผมว่าวัชพืชกับ
คนนั้นเอามาเปรียบกันไม่ได้

คนไทยเรามักพูดว่า ‘รกหญ้า
ดีกว่ารกคน’ ผมรู้สึกที่เราช่างให้
โอกาสแก่คนน้อยเหลือเกิน สำหรับ
ผมแล้วชีวิตทุกชีวิตมีค่า อย่างน้อย
ก็มีค่าสำหรับตนเอง แต่โอกาสและ
จังหวะของแต่ละคนที่จะทำตนให้เป็น
ประโยชน์และมีคุณค่าแก่สังคมนั้น
แตกต่างกันมาก ถ้าเรามองดูชีวิต

มดปลวก ชีวิตผึ้งแมลงตัวเล็กๆ
และมองดูท้องฟ้าในคืนเดือนมืด ที่
ดวงดาวนับล้านระยิบระยับในความ
มืดอันไพศาลนั้น เราจะเข้าใจชีวิต
ดีขึ้นถ้าเทียบสิ่งเหล่านี้กับตนเอง จะ
เห็นว่าชีวิตนั้นเป็นเพียงส่วน
ประกอบอันเล็กจิ๋วของจักรวาลเท่านั้น
ชีวิตเป็นส่วนประกอบของธรรมชาติ
ที่มีคุณค่าของตนเอง การที่คนเรา
ไม่สามารถทำตนให้ผู้อื่นมองเห็น
คุณค่าได้นั้น ไม่ได้หมายความว่าเขา
เป็นคนไร้ค่าหรือเป็น ‘คนรก’ ต้อง
คำนึงถึง โอกาสแวดล้อมและ
ธรรมชาติของบุคคลนั้นประกอบกัน

ในช่วง ๓-๔ วันก่อนที่จะแยก
ย้ายกันไปนั้น เราได้ทำกิจกรรม
หลายอย่างร่วมกันก่อนออกจากจัดการ
สวนให้เรียบร้อยแล้ว เราก็นั่งๆ
นอนๆ ฟังแดดอ่านหนังสือ หรือไม่
ก็ยกขบวนกันไปเดินเล่นในป่า หรือ
ชวนกันไปว่ายน้ำในสระกลางแจ้ง
ในเซฟเพนเซตต์ เมืองเล็กๆใกล้
หมู่บ้านของเราที่ผมเคยพูดถึงมาแล้ว
ในเยอรมันนั้นเมืองเล็กๆ ทุกแห่งจะ
มีสระว่ายน้ำกลางแจ้งสำหรับ
ประชาชนได้มาพักผ่อน ผักผ่อน
ว่ายน้ำกันในฤดูร้อนซึ่งเป็นระยะที่
อากาศอบอุ่น ส่วนในฤดูหนาวนั้น
ตามเมืองใหญ่ๆ จะมีสระว่ายน้ำภายใน
ซึ่งมีเครื่องทำความร้อนน้ำในสระ
ไม่หนาวเย็น ทำให้ผู้คนมีโอกาส
ออกกำลังกายในฤดูหนาวได้ บางแห่ง
มีการทำลื่นเทียมในสระทำให้การ
เล่นน้ำเพิ่มความสุขสนุกสนานยิ่งขึ้น
สระว่ายน้ำกลางแจ้งในเซฟ-
เพนเซตต์นั้น มีอาณาบริเวณ
กว้างใหญ่พอๆ รอบสระเป็น สนาม
หญ้าเขียวราบเรียบ ตามบริเวณรอบๆ
มีรั้วไม้กั้นบังให้ร่มเงาคล้าย ร่ม ☀

บรรพ พันธุมธา นิทานนานาชาติ

นางจะกวาด

(นิทานอินเดีย)

นิทานที่ลึกลับเป็นสี่เล่าเรื่อง จะกวาดไว้หลายเรื่อง แต่ละเรื่อง แสดงให้เห็นความร้ายและความ เจ้าแห่งของจะกวาด นิทานอินเดีย เรื่องนี้ทำนองเดียวกัน แม้หมาใน ก็ยังสู้ไม่ได้ต้องเสียท่าจะกวาด ดังที่ ลูเซีย เทอร์นบูลเล่าไว้ในเทพนิยาย อินเดียต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหมาในตัวหนึ่ง กินวันหนึ่งเดือนหงาย พระจันทร์ ส่องแสงสว่างไปทั่ว หมาในตัวหนึ่ง วังเห่าหอนไปตามถนนในหมู่บ้าน ด้วยความหิวโหยและเที่ยวหาอาหาร แต่หาได้พบอะไรพอจะกินได้ไม่ นอกจากเกือกเก่าๆคู่หนึ่ง ซึ่งเห็นขว เกินกว่าจะกินได้

ทันใดนั้นความ คิดอันแจ่ม กระ้างก็เกิดขึ้นในหัวสมองของ หมาใน มันรำพึงว่า “ถึงจะกินไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เอมามาทำตุ้มหูก็ได้ สวรรค์เสียอีก เราจะได้ดูเหมือนพระ ราชา เป็นพระราชาก็ต้องมีบัลลังก์ เอ้อ เอาอะไรเป็นบัลลังก์ดีนะ เออ รู้แล้ว รู้แล้ว กระตุกใจเล่ามอยู่

มากมายใกล้กับแม่น้ำ เราจะเอามา กองกันเข้า แล้วจะเอาโคลนมาขย ำให้ติดกัน คงได้บัลลังก์สวยวิเศษ แน่แน่นอน”

แล้วหมาในก็ทำตามทีคิด เมื่อ รวบรวมกระตุกมาได้มากมายแล้วก็เอ มาเรียงก่ายกัน จนได้ที่นั่งสูงจน กะว่ากว่าจะได้ขึ้นไปได้ก็ยาก ลำบาก หมาในนั่งอยู่บนบัลลังก์กอง กระตุกได้ไม่นาน ก็ได้มีควายตัว หนึ่งเดินมากินน้ำที่แม่น้ำ หมาใน เห็นแล้วก็ร้องทักออกไปด้วยเสียง อันดังว่า

“นั่นมันเรื่องอะไรที่เจ้าจะลงมา กินน้ำในแม่น้ำ โดยไม่แสดงความ เคารพนับถือเราเสียก่อน”

ควายเหลียวหน้ามาจึงดูหมาใน พลาญพูดว่า “ข้าเคยมากินน้ำที่นทุก เย็น ไม่เห็นจะต้องไปเคารพนับถือ ใคร” หมาในทำท่าขึงๆพูดว่า “เดี๋ยวฉันเปลี่ยนไปแล้ว เพราะ ข้าได้เป็นมหาราชองค์ใหม่ ดูที่ ตุ้มหูข้าสิ มองดูบัลลังก์ข้าบ้าง เห็น แล้วเจ้ายังจำผู้สูงศักดิ์คนไม่ได้หรือ ถ้าเจ้าไม่ทอกลอนทข้าแต่งตั้งให้

ได้ละก็ ข้าเป็นไม่มีวันยอมให้เจ้า ดมน้ำในแม่น้ำแม่สักหยด”

หมาในหอนพลาญทอกลอน ออกมาว่า “ตุ้มหูข้า บัลลังก์ทอ งโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น”

“ฟังไม่เห็นได้เรื่อง” ควายพูด “แต่เอาเถอะ ข้าไม่ได้อยากอยู่ที่นี่ เพื่อโต้เถียงกับเจ้าตลอดทั้งคืน ข้า หิวน้ำ จะให้ทอกลอนก็ทอ” แล้ว ควายก็ทอกลอนว่า “ตุ้มหูข้า บัลลังก์ทอโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น”

“วิเศษเลย เจ้าทอได้อย่าง วิเศษ” หมาในชมอย่างยินดีปรีดา “เอ้า เชิญไปกินน้ำได้ อ้าว นั่นเจ้า หมันนี่ อเร พาลู เจ้าจะผ่านไปโดยไม่ ทำความเคารพข้าเสียก่อนไม่ได้ละ”

“เจ้าโง่เขลา” หมันคำราม “เกิด อะไรขึ้นแก่เจ้าล่ะ จะเล่นตลกอะไร หรือถ้าเป็นตลก ก็ตลกบ้าง”

“ตลกหรือ หนอยแน่ะ ตลก” หมาในเห่าดังลั่นด้วยความขัดเคือง “เจ้าไม่เห็นตุ้มหูของข้าหรือหรือ มองดูบัลลังก์อันงดงามของข้าบ้างสิ ข้ามันนะ เป็นราชองค์ใหม่ของที่นี่นะ (อ่านก่อนหน้า ๕๕)

เสือ เล่นอยู่ข้างถนน แต่ได้ความรู้สึกอยู่เหมือนกันว่าทางเท้าซีเมนต์ที่ติดกับบ้านประตุนั้นเปรียบได้กับเกลี้ยงหน้าบ้าน เกือบๆ พังๆ ก็ยังนั่งได้มอหาไม้กระดานมาปูเข้า นั่งดูผู้คนผ่านไปมา อากาศร้อนจัดออกมานั่งรับลมชมดาวข้างถนนดีกว่าอยู่อุดอยู่ในบ้าน

รสนาของเรากินง่าย อยู่ง่าย ผิดที่ คนทั้งหลายในซอยลงความเห็นว่าเป็นบ้า

ถ้าผู้หญิงคนนั้นออกมาออกมานั่งขอทานข้างถนน ไม่มีใครว่าบ้า

พวกกินง่ายอยู่ง่าย กับ กินยากอยู่ยาก ไกลออกไปจากคนทั่วไปคือความผิดปกติ บ้างสองพวก

อะไรที่คนเรียกว่าพัฒนา เป็นของดีแน่ เป็นความเคลื่อนไหวไปในทางดี อาจจะหล่นลงไปสักก้าวเพื่อคงหลักให้พุ่งปราดออกไปอย่างรวดเร็วก็ได้ ไม่จำเป็นต้องใช้ปัจจุบันเป็นจุดยืนเพื่อตั้งต้นก้าวหน้าเสมอไป ไม่ใช่ว่าอดีตให้เสียเปล่า ควรเลือกเรียกมาเป็นแรงสนับสนุนเสริมกำลังให้รุดหน้า กินง่าย อยู่ง่ายของคนไทยดั้งเดิมไม่ใช่อุปสรรคแก่การพัฒนาเสมอไป ♥

นางจะกวาด (ต่อจากหน้า ๓๔)
เจ้าต้องให้เกียรติข้าโดยการทอกลอนของข้าเสียก่อน จึงค่อยไปกินน้ำ ว่าอย่างนั้นใจละ ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” หัมหัวเราะเย้ยหยัน “ข้าไม่เห็นตุ้มหุ้มคำไหน เห็นแต่เกือกเก่าๆ บัลลังก์อะไรข้าก็ไม่แลเห็น เห็นแต่กองกระดูกเอาโคลนยาไว้ ราชอะไรก็ไม่แลเห็น เห็นแต่หมาในโง่เง่าแล้วกับข้าเหอ

แต่เอาละ ข้าก็ไม่อยากอยู่ที่นั่นฟังถ้อยคำโง่ๆ บ้าๆ ของเจ้าได้ตลอดทั้งคืน ข้าจะทอกลอนของเจ้า ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ ”

หมาในรู้สึกตัวพองด้วยความหึงผยอง “เอ้า ไปกินน้ำได้ กินเสียให้เต็มอ้ม” หมาในพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมลงที่สุด “แต่เร็วๆ หน่อยนะ เพราะข้างมาแล้ว เขาคงจะไม่ชอบใจที่เจ้ามาลวน้ำให้ขุนสัวดีช้าง เอ้า หยุด แสดงการว่พระราชาองค์ใหม่เสียก่อน”

ข้างซุงวางพลางร้องแปร่แปร้นแสดงอาการดูหมิ่น แล้วพูดว่า “ถ้าข้ายกเจ้าออกจากกองขยะ แล้วกดเจ้าลงไปโน่นนั่น เป็นการแสดงความการว่ของข้า ข้าก็พร้อมที่จะทำ”

หมาในมองดูข้างอย่างระวังตัว แล้วขอร้องว่า “อย่าใจร้อนไป คอยฟังข้าอธิบายเสียหน่อยก่อน ข้าเป็นพระราชาองค์ใหม่นะ และทุกคนไม่ว่าใครที่มากินน้ำที่แม่น้ำนั้น จะต้องทอกลอนของข้าทั้งนั้น กลอนของข้ามีอยู่ว่า ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ ”

ร่างอันใหญ่โตของข้างสั่นไปด้วยความขัน พูดว่า “อะไรนะ ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น...ฮะ ฮะ เหลวไหลไม่ได้เรื่อง” พูดแล้วข้างก็เอาจวงจุ่มน้ำในแม่น้ำ หมาในก็ได้แต่ถอนใจแล้วต่อว่าว่า “เจ้าทอกลอนของข้าไม่ได้สักคำก็ไม่ได้ บางทีวงของเจ้าจะขวางอยู่ละมั้ง แต่ว่าจริงๆ กินเข้าละนะ ข้าเห็นเสือเดินมาแล้ว ข้าอยากพูดกับเขาสักคำ สัวดีเสือเจ้าก็เห็นแล้วมิใช่หรือว่า ข้าเป็น

พระราชาของที่นี่ เพราะฉะนั้นจึงร้องขอให้ทำอะไรเล็กน้อยๆ อย่างที่สัตว์อื่นทำ ทำง่ายๆ หรือก เจ้าเพียงแต่พูดว่า ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ ”

“เท่านั้นเองหรือ” เสือถามรู้สึกขบขัน “ข้ากลัวเจ้าจะกินข้าเสีย เอาละนะข้าจะทอกลอนของเจ้าด้วยความพอใจ ทั่วๆ ที่ข้าไม่ค่อยเก่งเรื่องโคลงกลอน ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ เป็นไง”

“ไม่เลวเลย เชิญ เชิญ ไปกินน้ำได้”

หมาในโง่หลงตัวเองจนไม่เห็นว่ายว่ายตัวเล่น กลับรู้สึกหึงผยองและกะการที่จะจัดการกับสัตว์ทุกตัวที่จะมากินน้ำที่แม่น้ำนั้น ทันใดนั้นได้มีจะกวาดตัวใหญ่ ก่อยุคลานมายังแม่น้ำ มองดูในแสงจันทร์ไม่ผิดกับจระเข้ ทำเอาหมาในเสียงสั่นเล็กน้อย ขณะที่จะโกนออกไปว่า

“มองดูข้าหน่อยซิ ข้าเป็นพระราชาองค์ใหม่ของท่านนะ ก่อนจะกินน้ำ เจ้าต้องทอกลอนของข้าเสียก่อนเพื่อให้เกียรติแก่ข้า ไม่ยากหรอก อย่างนี้ใจเล่า ‘ตุ้มหุ้มคำ บัลลังก์ทองโอ้อ่า มหาราชข้าเห็น’ ” จะกวาดจึงมองดูหมาใน รวากับขันชมเป็นที่สุด แล้วพูดว่า

“อะไรกันนี่ ข้างเป็นกลอนไพเราะเพราะพริ้งที่สุดเท่าที่ข้าได้ยินมา ท่านเป็นกวีเยี่ยมพอกับที่เป็นพระราชา แต่ว่าขอข้าแห่งเพราะอากาศร้อนจนข้าจะต้องกินน้ำเสียก่อน ก่อนที่ข้าจะทอกลอนของท่าน ท่านคงได้ยินแล้วละมั้งว่าเสียงข้าแหบเพียงไร แต่กินน้ำเสียหน่อยก็หาย”

“ก็ได้” หมานในยอมตกลงด้วย “ก็อย่าหนีไปไหน เจ้าเป็นสัตว์มี รสนิยม สัตว์อื่นๆ เขาต้องกลอน ของข้าพล่อยๆ อย่างที่เขาทำธุระ ประจำวันของเขา”

จะกวาดฟาดทางหน้อยหนึ่ง แล้วก็ลงไปกินน้ำในแม่น้ำ แล้วก็ คืบเสียนานที่สุดเท่าที่ทำได้ จน หมานในกลัวว่าท้องจะกวาดจะแตก เสียก่อนจะได้ท้องกลอน อดรันทน ไม่ได้หมาในเลยร้องตะโกนไปว่า “เฮ้ย ถ้าเจ้ากินอีกต่อไปท้องเจ้าจะ แตก แค่นั้นพอแล้ว เสียเจ้าหาย แหบแล้ว”

“ไม่หรอก” จะกวาดทำเสียง กรอๆ “คืบออกอีกหนึ่งถึงจะดี”

พูดแล้วก็จุ่มจุ่มลงไปกินน้ำ แล้วก็คืบเสียนานถึงแกกลอน จน หมานในกลัวว่าน้ำในแม่น้ำจะแห้ง ขยด ในที่สุดจะกวาดก็ยกหัวขึ้นจาก น้ำ แล้วก็กลานหนีไปโดยไม่ยอม ท่องกลอนสักคำ หมานในคำรามลั่น ร้องว่า “กลับมาก่อน เจ้าลืมอะไร ไว้ปะ”

“ลืมกลอนของท่านนั่นเอง แหะ แต่ไม่เป็นไรหรอก”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรือ” หมานใน โป้โห้เต็มที่ “เจ้าต้องกลับมาทนน เดี๋ยวนี้แหละ แล้วท้องกลอนของข้าไป ไม่เช่นนั้น ข้ารับรองว่าเจ้าเป็นไม่ ม้วนได้เห็นรูท่อยของเจ้าอีก”

“เสียงข้ายังแหบ อยู่เลย” จะกวาดแย้ง “เดี๋ยวจะทำให้กลอน ของท่านเสียหมด”

“ไม่เป็นไร ข้าจะบอกให้ เอา เริ่ม ‘ตุ้มตุ้มค่า บัลลังก์...’”

“เออละ เออละ ข้าจำได้แล้ว กระดุกกับขโคลน หมานในบับัน เกือกเก๋าๆ ก็เท่านั้นเอง”

พูดแล้วจะกวาดก็วิ่งต่อน้ำไป ก่อนที่หมาในจะรู้ตัวว่าจะกวาดอดีต แก่ตนอย่างไร แต่พอรู้ตัว หมานใน ก็ไม่ยอมเสียเวลา ได้กวาดจะกวาดไป ดิดๆ ไปทันกันตอนจะกวาดจะลงรู หมานในตะครุบจับจะกวาดได้ตรงทาง จะกวาดก็ร้องลั่นว่า “ระวังนะ นัน มันหางของข้านะ”

“รู้ละนะ” หมานในตอบทันควัน “ข้าจะลากเจ้าออกมาจากรู แล้วจะ กระทั่งเจ้าให้แหลกเหลวทีเดียว ใน ฐานที่พูดจาหยาบคายแก่ข้า”

“โอ๊ย ข้าจะไปลงรู” จะกวาด ร้องเอะอะพลางดึงหางของตน

“ข้าจะจับไว้อย่างนั้นละ แม้ กระทั่งพื้นหน้าของข้าจะหลุดร่วงไป ก็ตาม” หมานในขู่คำราม

“พื้นไม่มีท่านไม่เดือดร้อนหรือ” จะกวาดถามอย่างสุภาพ

“ถึงอย่างไรก็ไม่เท่ากับที่เจ้า ไม่มีหางหรอก”

“หางของข้าหรือ โอ๊ยเฮ้ย มัน ไม่สำคัญอะไรแก่ข้าหรอก เพราะ ถึงมันจะหลุดไปมันก็ออกมาอีกได้ ทงสวทงแข็งแรงยิ่งกว่าเกาตัง ๒ เท่า”

“ดละ เราจะได้เห็นกัน” พูด แล้วหมาในก็จับหางจะกวาดให้แรง เข้าอีก

“ข้าไม่ได้ยินเลยว่าท่านพูดว่า กระไร เพราะท่านอมหางของข้า เข้าไว้เต็มปาก นี่แน่ะปล่อยข้าเถอะ ข้าจะได้หันออกมาพูดอะไรเพราะๆ ให้ท่านฟัง”

หมาในก็ปล่อยปล่อย พอดีจะกวาด เป็นอิสระเช่นนั้นแล้ว ก็มุดลงไป ในรูอย่างปลอดภัย และหมาใน ยังได้ยินจะกวาดร้องเพลงว่า

“กระดุกกับขโคลน หมานใน บับัน เกือกเก๋าๆ ก็เท่านั้นเอง” ♥

ศิลปะภาพถ่าย (ต่อจากหน้า ๕๔)

พอดี ลมทะเลพัดเข้าฝั่งตลอดเวลา ทุกคนเป็นใจคลายร้อนเมื่อได้พักที่ ว่างหิน กลับสบายไปทั้งคืน

รับคืนกันตั้งแต่ย่ำรุ่ง ต่าง หมายตาหาทำเลกินไว้แล้วว่าจะต้อง รับประทานอาหารที่บริเวณนั้น พระอาทิตย์ คงจะขึ้นสวยที่บริเวณนั้น การเดิน ทางไปที่ปลายแหลมมีอยู่ ๒ ทาง ทางหนึ่งนั่งรถไปตามทางเล็กๆ ที่ตัด ไว้ในป่า กับลงทางชายหาดแล้ว เดินเลียบริมทะเลไปจนสุดแหลม เพราะยังเข้ามาอยู่เราจึงพากันเดิน สูดลมชายทะเลไปพลางๆ น้ำทะเล กำลังลง ชายหาดจึงมีบริเวณกว้าง พอให้เดินกันได้สบาย โชดหิน เรียงรายตลอดหาด เพราะโชดหิน สวยๆ ที่มารวมกันอยู่บริเวณนี้ ชาว บ้านจึงพากันเรียกว่า ว่างหิน เดิน ขึ้นใจกับสายลมเย็นเพียงพักเดียวก็ ไปถึงปลายแหลมก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

ตรงนั้นเป็นลานกว้าง ส่วน หนึ่งเป็นดงมะพร้าว ด้านหนึ่งเป็น ป่าเสม็ด ที่สุดปลายแหลมมีโชดหิน เรียงราย ต้นไม้ใหญ่น้อยใหญ่ขึ้นอยู่ หลายต้น ที่ใหญ่และงามคือต้น ทองหลวง มีศาลเจ้าอยู่ที่โคนต้นด้วย

คงจะเก่าแก่มากตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตาทวด กอขึ้นเพียงไม่นานเท่าใด ที่ ชายขอบฟ้าข้างหน้าโน้นเริ่มมีแสง เรืองๆ ขึ้นจากระดับท้องทะเลแล้ว ดวงอาทิตย์จะขึ้นตรงนั้น เป็นเวลา อันน่าระทึกใจสำหรับพวกเรา ต่าง คนต่างวิ่งเข้าหาทำเล หลายคนก็ เข้าไปไต่ต้นทองหลวง อาศัยกิ่งใบ เป็นฉากด้านหลัง ลางคนชอบเอา ก้อนหินและชายหาดเป็นภาพนำ สายตา อีกลุ่มหนึ่งไปเจอเด็กๆ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนช่างโว

(นิทานพม่า)

เรื่องคนช่างคุย ช่างโว ช่างโอ้อวด หรือที่จริงก็ออก ชอบโกหกนั้นมียุหลายถิ่น ด้วยกัน แม่พม่าเองยังมีนิทาน เรื่องพม่าเล่ากันโกหกดังที่เคย เล่าไปแล้ว ส่วนนิทานเรื่องนี้เป็น ของชาวพม่าเล่าแกนนองในพม่า ซึ่งที่อุทลาลาไว้ในนิทานชาวพม่า พม่า ชาวพม่าเล่ากันว่ามีคน ช่างโวอย่างหลายคนด้วยกัน โดยเฉพาะคนอายุมากๆ เวลาเล่าแล้ว ก็มีคนอื่นชอบฟังนัก ดังเรื่องนี่ที่ เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งอยู่ที่ หมู่บ้านเล็กๆ ห่างไกลออกไป ใครๆตั้งฉายาชายคนนั้นให้ว่ากำตุสะ ตอปป ซึ่งหมายความว่าพ่อเฒ่าช่างโว พ่อเฒ่าคนนั้นถึงจะยากจนแต่ก็เป็น คนมีความสุขในหมู่บ้านนั้น พ่อ เฒ่ามักพูดเสมอว่า “นี่ก็ปราษฎ์จะมีเกียรติทั่วไปทั้งนั้นนอกจากในหมู่บ้านของตัวเอง ข้าเห็นจะต้องย้าย ไปจากหมู่บ้านแห่งนี้สักวันหนึ่ง” ถึงจะพูดเช่นนั้นพ่อเฒ่าก็ไม่เคย คิดจะย้ายไปอย่างจริงจัง

วันหนึ่งมีพวกหนุ่มมาหา ที่บ้าน พูดว่า

“พ่อเฒ่าไปอยู่ที่ไหนนะ ไม่ เห็นอยู่บ้านตลอดวันวานนี้”

“เมื่อวานนั้นหรือ” พ่อเฒ่า ถาม “ข้าไปล่าสัตว์ ข้าไปเจอฝูง หมูป่าเขาเอาตอนที่ลูกธนู ของข้า เหลือเพียงดอกเดียว ข้าเลยต้องยิง แบบที่ว่ายิงหมูป่าได้ทั้งฝูงด้วยลูก ธนูเพียงดอกเดียว”

“พ่อเฒ่ายิงได้อย่างนั้นจริง ๆ หรือ”

“จริงซี ข้ากำลังจะติดไฟย่าง หมูป่าตรงนั้น แต่หินเหล็กไฟเกิด ไม่ยอมติดไฟทั้งๆที่ข้าอุตส่าห์หอบ เอากิ่งไม้ใบไม้มาสมุดงกอง ข้าเลย ถูกเขาลง อธิษฐานขอให้เทวดา อารักษ์ช่วยให้ไฟติด ทันใดนั้น กิ่งไม้ใบไม้ก็มีไฟติดขึ้นมา ได้เอง

“แล้วพ่อเฒ่าได้ย่างหมูไหม เล่า”

“อย่างซี พอย่างเสร็จก็เลยกิน หมด แล้วก็เข้าไปหาน้ำกิน ก็ได้ ไปพบน้ำพุพุ่งขึ้นมาได้ก่อน หิน

ก้อนใหญ่ ข้าเลยนั่งเล่นบนก้อนหิน นั้นพักหนึ่ง แด่นั่งๆไป เอ๊ อวดสงสัย ไม่ได้ว่าทำไมหินก้อนนั้นถึงค่อยๆ เคลื่อนที่ได้ ข้าเลยก้มลงดูตรง ข้างๆก้อนหิน พิธีนี้กว่าอะไร ข้า ไม่ยักรู้ว่าข้านั่งอยู่บนหลังเต่าตัว มหึมานั่นเอง”

“เอ๊ะ เต่าตัวโตๆ เท่าหินก้อน ใหญ่ๆอย่างนั้นมันด้วยหรือ พ่อเฒ่า”

“มีซี ข้ายังจำมันตายเลย เอา สันเท้ากระแทบ ไปบนหัวมันทีเดียว เท่านั้นก็ตาย ที่นพจะเอาเชือกมัด ต้องเอาเชือกมัดรอบตัวมัน พอคลำ ไปได้ท้องมัน มือข้าคลำไปเจอ ปลาซ่อนอยู่ใต้ตัวเต่าตั้ง ๒ ตัวแน่ะ ข้าเลยร้อยเชือกที่มัดเต่า โอ้โฮ กว่า จะถึงบ้านหนักแทบตาย”

“พ่อเฒ่าว่าข้าหมูป่าตายตั้งฝูง แล้วเขยวมหมูพ่อเฒ่าเอาไปทำอะไร เสียหมดเล่า”

“โยนทิ้งไปหมดแล้ว”

พอได้ยินพ่อเฒ่าพูดอย่างนี้ คนทั้งหมดก็ฮากัน แล้วก็ลากลับ ไป ทิ้งๆทิ้งๆหัวเราะกันครั้นแสร้ง (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

ไปหรอกคะ”

“เธอไม่มีทางจะเป็นประจักษ์
พยานที่เชื่อถือได้หรอกนะ แม่หนู”
สารวัตรพูดติดตลก

“ไม่ใช่หรอก เขาไม่ได้เอา
ไป” ลีลากรัดเสียง

พ่อของเธอรีบปราม “นี่ลูก
ถ้าลูกไม่ทำตัวดีๆ พ่อจะโกรธลูกมาก
จริงๆ”

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น สารวัตร
ส่งกับลูกน้อง “เอาตัวเขาไปโรงพัก
เถอะ ฉันคิดว่าฉันเห็นที่จะต้อง
นั่งถ่วงตากับเขาเสียแล้ว”

ตำรวจนายนั้นจับมือสิทธิพรหัน
เดินกันออกไป ลีลาวังตามพลา
งร้องถื่น “อย่าเอาเขาไป ให้เขาอยู่
ที่นี่ ให้เขาอยู่ที่นี่” เธอความอ
สิทธิพรจับไว้แน่น เขามองดูเธอ
อย่างเงยบังมัวราวกับเป็นตัวเบ๊อไบ้
ศิวสังกรเดินไปอ้อมลีลากลับเข้าบ้าน
หน้าของเรือนองนางตา

ทุกๆวันเมื่อกลับถึงบ้าน ศิว
สังกรจะถูกภรรยาถามว่า “มีข่าว
เรื่องสร้อยคอของลูกบ้างมั๊ย” และ
ลูกสาวก็จะถามว่า “น้าสิทธิพรอยู่ที่
ไหนคะ”

“เขายังขังมันไว้ในตะรางอย่าง
นั้น แต่มันก็อดต้านเต็มที่ ปากแข็ง
ไม่ยอมพูดถึงเรื่องสร้อยเลย”
ศิวสังกรบอก

“ชะ มันช่างใจแข็งเสียจริง”
ภรรยาของเขาพูดด้วยความรู้สึก
เสียดสีหลัง

“โอ๊ย โอ๊ยพวกที่เคยติดคุกมา
ครั้งสองครั้ง มันไม่กลัวอะไรหรอก
ไม่ว่าอะไรมาทำให้มันปรีปาก
สารภาพได้เลย”

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ขณะ
ล่องมือลงไปในหีบมะขามเปียกในไห
ซึ่งอยู่ในครัว แม่ของลีลา ก็หยิบ
สร้อยคอติดมอขนมาด้วย หล่อน
นำไปที่ก๊อกรู้ จัดการล้างเนื้อ
มะขามที่จับตามสร้อยออก เป็น
สร้อยคอเส้นเก๋นั้นเอง เมื่อนำมา
ให้ลีลาดู เด็กหญิงบอกว่า “เอามา
นี่ หนูอยากจะได้สร้อยคอ”

“มันเข้าไปอยู่ในไหมมะขามได้
ยังไง” แม่ถาม

“ไม่รู้เข้าไปยังไง” ลีลาตอบ

“ลูกเอาไปใส่ไว้มั๊ย” แม่
ถาม

“ค่ะ”

“เมื่อไหร่”

“นานแล้ว วันก่อนนู่น”

“ทำไมลูกไม่บอกก่อนหน้าน
ล่ะ”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน” ลีลา
ตอบ

เมื่อผู้เป็นพ่อกลับมาและได้รับ
คำบอกเล่า เขากำชับว่า “นับตั้งแต
นี้ไป จะต้องไม่ให้ลูกใส่สร้อยมือ
สร้อยคอเด็ดขาด ผมเคยบอกคุณ
แล้วไม่ใช่หรือว่าผมเห็นแกถือเล่น
มาหนสองหนแล้ว แกคงทำหล่นลง
ไปในไหมมะขามเปียกจนได้สักหนนั่น
แหละ แล้วแกก็จะเอาความรำคาญ
มาให้เปล่าๆ”

“แล้วเรื่องสิทธิพรล่ะจะว่าไง”
ผู้เป็นแม่ถาม

“พ่ungsผมจะไปบอกตำรวจเอง
แต่ถึงยังไงเราจะให้โฆษจร้อย่าง
มันมาอยู่ในบ้านไม่ได้หรอก” ♥
แปลจากเรื่อง *Leela's Friend*
ของ R.K. Narayan จากหนังสือรวม
เรื่องสั้นชุด Lawley Road

คนข้างไว (ต่อจากหน้า ๓๑)

ทั้งนี้ก็เพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่ชาว
นาคจะโยนเชืวมูบ่าทิ้ง ไม่ว่า
ใครได้เป็นเจ้าของแล้วจะต้องถือ
เป็นสมบัติที่สุด และจะภาคภูมิใจ
ที่สุดด้วย แล้วจะเอาไปประดับไว้
ที่หมวก ถือเป็นของขลังอย่างหนึ่ง
ผู้ใดที่ได้เชืวมูบ่ามาโดยที่ตนเอง
ไปล่ามาได้เอง ย่อมแสดงความ
เก่งกล้าสามารถเยี่ยงชายของผู้นั้น
พ่อเฒ่าไปตลาดตอนนั้นเลย ทำให้
คนทั้งจับโกหกได้

เรื่องต้นขนกับเถา มะระ
เรื่องนี้เป็นเรื่องของเผ่ามารูในพม่า
ซึ่งก็ได้เล่าถึงความโอ้อวดของเถา
มะระ เรื่องเล่าว่า

ครึ่งหนึ่งยังมีต้นขนต้นหนึ่ง
ซึ่งมีเถา มะระต้นอยู่ เถา มะระนั้น
โตวันโตคืนจนกระทั่งยอดของเถา
มะระชูขึ้นเหนือยอดต้นขน เถา
มะระล้มไปว่าเพราะมีต้นขนเป็น
ฐานอยู่หรือ ทนจึงได้เติบโตจน
ต้นสูงชันๆขนาดนั้น เถา มะระเห็น
สถานะของตนเช่นนั้นก็เลยชักจะ
หัวสูง และวันหนึ่งก็ได้พูดแก่ต้น
ขนว่า

“นี่แน่ะ ต้นขน ตอนเจ้า
อายุเท่าไร”

“๓๐ ปี เข้าไปแล้ว” ต้นขน
ตอบ

“อะไรกัน อายุตั้ง ๓๐ ปี แล้ว
ทำไมไม่เห็นโตสักเท่าไร ต้นยังไม่
สูงเท่าข้า ที่อายุเพิ่งได้แค่ ๓ เดือน
เท่านั้น มันเป็นอย่างไรไปล่ะ”

“หนอยแน่ะ เจ้าเด็กน้อย เจ้า
อาศัยข้าเป็นบันไดไต่ขึ้นไปสูงๆ
อย่างนั้นแล้วยังทำเอื่อยห้อยหัวสูง
อวดตัว แล้วก็มาเหยียบข้า” ➤

“ทำไมข้าจะรอดไม่ได้ ข้า
ขึ้นได้สูงเท่านี้ได้ด้วยตัวข้าเอง ข้า
ไม่เห็นจะได้รับการคำนึงอะไรจาก
เจ้าเลย”

ถ้อยคำอันไม่ได้สำนึกถึงบุญ
คุณของเอามะระทำให้ต้นขนุนต้อง
อบรมส่งสอนให้ยดขาวว่า

“เจ้าหนู ก่อนจะเปิดปากพูด
อะไรนะ ดูตัวเจ้าพวกเจ้าเสียก่อน
ว่าอายุของพวกเจ้านั้นยืนยาวแก่
ไหน จะถึง ๓ ปีไหม พ่อแม่เจ้า
ป่วยาตาทวดเจ้า ไม่มีใครมีชีวิต
ยืนยาวอยู่ได้ถึง ๓ ปี ต่างก็ตายใน
ระยะเวลาไม่กี่เดือน เพราะฉะนั้น
ระวังปากข้างคุดโวของเจ้าไว้บ้าง”

ได้ยินเช่นนั้น เอามะระก็เลย
นั่ง พลังนึกถึงความผิดของตัวที่
เหยียบฆ่าสัตว์ที่คนแค้น ♥

อำนาจ (ต่อจากหน้า ๖๖)

อีกครั้ง ก่อนยกบนขันจ่อที่สระ
แก ชายชราหน้าชดเชือด เหงื่อ
เม็ดใหญ่ๆ แดกพลกบนใบหน้า
โคลัมโบหรรษา ทวนบริเวณเงียบกริบ
จนวังเวง เขาเห็นขลุ่ยไขว่ๆ ชาย
ชราหลับตาประสาททุกส่วนตั้ง
เกรียว วงกลมของปากกระบอก
บนท้องขมบ่นขึ้นเช่นเสียงจ่นเสี้ยว
ปลาบเข้าไปถึงไซสันหลัง

“ลูกบนจะเป็นผู้ตัดสินเรื่องนี้”

เขาพูดเสียงลอดไรรพเนาะๆ ชายชรา
บิดบนออกจากศีรษะด้วยอาการกลัว
ดุซัด แกทรุดตัวลงกับพื้นอย่าง
หมดแรง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง
โคลัมโบที่ยังคงถือนบนอยู่ในมือ
กายตาของชายชราแสดงความพ่าย
แพ้อย่างราบคาบ

พันโทโคลัมโบเดินกลับมาที่

ดร.เฟอร์ดินาน เขาส่งบนคืนให้
และพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“อะเมซอนของอาจารย์เปลี่ยน
ทางเดินแล้ว”

ดร.เฟอร์ดินานสบตาเขาและ
พยักหน้าช้าๆ

ห้องประชุมของสภาการค้าใน
คืนวันนั้นกึกก้องเป็นพิเศษ แม้ว่าจะ
เป็นการประชุมกันตามปกติประจำ
เดือนก็ตาม บุคคลหลายคนที่มีชื่อ
พ่อค้า หรือเป็นสมาชิกของสภา
ก็ได้รับเชิญให้เข้าร่วมด้วย แต่
ทุกคนจะต้องถูกตรวจสอบหนังสือ
เชิญ และตรวจค้นร่างกายและ
กระเป๋าถือโดยละเอียดจากเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัย การประชุม
ครั้งนี้ไม่อนุญาตให้ผู้สื่อข่าว หรือ
แม้แต่เพียงนำเครื่องบันทึกเสียง
หรือกล้องถ่ายรูป เข้าไปอย่าง
เด็ดขาด

บรรยากาศภายในห้องประชุม
เป็นไปอย่างเข้มงวด หน้าต่าง
ทุกบานปิดสนิทและมีผ้าม่านทึบ
ปิดกั้นอยู่อีกชั้นหนึ่ง ประตูทางเข้า
ถูกใส่กุญแจที่ที่ผู้เข้าประชุมคน
สุดท้ายเดินเข้ามา และมีประกาศ
ห้ามทุกคนออกจากห้องประชุมจน
กว่าการประชุมจะสิ้นสุดลง หลาย
คนมองหน้ากันอย่างงงๆ แต่ไม่มี
ใครพูดอะไรออกมา จนกระทั่ง
ประธานสภาการค้าพาร์วอันหมอม
บางขนไปบนเวที

“ท่านสภาพบุรุษ” เขาเอ่ยขึ้น
ด้วยน้ำเสียงแหบเครือ “การ
ประชุมในคืนวันนี้นับเป็นวาระที่
แตกต่างไปจากปกติ เราจะไม่เพียง
แต่มาพูดคุยกันและร่วมรับประธาน

อาหารเหมือนเช่นที่แล้งๆ มา แต่
วันนี้เราจะสรุปผลการค้าในช่วงที่
ผ่านมาในปกครองของรัฐบาลพันโท
โคลัมโบ และพร้อมกับการกำหนด
เป้าหมายในอนาคต รวมทั้ง
มาตรการต่างๆที่จะทำให้เราบรรลุ
เป้าหมายนั้น”

ผู้ที่อยู่ในห้องประชุมทุกคน
เงิบกริบ สายตาทุกคู่จ้องอยู่ที่
ประธานสภาการค้าเป็นจุดเดียว

“ผมกล้ากล่าวได้ว่า ผมมีความ
ผิดหวังในตัวผู้พันโคลัมโบ” เขา
เริ่มประโยคต่อมาที่เรียกร้องความ
สนใจขึ้น “ผมเคยคิดว่าเขาจะ
มีแนวนโยบายที่เปิดกว้างขึ้นใน
ทางการค้า แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้สึก
ว่าผู้พันโคลัมโบกำลังจะนำประเทศ
เรากลับไปสู่ระบอบสังคมนิยมเช่น
เดียวกับประธานาธิบดีโฮเช เมื่อ

ค.ศ. ๑๘๖๕-๑๘๖๗ เขาเข้าควบคุม
ราคาคืนทุนจากโรงงาน ก่อนที่
สินค้าจะผ่านไปถึงตัวแทนจำหน่าย
และควบคุมราคาของตัวแทน
จำหน่ายก่อนจะปล่อยไปถึงร้านค้า
และผู้บริโภค จะเห็นได้ว่าการ
ควบคุมราคาทุกขั้นตอนเช่นนี้ ผล
กำไรของทุกช่วงตอนลดหายไป
มากมาย เราไม่มีเงินมาหมุนเวียน
ขยายโรงงานหรือกิจการ สภาพ
ของพ่อค้าที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ดูช่าง
ไม่ต่างอะไรกับเป็นวัวเทียมลูกบด
ไม่ซังเดินเป็นวงกลมอยู่ทั้งวัน
ทั้งคืน”

อุณหภูมิในห้องประชุมดูเหมือน
จะสูงขึ้นอีกหลายองศา ต่างคนต่าง
ซบซิบกันอย่างเห็นด้วยกับคำพูด
ของเขา

“โคลัมโบไม่รอคอยกาลเวลา

J 3 6 มธว 10 5 ม.ค. 2526

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แรงริษยา

(นิทานแอฟริกา)

ความริษยาประการต่างๆ เป็นลักษณะเด่นสำคัญอย่างหนึ่งของนิทาน นิทานของชาวแอฟริกาเล่ามาก็มีเล่าถึงความริษยาของหญิงสาวด้วยกัน ดังที่ซูซาน เฟลด์มานน์ได้รวมเอาไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกา เรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงสาวในหมู่บ้านหนึ่งจำนวน ๔๐ คนด้วยกันได้ชวนกันไปหาฟันในป่า คนทั้งหมดเดินเรียงเดี่ยวไปตามถนน และได้พบอิลิม ผู้มีขาเดียวต้องใช้ไม้ยันเวลาเดิน ส่วนขาอีกข้างหนึ่งนั้นงอออกมาทางต้นคอ แต่ก็มีมือสองมือเป็นปกติธรรมดา รูปร่างของอิลิม เหมือนเหล็ก ไม่มีใครจะทำได้ หญิงสาวคนแรกที่พบอิลิมได้บอกอิลิมว่า “อย่ากินข้านะ กินคนข้างหลังข้านะ” อิลิมก็ได้กินใครทั้งตัว แต่เขานัวไปเพียงคนละนิ้วเดียว

ก่อนจะเดินทางกลับบ้าน หญิงสาวเหล่านั้นต่างไปแต่งฟัน

ของตน พอกลับมาก็ได้พบผู้ชายคนหนึ่งตามถนน ต่างก็ถามชายนั้นว่าฟันใครสวยที่สุด ชายนั้นมองดูทุกคนแล้วพูดว่า “ของวาซีซีกับของมัวเรเวญี่นะสวยที่สุด” และปรากฏว่าสองสาวนี้เป็นพี่น้องแม่เดียวกัน ครั้นมาพบชายอีกคนหนึ่งก็ถามเช่นเดียวกัน และก็ได้อาตอบอย่างเดียวกัน พบคนที่สามที่สี่ก็ตอบอย่างเดียวกัน ครั้นมาถึงบ้านต่างก็ไปถามพ่อแม่ พ่อแม่ก็พูดอย่างเดียวกันซึ่งทำให้หญิงสาวอื่นๆ เสว่าโสกเสียใจเป็นอันมาก

ถึงวันที่สามสาวๆ เหล่านั้นไปป่าหาฟันอีก และได้ไปขุดหลุมใหญ่ไว้ใกล้ๆ กับต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ หญิงสาวแต่ละคนต่างผลัดกันเข้าไปแล้วก็กลับออกมา เหลือสองสาวเข้าไปสุดท้ายและมัวเรเวญี่กลับออกมาโดยปลอดภัย เมื่อถึงคราววาซีซีก้าวเข้าไป แต่พอจะออกมาก็ถูกหญิงสาวเหล่านั้นเอาหินสุมลงไปบนตัว แล้วเอาดินถมลงไปเป็นการฝังวาซีซีกิน

ต่อมาน้องชายของวาซีซีก้าวไปเลียงใกล้ๆ ต้นไม้ วาซีซีกินเสียงแผ่วเบาไปมาจึงได้ร้องออกมาว่า “อย่าเอาวามาเลียงแถวนี้มันจะเหยียบเข้าตาย”

เด็กนั้นรีบกลับบ้านไปบอกพ่อแม่ว่า “มีใครไม่รู้ร้องออกมาจากที่ใกล้ๆ ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์” ตอนนั้นหญิงสาวอื่นๆ ได้กลับไปและได้ทำยาต้ม เพื่อว่าไม่ว่าใครถ้าไปบอกทางบ้านเรื่องที่เกิดขึ้นจะต้องตาย

วันรุ่งขึ้นน้องชายวาซีซีก้าวไปเลียงแถวนั้นอีก และวาซีซีก็นั่งเรียกอีก เด็กนั้นรู้ได้ทันทีว่า เสียงนั้นเป็นเสียงพี่สาวของตน จึงรีบกลับไปบอกพ่อแม่ว่า “เสียงที่ถูกได้ยินเป็นเสียงพี่วาซีซีกินแน่ๆ เลย” พ่อแม่พร้อมด้วยญาติพี่น้องก็ได้ไปช่วยกันขุดวาซีซีกออกมาจากหลุม วาซีซีกินลงไปมาก เสื้อผ้าก็ขาดวัน เมื่อนำกลับมาบ้าน วาซีซีกินพักอยู่ตั้งหลายวัน

(อ่านต่อหน้า ๖๖)

แรงริษยา (ต่อจากหน้า ๓๑)

ต่อจากนั้นวาชชีกีได้นำน้ำเต้ามา ๓ ใบ ใบหนึ่งใส่นมสัตว์ป่า อีกใบหนึ่งใส่นมวัว และใบที่ ๓ ใส่นมแพะ พ่อของวาชชีกีเรียกหญิงสาวอื่นๆ ให้มาที่บ้านให้หมด วาชชีกีเอาหางสัตว์ป่าจุ่มลงไป ในน้ำเต้าที่ใส่นมสัตว์ป่า แล้วประพรมไปที่หญิงสาวเหล่านั้น หญิงสาวทุกคนเหล่านั้นหลับหมด วาชชีกีจึงให้เรียกพ่อของหญิงสาวทั้งหมดมา แล้วบอกว่า

“ลูกสาวของท่านฝังข้าในหลุม จะให้ข้าตายทั้งเป็น ทั้งนี้เพราะพันข้าสวกว่าพวกเขาเท่านั้นเอง ถ้าไม่ให้อะไรทำข้าจะขี้ขลาดก็ คนเหล่านั้นจะต้องตายและจะไม่มีวันฟื้นขึ้นมาอีกเลย”

พ่อของหญิงสาวเหล่านั้นต้องเอาแพะมาทำขวัญวาชชีกีคนละตัว เมื่อได้เช่นนั้นแล้ว วาชชีกีก็เอาหางวัวจุ่มไปในน้ำเต้าที่ใส่นมวัวแล้วประพรมไปที่หญิงสาวที่นอนหลับ หญิงสาวเหล่านั้นก็ตื่นขึ้นมาได้ในสภาพคนปรกติ

เรื่อง เมียน้อยเมียหลวง
ความริษยาห่างหวงระหว่างเมียน้อยเมียหลวงเป็นเรื่องร้ายแรงถึงขั้นถึงตาย ดังเรื่องนักรบปากทองโกเล่ถึงชายคนหนึ่งมีเมียสองคน เมียแต่ละคนมีลูกชายคนหนึ่ง วันหนึ่งสามีจะต้องจากบ้านไปนานถึง ๖ เดือนเพื่อการค้า ก่อนไปได้ส่งเมียทั้งสองให้ดูแลลูกให้ดี อย่าให้มีอันตราย เมียทั้งสองต่างก็รับปากรับคำอย่างแข็งขัน

ครั้นใกล้เวลาที่สามีจะกลับบ้าน เมียทั้งสองก็ชวนกันว่า

“ไปตกลูกกันเถอะ พ่อเด็กเขากลับมาจะได้มีอาหารดีๆ กิน”

แต่ด้วยเหตุที่ไม่อาจจะทิ้งเด็กทั้งสองไว้แต่ลำพัง คนหนึ่งไปตกลูก อีกคนหนึ่งจึงต้องอยู่บ้านกับเด็กๆ เมียหลวงเป็นคนไปก่อนแล้วก็ต้องค้างอยู่แถบนั้นราว ๒-๓ วันเพื่อรอควันทปลาที่จับได้ พอกลับมาเมียน้อยก็ไปตกลูก เมียหลวงอยู่เฝ้าบ้านดูแลเด็กๆ

ลูกของเมียน้อยเป็นเด็กปัญญาดีฉลาดเฉลียวกว่าลูกเมียหลวง เหตุนี้จึงทำให้เมียหลวงอิจฉาและเกลียดแค้นชิงชังไม่ได้ ดังนั้นเมื่อแม่ของเด็กกำลังไปตกลูก เมียหลวงก็คิดจะฆ่าเสีย และได้รอจนกระทั่งค่ำ เด็กสองคนเข้านอนและนอนหลับสนิท เมียหลวงได้ตรงไปยังที่ที่เด็กทั้งสองเขนอน และได้จัดการประหารเด็กน้อยที่สำคัญว่าเป็นลูกเมียน้อย เด็กอีกคนหนึ่งตกใจตื่น เมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเช่นนั้นก็ตระหนกตกใจวิ่งหนีออกจากบ้านไปอาศัยคนข้างบ้านอยู่

ถึงเวลาเช้าเมียหลวงก็ไปตกลูกเด็กที่ตนประหาร จะได้จัดการเอาไปทิ้งเสียให้พ้นๆ ก่อนที่แม่ของเด็กนั้นจะกลับมา แต่เมื่อเพ่งพินิจดูหน้าศพเด็กนั้นแล้ว หญิงนั้นตกใจแทบสิ้นสติ เพราะปรากฏว่าเด็กนั้นคือลูกของตนเอง หาใช่ลูกเมียน้อยไม่ หญิงนั้นร้องไห้โฮๆ ลอยร่างลูกเอาผ้าห่อแล้วก็วิ่งหนีเข้าไปในป่าและหายไปเลย

ครั้นเมื่อสามีกลับมาไม่พบเมียหลวงก็ได้ถามเมียน้อย เมียน้อย

ก็บอกได้เท่าที่ลูกของตนเล่าให้ฟังว่า เมียหลวงได้ฆ่าลูกของตน สามีฟังแล้วก็ไม่เชื่อ จึงได้ขอให้เพื่อนฝูงและพรรคพวกที่มาด้วยช่วยกันค้นหาเมียหลวง คนเหล่านั้นก็ช่วยกันบุกป่าหาอยู่ตลอดทั้งวัน แต่ก็หาไม่พบ

จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น พรรคพวกคนหนึ่งของสามีหญิงนั้นก็ได้พบหญิงคนหนึ่งกำลังเล็งลูกอะไรสักอย่างหนึ่ง จึงได้ชวนตัวฟังหญิงนั้นร้องเพลงกล่อมลูก หญิงนั้นปลุกปล้ำลูกพลางพูดว่า

“ลูกจะนอนหลับตลอดไปอย่างนั้นหรือ ทำไมไม่พูดบ้างละลูก ดุชิ ดุชิ นี่นะแม่ของลูกนะ แม่กำลังพุ่มพักเล็งลูกอยู่นะ”

“แน่แล้ว หญิงนั้นคงต้องเป็นเมียของเพื่อนเราแน่นอน จะต้องกลับไปบอกเพื่อนเราว่าได้พบแล้ว”

เมื่อสามีรู้เรื่องเช่นนั้นก็รีบชวนพรรคพวกไปและพ่อเข้าไปใกล้ก็แอบเสียดูไม่ให้เห็น และได้เห็นหญิงนั้นปลุกปล้ำลูกบ้าง กล่อมลูกไปบ้างแล้วแล้วอยู่เรื่อยไป ♥

อันเนื่องด้วยชื้อ

(ต่อจากหน้า ๒๓)

ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุนี้ อาจเป็นเพราะประสูติในเดือน การติเกะ (=เดือนสิบสอง ราวเดือนตุลาคม และ พฤศจิกายน) อันเป็นเดือนที่เหมาะสมแก่การทำสงคราม แต่การติเกะก็มีได้ชนะสงครามเสมอไป ที่พ่ายแพ้ผู้อื่นก็มี ดังที่เคยแพ้พระเจ้าชัยวรมัน จนกระทั่งพระเจ้าชัยวรมันมีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า สุกนุทชิต - ผู้พิชิตสุกนุท แต่ถึงกระนั้นก็ยัง

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เงินน้อย

(นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ชาวเมืองก๊วยหลิน (เมืองหลวงของกวานตง) เล่าเกี่ยวกับหินก้อนใหญ่ที่เชิงเขาเยว่ย้า ว่าเหตุใดจึงเรียก “มังกรซ่อนตัว” และที่สลักไว้ที่ก้อนหินมีอักษร ๔ ตัว หมายความว่า “มังกรบินไปแล้ว” นั่นเป็นเพราะเหตุใด จูซ่าน นี กับเจียนเหวินเป็นผู้นำมาเรียบเรียงเล่าไว้เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ที่หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งใกล้กับภูเขาเยว่ย้า ยังมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อเงิน เรียกกันว่า เงินน้อย เพราะยังเป็นเด็กอยู่ ครอบครัวของเงินน้อยยากจน เงินน้อยจึงต้องช่วยครอบครัวด้วยการรับจ้างชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นเล็กน้อย เงินน้อยจะนำส่งไปเลี้ยงที่ใกล้ๆ ลำธารที่ไหลผ่านหินก้อนใหญ่ตรงเชิงเขาเยว่ย้า ที่ในหินก้อนนั้นมีถ้ำ และเงินน้อยมักจะแลเห็นผู้ชายหนุ่มสองคนนั่งเล่นหมากรุกกันอยู่ตรงปากถ้ำนั้น เงินน้อยค่อยๆ ทำ

ความรู้จักมักคุ้นกับคนทั้งสองนั้น บางทีก็เลยไปเล่นหมากรุกด้วย แต่แล้วเงินน้อยก็อดทนสงสัยไม่ได้ว่า ชายทั้งสองไม่เห็นทำอะไรตลอดทั้งวันๆ นอกจากกินจานอร่อยแล้วก็เล่นหมากรุก เงินน้อยรู้แต่เพียงว่าคนทั้งสองเป็นพี่น้องกัน มีแซ่ว่า หลง

หลง ในภาษาจีนกลาง หมายถึง มังกร แต่เงินน้อยเป็นเด็ก หารู้ไม่ว่า คนแซ่หลงทั้งสองนั้น แท้จริงเป็นมังกรจำแลงร่างเป็นคน จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง นางฟ้าหลิวซ่านเจียเหาะผ่านเมืองก๊วยหลิน พลาดร้องเพลงมีความว่า “มีถ้ำอยู่ในภูเขาเยว่ย้า ในถ้ำมีมังกรขี้เกียจซ่อนอยู่สองตัว วันๆ ไม่ทำอะไรได้แต่กินจานอร่อยๆ ทำไมจึงไม่บินออกไปนอกถ้ำ ไปทำฝนอย่างที่มังกรควรจะทำ” จริงที่เดียวที่ฝนไม่ได้ตกมาหลายอาทิตย์แล้ว ตะวันแผ่แผ่ดินจนแห้งผาก บรรดาชาวบ้านต่างพากันเป็นห่วงพืชผลที่ปลูกไว้

เมื่อชายหนุ่มทั้งสองได้ยินเสียงเพลงของนางฟ้า ถึงกับนั่งงันไป แล้วก็เดินไปเดินมาในถ้ำด้วยท่าทางเศร้าสร้อย วันรุ่งขึ้นเมื่อเงินน้อยพาเปิดไปเลี้ยง มาแลเห็นสหายของตนมีหน้าตาทำทางเศร้าหมอง ทั้งยังใจลอย เล่นหมากรุกผิดๆ ถูกๆ เหมือนดังว่าไม่ได้คิดถึงเรื่องหมากรุกที่อยู่ข้างหน้านั้นเลย เงินน้อยแลเห็นแล้วก็เดาได้ว่า คนทั้งสองต้องมีเรื่องเดือดร้อนซ่อนเร้นอยู่ในใจ ดังนั้นเงินน้อยจึงพูดขึ้นว่า

“พี่ทั้งสอง วันหนึ่งเป็นอะไรไป ทำไมจึงดูเศร้ากันล่ะ”

นั่นแหละคนที่สองจึงเปิดเผยให้เงินน้อยรู้เรื่องทุกข์ร้อนของตน และได้บอกว่าตนหาใช้มนุษย์ไม่ได้แต่เป็นมังกร ตนเองก็อยากจะบินไปในท้องฟ้าเพื่อทำฝนให้พวกชาวนา แต่พยายามจะออกจากถ้ำเท่าไรก็ไม่สำเร็จสักที ในที่สุดจึงต้องจำแลงร่างเป็นมนุษย์ แต่ก็ออกไปไหนในร่างมนุษย์ไม่ได้ ไม่รู้จะทำอะไร (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

สื่อสารก้าวเข้ามาชิดเท้าแสดงความเคารพแม่ทัพ ก่อนจะแสดงความเคารพเสนาริการและส่งกระดาดที่ถืออยู่ให้

“เรื่องอะไร” ปาสกาลร้องถาม “ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์เอามาให้ฉันเลย”

“ครับผม” นายสิริรับกระดาดที่เสนาริการส่งคืนให้และก้าวเข้ามามอบให้ผู้ถือกล่าวส่ง

“บัดชน” ปาสกาลทบทวนกับลงบนโต๊ะโดยแรงทันทีที่อ่านข้อความในโทรเลขจบลง เขายืนกระดาดให้เสนาริการที่รับสาวเท้าเข้ามาใกล้ “ข่าวที่เกี่ยวกับนิวาเลนเซียทุกอย่างถูกห้ามทำการเผยแพร่”

เขาพูดลงบนชั้น กล้ามเนื้อที่ตาเต้นระริกและกรามขบกันเป็นต้นนูน “เดี๋ยวนี้เรากลายเป็นพวกนอกกฎหมายไปแล้ว งานที่เราทำกันมาอย่างเอาชีวิตเข้าแลก นั้นมันเป็นเรื่องชั่วช้าเลวทรามหรือไม่”

นาวาอากาศเอกปาสกาลเดินกลับไปกลับมาด้วยแรงโทสะที่หลั่งพล่าน

“เสธ.” แม่ทัพใหญ่ร้องเรียก “ถ้าจะยกกองทัพจากนิวาเลนเซียเข้าไปซานตา มาร์ใช้เวลาเท่าไร”

เสนาริการเบิกตาโพลงด้วยจาวมตกใจ

“ผู้การครับ” เขาพูดด้วยเสียงสั่นสะท้าน “ในเวลานี้ท่านประธานาธิบดียังได้รับความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก ทั้งจากทหารและประชาชน การจะลงมือทำอะไรในเวลานี้เป็นเรื่องที่เสี่ยงอย่างยิ่ง”

“ฉันรู้” เพื่อนนามิตรของประธานาธิบดีสวนคำ “แต่ขณะนี้

ฉันมีกำลังทหารอยู่ในกำมือจำนวนมากพอที่จะทำอะไรได้ หากรอต่อไปเราอาจไม่มีโอกาสอีกเลย”

เสนาริการนั่งนิ่ง

“ฉันเชื่อว่าเราพอจะหากำลังเพิ่มเติมบางส่วนได้จากฐานบินรอบนอกของซานตา มาร์” นาวาอากาศเอกปาสกาลพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “ปัญหาของเราคือ ทำอย่างไรที่จะลำเลียงกำลังทหารและอาวุธเข้าไปถึงที่นั่นได้ โดยไม่ให้โคลัมโบรู้ตัว และใช้เวลาน้อยที่สุด”

ผู้ใต้บังคับบัญชาสี่หน้าขยับปากใจ เพราะรู้ว่าตนกำลังจะต้องวางแผนต่อสู้กับใคร (อ่านต่อฉบับหน้า)

เงินน้อย (ต่อจากหน้า ๓๑)

ก็เลยต้องเล่นหมากรุกกันพอให้เพลินๆ

ได้ขึ้นเช่นนั้น ตอนแรกเงินน้อยแทบจะไม่เชื่อหูตนเอง ถึงกับถามว่า

“พี่ยาล้อข้าเล่นนะ ปากกว้างออกอย่างนี้ ทำไมจึงจะบินออกไปไม่ได้”

“เราอยู่ใกล้หมู่บ้านเกินไป”

มังกรสรวด์ตอบ “ถ้าเราบินออกไปจากถ้ำ เราจะไปทำให้เกิดพายุใหญ่ แล้วก็ฝนกระหน่ำอย่างแรง เราทำเช่นนั้นไม่ได้เห็นหมู่บ้านแห่งนี้”

“เออ” เงินน้อยอุทานแล้วก็นั่งอื่น จริงอีกนะแหละ ตนจำได้ว่าครั้งหนึ่งมีพ่อเฒ่าคนหนึ่งบอกว่าเมื่อไรก็ตามถ้ำมังกรบินขึ้นฟ้า จะต้องมีพายุใหญ่และฝนกระหน่ำอย่างแรง ภูเขาที่จะราว แม่น้ำก็จะเดือดพล่าน ทำความเสียหายให้แก่ผู้คนยิ่งนัก

เด็กน้อยนั่งคิด ตาก็จับจ้องที่ฟองคลื่นน้อยๆในลำธาร ทันใดนั้นความคิดอย่างหนึ่งก็แวบเข้ามา เงินน้อยร้องออกมาว่า “แต่มังกรว่ายน้ำได้ด้วยน้ำ ทำไมไฟไม่ว่ายน้ำออกไปที่แม่น้ำหล่เล้า แล้วก็บินไปไกลออกไปในภูเขา พายุจะได้ไม่ทำอันตรายแก่ใคร แล้วเราก็จะได้ฝนพรำๆทั่วหมู่บ้าน แต่มังกรเหลืองพูดว่า “ลำธารนี้มันตันเกินไป มังกรว่ายน้ำไม่ได้” นั่งไปนานมังกรเหลืองก็กล่าวอีกว่า “ที่จริงหนทางที่จะทำได้ก็มีอยู่ทางหนึ่งแต่เจ้าก็ยังเด็กไป”

“ไม่เด็กแล้วนะพี่” เงินน้อยค้านเสียงลั่น “บอกมาเถอะจะให้ทำอะไร ข้าจะทำทุกอย่างที่จะช่วยพี่ ไม่เชื่อข้าหรือ” มังกรเหลืองได้ขยับแล้วตื่นตัวขึ้นยิ่งนัก จึงพูดว่า

“เอาละจะบอกให้ ไกลโพ้นไปถึงยอดภูเขาเราซาน จะมีต้นไผ่พิเศษสองต้น ขึ้นอยู่ตรงรอยหินแตก ถ้าตัดไผ่สองต้นนั้นลงมาได้และทะลวงข้อออกให้หมด แล้วเอาลงมาลอยในน้ำไหล แม่น้ำธารที่เล็กที่สุดก็อาจจะกลายเป็นแม่น้ำใหญ่มหึมาไปได้”

ยังไม่ทันที่มังกรเหลืองจะพูดจบ เงินน้อยก็โดดลงน้ำ แล้วออกเดินไปทันที มังกรทั้งสองร้องเรียกกันว่า “ไม่ต้องไป เงิน ภูเขาเราซานนะสูงนะ สัตว์ร้ายที่นั่นก็มี กลับมาเถอะ” แต่เงินน้อยกลับตะโกนกลับไปว่า “ข้าไม่กลัวหรอก ดูปะดู่ให้ข้าก็แล้วกัน” แล้วก็เดินต่อไป

เงินน้อยเดินไปตลอดทั้งวัน จนกระทั่งในที่สุดก็มาถึงเชิงเขาเราซาน เงินน้อยตั้งใจจะนอน

หักเอาแรงเสียก่อน แต่ยังไม่ทันจะ
นั่งลงก็ได้มีงูใหญ่ตัวหนึ่ง พุ่งปรี๊ด
ออกมาจากกอหญ้า อ้าปากกว้าง
แลเห็นลิ้นสีแดงแลบแผ่ลิ้น ๆ อย่าง
ก็โอดเงินน้อยใจเต็นแรง แต่แล้ว
หิวโหย ลูกขึ้นพลางพูดว่า

“พ่อใหญ่ ข้ามานี่จะมาเอา
ไม้ไผ่พิเศษเพื่อให้มังกรได้ทำฝน
ช่วยคนหรือกระนะ ขอให้ข้าม่านไป
เถอะ”

ได้ยินเช่นนั้นงูก็ได้แต่ทำเสียง
พือๆ แล้วก็เลื้อยหายเข้าไปในพุ่มไม้
เช้าวันรุ่งขึ้นเงินน้อยได้ไต่ไปตาม
ลาดเขา โดยไม่สนใจว่าหนามจะ
ตำทำ และกิ่งไม้จะทิ่มแทงมือไม้
หน้าตา เดินทางอีกตลอดทั้งวัน
เงินก็ยังไม่ได้ เพียงครึ่งทางเท่านั้น
เท้าทั้งสองของเงินพองและปวดไป
หมด จนถึงต้องนั่งพัก แต่ยังไม่
ทันจะได้หย่อนก้นลง ก็ได้มีเสือตัว
ใหญ่โผล่ออกมาจากป่าสน แยกเขี้ยว
เข้าใส่เงิน เงินพยายามทำใจดี
สู้สู้ ได้พูดแก้เผดว่า

“พ่อเสือใหญ่ ข้ามานี่จะ
มาเอาไม้ไผ่พิเศษ เพื่อให้มังกรทำ
ฝนช่วยคนหรือกระ ขอให้ข้าม่านไป
เถอะ”

ได้ยินเช่นนั้น เสือก็เหดหัวลง
แล้วก็ถอยเข้าป่าไป ได้พักพอ
สมควรแล้ว เงินน้อยก็ไปเก็บลูกไม้
ข้ามานี่ แล้วก็ไต่เขาต่อไป พอ
ตะวันขึ้นตอนเช้าวันที่สาม เงินน้อย
ก็มาถึงยอดเขา และทยอยเอาตนเอง
ไต่ต้นไผ่พิเศษขึ้นอยู่คู่กันสองต้น
ตรงรอยหินแตก เงินน้อยเห็นเช่น
นั้น แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อย ก็อด
ถือดีใจไม่ได้ ไปนอนทอดกายอยู่
ใต้ต้นพลางหัวเราะออกมาด้วยความ

ชื่นชมยินดี แล้วก็เอามันออกมาพัน
ต้นไผ่กัน แต่ที่พันไม่ขาดลงง่าย ๆ

เพราะแข็งเหลือเกิน ได้มีนกอินทรี
ตัวหนึ่งกางเล็บตกลงมาจากฟ้า
เงินน้อยร้องบอกอย่างห้าวหาญว่า

“นกอินทรี ข้ามานี่จะ
มาตัดต้นไผ่พิเศษเอาไป มังกรจะ
ได้ทำฝนช่วยคน เพราะฉะนั้นบิน
ไปเสียเถอะ”

นกอินทรีได้บินถ้อยคำของ
เงินน้อย ก็เลยบินหายไปในห้องฟ้า
เงินน้อยพยายามพันไม้ไผ่ขึ้นอยู่
นาน เหนื่อยก็หยุดพัก หายเหนื่อย
ก็ทำใหม่ จนกระทั่งพันขาดจากต้น
ในที่สุด ต่อจากนั้นก็พยายามเอา
ข้อออก แต่ทำตั้งนานก็เพิ่งจะได้
ฟุดเดียว เงินน้อยถึงกับถอนหายใจ
ซักจะเป็นห่วงว่า ตนอาจทำไม่เสร็จ
ทะลวงไม้ไผ่ไม่ทะลุทุกข้อ แต่แล้ว
ปรากฏว่าที่ต้นไม้ไผ่ๆ นั้น มีนก
หัวขวานสองตัวเฝ้าอยู่ เมื่อเห็น
เด็กน้อยกำลังจะสั่นหัว นกทั้งสอง
ก็โผล่ลงมาช่วย นกใช้ปากจิกข้อ
ไม้ไผ่ดังปิก ปิกอยู่ตลอดเวลา ราว
สองสามชั่วโมงก็สามารถจิกจน
ไม้ไผ่ลำแรกกลวงตลอด แล้วก็ไป
จิกไม้ไผ่ลำที่สองต่อไป

ตอนนั้นได้มีตัวนี้มี เดินเตาะแตะ
มาช่วยด้วย ตัวนี้มีอุ้งเล็บแข็งแรง
สามารถขุดเอาข้อไม้ไผ่ออก จนทำ
ให้ไม้ไผ่ลำที่สองกลวงตลอดหมด
เช่นกัน เงินน้อยรู้สึกขอบคุณสัตว์
ทั้งหมดที่มาช่วย จึงพูดว่า

“ขอบใจเหลือเกิน เพื่อนรัก
ที่มาช่วย ถ้าไม่ได้เพื่อนช่วย ข้าคง
ทำงานไม่สำเร็จ และผู้คนก็คงไม่
มีฝนจะทาน้ำได้แน่นอน”

พูดแล้วก็มัดไม้ไผ่พิเศษ สองลำ

เข้าด้วยกัน แล้วก็แบกบ่าอาลาตัว
นั่งบนก้นหัวขวานรีบลงจากภูเขาไป
จนถึงเย็นวันที่ห้า เงินน้อยก็มาถึง
เชิงเขาเข่ายั่วด้วยอาการเหนื่อยหอบ
เงินน้อยรีบวางไม้ไผ่พิเศษสองลำลง
แล้วลากเข้าไปในถ้ำ มังกรสอง
พี่น้องต้อนรับเงินน้อยด้วยความ
ชื่นชมยินดี อ้อมเงินน้อยไว้ แล้วก็
ขอบอกขอบใจไม่รู้หยดยหย่อน ต่อ
จากนั้นมังกรสีม่วงก็พูดแก่เงินน้อย
ว่า “ตอนนี้อเจ้าต้องจากเราไปก่อน
เจ้าจงไปขึ้นตรงยอดหน้าผาตรงที่
ลำธารไหลลงมาในหนองน้ำโลว
เรือ และก่อนตะวันขึ้น เราจะได้
พบกันอีก”

เงินน้อยได้ไปยังหน้าผาที่อยู่
ตรงกับหนองน้ำโลวเรือ แล้วก็คอย
อยู่ทนตลอดคืน คืนวันนั้นท้องฟ้า
มืดมิด ไม่แลเห็นดวงดาว มีลมแรง
พัดมาต้อนต้นไม้เสียงดังซู่ซ่า ยังไม่
ทันสว่าง ก็ได้มีแสงฟ้าแลบวาบขึ้น
ในห้องฟ้า และด้วยแสงฟ้าแลบนั้น
เงินน้อยก็แลเห็นน้ำในลำธารเบื้อง
ล่างกำลังขึ้น เงินน้อยจับตาอยู่ที่
น้ำที่กำลังขึ้นนั้น ทันใดนั้นก็ได้มี
เสียงฟ้าร้องดังถล่มแก้วหุบเขาจะ
ดับ ทันใดนั้นก็เกิดมีคลื่นลูกใหญ่
ในลำธารซัดกระแทกกับหน้าผา

“พ่่มังกรทั้งสองคงจะเอาไม้
ไผ่พิเศษลงมาแล้วละมั้ง” เงินน้อย
คิด “บางทีจะเอาไม้สองลำนั้นจม
ลงไปโน้น และว่ายตรงไปยัง
หนองน้ำแล้วละ” เงินน้อยเฝ้าคอย
อยู่บนหน้าผาน้อย่างกระวนกระ
วายใจพลางร้องตะโกนว่า “พ่่มังกร
พ่อยู่ไหน ข้าอยากเห็นพ่”

ในที่สุดเงินน้อยก็ได้เห็นมังกร
ทั้งสองในคลื่นที่ถองออง ตามมังกร

วาวเหมือนแสงไฟ ทำให้ทั่วบริเวณ
นับแต่หน้าผาลงมาถึงหนองน้ำสว่าง
ไปทั่วเหมือนเวลากลางวัน

ขณะที่เดินน้อยโบกมืออยู่ไหวๆ
บนหน้าผา มังกรเหลืองมังกรสีม่วง
ได้ร้องบอกว่า “เดินน้อย เจ้ามีใจ
เมตตาแล้วก็กล้าหาญ เจ้าจะมีความ
สุขตลอดไปชั่วชีวิต ลาก่อน ลา
ก่อน”

เดินน้อยยืนอยู่ที่นั่นเป็นเวลา
นาน เฝ้ามองตามมังกรทั้งสองที่
กำลังจากไป มังกรทั้งสองก็เหลียว
มามองแล้วครุ่นใจ เหมือนดังไม่
อยากที่จะจากไปเลย แต่ในที่สุดก็
หายลับไป เสียงฟ้าครั่นครั่นก็หาย
ไปด้วย ท้องฟ้ากระจ่างจนเดินน้อย
แลเห็นเดือนเห็นดาวได้อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อฤดูใบไม้ผลิย่างเข้ามา ฝน
ก็มาด้วย คนทั้งหมู่บ้านต่างก็มุง
หวังว่าพืชผลบนดงจะเก็บเกี่ยวได้ดี
เดินน้อยก็ยังคงเอาเบ็ดไปเลี้ยงที่
ภูเขาเขี่ยดังเดิม จนกระทั่งอยู่มา
วันหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงนางฟ้าหลิว
ซานเจียร้องเพลงดังมาอีกว่า

“เดินน้อยมีใจเมตตาและ
กล้าหาญ ไปเอาไม้ไผ่วิเศษมาให้
มังกรทำฝนให้คนได้มีน้ำ เรื่องของ
เดินน้อยที่ประกอบกรรมดีมี
ประโยชน์จะลือกันไปไกลแสนไกล”

ในเวลาต่อมา ก็ได้มีการจารึก
คำ ๔ คำที่หมายว่า “มังกรบินไป
แล้ว” ไว้ที่ก้อนหินที่เชิงเขาเขี่ย
เพื่อเป็นพระลัญจกรเรื่องราวดังกล่าว
แล้ว และแม้กระทั่งทุกวันนี้ เขาก็
ยังว่าชาวเมืองกุ้ยหลินยังร้องเพลง
ของนางฟ้าसरเสริญเดินน้อยอยู่ ♥

จดหมายจากเกรอ-นอบล์

(ต่อจากหน้า ๒๑)

สร้างสะพานชักน้ำตามแผนผังที่
โรมันนิยม สะพานชักน้ำเป็น
ต้นแบบของการใช้พลังน้ำเพื่อการ
กำเนิดไฟฟ้าในปัจจุบัน ชาวโรมัน
ได้สร้างวัดด้วย จะแลเห็นว่าส่วน
หนึ่งของวิหารนอตเตรอ-ดาม (La
Cathédrale Notre-Dame) ของ
เกรอ-นอบล์ บอกได้ชัดว่าสร้างขึ้น
ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ ๕

เมืองเกรอ-นอบล์มีวิวัฒนาการ
ขึ้นมาเรื่อยๆ มีสิ่งก่อสร้างและถาวร
วัตถุที่สวยงามบนหน้าผาหลาย
อย่าง เช่น กำแพงเมือง บ่อน้ำประการ
วิหาร ปราสาทราชวัง ถนนหนทาง
วิทยาลัยทางศาสนา ศาลสถิต-
ยุติธรรม ฯลฯ

ที่ศาลสถิตยุติธรรม (Palais
de Justice) ซึ่งมีอายุเก่าแก่มาก
แต่ค.ศ. ๑๕๕๓ นั้น มีสิ่งที่น่าสนใจ
สมควรเล่าสู่กันฟังอย่างหนึ่ง สิ่ง
นั้นเป็นรูปหินสลักเล็กๆ มุมประตู
ทางเข้าศาล ถ้าเดินเข้าไปตามปกติ
ก็จะไม่มีใครสังเกตเห็น หากแหงน
หน้าขึ้นเล็กน้อยก็จะเห็นรูปสลัก
เป็นคนกำลังก้มลงมองเข้าไปใน
กระป๋องผู้หญิง แรกๆ คิดนั้นก็คิดว่า
เป็นเรื่องสัปดน แต่พอฟังอาจารย์
ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมฝรั่งเศสเล่า
แล้วก็เข้าใจ ท่านเล่าว่ารูปนั้นมีความ
หมายแห่งความยุติธรรม เพราะการ
ให้ความยุติธรรมต้องแม่นยำ ไม่
ผิดพลาด ไม่อำพราง ต้องสืบสวน
สอบสวน เพื่อให้ได้มาซึ่งความจริง
อันลึกลับ แม้ความลึกลับนั้นจะอยู่
แห่งไหนใดก็ต้องนำมาเปิดเผยให้ได้
เสียก่อน จึงจะสามารถตัดสินความ
ด้วยความยุติธรรมได้

ปัจจุบันนี้เกรอ-นอบล์มี
ประชากร ๓๕๐,๐๐๐ คน เป็นเมือง
ศูนย์กลางแห่งแคว้นโดฟีน
(Département de Dauphine)
สัญลักษณ์ของเมืองเกรอ-นอบล์
คือ ดอกกุหลาบสามดอก กุหลาบ
ดอกแรก คือ มหาวิทยาลัย กุหลาบ
ดอกที่สอง คืออุตสาหกรรม กุหลาบ
ดอกที่สามคือการท่องเที่ยว

กุหลาบดอกที่หนึ่ง มหา
วิทยาลัยเกรอ-นอบล์ เป็นมหาวิท-
ทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของ
ยุโรป เริ่มก่อตั้งเมื่อค.ศ. ๑๓๓๘
หรือ พ.ศ. ๑๘๘๒ ราวๆ ต้นยุคกรุง
ศรีอยุธยาเป็นราชธานีของไทย
มหาวิทยาลัยเกรอ-นอบล์ มีชื่อ
เสียงมากทางด้านการศึกษาวិทยา-
ศาสตร์ เป็นที่ยอมรับนับถือใน
ระดับโลก เพราะการศึกษาวินยาศาสตร์
ของเมืองนี้เจริญมาแต่
เก่าก่อน ดังนั้นจึงมีผลทำให้การ
อุตสาหกรรมต่างๆ เจริญขึ้นเป็นอัน
มากด้วย แต่เดิมอาคารที่ใช้เรียน
ตั้งอยู่ในตัวเมือง ครั้นต่อมาจำนวน
นักศึกษามีมากขึ้น ที่ทางก็คับแคบ
ไม่สะดวก จึงได้ย้ายออกมานอก
เมืองทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริเวณทุ่งน้ำทั้งสองของแม่น้ำ
อิแซร์ (Isère) เนื้อที่ ๑๑๕ เฮกตาร์
ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเกรอ-นอบล์
มีนักศึกษากว่าสามหมื่นคน เป็น
นักศึกษาจากต่างประเทศถึงร้อยละ
สิบห้า มหาวิทยาลัยใหม่นี้เพิ่งเริ่ม
ก่อสร้างเมื่อ ค.ศ. ๑๘๖๐ หรือ พ.ศ.
๒๔๐๓ นี้เอง ผังของมหาวิทยาลัย
จัดได้ว่าสมบูรณ์แบบเชิงนิเวศวิทยา
เชิงสถาปัตยกรรม และประโยชน์
ใช้สอย อาคารเรียนและอาคารที่
พักอยู่ในบริเวณเดียวกัน แต่แยก

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

บาลีตอก

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

เรื่องคนที่กำเนิดประหลาด
ผิดธรรมดาจะมีเล่าเสมอใน
นิทานถิ่นต่างๆ กำเนิดของบาลี-
ตอกก็ทำนองเดียวกัน ดังที่ไอ.วี.
มัลลาร์ได้เล่าไว้ในนิทานชาวเขา
ฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐีคนหนึ่ง
มีลูกสาวสองคน คนน้องชอบกับ
หน้าตาสะสวยกว่าพี่ วันหนึ่งกับ
กับพี่สาวได้ไปทำงานที่ต่างบ้าน
ตอนที่พี่เหนื่อย สองสาวได้ไปพัก
ที่ริมแม่น้ำใกล้ๆนั้น เพราะเป็น
ที่ร่มเย็นสบาย ไม่ช้าสองสาว
พี่น้องก็นอนหลับไป

ฝ่ายเทพไมจิตทอดพระเนตรลง
มาจากฟากฟ้า แลเห็นหญิงสาวทั้ง
สองนอนหลับอยู่ ก็เกิดรักกับ
ที่เป็นสาวสวย เทพไมจิตจึงเคียว
มาฆ่า ซึ่งคือหมาก (มีทั้งหมาก
พลู ปูน ยา (ยาฝอยกินกับหมาก))
แล้วก็หนีไปที่สวนน้อยของตน

เมื่อลูกพี่ตื่นขึ้น ออกรู้สึก
ประหลาด พอกลับถึงบ้านจึงได้เล่า
ให้พ่อเฒ่า พ่อก็บอกให้พักผ่อนเสีย
แต่ถึงจะพักแล้วอาการของลูกพี่ก็

ไม่ดีขึ้น วันเวลาล่วงไปปรากฏว่า
ท้องกับโตขึ้นๆ เห็นได้ชัดว่าลูก
กำลังจะมีลูก เรื่องนี้ทำให้ลูก
เดือดเนื้อร้อนใจ และอับอาย
ขายหน้าเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะ
ลูกพี่มีความหึงหวงในตัว เคยมีชาย
หนุ่มมาติดพันและขอแต่งงานด้วย
หลายรายด้วยกัน แต่ลูกพี่ก็ปฏิเสธ
ไปหมด ไม่ยอมแต่งงานกับผู้ใด
แล้วบัดนี้ลูกพี่ก็กำลังจะมีลูก โดย
ไม่รู้ว่าเป็นพ่อของลูกนั้น

ยิ่งคิดก็ยิ่งอายหนักขึ้น ครั้น
ถึงเวลาที่จะคลอดลูก ลูกพี่จึงได้
ไปที่ริมตลิ่งตรงที่ที่ตนได้มานอน
หลับอยู่เมื่อหลายเดือนมาแล้ว เทพ
ไมจิตทรงสงสารลูกพี่ จึงเสด็จลง
มาช่วยให้กำลังใจ เมื่อปรากฏว่า
ให้ลูกพี่แลเห็นแล้ว เทพไมจิตก็
ตรัสว่า

“เป็นอะไรไป ทำไมจึงดูไม่
ค่อยสบายใจ”

“ก็เพราะข้ากำลังจะคลอดลูก
ทั้งๆที่ไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อของมัน”

“ข้านี้ไงเล่า” เทพไมจิตตรัส

“ท่านเองนี่ หรือ” ลูกพี่

อุทานออกมาด้วยความแปลกใจ “จะ
เป็นไปได้อย่างไร ข้าเองยังไม่เคย
เห็นท่านมาก่อนเลย”

“ไม่ต้องแปลกใจหรอก” เทพ
ไมจิตตรัส “ข้าไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา
ข้าคือเทพไมจิตที่อยู่บนสวรรค์ ข้า
อาจจะได้ผู้หญิงคนใดก็ได้โดยผู้หญิง
ไม่ต้องเห็นตัวข้า”

“เอ๊ะ อย่างนั้น” ลูกพี่อุทาน
แล้วหยุดอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดต่อไปว่า
“จะให้ข้าทำอย่างไรดี”

“ตอนนั้นยังไม่ต้องทำอะไร รอ
จนกระทั่งลูกคลอดออกมาแล้ว จง
นำกลับไปบ้าน แล้วอาบน้ำเด็กด้วย
ทอง และตั้งชื่อลูกว่า บาลีตอก ที่
หมายความว่าทอง”

ตรัสแนะเช่นนั้นแล้ว ก็หาย
ลับไป ลูกพี่ก็ทำตามคำแนะนำนั้น
และเนื่องด้วยบาลีตอก ผู้เป็นลูกของ
ลูกพี่กับเทพไมจิต มิใช่เด็กธรรมดา
แต่เป็นโอรสของเทวดากับมนุษย์
จึงมีรูปร่างใหญ่โตและแข็งแรง
สามารถจะเล่นมวยปล้ำ ว่ายนํ้า
กระโดดและใช้หอกได้ชำนาญกว่า
ยิ่งกว่าคนหนุ่มอื่นๆ (ต่อหน้า ๑๑๐)

สำหรับผม สัญญานันถือเสี่ยงเท่าของโลกา ครั้งแรกเป็นเสี่ยงเท่าจริง ส่วนครั้งที่สองเป็นเสี่ยงเท่าในความทรงจำ ผมเห็นว่านั่นเป็นคำอธิบายที่เข้าท่าที่สุด และขอให้อีกทว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องลึกลับมหัศจรรย์เท่าคำอธิบายมิได้ และก็ไม่ใช่ว่าเสี่ยงเตือนจากสวรรค์ หรือจากมิติไกลโพ้น ซึ่งไม่ว่าคนหรือหมาไม่อาจเอื้อมถึงได้อะไรทำนองนั้นอย่างเด็ดขาด

แม้ผมจะแน่ใจว่าความคิดของผมถูกต้อง มีเหตุผลครบถ้วน แต่ก็มีอยู่บ่อยๆ ขณะที่ผมนอนอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบบนดวงจันทร์ ผมนึกเสียดายว่าความฝันครั้งนั้นน่าจะยืดยาวต่อไปอีกสักสองสามวินาที เพื่อที่ผมจะได้มีโอกาสเห็นดวงตาสีน้ำตาลแจ่มใสที่เปี่ยมล้นไปด้วยความรักอันบริสุทธิ์สะอาดของโลกา ซึ่งผมจะไม่มีวันได้พบเห็นที่ไหนอีก ไม่ว่าจะเป็นโลกนี้หรือโลกไหนๆ ก็ตาม ♥

(แปลจากเรื่อง *Le chien de lune* ของ Arthur Clarke ค้นฉบับเดิมเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่ง Clarke เขียนเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๑)

บาลิต็อก (ต่อจากหน้า ๑๗)

เมื่อเบนเซ่น เป็นธรรมดาที่คนหนุ่มเหล่านั้นจะพากันรียาบาลิต็อก และหาทางให้บาลิต็อกอับอาย ด้วยการเรียกบาลิต็อกว่าลูกหมา คือลูกขานหมา ซึ่งทำให้บาลิต็อกโกรธแค้นหนักหนา ถึงกับพุ่งหอกไปถูกคนเหล่านั้นตายไปคนหนึ่ง

ญาติคนตายได้ไล่ตามบาลิต็อกเพื่อจะแก้แค้นแทนผู้ตาย บาลิต็อกได้วิ่งไปบ้านตา แล้วใส่กลอนขัง

ตัวเอง พร้อมกันนั้นทั้งตาทั้งหลานต่างก็สวดอธิษฐานเทพไมจิตขอให้เสด็จมาช่วย และหาทางให้รอดพ้นอันตรายด้วย

ได้ยินคำอธิษฐานของตาและหลาน เทพไมจิตทรงทราบได้ทันทีว่า โอไรสของพระองค์กำลังมีอันตราย ทรงทราบเช่นนั้น เทพไมจิตพิโรธหนักหนา และเพื่อจะปราบคนเหล่านั้นซึ่งเป็นศัตรูของโอไรส เทพไมจิตจึงได้ทรงขว้างสายฟ้าดั่งครืนครืนพร้อมด้วยแสงฟ้าแลบแวววาบ

เขาวานับแต่นั้นมา ผู้คนบ้านใกล้เรือนเคียง หรือคนในละแวกนั้น ไม่มีใครกล้ามาเหยียบย่ำบาลิต็อกอีกต่อไป ไม่แต่เพียงนั้น ไม่ช้าด้วยความแกล้งกล้าและเข้มแข็งของบาลิต็อก คนเหล่านั้นกลับพากันยกย่องบาลิต็อกให้เป็นผู้นำของตนเสียอีก ♥

ปริทัศน์ (ต่อจากหน้า ๕)

—เตรียมการเป็นเจ้าภาพจัดประชุมใหญ่ส่วนภูมิภาคของสหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศ (I.O.C.U.) ร่วมกับ ESCAP ในกลางธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

—การรับรองผู้นำสตรีต่างประเทศที่มาเยี่ยมเยือน

องค์การสมาชิกสภาสตรีฯ ลาออก มีการรวมกลุ่มใหม่

ภายหลังการประชุมใหญ่สภาสตรีฯ เมื่อปลายเดือนพฤษภาคม มีข่าวว่ามีสมาคมหน่วยสมาชิกสามัญได้แจ้งประสงค์ขอลาออกจากสมาชิกภาพ ตามปรากฏในข่าว คือสมาคมผู้นำเพื่อประโยชน์ฯ สมาคม

สตรีอุดมศึกษา และสมาคมภริยาทหารเรือ เป็นต้น

ในช่วงเวลาใกล้กัน ข่าวย้ำในหนังสือพิมพ์ *ไทยรัฐ* ๘ มิ.ย. ๒๖ ว่ามีความพยายามรวมกลุ่มองค์การนิติบุคคลและกลุ่มบุคคลที่ทำงานส่งเสริมความก้าวหน้าของสตรี รวมถึงนักข่าวสตรี และสตรีผู้ใช้แรงงาน ขึ้นเป็นคณะทำงาน เรียกว่า คณะกรรมการประสานงานองค์การสตรี อยู่ในระหว่างร่างหลักการและกำหนดวิสัยดำเนินงาน ให้มีการรวมพลังสตรีทั้งหมดโดยไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของใคร ♥

บันทึกสุนทรีย์ (ต่อจากหน้า ๒๕)

เสียด้วยว่าเป็นการค้นคว้าทางวิชาการ แต่นั่นไม่เหิมหาญเท่าในตอนจบที่ 'บังอาจ' ออกตัวว่าเดินทางไปถ่ายทำถึง ๕ หมื่นไมล์ ใช้ฟิล์มหมดไปไม่รู้กี่แสนกิโลฟุต โดยไม่ยอมบอกว่าไปที่ไหนมาบ้างและอ้างคำพูดของเลโอโพลด์ เซ็งกอร์ กวีเอกภาษาฝรั่งเศสของโลก ผู้เป็นประธานาธิบดีของประเทศเซเนกัลด้วย ที่ได้กล่าวไว้ว่า

“สังคมใดที่ไม่ยอมรับความแตกต่างในเรื่องวัฒนธรรมของคนอื่นแล้ว สังคมนั้นย่อมไม่ใช่สังคมมนุษย์โดยสมบูรณ์”

คำพูดของเซ็งกอร์นั้นเป็นสังขยาแน่ แต่ภาพยนตร์เรื่องนี้จะอ้างว่าเป็นเรื่องแสดงให้เห็นความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมของชนชาติต่าง ๆ ในแง่วิชาการนั้นยังสงสัย

ผู้สร้าง ผู้ถ่าย และผู้นำมาฉาย อาจกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จแค่เพียงในการนำความน่าเกลียดน่ากลัว น่าขยะแขยง และบางครั้งก็ความโหด

936 มธว 13 ๑๖ ม.๑. ๒๕๒๖

บรรจบ พันธุมธรา

๙๐๓๖๑๑๗๖๓๖

นิทานนานาชาติ

โทษโคร

(นิทานพม่า)

นิทานธรรมศาสตร์พม่า มักสร้างปัญหาให้ตัดสินใจ และอุปโลชนให้ผู้ตัดสินคือเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา และการตัดสินนั้นถือว่าเป็นไปอย่างถูกต้องและยุติธรรม ดังที่หม่องทั้นอ่องเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ต่อไปในเรื่องแรกเล่าถึงนักศึกษาทาง ๔ ที่เพิ่งเรียนจบจากตักสิลา และได้เดินทางกลับถึงบ้าน คนแรกเป็นลูกเศรษฐี เป็นคนมีฝีมือทางแกะไม้ คนที่สองเป็นลูกของราชบุโรหิต เป็นคนมีความชำนาญทางสลักเป็นร่างคนและสัตว์ คนที่สามเป็นลูกอัครมหาเสนาบดี เป็นคนชำนาญในการระบายสี ส่วนคนที่สี่เป็นโอรสทศตรี เป็นผู้สามารถในทางเวทมนตร์คาถา เมื่อถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว ก็ได้เลือกคู่ และต่างก็ได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวย หลังจากนั้นเมื่อมีเวลาว่าง คนทั้งสี่ได้ออกไปเที่ยวป่าล่าสัตว์ด้วยกัน ชายหนุ่มทั้ง ๔ คนเป็นคนแข็งแรงและชำนาญในการใช้อาวุธ และต่างก็ขี้นมาพัก

มาเป็นอย่างดี ไม่ช้าก็ฆ่าควางได้หลายตัว แต่เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปลึกเข้าไปมากที่สุด ก็ได้เผชิญหน้ากับหมาป่าตัวร้ายตัวหนึ่ง เมื่อหมาป่าพุ่งตัวเข้ามา มันเห็นเขาก็ตกใจหันหลังหนี ชายหนุ่มทั้งสองต้องบังคับม้าอย่างเต็มที่กำลังความสามารถเพื่อไม่ให้ตัวเองหล่นจากหลังม้าไป มาควบนั่นหมาป่าไปตั้งข่วงโม่ง จึงได้หยุด พอดเป็นเวลามืดค่ำ คนทั้งสองจึงตัดสินใจพักค้างคืนในป่า และเพื่อป้องกันอันตรายจากสัตว์ป่า จึงต้องผละกันอยู่ยามตามไฟ

ชายหนุ่มทั้งสองได้แบ่งเวลาเป็น ๔ ยาม และกำหนดผู้เฝ้ายามตามอาวโส ยามแรกเป็นหน้าที่ของลูกชายเศรษฐีเฝ้ายาม และเพื่อไม่ให้ง่วง เพราะกรากกรำมาทั้งวัน ชายลูกเศรษฐีก็ได้พินต้นไม้มานั่นหนึ่งแล้วแกะไม้ให้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนหมาป่าอันดุร้ายตัวที่วิ่งไล่ตามมา ยามสองก็เป็นหน้าที่ของลูกชายราชบุโรหิต เมื่อเห็นรูปหมาป่าที่ลูกเศรษฐีแกะค้างเอาไว้ ก็เลยเอามา

สลักเสลาให้เป็นรูปเป็นร่างอย่างเรียบร้อยสวยงามเหมือนดังหมาป่าเป็นๆ กรันถึงยามสาม เป็นเวรของลูกอัครมหาเสนาบดีเฝ้ายาม ได้ทำสัจจากถ่านบ้าง เปลือกไม้บ้าง น้ำจากพืชบ้าง เอามาทำรูปหมาป่าที่เพื่อนทั้งสองทำค้างไว้จนดูเหมือนหมาป่าจริงๆ พอดถึงยามสี่ ถึงเวรของโอรสพระราชา ก็ได้รำยมนตร์ทำให้หมาป่านั้นได้มีชีวิตขึ้นมา แล้วหมาป่าก็ตรงเข้ากัดคนทั้งสองตายหมดทุกคน

บรรดาเมียของคนที่ต่างก็โทษสามีของตนและกันว่าเป็นผู้ทำให้สามีของตนถึงแก่ความตาย มีผู้ให้ความเห็นต่างๆ บ้างก็ว่า เมียลูกชายเศรษฐีควรจะชดใช้เงินให้เมียคนอื่นอีกสามคน เพราะเป็นต้นเหตุให้สามีของเขาตาย เพราะถ้าไม่ตัดไม้มาทำเป็นรูปหมาป่า หมาป่าก็จะมิมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้แน่นอน บ้างก็ว่าคนทั้งสองต้องรับผิดชอบเท่าๆกัน ฉะนั้นจึงไม่ควรจะมีการชดใช้ให้แก่ใครในที่สุด

“ทำไมไม่สางานล่ะคะ แล้ว
ก็วางแผนไปด้วย”

“นั่นแหละ ทำหมดแล้ว จน
สัปดาห์ถึงได้เลิกใจซะ ก็พอกลับ
ถึงบ้านตอนสองทุ่ม ผมอาบน้ำ
กินข้าวคนเดียวกับจิ้งจกตุ๊กแก”
เขาเล่า “แล้วก็เริ่มทบทวนงานที่
ส่งไปทั้งหมด ว่ามันมีผิดมีพลาด
ตรงไหนมั้ง เสร็จแล้วก็เริ่มคิด
สรุปเรื่องที่จะทำต่อ”

เขาส่ายหน้าพลาถอนใจยาว
“เหนื่อยจริงๆ”

“รักจะเป็นใหญ่ก็ต้องเหนื่อย
ซิคะ มีใครที่ไหนมั้งเป็นใหญ่แล้ว
ไม่คิดมากขึ้น วางแผนมากขึ้น
แก่วง ทรุดโทรมลง...ไม่มี”
หย่อนว่า

ชุมสายรู้สึกอบอุ่นในถ้อยคำอัน
แสดงความเข้าใจอันเป็นล้นพ้น
หย่อนเป็นผู้มีการงานยิ่งใหญ่ ควบ-
กุม ดูแลรับผิดชอบผลประโยชน์
มหาศาลเหมือนๆเขา ถ้าได้หย่อน
มาเคียงบ่าเคียงไหล่ เขารู้ว่า เขาจะ
ได้ฟังสติปัญญาหย่อนอีกเป็นอันมาก

“แต่ผมไม่มีคู่คิด มันอ้างว้าง
ว่าเหวสาหัส คุณรู้หรือเปล่า ตัก
ข้าวเข้าปากตะละคำเวลานี้ น้ำตา
ร่วงทุกครั้ง”

“ตายแล้ว” หย่อนทอดเสียง
เย้าๆ “ส่งสารส่งสาร โอ๊ย...ทำไม
ท่านผู้อ่านรายการถึงนำส่งสารขนาด
นี้ล่ะ”

“อย่ากลั่นแกล้งผมเลย จะเอา
ยังไงก็ได้ บัญชามาเถอะ ผมพร้อม
จะตามใจคุณทุกอย่าง”

พลับพลาถอนน้ำตาสีเหลือง
เข้มในแก้วทรงกลม มีรอยยิ้มพริ้ม
พรายอยู่บนแนวปาก

“ฉันยังไม่เคยคิดจะบอกให้คุณ
ทำอะไรนะคะ โดยเฉพาะเพื่อตัวเอง
พูดจริงๆแล้ว ฉันไม่ชอบการเร่งรัด
เลย ยังชอบหายใจคล่องๆ ทำตัว
หลวมๆตามสบาย ชีวิตโสดนั้นแสน
ผาสุกนะคะ คุณเองก็น่าจะชอบ
เหมือนกัน ไอ้การเป็นคู่คิดของ
คนเรา บางทีก็ไม่จำเป็นต้อง
แต่งงานกันเสมอไป มีใครสักคนที่
ว่าเป็นคู่คิดที่ดีได้ มีคนตั้งมากมาย
ที่แต่งงานกันแล้ว ลงท้ายกลับกลายเป็น
ศัตรูกัน แบบนั้น คุณเอาหรือ”

“อย่างผมกับปรางทอง แต่
ไม่ใช่ผมกับคุณ”

“คุณเอาอะไรมาวัด เอาอะไร
มาเช้อ” หญิงสาวถาม หล่อนกำลัง
สวมวิญญาณชายหนุ่มซึ่งอยากแต่จะ
“ได้” หากบิดพลิ้วที่จะถูกพันธุนาการ
(อ่านต่อฉบับหน้า)

โทษใคร (ต่อจากหน้า ๓๑)

หญิงทั้งสองพากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้
เรื่องปัญญาเพื่อให้ทรงพิจารณาคดี
เรื่อง

เจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาทรง
พิจารณาอย่างถวิลแล้วจึงทรง
ตัดสินว่า

“นี่แม่นางทั้งสี่ นางที่เป็นลูก
สะใภ้เศรษฐีไม่น่าจะต้องรับผิดชอบที่
สามของตนเป็นเหตุให้หมูป่ากัดนัก
ศึกษาอื่นๆตาย เพราะที่จริงเขา
ตั้งใจเพียงจะทำรูปหมูป่าขึ้นมาไว้
ดูเล่นเท่านั้น นักศึกษาคคนที่สี่หรือ
เจ้าชายราชโอรสนั้นสิจะต้องรับผิดชอบ
เต็มที่ เพราะว่าได้ว่าคาถาอาคม ทำ
ให้หมูป่านั้นมีชีวิตขึ้นมา ชายา
เจ้าชายโอรสจำต้องชดใช้เงินทอง
ให้เมียนกัศึกษานอีก ๓ คน”

เรื่องที่สอง เล่าคล้ายคลึงกัน
คือ เล่าถึงนักศึกษา ๔ คนที่กลับถึง
บ้านหลังจากไปเรียนที่ตักศิลาถึง
สามปี คนที่หนึ่งเป็นลูกชายเศรษฐี
เป็นผู้ชำนาญทางกายวิภาค คนที่
สองเป็นลูกชายของราชบุรโหร
เป็นคนเก่งทางสรรพศาสตร์ คนที่
สามเป็นลูกชายอัศวมหาเสนาบดี
เป็นคนเก่งทางยา และคนที่สี่เป็น
ราชโอรส เป็นคนเก่งทางยาอายุ
วัฒนะ ทั้ง ๔ คนต่างได้แต่งงานกับ
ผู้หญิงสาวสวย

วันหนึ่งคนทั้งสี่ได้เข้าเฝ้าเจ้า
หมากวางใต้ตงหลายตัว ทรง
เพราะชายหนุ่มทั้งสี่เป็นคนแข็งแรง
และชำนาญในการใช้อาวุธ แต่ก็ยัง
อดคิดหวังไม่ได้ที่ไม่ได้พบเสื่อสักตัว
เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกชายเศรษฐีก็ได้
นำเอากระดูกงาวมาปะติดปะต่อทำ
เป็นโครงกระดูกเสื่อขึ้นมา ต่อจาก
นั้น ลูกชายบุรโหรก็ได้้นำโครงกระดูก
มาตักแต่งให้มีเส้นมีเอ็น มีเนื้อ
มีกล้ามเนื้อ ฝ่ายลูกชายอัศวมหา
เสนาบดีได้นำเอารากไม้กับสมุนไพร
มาทำยาที่จะให้เสื่อตายฟื้นคืนชีวิตขึ้น
มา แล้วกรอกลงไปในปากเสื่อไม้
ที่ประดิษฐ์ขึ้นมาแล้ว เสื่อไม้ก็ค่อยๆ
มีลมหายใจขึ้น ส่วนราชโอรสก็ผสม
น้ำผลไม้จากต้นไม้ใกล้ๆกันกับน้ำผึ้ง
เพื่อทำอาหารที่เป็นยาอายุวัฒนะ
ทันใดนั้นเสื่อไม้ที่ประดิษฐ์ขึ้น ก็ได้
กลายเป็นเสื่อจริงๆขึ้นมา ไม่ได้
เท่านั้น ยังเป็นเสื่อที่มีเรียวแรงเสียว
อีกด้วย เสื่อได้กระโจนเข้าใส่คน
ทั้งสี่ แล้วก็กัดตายทีละคนๆ

เรื่องนี้เป็นเหตุให้แม่หม้ายของ
คนทั้งสี่ต่างโทษสามีของกันและกัน
และคนก็ให้ความเห็นต่างๆกัน

โทษใคร (ต่อจากหน้า ๓๑)

หญิงทั้งสี่จึงพากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้
เรื่องปัญญาเพื่อให้ทรงพิจารณาคัด
เลือก

เจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาทรง
พิจารณาอย่างถถ้วนแล้วจึงทรง
ตัดสินว่า

“นี่แน่ะนางทั้งสี่ นางที่เป็นลูก
สะใภ้เศรษฐีไม่น่าจะต้องรับผิดชอบที่
สามของตนเป็นเหตุให้หมู่บ้านนี้
ศึกษาอื่นๆตาย เพราะแท้จริงเขา
ตั้งใจเพียงจะทำหมู่บ้านขึ้นมาไว้
คุณเล่นเท่านั้น นักศึกษาคนไหนหรือ
เจ้าชายราชโอรสนั้นจะต้องรับผิดชอบ
เต็มที่ เพราะว่าได้ว่าคาถาอาคม ทำ
ให้หมู่บ้านนี้มีชีวิตขึ้นมา ชายา
เจ้าชายโอรสจำต้องชดใช้เงินทอง
ให้เมียนักศึกษาคนอื่น ๓ คน”

บ้างก็ว่า นักศึกษาคนหนึ่งสงสัย
เพราะเป็นผู้ไปสร้างโครงการกระดูก
เสื่อขึ้นมา บ้างก็ว่าคนที่สามที่สี่
ผิดที่ไปทำให้เสียชีวิตมีเรี่ยวแรง
ขึ้นมา ในที่สุด แม่หม้ายทั้งสามได้
พากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญา
ให้ช่วยพิจารณาคัดเลือก เจ้าหญิง
ทรงพิจารณาคัดแล้ว จึงได้ตัดสินว่า

“นี่แน่ะนางทั้งสี่ เรื่องนี้ไม่มี
ใครควรได้รับการชดใช้หรอก
เพราะสามของนางต่างก็ไม่ได้ตั้งใจ
จะให้คนอื่นตาย ต่างคิดจะทำเสื่อ
ประดิษฐ์ขึ้นมาดูเล่น แต่บังเอิญ
นั้นออกฤทธิ์ทำให้เสื่อประดิษฐ์กลายเป็น
เสื่อจริงขึ้นมาได้ ถ้าจะเอาผิด
กันแล้วนางทั้งสี่ควรจะต้องรับผิดชอบ
แทนสามของตนทุกคน” ♥

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

สาวน้อยบนฝ้าย (นิทานสก็อตแลนด์)

สาวน้อยในเรื่องนี้เป็นสาว
ร่างน้อยตัวเล็กกระจิริด แต่
สามารถในการปั่นฝ้าย มี ๖ คนด้วย
กันและสาวน้อยทั้งหกสามารถช่วย
ผู้ปั่นฝ้ายไม่เป็นด้วยวิธีแปลก
ดังที่ บาร์บารา เคอร์ วิลสัน เล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านสก็อต เรื่องเล่าว่า
ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อต้น
เพ็นซันเขียวอยู่บนเขา ชายหนุ่ม
คนหนึ่งได้ขึ้นมาข้ามภูเขาไปเยี่ยม
เขื่อนสาวสวยที่กำลังคิดพันอยู่ ครั้น
ฤดูร้อนผ่านไป หญิงสาวก็สนอง
ตอบชายหนุ่มด้วยดี และเมื่อถึง
คราวที่ตนพ้นกลายเป็นสาวทองไปทั่ว
ทั้งเขา คนทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน
ชายหนุ่มได้พาเจ้าสาวมาอยู่บ้านของ
ตน หญิงสาวคิดว่าตนมีความสุขที่
สุดที่ได้อยู่บ้านใหญ่ๆ สวมเสื้อ
กำมะหยี่ราคาแพง มีเครื่องเพชร
สวยงาม ไม่เคยมีครั้งไหนที่จะมี
ความสุขเท่าครั้งนี้ แต่แล้วอยู่มา
วันหนึ่ง สามีนางก็ได้บอกแก่
นางว่า

“นี่แม่นาง ถึงเวลาแล้วที่นาง
จะต้องใช้มือสวยๆ นั้น จับปั่นฝ้าย
เสียที บ้านจะไม่เป็นบ้านถ้าไม่ได้
ขึ้นเตียงในดงอยู่ภายในกำแพงบ้าน
และเมื่อก่อนจะไม่ไข่มุก ถ้าหากไม่
สามารถปั่นฝ้ายให้เป็นด้ายอย่าง
ละเอียดสำหรับเสื้อเชิ้ตของผัว”
หญิงสาวได้ยินคำพูดของสามี
เช่นนั้น ถึงกับตกอก และได้กล่าว
แก่สามีด้วยเสียงละห้อยว่า
“โอเอ๋ย ตลอดชั่วชีวิตข้า ข้าไม่
เคยปั่นฝ้ายเลยสักเส้น เพราะที่บ้าน
พ่อของข้า เราถือกันว่าผู้หญิงชั้นสูง
อย่างเราๆ ไม่เหมาะจะเรียนวิชาชีพ
ต่ำๆ อย่างนั้น”
แต่สามีไม่ฟังเสียง กลับพูดว่า
“การนั่งอยู่กับปั่นฝ้าย และ
ปั่นฝ้ายออกมาเป็นด้ายอย่างละเอียด
เป็นงานของผู้หญิง เมื่อก่อนที่ปู่
จะต้องกระทำ นับแต่นั้นไปนางจะ
ต้องปั่นฝ้ายให้ได้ด้ายวันละ ๑๒ เช็ด
ถึงแม้ข้าจะรักษางานสักเพียงใดก็ตาม
ก็อาจจะเกิดเรื่องร้ายสำหรับนางก็ได้
ถ้านางทำไม่ได้ตามที่ข้าว่าน”

“จริงนะ ข้ามิใช่จะทำสิ่ง
ไม่ยอมทำตามคำขอร้องของสามี”
นางพูดพลางร้องไห้ “ข้าเต็มใจจะ
ทำตามความปรารถนาของท่านทุก
ประการ แต่ข้ากลัวว่าข้าจะปั่นฝ้าย
ไม่ได้ด้ายสักเช็ดเดียว อย่างว่าแต่
๑๒ เช็ดเลย แล้วข้าจะเริ่มปั่นฝ้ายได้
อย่างไร ในเมื่อไม่มีใครทำให้ข้าดู
เลยว่าเขาปั่นฝ้ายกันอย่างไร”
ถึงแม้จะพูดอย่างไรผู้ก็ไม่ฟัง
ตอบแต่เพียงว่า ต้องไปค้นคว้าหา
เอาเองว่า เขาปั่นฝ้ายกันอย่างไร
แล้วก็ส่งคนใช้ให้ยกปั่นฝ้ายเข้า
มาในห้องของผู้หญิง และให้หาฝ้าย
ลินินมาให้ด้วย ให้พอที่จะปั่นเป็น
ด้าย ๑๒ เช็ด
ตลอดอาทิตย์ต่อมา ผู้หญิง
ของบ้านตื่นแต่เช้าแล้วก็นั่งอยู่ตรง
หน้าปั่นฝ้าย มีฝ้ายลินินกองโต
อยู่ข้างๆ แต่ถึงแม้จะหมั่นปั่นไป
ตลอดเวลา ตั้งแต่ตะวันขึ้นจนตะวัน
ตก ก็ไม่อาจจะปั่นฝ้ายให้เป็นด้าย
อย่างดีๆ ออกมาสักเช็ดเดียว ทุกคืน
(อ่านต่อหน้า ๔๐๖)

ศาลาใหม่เป็นสระน้ำก่ออิฐ สระน้ำที่พระนางศรีวิหมามาเยศเสด็จมาพักผ่อนก่อนจะประสูติพระโอรส ตรงข้ามสระน้ำมีถนนคั่นกลาง ผมเดินเรื่อยไปจนถึงอาศรมของสมาคม รมิโทษที่ชาวเนปาลชอ่อมถูดานันท์เป็นผู้ก่อตั้ง ซามาลบอกกับผมว่า สมัยก่อนกษัตริย์เนปาลซึ่งเป็นฮินดู ไม่ยินยอมให้พลเมืองยุ่งเกี่ยวกับ พุทธศาสนา ตอนนั้นได้มีการเนรเทศผู้ที่ไม่เชื่อในพุทธศาสนาออกนอกประเทศไปหลายคนแล้ว จนมาถึงสมัยพระราชโอรสของราชัน ครองราชย์ สมาคมนึงตั้งขึ้นมาได้ และราชาโอรสของราชันประกาศเป็นองค์อุปถัมภ์พุทธศาสนา

คราวนี้ผมก็ถึงบางอ้อละว่า ใครเป็นผู้สร้างเสาดินอ่อนตรงทางเข้าบริเวณสวนลุมพินี ซามาลขอร้องให้ผมถ่ายรูปเขาไว้เป็นที่ระลึก เช่นเดียวกับพระเนปาลที่ชอบให้ถ่ายภาพมาจริงๆ และท่านให้หนังสือซึ่งถ่ายทอดภาษาเดิมจากเสาดินที่พระเจ้าอโศกสร้างมาเป็นภาษามคธ จากภาษามคธเป็นภาษาฮินดูหลายภาษา มีพระไทยชื่อท่านพระมหาเกียรติ แปลข้อความจากภาษามคธอีกที ความว่า “โดยพระบรมราชโองการของพระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ ผู้ชนะสิบทิศแล้ว ๒๐ ปี ได้เสด็จมา ณ สถานที่อันนี้ด้วยพระองค์เอง เพราะทรงรำพึงว่าที่นี่เป็นที่พระศากย-มุณีได้ประสูติแล้วจากพระกรรมมารดา ได้ตรัสสั่งให้สลักแผ่นหินเป็นภาพและสลักเสาดินไว้เพื่อแสดงว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ประสูติแล้วที่นี่”

ตำบลลุมพินีเป็นตำบลที่ถูกห้ามมิให้เก็บภาษีเดิมอัตรา คือเก็บได้

เพียงหนึ่งในแปดส่วนเท่านั้น ผมออกมาจากบริเวณสวนลุมพินีเดินสำรวจผู้คนบ้านเรือนที่ทรุดโทรมรอบบริเวณอีกครั้ง ไม่ทราบว่าผู้คนบ้านเรือนแถบนี้จะเสียภาษีเพียงหนึ่งในแปดอีกหรือเปล่า สมัยที่ออกกำลังยังกับนั้น นานหลายร้อยปีมาแล้วนะ ปัจจุบันชาวบ้านคงจะต้องเสียภาษีเต็มตามที่รัฐออกหมายเก็บ บ้านช่องผู้คนแถวนี้ปลูกสร้างเป็นเพิงพ้ออยู่อาศัย บ้านขนาดเท่าแมวคนตายจริงๆ แต่ผู้คนทนก็คงไม่มีปัญญาจะเลี้ยงแมวหรือหมาแน่เพราะความยากจน ตำบลนี้เป็นตำบลในชนบทที่ห่างไกลเมืองหลวง ห่างไกลความเจริญ ก็คงจะเหมือนชนบทบางแห่งของประเทศไทย เดินดูและคิดฟุ้งซ่านอยู่ไม่นานก็ต้องรีบขึ้นรถเพราะเย็นมากแล้ว และพอมันทิ้งไว้ในรถเรียบร้อยแล้ว ตกหนักชนิดลืมหูลืมตาไม่ขึ้นเลย เราจะต้องเดินทางอีกไกล ซามาลนึกคิดว่าก็นั่นแหละจะนอนที่ไหนกัน (ตอนหน้า - ข้างบนหม้อ)

สาวน้อยบนฝ้าย (ต่อจากหน้า ๓๔) ที่สามเข้ามาในห้องก็จะเห็นเมียนั่งร้องไห้ เมื่อสามหยิบหลอดที่พันด้วยขลุ่ยก็จะเห็นแต่สายขลุ่ยและเป็นปมไปทั่วราวครึ่งขีด เห็นเช่นนั้นสามจึงพูดว่า

“นี่ไม่ใช่ด้ายอย่างที่คุณต้องการ หยิบออกอย่างนี้ต้องเอาไปทำเสื้อให้พวกเข่าน่าใส ต้องทำให้ดีกว่านี้นะนาง ถึงแม้ว่าจะรักษางูสวดหัวใจ แต่ถ้าทำอย่างนี้ ก็คงจะมีแต่เรื่องร้ายเกิดขึ้นแก่เรา”

ก้นสุดท้ายของอาทิตย์นั้น สามได้เข้ามาบอกภรรยาว่าตนจะต้อง

เดินทางไปต่างถิ่น แล้วส่งว่า “ถ้าข้ากลับมาเมื่อไหร่ คงจะได้เห็นด้ายอย่างที่ตั้งใจ ๑๐๐ เข็ดทีเดียว ถ้าทำไม่ได้ตามนี้ ถึงข้าจะรักษางูสวดหัวใจ ข้าต้องทิ้งนางแน่ แล้วไปหาเมียใหม่มาบั่นฝ้ายให้ข้า”

เมื่อสามจากไปแล้ว หญิงสาวก็ได้แต่ร้องไห้เศร้าโศก พลงรำพันว่า

“โธ่เอ๊ย จะไปทำอะไรได้ เรารู้นั่นว่าเราไม่มีทางบั่นฝ้ายให้ได้ตั้ง ๑๐๐ เข็ดก่อนสามกลับ แล้วเขาก็จะทิ้งเราไปหาเมียใหม่”

เมื่อทุกขร้อนกลดล้นหนักเข้า หญิงสาวก็เดินออกจากห้อง ไปเดินเล่นในทุ่งหญ้าตามไหล่เขา แต่ไปไม่ได้ไกลสักแคะไหน ก็รู้สึกเหนื่อย ต้องนั่งพักบนก้อนหินแบนๆ ได้เริ่มต้นไถวันที่กำลังออกลูกแดงเต็มต้น ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดนตรีเบาๆ เมื่อเงยหูฟัง ก็อดประหลาดใจไม่ได้ที่รู้สึกได้ว่าเสียงนั้นดังมาจากใต้ก้อนหินที่ตนนั่งอยู่นั่นเอง หญิงสาวรำพึงว่า “นี่เห็นจะเป็นเสียงดนตรีของเทวดานางฟ้าแน่นอน ไม่มีมนุษย์คนไหนหรอกที่จะเบาไปได้อย่างไพเราะอย่างนี้”

คิดดังนั้นแล้วก็หักกิ่งไผ่มาทำเป็นเครื่องดนตรีแล้วก็ลุกขึ้นกลิ้งหินก้อนนั้นออก ก็ปรากฏว่าได้หินก้อนนั้นเป็นปากกลั้วซี่เขี้ยวเมือกมัลลดูในถ้ำ ก็ยิ่งแปลกใจยิ่งขึ้นที่เห็นสาวน้อยตัวกระจิริด สวมเสื้อเขียว ๖ คนด้วยกัน กำลังนั่งล้อมวงกันอยู่ในมือของแต่ละคนมีโน้ตบนฝ้ายเล็กๆ เสียงหลอกล่อด้วยดีแกรกๆตลอดเวลา แล้วสาวน้อยทั้งหกก็ร้องเพลงว่า “สาวน้อยอยู่กับบ้าน ซอของฉันทือวิปเปตี สตริ”

ได้ยืนเช่นนั้นหญิงสาวไม่คิดอะไรอีก รีบก้าวเข้าไปในถ้ำตรงไป ทักทายสาวน้อยอยู่เหล่านั้นด้วยความชื่นชมยินดี คนทั้งหกก็ก้มหัวรับการทักทาย ตอนนั้นหญิงสาวจึงได้สังเกตว่าสาวตัวน้อยทั้งหกนั้นปากห้อยไปข้างหนึ่งทุกคนเลย คุณไม่คิดกับต้นสนที่ลู่ไปตามลม แต่ทันทีที่เห็นฉายอันละเอียดของคนทั้งหกนั้นอยู่ หญิงสาวก็นึกได้ถึงความรู้สึกเดือดร้อนของตน คิดแล้วก็ถึงกับร้องไห้หน้าตาอาบแก้ม สาวน้อยคนหนึ่งจึงถามด้วยปากห้อยๆ อย่างนั้นว่า

“ร้องไห้ทำไม นางออกเป็นคนสวย เสื้อผ้าก็งามหยิ่งทสรมใส่ก็หรูหรา เครื่องเพชรก็งาม ไม่เห็นมีอะไรน่าร้องไห้เลย”

“ท่านทั้งหลายยังไม่รู้ว่าสามของข้าเขาไม่อยู่บ้าน แต่พอเขากลับมา ข้าจะต้องปั่นฝ้ายให้ได้ด้วยถึง ๑๐๐ เช็ด ถึงเขาจะรักข้าสักปานใด เขาก็จะฆ่าข้าได้ แล้วไปหาเมียใหม่ ถ้าข้าทำไม่ได้ตามนั้น ข้าก็ต้องร้องไห้อย่างนี้แหละ เพราะทำตามที่เขาสั่งไม่ได้ จะให้ปั่นสักเช็ดเดียวก็ยังไม่ได้ อย่างว่าแต่ ๑๐๐ เช็ดเลย”

สาวน้อยทั้งหกมองดูตากันแล้ว ก็หัวเราะออกมา และได้พูดแก่หญิงสาวว่า

“นั่นนะหรือเรื่องทุกข์ร้อนล้มเรื่องเศร้าโศกเสียใจอะไร เราจะช่วยท่านเอง ถ้าหากท่านเชิญเราไปกินอาหารเย็นด้วยในวันที่สามของ ท่านกลับถึงบ้าน ท่านจะได้พบว่าท่านไม่มีเรื่องจะต้องวิตกทุกข์ร้อนอีกต่อไป”

หญิงสาวมองดูคนทั้งหก ในใจรู้สึกมีหวังขึ้นมา จึงพูดว่า

“แน่นอน ท่านทั้งหกจะต้องได้รับเชิญไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านข้าในวันที่สามข้ากลับบ้านแน่ๆ ถ้าท่านช่วยข้าได้ ข้าจะสำนึกบุญคุณของท่านไปจนชั่วชีวิตของข้าทีเดียว”

แล้วหญิงสาวก็ลาจากไป และได้ถึงหินก้อนนั้นปิดปากถ้ำเข้าตรงไหนท่านนั้นเสียอย่างเก่า ครั้นกลับถึงบ้าน หญิงสาวไม่ไปนั่งตรงโน้นปั่นฝ้ายอีกต่อไป ทั้งยังไม่ยอมแตะต้องกองฝ้ายลินินในห้องของตนอีกด้วย ทั้งนี้เพราะรู้ว่าสาวร่างน้อยกระจิริดทั้ง ๖ คนคงจะต้องรักษาสัญญาและมาช่วยตนแน่ๆ

ถึงวันที่สามก็กำหนดกลับบ้านตกตอนเย็นสามก็กลับมา คุณเหมือนสามจะทั้งอารมณ์ขุ่นมัวไว้เสียตามทาง ตรงเข้าทักทายภรรยาอย่างรักใคร่ ข้างฝ่ายภรรยาก็คอยอยู่ทุกขณะว่า สามจะต้องถามถึงเรื่องการปั่นฝ้าย แต่สามก็หาได้มีเวลาถามไม่ จนกระทั่งคนใช้มาแจ้งว่า อาหารเย็นจัดไว้พร้อมแล้ว ครั้นเมื่อนั่งลงที่โต๊ะ สามก็ถามภรรยาว่า

“เอ๊ะ ทำไมไม่จัดอาหารไว้ ๖ ที่แล้วยังมีม้านั่งตัวเล็กๆ จัดไว้อีก ๖ ตัวด้วย”

“จะมีสาวน้อยๆ ๖ คนมาร่วมรับประทานอาหารกับเราด้วยในคืนนี้ เชื่อว่าคนอันมาร่วมด้วยจะทำให้ท่านร่าเริงขึ้นบานตอนกลับถึงบ้าน”

พูดยังไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินอย่างรีบเร่งมาตามทางเดินข้างนอกห้อง แล้วก็ปรากฏสาวร่างน้อยสวมเสื้อเขียว ๖ คนด้วยกันเข้ามาในห้อง ชายผู้เป็นสามได้ลุกขึ้นไปต้อนรับอย่างสุภาพ แล้วเชิญให้นั่ง ระหว่างรับประทานอาหาร

สามได้พูดคุยกับคนทั้ง ๖ อย่างสนุกสนานร่าเริง ภรรยารู้สึกดีใจที่ทั้งสองฝ่ายเข้ากันได้ดี ตอนหนึ่งขณะที่ต่างหยุดพูดคุยกันครู่หนึ่ง สามก็อดมองดูแขกสาวทั้ง ๖ ของตนอย่างสนใจใคร่รู้ไม่ได้ ในที่สุดก็เลยถามออกมาว่า

“ขอโทษทีเถอะ ช่วยบอกที่ใหม่ว่า ทำไมปากของท่านทั้งหกถึงได้ห้อยไปข้างหนึ่งไม่ผิดกับต้นสนต้องลมเลย”

หญิงสาวทั้งหกหัวเราะออกมาดังลั่น และหัวหน้าที่ชื่อวิปเป็ต สตุรีได้ตอบว่า

“จะมีอะไร ก็เพราะการปั่นฝ้ายของเรานั้นแหละ บั่นไปๆ พวกเราที่มีความสามารถอย่างนี้ในเรื่องปั่นฝ้าย เลยไม่มีทางเลียงที่จะไม่ให้ปากห้อยอย่างนั้น”

ได้ยินเช่นนั้น สามก็นั่งคิดหันมามองดูภรรยาสาวสวย แล้วก็เหลือบมองดูสาวตัวน้อยทั้งหกที่มีปากห้อยไปข้างหนึ่ง คุณแล้วก็มีความตระหนักตกใจจนสังเกตเห็นได้เมื่อแขกกลับไปแล้ว สามก็โอบไหล่ภรรยาไว้ พยายามเรียกคนใช้มาส่งว่า

“เอาโน้นปั่นฝ้ายในห้องคุณผู้หญิงไปเผาเสีย และเผาคูให้มันไหม้ให้หมดนะ ข้าจะไม่ยอมให้เมียสาวสวยของข้าปั่นฝ้ายอีกต่อไปแม้แต่น้อย เดี่ยวหน้าสวยจะผิกรุปไป เพราะปั่นฝ้ายอยู่ตลอดเวลา จะไม่มีทางเลียงที่ปากจะไม่ห้อยไปข้างหนึ่งอย่างนั้น”

หัวใจภรรยาสาวเต้นด้วยความดีใจ เมื่อได้ยินถ้อยคำของสามนั้นนับแต่นั้นมาคนทั้งสองก็อยู่ร่วมกันด้วยความสุขโดยไม่ต้องให้เสียงโน้มน้ามาทำลายความสุขของครอบครัวไป ♥

๙๓๖ ๒๕๖ 15 10๐-๑.๒๕๒๖

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หญิงใจกล้า

(นิทานเกาหลี)

เรื่องความเก่งของผู้หญิง
ในนิทานท้องถิ่นต่างๆ มีเล่าไว้
หลายลักษณะด้วยกัน ความเก่ง
ของผู้หญิงเกาหลีอยู่ที่ใจกล้า ส่วน
ใจกล้าอย่างไหนนั้นเจมส์ เอส. เกลท์
แปลจากงานของอิมบังกับอีรยุกใน
นิทานชาวบ้านเกาหลีได้เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อฮันมูของฮอยเป็น
อำมาตย์ผู้มั่งคั่งในรัชสมัยของ
พระเจ้าเซโจ (ราวศตวรรษที่ ๑๕)
พระเจ้าเซโจโปรดปรานเป็นอันมาก
ทำให้ฮันมูอิทธิพลอย่างไม่มีผู้ใด
เปรียบ เมื่อเป็นเช่นนั้น ฮันก็เลยถือ
อำนาจทำอะไรตามชอบใจ ไม่ว่าไป
ที่ไหน ผู้คนจะพากันก้มหัวคำนับ
ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากคัดง้างถ้อยคำ
ของฮันแม้แต่คำเดียว

เมื่อครั้งทฮันเป็นข้าหลวงประจำ
มณฑลปยองซาน ฮันทำอะไรล้วน
แต่ผิดกฎหมาย ถ้าใครกล้าขัดความ
ประสงค์ของข้าหลวงฮันแม่แต่น้อย
ก็จะมีแต่ต้องถูกลงโทษกับตาย คน
ทั้งมณฑลจึงพากันเกรงกลัวฮันไม่
ผิดกับกลัวเสือ

อยู่มาวันหนึ่งฮันไปได้ยินว่า

รองเจ้าเมืองซอนจอนมีลูกสาวสวย
จึงเรียกรองเจ้าเมืองนั้นมา แล้ว
พูดว่า

“ข้าได้ยินว่าท่านมีลูกสาวสวย
ข้าอยากได้ไปเป็นเมีย อีกไม่ช้าข้า
จะไปตรวจการ ข้าจะแะที่เมือง
ของท่านและจะมาเอาตัวลูกสาวของ
ท่านไป จงเตรียมไว้ให้พร้อมด้วย”

รองเจ้าเมืองได้ยินเช่นนั้นก็
ตระหนกตกใจ พุดละล้าละลักว่า

“เหตุใด พระเดชพระคุณจึง
กล่าวว่าลูกสาวของข้าผู้ต่ำต้อยเป็น
คนสวย คนที่เรียนให้พระเดชพระ
คุณทราบคงจะบอกผิด แต่เมื่อเป็น
คำสั่งของพระเดชพระคุณ ข้าก็ไม่
อาจทำอย่างไรรู้ได้ นอกจากยินยอม
ด้วยความยินดี”

พูดแล้ว ก็ก้มหัวคำนับแล้วลา
กลับไป ครั้นเมื่อถึงบ้าน ทั้งลูกทั้ง
ทั้งเมียสังเกตเห็นพ่อบ้านหน้าตา
หมองคล้ำมีท่าทางกังวลใจ ลูกสาว
จึงถามขึ้นว่า

“ท่านข้าหลวงเรียกพ่อไปทำไม
แล้วทำไมพ่อจึงดูรอนกรรอนใจนัก
บอกลูกหน่อยเถอะ”

ตอนแรกพ่อกล่าวว่าลูกสาวจะ
เดือดเนื้อร้อนใจ จึงนิ่งเสียไม่ตอบ
แต่เมื่อลูกสาวเข้าถาม ก็เลยจำเป็น
ต้องบอกให้ลูกรู้ว่าข้าหลวงต้องการ
ลูกสาวไปเป็นเมีย แล้วพูดต่อไปว่า
“พ่อร้อนใจก็เพราะเรื่องของคุณ
แหละ ถ้าพ่อปฏิเสธไม่ยอมให้ พ่อ
ก็คงจะถูกฆ่าตาย พ่อจึงจำใจต้อง
ยอม แล้วคิดดูซิ ลูกสาวคนที่มี
ตำแหน่งอย่างเราต้องตกไปเป็นเมีย
เก็บเขา ช่างเป็นเรื่องน่าอับอาย
ขายหน้าแค่ไหน ใครเคยได้ยินบ้าง”

ลูกสาวได้ยินพ่อร่ำพันเช่นนั้น
แทนที่จะทุกข์ร้อน กลับหัวเราะว่า
พูดกับพ่อว่า

“ทำไมไม่คิดอะไรให้ดีกว่านั้น
บ้างล่ะพ่อ ทำไมคนเป็นผู้ใหญ่อย่าง
พ่อจะมายอมเสียชีวิตเพื่อเด็กผู้หญิง
อย่างลูก ปล่อยให้ลูกไปเถอะ เสีย
ลูกสาวไปคนหนึ่งเพื่อสงวนชีวิตของ
พ่อไว้ มันต้องดีกว่าสงวนลูกสาวไว้
แต่เสียชีวิตของพ่อ ลูกสาวนี่ไม่
มีค่าอะไรหรอก ยกให้เขาไปเถอะ
พ่อ แล้วไม่ต้องคิดอะไรอีก เลิก

(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

วาเนสซ่ามากกว่าใครๆ ทำให้
บาร์บาราขึ้นเคื่องไปถึงเอ็กซ์ฮาร์ทด้วย
ผมรู้สึกว่าจะปาก (กา) จดที่
นินวาวาเนสซ่าอย่างสุดฝีมือ หล่อน
เองก็ใช้ว่าจะไวหน้าผมเมื่อไร โดย
ปกติหล่อนมีอคติต่อเพศชายอยู่แล้ว
โดยเฉพาะชายเอเชียซึ่งหล่อนถือว่า
เป็นเพศที่เอาเปรียบฝ่ายหญิง และ
เหยียดหญิงเอเชียเป็นทาส เป็น
มนุษย์ชั้นสอง ข้อนทำให้หล่อน
เรียกชายเอเชียว่า ปาชา (Pasha)
มีชาวตออย่างเกย์จกรัน ให้ฝ่ายหญิง
ปรนนิบัติบำเรอ หล่อนเคยถก
ปัญหาเรื่องสิทธิสตรีในเอเชียกับผม

วาเนสซ่าก็เช่นเดียวกับคนอื่นๆ
ที่กระหายใคร่รู้ว่า วิถีทางรักของผม
และโลซ่าจะดำเนินต่อไปอย่างไร
หล่อนพยายามตะล่อมถามโลซ่าว่า
มีวิธีชดชวยไว้สองคนในขณะเดียว
กันอย่างไร และคิดจะบีบคกรองไว้
เช่นนี้ตลอดไปหรือไม่ หล่อนไป
ออกความเห็นให้ใครๆ ฟังว่าโลซ่า
ไม่ยุติธรรมต่อดทแทร์และผม โลซ่า
สะสมผู้ชาย

(ตอนหน้า-แบร์ลิน แบร์ลิน!)

หญิงใจกล้า (ต่อจากหน้า ๓๑)

ทุกซ່อนเสรีโสภณเสียด พวกเรา
ผู้หญิงทุกคนต้องอยู่ในอาณัติของ
ครอบครัว และเรื่องอย่างนั้นแล้ว
โซซาดาจะกำหนด ลูกจึงยอมรับ
โดยไม่ขัดขืนแต่อย่างใด พ่ออย่าได้
เดือดเนื้อร้อนใจไปเลย เป็นอัน
ตกลงแล้วนะพ่อ พ่อจงทำตามนั้น
ถ้าพ่อทำแล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อย
ไปเอง”

พ่อถอนหายใจแล้วกล่าวว่า
“เพราะลูกเต็มใจ พ่อจึงค่อยโล่งใจ”
แม้กระนั้นนับแต่ขึ้นมา ทั้งบ้านก็มี
แต่ความเสรีโสภณ มีแต่ลูกสาว
คนเดียวที่ไม่เดือดร้อนเลย ไม่แสดง
ความรู้สึกกลัวแม่แต่อย่างใด ยังคง
หัวเราะอย่างสบายใจเหมือนอย่างเคย
ต่อมาไม่นานข้าหลวงฮันก็ได้
ตรวจการมาถึงซอนจอน เมื่อมาถึง
ก็ได้เรียกรองเจ้าเมืองมาบอกว่า
“เตรียมลูกสาวพร้อมทั้งข้าวของ
เครื่องใช้ให้เป็นไว้ให้พร้อมในวัน
พรุ่งนี้นะ” รองเจ้าเมืองกลับบ้าน
มาตระเตรียมงานที่เรียกว่างาน
แต่งงาน แต่ลูกสาวพูดว่า

“ที่จริงนี้ไม่ใช่งานแต่งงาน
อย่างแท้จริงหรอกนะ เป็นเพียงการ
เอาตัวเมียเก็บไปเท่านั้น แต่ถึงแม้
กระนั้นก็ต้องจัดพิธีให้เหมือนงาน
แต่งงานจริงๆ นะพ่อ”

พ่อก็ไปจัดการให้ตามลูกสาว
ขอเรื่อง ในวันรุ่งขึ้นข้าหลวงฮันก็มา
ที่บ้าน รองเจ้าเมือง ยันแต่งตัว
จำลอง หมวกก็สวมหมวกอย่างชาว
บ้าน เมื่อเข้าไปในบริเวณชั้นใน
ก็ได้พบลูกสาวรองเจ้าเมืองยืนอยู่
ตรงหน้า หญิงสาวยกมือคารวะตาม
ธรรมเนียม แต่แล้วแทนที่จะถอย
บังหน้า นางกลับ ดาบยกขึ้นตรง
หน้า แม้ฮันจะรู้สึกว่ายหญิงสาวผู้
สวยมาก แต่เมื่อได้เห็นหญิงสาว
ถือดาบเช่นนี้ถึงกับสะดุ้งพริ้ม
ที่แปลกใจ จึงถามว่า เหตุใดนาง
จึงต้องถือดาบเช่นนี้ด้วย หญิงสาว
ให้แม่ตอบแทนตนว่า

“ถึงแม้ข้าจะเป็นเพียงผู้หญิง
บ้านนอก ข้าก็ไม่ลืมว่าตัวเอง
มีศักดิ์ตระกูล และแม่ท่านจะ
เป็น อามาศย์ผู้ใหญ่ของบ้านเมือง
แต่การที่จะบับบังคับเอาตัวข้าไปนั้น
ย่อมเป็นเรื่องเสียเกียรติอย่างไม่เคย
ได้ยินมาก่อนเลย ถ้าท่านจะนำข้า
ไปเป็นเมียอย่างแท้จริงแล้ว ข้าจะ
รับใช้ท่านอย่างเต็มที่ที่สุดทีเดียว
แต่ถ้าท่านตั้งใจจะเอาตัวข้าไปเป็น
เพียงเมียเก็บแล้ว ข้าจะยอมตาย
ด้วยดาบเล่มนี้แหละ ด้วยเหตุผล
ชีวิตข้าจึงขึ้นอยู่กับถ้อยคำของท่าน
เพียงคำเดียว เพราะฉะนั้นได้โปรด
บอกออกมา ก่อนที่ข้าจะตัดสินใจ
ดังที่ข้าทำ”

ฝ่ายข้าหลวงฮัน ทั้งๆที่เป็นคน
ที่ไม่เคยสนใจพิธีรีตองอะไร ทั้ง

ยังไม่เคยทบทวนปัญหาใดๆ แต่เมื่อได้เห็นความงามความดีเด็ดเดี่ยวของหญิงสาวเช่นนั้นแล้ว ก็ตกเป็นทาสของนางทันที ฮันพูดว่า “ถ้านางตั้งใจเช่นนั้น ก็เป็นอันตกลง ข้าจะแต่งงานกับนางจริงๆ” หญิงสาวจึงพูดว่า

“ถ้าท่านพูดอย่างนั้นจริงๆ ก็ขอได้โปรดเขียนหนังสือไว้ แล้วส่งของขวัญมา จัดหาท่านมาตัวหนึ่ง และโปรดแต่งตั้งมาตามแบบแผนประเพณี ต่อจากนั้นจะได้ทำตามพิธีที่จำเป็น มีการดื่มเหล้าสาบาน แล้วก็แต่งงานกัน”

ข้าหลวงฮันก็ทำตามที่หญิงสาวเสนอแนะมาทุกประการ ตลอดจนเขียนหนังสือสำคัญไว้ให้ด้วย หญิงสาวผู้นั้นไม่แต่จะสวยเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็น คน ตรง และตั้งใจจริงอย่างหาได้ยากโดยแท้ เมื่อข้าหลวงฮันพาไปบ้านแล้ว จึงรักกันหนาไม่ได้นอนใจเมียหลวงและเมียน้อยอื่นๆอีกต่อไป เมียสาวคนใหม่ได้โต้แย้งกับฮันเมื่อฮันทำอะไรผิดๆ และไม่ยุติธรรม และฮันก็ยอมฟังแล้วแก้ไขให้ดีขึ้น ไม่ว่าใครรู้เข้า ต่างก็พากันสรรเสริญความกล้าและความตรงของนาง เมียสาวนั้นถือว่าตนเป็นเมียแท้จริง เพราะได้มีการคบแต่งงานตามประเพณี แต่เมียหลวงของฮันถือว่าหญิงสาวนี้เป็นเพียงเมียเก็บ บรรดาญาติพี่น้องของฮันก็พูดทำนองเดียวกัน ฐานะอย่างนางไม่อาจเรียกว่าเมียแท้จริงอย่างเมียหลวงได้

ในระยษนั้นพระเจ้าเซโจมักโปรดทรงเครื่องอย่างคนธรรมดา

สามัญ เสด็จมาที่บ้านของฮันอยู่เนืองๆ เมื่อเสด็จมาคราวใด ฮันก็ต้อนรับด้วยสุราอาหารสมพระเกียรติสำหรับพระราชกรวณ และเมียสาวผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ยกมาถวาย จนกระทั่งเป็นทักจนเคย ถึงกับพระเจ้าเซโจตรัสเรียกว่า น้อยน้อย

วันหนึ่งเมื่อพระเจ้าเซโจเสด็จมาที่บ้านของฮันอย่างเคย และขณะที่กำลังเสวยอยู่นั้น ทันใดนั้นก็ได้มีผู้หญิงมาพบน้อยน้อยเฉพาะพระพักตร์ พระเจ้าเซโจทรงแปลกพระทัย ได้ตรัสถามว่า เหตุผลกลใดจึงได้ทำเช่นนั้น หญิงสาวจึงทูลให้ฟังโดยตลอดว่า ตนได้ถูกบังคับพาตัวมายังเมืองหลวง หญิงสาวทูลทูลร้องไห้พลาว่า

“ถึงแม้ข้าพระองค์จะมาจากท้องถิ่นชนบทห่างไกลจากเมืองหลวง แต่ข้าพระองค์ก็เป็นลูกสาวผู้มั่งคั่ง มีตระกูล และเมื่อสามปีได้ทำพิธีแต่งงานกับข้าพระองค์ในฐานะภรรยา ข้าพระองค์จึงควรจะต้องได้เป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง แต่ว่าในบ้านเมืองนี้ยังไม่มียกกฎหมายที่เมียที่แต่งภายหลัง ถือเป็นเมียแท้จริงอย่างเมียหลวงได้ ในเมื่อเมียหลวงยังมีชีวิตอยู่ คนจึงพากันเรียกข้าพระองค์ว่าเมียเก็บ ซึ่งนับเป็นเรื่องอัปยศอดสูเป็นที่สุด เพราะฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดพิจารณาเรื่องของข้าพระองค์ด้วย”

พระเจ้าเซโจทรงพระสรวลตรัสว่า “เรื่องธรรมดาๆ ทำไมนายน้อยจึงทำเป็นเรื่องใหญ่ และมาพบบ่อยตรงหน้าข้าอย่างนี้เล่า ข้าจะตัดสินเรื่องของนายน้อยทันทีที่เดียวแหละ มา” แล้วพระองค์ก็ทรงเขียน

หนังสือขึ้นฉบับหนึ่ง ให้ถือว่าหญิงสาวผู้นั้นเป็นเมียแท้จริงและลูกๆ มีสิทธิที่จะได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งสูงสุดได้ แล้วก็ทรงลงพระนาม ประทับตรา แล้วก็ยื่นให้หญิงสาว

นับแต่นั้นมาหญิงสาวนั้นก็เป็นที่รับรู้ว่าเป็นเมียแท้จริงอีกคนหนึ่ง มีตำแหน่งเสมอกับเมียหลวง ไม่มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้แต่อย่างใด บรรดาลูกๆก็ได้รับราชการในบ้านเมืองด้วย ทั้งนี้ก็เพราะความใจกล้าของหญิงสาวที่กล้าเข้าไปกราบทูลพระราชทานนั่นเอง ♥

ไปเยี่ยมกับเพื่อนซึ่งกำลังเตรียม
เลี้ยงข้าวของจะเลิกงาน

“รอเดี๋ยวนะ” กิตติยาเดินไป
ส่งเอกสารฉบับสุดท้ายที่โต๊ะหัวหน้า
แล้วคว้ากระเป๋า “แหม...มาเร็วจัง
เลย นี่ยังไม่สี่โมงครึ่งซักหน่อย”

“พวกข้าราชการเขาเลิกงานสี่
โมงไม่ใช่หรือ” หญิงสาวส่ายอก
“บ้า...” เพื่อนหล่อนตะแคง
“มาถึงก็หาเรื่องเลยเชียว”

“ก็จริงนี่นา ฉันขับรถผ่าน
กระทรวงทบวงกรมตอนสี่โมงที่ไร
เห็นข้าราชการเดินออกมารอรถกัน
สะพรังไปหมดแล้วทุกที่เลย”

“เฮ้อ...อย่ามาเที่ยวสนใจจับ
ผิดเลขนำ ทำสตริกไม่เข้าเรื่อง
ของแค่นี้ขอกันกินไม่ได้หรือไงจ๊ะ”

พลับพลาหัวเราะ...ความจริง
แล้ว ใจหล่อนไม่ได้จดจ่ออยู่กับ
เรื่องการเข้าหรือเลิกงานของพวก
ข้าราชการดอก แกล้งพูดให้มัน
ว้อมค้อมไปยั้งนั่นเอง เพื่อจะได้หา
เรื่องวกเข้าสู่จุดมุ่งหมายที่หล่อน
อยากรู้ที่หลัง

“แล้วนี่นี่ยังไปถึงนัดฉันคน
เดียว เดี่ยวไอ้พวกนั้นรู้ก็ได้คำ
ไข่มวงโง่งงหรือหอก มันยังอยาก
เจาะแกอีก รู้ไหม”

“ฉันก็อยากเจาะมัน แต่ยังไม่
ปลอดโปร่งถึงขนาดจะนัดเป็นกลุ่ม”
พลับพลาอมยิ้ม... ไม่ให้กิตติยา
สงสัย “เถอะน่า... ใจก็ต่อนัดอีก
แน่ๆ ฉันยังอยากพบเพื่อนอยู่ด้วย
ไอ้คนไปอยู่เมื่องนอกนานก็ยั้ง
แหละ สิ่งที่เขาเอามาๆ คือเพื่อน
ถึงจะเคยสนิทกัน แต่พอไม่พบกัน
เป็นสัปดาห์ มันก็เหมือนคนแปลกหน้า
ไปแล้ว จริงไหม”

พวกที่กำลังทยอยเดินตามทั้ง
สองไปยังลิฟท์ ต่างก็มองดูพลับพลา

เป็นตาเดียวกัน ผิวหล่อนที่เข้มขึ้น
เพราะถูกแดดเผาช่วยให้เก๋ไปอีก
แบบหนึ่ง คือเพิ่มความมั่งมีเหลือ
ของหน่วยตาให้แลดูวาวตัดกับสีแทน

“ไม่เห็นจริงเลย ถึงใจ ฉัน
ก็ยังดีใจที่ได้พบแกอยู่นั่นเองแหละ”
กิตติยาว่า “แถม...ทำงานระดับ
ที่พอแบบนั้นแล้ว ยังจะเห็นข้าราชการ
การเงินเดือนสามสัปดาห์อย่างฉันเป็น
เพื่อนแกอยู่อีกหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“อ้าว ถ้าไม่เห็น แกจะเห็น
ฉันมาเจออยู่นี่ได้ไง”

ลึงลิฟท์ไปถึงชั้นล่างแล้วก็ยัง
มีคนเหลียวมาดหล่อนเป็นแถว

“แถม...ฉันนะ ไปถึงไหนก็เป็น
จุดเด่นอยู่เรื่อย” กิตติยาเพิ่มพ้ำ
ขณะเดินตามพลับพลาไปยังรถ “ว่า
แต่ว่า แกใส่เสื้อไหมหรือเปล่าล่ะ”

หล่อนถามพลางมองดูเสื้อบ้าน
ขาวติดลูกไม้หรเป็นเชิงเป็นขนทาง
แขนและตัวเสื้อทั้งหน้าและหลัง

พลับพลาหัวเราะ แต่ไม่ตอบ
กิตติยาก็เลยไม่เข้า

“ถึงใส่หรือไม่ใส่ ถ้ามันดูสวย
ไม่กระเทือนชาวใครเก็นไป ก็ใช้ได้
ไม่ใช่หรอ” เจ้าของรถเอ๋ยขมเมื่อ
ก้าวขึ้นนั่งคู่เคียงกันแล้ว “ของทุก
อย่างมันก็อยู่ที่สวยกับเหมาะเท่านั้น
เอง ถ้าสวยแล้วเหมาะแล้ว อะไร
มันจะอยู่ตรงไหนก็โอ.เค.ไซ้ไหมล่ะ”

ต่างคนต่างนั่งกันไปอีตื้อใจ
พลับพลาจึงถามว่า

“ทุกๆ วันนี้น่าส่วนมากแกไปกับ
ใคร ฉันหมายถึงเพื่อนสนิทนะ แก
มีเพื่อนสนิทใหม่ๆ อีกเยอะไหม”

“มี...ในที่ทำงานก็มีสองสามคน
ข้างนอกก็มี... ไม่ไฉนละ คนที่เจอ
กันกันนั้นแหละ แยกยังจำเขาได้ไหม”
กิตติยาเปิดช่องโหว่ให้พลับพลาได้
ยืมดีโนทันโดนัน (อ่านต่อฉบับหน้า)

ตลาดคนตาย (ต่อจากหน้า ๘๓)

“มาจากไหนนะ มาจากไหน
กัน”

คนเป็นถามอย่างนั้น คนตายก็
ถามบ้าง เด็กทั้งสองก็ตอบว่า

“เรื่องมีอย่างนั้น คือเมื่อวานนี้
เราทำนาเตาแห้งที่แม่เลี้ยงให้เราเอา
ไปตากน้ำแดด แม่เลี้ยงเลยตีเรา
แล้วก็ไม่ให้อะไรเรากินตลอดทั้งวัน
เราเลยมาขอร้องขามาเผ่าประตุนั้น
ขอให้เราเข้ามาหาแม่ของเรา แม่
จะได้ช้อนน้ำเตาแห้งให้เราใหม่อีก
๒ ใบ”

แม่ของเด็กทั้งสองที่ตายไป
แล้วรู้เรื่องเข้า จึงมาหาและจะช้อน
น้ำเตาให้ใหม่ ๒ ใบในตลาดคนเป็น
แล้วหันหลังหยิบเงินให้คนเป็นคน
หนึ่งไปซื้อให้ในตลาดคนเป็น คน
เป็นนั้นก็ไปซื้อให้ ต่อจากนั้นแม่
ของเด็กทั้งสองได้ไปยังตลาดคน
ตาย และช้อนลูกนัตฝากไปให้แม่
เลี้ยงของเด็กทั้งสอง เพราะรู้ว่า
แม่เลี้ยงนั้นชอบลูกนัตอย่างมาก
แต่ถ้ากินเข้าไปเป็นต้องตายแน่ๆ

แล้วแม่ก็บอกลูกของตนว่า
“เอ้า กลับไปบ้านได้แล้วลูก ไป
บอกแม่เลี้ยงเขาด้วยนะว่า แม่
ชอบใจที่เขาช่วยดูแลลูกให้เป็น
อย่างดี”

ลูกทั้งสองก็รำพึงว่า “หลุมฝัง
ศพข้างลึก ลึก ลึก แม่เลี้ยงช้อนน้ำ
เตาแห้งให้เราแล้วเราทำแดด แม่
เลี้ยงก็หวดเราด้วยแล้ว เราช้อนลูกนัต
เอามาให้ขามเผ่าประตุนั้น แล้วประตุนั้น
เปิด แม่ของเราได้ขึ้นเรื่องเข้า
ก็ช้อนน้ำเตาให้เราสองใบ เอาไป
ให้แม่เลี้ยง”

ฝ่ายแม่เลี้ยงเห็นลูกเลี้ยงหายไ
ก็เฝ้าตามหาทุกหนทุกแห่ง หาเท่าไร
ก็ไม่เห็นว่าลูกเลี้ยงทั้งสองไปอยู่ที่
ไหน ครั้นเด็กทั้งสองกลับถึงบ้าน
แม่เลี้ยงก็ถามว่า

“ไปอยู่ที่ไหนมา”

“เราไปหาแม่เรามา”

แต่แม่เลี้ยงไม่เชื่อกลับด่าว่า

“ไม่จริงหรอก เจ้าทั้งสองพูดโกหก
มีใครบ้างที่จะไปหาคนตายได้”

เด็กทั้งสองก็เลยเอาลูกนกให้
แม่เลี้ยง พนางบอกว่า “แม่เราฝาก
มาให้” แม่เลี้ยงก็หัวเราะเยาะว่า

“อ้อ เจ้าไปหาคนตายแล้วคน
ตายฝากลูกนกมาให้ข้า ข้าที่ตั้น”

แต่ด้วยเหตุที่ชอบลูกนก หึง
นั้นก็เลยรับมากิน พอกินเข้าไปก็
เลยตาย เด็กทั้งสองก็ร้องว่า

“หลุมฝังศพข้างลึก ลึก ลึก

แม่เลี้ยงชอนเอาแต่แห่งให้เรา เรา
ทำแตก พอเราบอกแม่เลี้ยง แม่
เลี้ยงก็เลยหวดเราด้วยแส เราเลย
ไปซอลูกบัตเอาไปให้ยามเฝ้าประตู
แล้วประตูก็เปิด แม่ของเราได้ยิน
เรื่องเข้า ก็ชอนเอาให้เราไหมไ
ให้เขาไปให้แม่เลี้ยงพร้อมทั้งลูกนก
พอถึงบ้านแม่เลี้ยงต้องการจะขอ
ชีวิต เราเลยเอาลูกนกให้ ให้
มากๆ ให้มากๆเลย”

เป็นธรรมเนียมของชาวคาโฮ
เมย์ ที่เมื่อมีคนตาย คนในครอบครัว
จะไปหาคนทรงให้เรียกคนตายมา
เข้าทรง สามของหญิงแม่เลี้ยงได้ให้
คนทรงเรียกเมียตนมาเข้าทรง หญิง
นั้นได้พูดผ่านคนทรงว่า “บอก
ผู้หญิงอื่นๆทั่วกันนะว่า ข้าตาย
นี่ ข้าตายเพราะลูกเลี้ยง บอกเขาว่า
มาวกล่าว่า คนที่มีเมียหลายๆคน

พอเมียคนหนึ่งตายทั้งลูกไว้ เมียคน
อื่นๆต้องช่วยดูแลลูกเลี้ยงที่เป็น
กำพร้า” กองจะด้วยเหตุนี้ คนที่มี
เมียสอง ถ้าเมียคนใดตายทั้งลูกไว้
เมียอีกคนหนึ่งจึงต้องเลี้ยงดูลูกของ
เมียที่ตายนั้นให้ดีกว่าลูกของตนด้วย
เข้าไป และทำไมไม่มีใครกล้า
โหดร้ายทารุณแก่ลูกกำพร้า ก็เพราะ
ถ้าใครทารุณแก่ลูกกำพร้า เป็นตาย
ในวันนั้นทันที โดยไม่ต้องเจ็บปวด
อะไรเลย ชาวคาโฮเมย์เชื่อกันเช่น
นั้น คนที่เป็นลูกกำพร้าจึงมักจะได
รับการดูแลเป็นอย่างดี ขออะไรพ
มักจะให้ และไม่ยอมให้ไปไหนแต่
ลำพังในเวลาจำเป็น ♥

ความเจ็บบในกำแพง

(ต่อจากหน้า ๓๔)

ว.3.6 ๒๖/๖ ๒๔ ก-ค. ๒๕๒๖

บรรจบ พันธุมธา นิทานนานาชาติ

เจ้าชายหลิน

(นิทานชาวไอซ์แลนด์)

นิทานโดยทั่วไปมักกล่าวถึงความเก่งของผู้ชาย ผู้ชายจะต้องแสดงความกล้าหาญสามารถไปหาตัวหญิงที่ถูกลักพาไป เพราะถูกสาปหรือเพราะเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งให้กลับมาได้สำเร็จ แต่เรื่องตรงกันข้าม ผู้แสดงความกล้าไปค้นหาเจ้าชายผู้หายไปและพาตัวกลับมาได้กลับกลายเป็นผู้หญิง ดังเรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่ง ยังมีพระราชองค์หนึ่ง ทรงมีโอรสเพียงองค์เดียว ชื่อเจ้าชายหลิน เจ้าชายองค์นี้เป็นผู้มีความกล้าหาญยิ่งใหญ่ วันหนึ่งได้เสด็จไปล่าสัตว์พร้อมด้วยข้าราชบริพาร ได้สัตว์และนกเป็นอันมาก ขณะเตรียมจะกลับกันอยู่นั้น ก็ได้เกิดหมอกควันกลุ้มไปทั่ว พอหมอกควันจางก็แลไม่เห็นเจ้าชายเสียแล้ว คนทั้งหลายต่างช่วยกันค้นหาเจ้าชายตลอดเวลา แต่ก็หาไม่พบ จึงต้องพากันกลับมาราบ ทูลพระราชาราชาทรงร้อนพระทัยมาก ในวันรุ่งขึ้นจึงโปรดให้ผู้คนออกค้นหาต่อไปอีกตลอดทั้งวัน จนกระทั่งค่ำก็ยังหาไม่พบ ผู้คนได้ค้นหาติดต่อ

กันอย่างนั้นตลอดทั้ง ๓ วัน แต่ก็มิได้รื้อรอยเจ้าชายหลิน พระราชาทรงเศร้าโศกเสียพระทัยจนไม่ยอมลุกไม่ยอมทำอะไร ได้แต่บรรทมอยู่อย่างนั้นเหมือนประจวบหนกในที่สุดก็ได้ทรงประกาศว่า ถ้าผู้ใดสามารถค้นหาเจ้าชายหลินพบและพากลับมาได้พระองค์จะทรงแบ่งอาณาจักรให้ครองครึ่งหนึ่ง

ยังมีหญิงสาวคนหนึ่งเป็นลูกสาวชาวบ้าน ชื่อชีกินี่ เมื่อได้ยินข่าวนี้ก็ขอพ่อแม่ให้ช่วยเตรียมอาหารให้พร้อมทั้งรองเท้าคู่ใหม่ด้วย ตนเองจะออกเดินทางไปค้นหาเจ้าชายหลิน ชีกินี่เดินทางตลอดทั้งวัน จนกระทั่งตกเย็นจึงได้มาถึงถ้ำแห่งหนึ่ง เมื่อเดินเข้าไปในถ้ำ ก็แลเห็นมีเตียงนอนสองเตียง เตียงหนึ่งมีผ้าคลุมเป็นผ้าทอดินเงิน อีกเตียงหนึ่งมีผ้าคลุมทอเป็นดินทอง และบนเตียงนี้เองที่เจ้าชายหลินกำลังบรรทมหลับอยู่ และมีอักษรโบราณเขียนไว้ซึ่งชีกินี่อ่านไม่ออก เห็นเช่นนั้น ชีกินี่ก็ไปซ่อนอยู่ที่หลังประตูทางเข้าถ้ำ เพียงครู่ต่อมาก็ได้

ยินเสียงออดังอยู่ข้างนอก และแลเห็นนางชีกินี่นางหนึ่งพดขุ่นว่า “เอ๊ะ ได้กลิ่นมนษยันะ” ชีกินี่อีกนางหนึ่งจึงตอบว่า “ก็กลิ่นเจ้าชายนั่นะ” แล้วนางชีกินี่ทั้งสองก็ตรงไปที่เตียงเจ้าชาย กล่าวกันว่า

“ร้องเพลงซิ ร้องเพลงไปนางหงส์ของข้า เจ้าชายจะได้ตื่น”

นางหงส์ก็ร้องเพลง เจ้าชายก็ตื่นบรรทม นางชีกินี่อายุเขาวัวกว่าได้ถามเจ้าชายว่า ไม่เสวยอะไรหรือ เจ้าชายทรงปฏิเสธว่า “ไม่” นางจึงถามต่อไปว่า เจ้าชายจะแต่งงานกับนางไหม เจ้าชายยังปฏิเสธเด็ดขาดว่า “ไม่” นางชีกินี่ชักเคืองจึงกล่าวว่า

“ร้องเพลงซิ ร้องเพลงไปนางหงส์ของข้า เจ้าชายจะได้บรรทมหลับ”

แล้วนางชีกินี่ทั้งสองก็นอนด้วยกันบนเตียงอีกเตียงหนึ่ง ครั้นถึงเวลารุ่งเช้า นางชีกินี่ก็ปลุกเจ้าชายให้ตื่นบรรทม แล้วถามอย่างเคย เจ้าชายก็ทรงปฏิเสธอย่างเคย นางชีกินี่จึงจัดการให้ (อ่านก่อนหน้า ๘๐๗)

นั่นหรือก็เป็นคนดังแสนดัง คุณ
หน่วยงานสำคัญของรัฐ คือเคเตอร์
ล่องชาดเป็นหนุ่มโสด ตรง‘สเปก’
ที่เธอมุ่งหมาย ส่วนคุณสุกฤษ์จัด
แต่ช่างเอาใจใส่ ซื่อง่ายง่ายคล่อง
คุณพระพรณอร์ติดนิสัยนิยมของกำนัล
อยู่ไม่น้อยเลย ดังนั้นก็ไม่รังเกียจที่
จะต้อนรับเขา “โอ...โทมาทุกคืน
เลยนะ เขาก็ขนาดนั้นแล้ว”

พลับพลาเล็กอันวิจิตรงดงาม
รองเท้าวางบนยกพื้น หลอนไม่เกย
ขอมเป็นรองใคร

“แล้วลูกตะกะ ขนาดไหน
เขาใหญ่ของเขา ลูกก็ใหญ่ของลูก
เหมือนกันละนะ” หลอนพูดพลาง
เดินไปหมุนหมายเลข...เชอเพลิง
ก้อนใหญ่ที่ถูกโยนเข้ามาสาดๆอื่นๆ
กำลังเผาไหม้ ปะทุเปรียะประอยู่
ในช่องอก (อ่านต่อฉบับหน้า)

เจ้ายายนลินี (ต่อจากหน้า ๓๑)

เจ้าชายบรรทมหลับต่อไปอีก แล้ว
ก็พากันออกไปนอกถ้ำ

เมื่อเห็นนางยักษ์ออกไปกัน
หมดแล้ว ชิกนียัก็ออกมาจากที่ซ่อน
แล้วก็พูดอย่างเดียวกับที่นางยักษ์พูด
เพื่อปลุกให้เจ้าชายตื่นบรรทม เจ้า
ชายทอดพระเนตรเห็นชิกนียัก็ทรง
แสดงความสนิทสนมด้วย ขอให้
ชิกนียัเล่าเหตุการณ์ต่างๆทางในบ้าน
เมืองให้ฟัง ส่วนเจ้าชายก็ตรัสเล่า
เรื่องราวที่ทรงถูกนางยักษ์จับตัวมา
หวังจะให้เจ้าชายแต่งงานด้วย แต่
พระองค์ปฏิเสธเด็ดขาด ชิกนียัจึง
ทูลแนะนำว่า

“ท่านถ้านางยักษ์มาถามพระ
องค์อีกในตอนเย็นวันนั้น พระองค์

ก็ตรัสตอบตกลงไปก็แล้วกัน โดย
มีเงื่อนไขว่าต้องอ่านอักษรโบราณ
นั้นให้ฟัง กับให้เล่าให้ฟังว่าใน
ตอนกลางวันนางยักษ์ไปทำอะไร
มา”

เจ้าชายพอพระทัยแผนนี้ และ
เพื่อฆ่าเวลาที่จะถึงเย็นจึงได้ชวน
ชิกนียัเล่นหมากรุก ครั้นใกล้จะถึง
เวลานางยักษ์กลับ ชิกนียัก็จัดการ
ให้เจ้าชายบรรทมหลับอย่างเคย
แล้วก็เข้าไปซ่อนยังที่ซ่อน ครัวใหญ่
ต่อมานางยักษ์ก็กลับมาเมื่อสัตว์
ปีกมามืดใหญ่ มาถึงก็ติดไฟและจัด
แจงต้ม แล้วจัดการปลุกเจ้าชาย
พอถามว่า จะเสวยอะไรหรือไม่
เจ้าชายก็ตรัสตอบรับ นางก็ถามต่อ
ไปว่า เจ้าชายจะแต่งงานกับนาง
หรือไม่ เจ้าชายก็ตรัสถึงเงื่อนไขว่า
ต้องบอกก่อนว่าอักษรโบราณนั้น
หมายความว่าอย่างไร นางยักษ์ก็
บอกว่า อ่านว่า

“ออกซิ ออกไป เติงของข้า
ไม่ว่าจะไปไหน”

ได้ทรงทราบอย่างนั้น เจ้าชาย
ก็ตีพระทัย แต่ยังทรงเก้งก้างต่อไปอีก
ว่า “บอกมาก่อนว่าตอนกลางวัน
นางไปไหน ไปทำอะไร” นางยักษ์
ก็ตอบว่า “ไปล่าสัตว์มากิน
ระหว่างนั้นจะไปนั่งพักใต้ต้นโอ๊ก
ต้นหนึ่ง แล้วเอาไข่แห่งชีวิตของแต่ละ
คนมาขว้างใส่กัน” เจ้าชายตรัส
ถามว่า “แล้วไม่มีอันตรายอย่างไร
หรือ” นางยักษ์ก็ตอบว่า “ต้อง
ระวังไม่ให้หล่นจากมือ” เจ้าชายก็
ตรัสว่า “บอกเสียให้รู้หรือนี่ก็ดี
แล้ว เอละเราจะนอนไปจนกว่า
จะเช้า” นางยักษ์ก็จัดการให้เจ้าชาย

หลับ และถึงตอนเช้าก็จัดการให้ตื่น
ให้เจ้าชายเสวยอาหาร แล้วก็ชวน
ออกไปข้างนอกด้วยกัน แต่เจ้าชาย
ทรงขอตัวอยากพักอยู่ในถ้ำไม่ยอม
ออกไปไหน นางยักษ์จึงจัดการให้
เจ้าชายบรรทม แล้วก็พากันออกไป

ครั้นนางยักษ์ไปกันแล้วนาง
พอดู ชิกนียัก็ได้ออกมาจากที่ซ่อน
มาจัดการปลุกบรรทมเจ้าชาย แล้ว
ทูลทวงเห็นว่า

“เราจะต้องออกไปข้างนอก
เข้าไปในป่าตรงที่นางยักษ์ไปนั่งพัก
เจ้าชายต้องนำหอกของพระองค์
ไปด้วย พอนางยักษ์เริ่มขว้างไข่
แห่งชีวิตใส่กัน พระองค์ต้องพุ่ง
หอกลงมาที่ไข่ ต้องให้ถูกที่หมาย
อย่าให้พลาดเป็นอันขาด ถ้าพลาด
ก็หมายถึงชีวิตของพระองค์ทีเดียว”
แล้วทั้งสองก็ตรงไปที่เตี้ยง
กล่าวว่า

“ออกซิ ออกไป เติงของข้า
ลอบออกไปในป่า”

คนทั้งสองขึ้นนั่งบนเตี้ยง เติง
ก็ลอบไปในอากาศโดยไม่หยุดเลย
จนกระทั่งมาถึงต้นโอ๊กใหญ่ในป่า
ก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่น ชิกนียั
บอกให้เจ้าชายขึ้นขึ้นไปบนต้นโอ๊ก
เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นนางยักษ์
ถือไข่แห่งชีวิตของตน แล้วก็
เตรียมขว้างกัน ตอนนั้นแหละเจ้าชาย
พุ่งหอกลงมาถูกไข่ทั้งสองแตกทันที
นางยักษ์ก็ล้มลงขาดใจตาย เจ้าชาย
ขึ้นลงมาจากต้นโอ๊กแล้วขึ้นเตี้ยง
วิเศษนั้นกลับไปยังถ้ำ ช่วยกัน
ขนของมีค่าของนางยักษ์บรรทุกบน
เตี้ยงจนเต็ม ทั้งเจ้าชายกับชิกนียั
เมื่อขึ้นนั่งบนเตี้ยงเรียบร้อยแล้ว

ถ้ามั่นใจอย่างเคย เคียงก็ลอยพา
ย่นทั้งสองตรง ไปยังกระท่อมของ
ซิกนีย์ พ่อแม่ของซิกนีย์ต้อนรับ
เจ้าชายเป็นอย่างดี รุ่งขึ้นเช้าจึงได้
ไปยังพระราชวัง พระราชาทรงดี
พระทัยเป็นที่สุด ที่ได้เจ้าชายหลิน
กลับกลับมา เพราะฉะนั้นถึงแม้ผู้
ค้นหาเจ้าชายพบ และช่วยจนเสด็จ
กลับไปได้ เป็นผู้หญิงทั้งยังเป็น
ผู้หญิงลูกสาวชาวบ้าน พระราชาก็
ทรงรักษาสัญญา ทั้งยังทรงอนุญาต
ให้เจ้าชายเสกสมรสกับหญิงสาวผู้
ช่วยชีวิตเจ้าชาย ได้ตามปรารถนา
อีกด้วย ♥

สนทนาพาที (ต่อจากหน้า ๒๙)

ข้าวบอกว่าพวกลูกเรือของเรือ
บรรทุกเครื่องบิน จอห์น เอฟ. เคน-
เนดี ต่างภูมิใจกันมาก ที่เรือของ
ตนได้เครื่องหมาย 'อี' (E-เอ็ก-
เซลเล้นท์) หมายความว่าปฏิบัติงาน
ได้ยอดเยี่ยมในการร่วมปฏิบัติการ
ฝึกซ้อมยุทธนาวีกับองค์การนาโต้
เมื่อเร็ว ๆ นี้

พวกนักข่าวที่ติดไปกับเรือ
บรรทุกเครื่องบินจอห์น เอฟ. เคน-
เนดี นั้น มีข้อสงสัย คือสงสัยว่า
ได้เครื่องหมาย 'อี' มานาน น่าจะเป็น
'อี' สำหรับคำว่าเอ็กเซลตรา ออดินาร์
อันหมายถึงหุริเลศวิไลศมฺพหฺราเสย
มากกว่า เหตุที่ทำให้นักข่าวสงสัย
เกี่ยวกับตัว 'อี' นี้ เนื่องมาจาก
อาหาร

ถึงจะไม่เคยเข้าไปบนเรือรบ
ไทย แต่ผมคิดว่าผมพอจะนึกหน้าตา
ของอาหารบนเรือออก แต่อาหาร

กลางวันบนเรือบรรทุกเครื่องบิน
จอห์น เอฟ. เคนเนดี ผมนึกไม่
ออกมาก่อน แต่ถ้าให้นึก ผมก็จะ
นึกถึงอาหารอเมริกันธรรมดาแบบที่
เคยเห็น ที่บนเรือ จะไปหาอะไร
กินได้พิเศษหนักหนา

พวกนักข่าวเขาบอกว่าอาหาร
กลางวันบนเรือบรรทุกเครื่องบิน
จอห์น เอฟ. เคนเนดี มีดังนี้

เริ่มด้วยซูปรูปแบบสก็อทซ์ ตาม
ด้วยปลาแซลมอนสับชิ้นใหญ่ รอง
ด้วยตับและเบคอน พร้อมด้วย
มักโรนักรีม มันฝรั่งและผักต้ม
บดใส่น้ำซอสเนย ทั้งหมดนี้มาใน
จานเดี่ยว แล้วก็ตามมาด้วยลูกพีช
กระป๋อง ลูกแพร์กระป๋อง กะหล่ำ-
ปลีและมายองเนส นี่ตามมาในถาด
ที่สอง ตบท้ายล้างคอด้วยน้ำแข็ง
ใส่น้ำชา แต่ก่อนจะถึงน้ำแข็งใส
น้ำชา นั้น มีไอศกรีมโรยลูกแรสเบอร์รี่
ราดด้วยซ็อกโกแลตนำไป
ก่อนด้วย

นี่แหละภัตตาคารอเมริกัน ถ้า
คิดว่ากองทัพเดินด้วยท้องดังที่
นโปเลียนว่าละก็ กองทัพอเมริกัน
นี้เดินได้ไกลกว่าใครเขาเชียะ

แล้วก็รู้แล้วใช่ไหมละครับ ว่า
เอ็กเซลเล้นท์กับเอ็กเซลตรา ออดินาร์
นี่ ต่างกันยังไง

ที่นี่ไม่มีสิทธิ

ที่นั่น ในประเทศอินโดนีเซีย
ตำรวจเขาจับนักลี้ภัยกระเป๋าทะลัก
ได้ทั้งหมด ๒๕ คน นับว่าเป็นการ
กวาดล้างครั้งใหญ่ ตำรวจพบว่า
พวกนักลี้ภัยแล้วนั่งหรือลี้ภัยแล้ววิ่ง

เหล่านี้ ล้วนมีชีวิตความเป็นอยู่
สบาย ส่วนมากมีบ้านมีรถและมีที่
นาเป็นของตัวเอง และบางคนใน
บรรดานักลี้ภัยเหล่านี้มีเมียหลาย
คนด้วยซ้ำ

ก็น่าจะเหมือนกันกับนักลี้ภัย
เมืองไทยแหละครับ

แต่ผมว่าไอ้เมืองบ้านดุงนี่ คงจะ
ไม่มีสนามม้า

มือใหม่หัด

แซมมี คาร์รอก (ไก่อ่อน) ถลัน
เข้าไปในร้านตัดผมแห่งหนึ่ง ใน
เมืองแบล็กพูล ประเทศอังกฤษ
ส่งกับช่างว่าตัดสั้นข้อมดำและโกน
หนวดเคราให้เกลี้ยง เดนนิส
แอทกินสันผู้เป็นช่าง ปฏิบัติตาม
คำสั่งโดยไม่รอช้า แต่ระหว่างที่
รอให้ผมที่ข้อมให้แห้งอยู่นั้น เดนนิส
นายกลับกอดประหลาดใจไม่ได้ว่า
ทำไมลูกค้ายของตนถึงได้สูบบุหรี่
มวนต่อมวนอย่างขวัญ ไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัว

เดนนิสกลับรับรู้ความจริงว่า
ขวัญของแซมมีลูกค้ายของตนไม่อยู่
กับตัวจริงๆ ทำตกไว้ที่ร้านแห่งหนึ่ง
ตอนที่เข้าไปปล้นมาเมื่อหยกๆเอง
เดนนิสรู้ตอนที่ตำรวจตามมารวบตัว
แซมมีผู้กำลังนั่งใจเต้น โครมคราม
รอผมที่ข้อมไว้แห้ง

แซมมีเป็นมือใหม่มาก จะ
ปล้นทั้งที่ไม่ตรวจดูทางให้เรียบร้อย
ก่อนลงมือ ปล้นเขาเสร็จแล้วถึง
ได้หน้าตาตื่นเที่ยวถามคนแถวนั้นว่า
ร้านตัดผมที่ใกล้ที่สุดนะ อยู่ที่ไหน
โอ...ก็เสร็จเขาซะ แซมมี ♥

๐36 ๑๖๖ 18 31 ก.ค. 2526

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาหน้าชาด

เรื่องของหญิงชรา

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

นิทานอื่นต่าง ๆ มักจะเล่าถึง
เรื่องของคนหนุ่มคนสาว หายาก
ที่จะเล่าเรื่องของคนแก่ มีแต่
นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ที่ ไอ.วี.
มัลลาร์เล่าไว้ ดังต่อไปนี้

เรื่องแรกคือหญิงชราเห็นแก่ตัว
เรื่องเล่าถึงหญิงชราคนหนึ่งอาศัย
อยู่ข้างเขาในคิวกา หญิงชราผู้นี้
ปลุกพืชพันธุ์ธัญญาหารด้วยเรียวแรง
ความสามารถของตนเอง โดยไม่
ต้องพึ่งใคร ขอความช่วยเหลือจาก
ผู้ใด เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นว่าการทำอะไร
จะต้องไปเดือดร้อนกับปัญหาของ
คนอื่น และคนอื่น ๆ มักจะมีปัญหา
มาขอความช่วยเหลือเสมอ เพราะ
พืชผลได้ผลไม่ดีเท่าของหญิงชรา
แต่ไม่ว่าผู้ใดจะมาขอความช่วยเหลือ
หญิงชราเป็นได้เปิดไปหมด พลัง
พูดอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ข้าไม่ได้ปลุกผักเอาไว้มาแจก
นี่ ของข้ามีเอาไว้ขาย”

คนที่มาขอความช่วยเหลือก็จะ
อายหน้าม่านกลับไป อยู่มาวันหนึ่ง
เป็นเวลาเที่ยง อาภาคร้อนจัด ได้มี

ชายชราคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ตรงประตู
บ้านของหญิงชราผู้นี้ ชายชราที่มา
ทางอุดโรยจนต้องใช้ไม้เท้าพยุงตัว
ชายชราชื่อเรียกเจ้าของบ้าน แต่
หญิงชราทำเป็นไม่ได้ยิน ชายชรา
ต้องสาวเท้าเข้าไปใกล้ จนกระทั่ง
เอามือแตะไหล่หญิงชราได้ ซึ่งทำ
ให้หญิงชราโกรธเป็นพ่นเป็นไฟ
หันมาถามว่า

“ต้องการอะไร”

“ได้โปรดเถิด” ชายชราวิงวอน
“ขออะไร ให้ข้ากินหน่อยเถิด ข้า
ทั้งหัวทั้งเหนื่อย”

“อะไรของข้าเล่า เจ้าคน
ไม่มีขางอาย” หญิงชราตวาดแหว
“ไปเชียวละ ไปให้พ้น อย่ามาทวง
ข้าอีกต่อไป”

แล้วก็รีบเข้าบ้าน ปิดประตูเสีย
ทันใดนั้น ชายชราผู้เหน็ดเหนื่อย
หิวโหย หลังค่อม ก็กลายร่างไปใน
พริบตา เป็นชายหนุ่มรูปงาม ชาย
หนุ่มแผดเสียงออกมาด้วยความโกรธ
สุดขีด เสียงดังสนั่นไม่ผิดเสียงฟ้าผ่า
ไม่ว่าใครได้ยินเป็นต้องตระหนก
ตกใจ

“เทพกานูนีอันผู้ยิ่งใหญ่ได้
สร้างคนแข็งแรงให้มาช่วยคน
อ่อนแอ คนแก่เห็นขวยเห็นแก่ตัว
อย่างเจ้าไม่สมควรอยู่ในโลกนี้
และเพื่อลงโทษเจ้าผู้เห็นแก่ตัวและ
ละโมภโลกมาก หันก่อนมให้มาบน
ยอดเขาอันจะกลังลงมาตรงนั้น มา
บดขยี้ร่างเจ้า ตลอดจนทุกสิ่งทุก
อย่างที่เป็นของเจ้าให้พินาศแหลก
เหลว คอยดูเถิด”

พอพูดจบ ชายหนุ่มก็หายวับไป
ทันใดนั้นภูเขาก็ก่เริ่มไหวโคลน หิน
ก้อนมหึมาที่กลังลงมาจากยอดเขา
บดขยี้ทุกสิ่งทั้งขวางทางอยู่ ท้องฟ้า
ก็มืดมิด และฝนเม็ดใหญ่ๆ ก็ตกลง
มาทำลายล้างทรัพย์สินสมบัติข้าวของ
ทั้งหมดของหญิงชราผู้นั้น ผู้คนที่อยู่
รอบๆ บริเวณพากันกลัวว่าโลกจะ
แตกสลายเสียในวันนั้นเอง แต่หลัง
จากนั้นเพียงครู่เดียว ฟ้าก็กลับสว่าง
ตะวันส่องแสงจ้าราวกับไม่มีเรื่อง
อะไรร้ายแรงเกิดขึ้น เทพกานูนีอัน
ทรงหายพิโรธแล้ว

นับแต่นั้นมาผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้าน
ใกล้เคียงกัน (อ่านต่อหน้า ๙๑)

ปิ่นจะจัดหุ่นให้อยู่ในสถานที่ที่มีแสง
สลัวแล้วถ่ายภาพคนร้องเพลงหรือพูด
ประโยคนั้น ๆ แล้วถ่ายภาพนคร
เฉพาะปากแล้วนำฟิล์มมาเข้าเครื่องฉาย
ไปที่ปากหุ่นฉายให้พอดีกัน ในเมื่อหุ่น
อยู่ในแสงสลัวมืด ๆ คนดูจะเห็นปาก
ทำอาการกระดุกกระดิกได้นิดหน่อย ๆ
ทั้งนี้เพราะแสงนั้นจะหลอกลตาคนดู ยิ่ง
ถ้าคนดูอยู่ใกล้ ๆ และหุ่นอัปปากเห็น
ฟันอยู่แล้วก็จะยิ่งเหมือนจริงเข้า
ไปอีก ด้วยเหตุนี้หุ่นขี้ผึ้งทุกตัวจะต้องมี
การจัดฉาก และสิ่งแวดล้อมให้อยู่ใน
สภาพที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก
ที่สุด เช่น โขน กิ้งเพชร จะอยู่บน
เวทีมวยมีผู้ดูนั่งอยู่รอบ ๆ หุ่นมีคร
ัชบัญชา จะสวมสูทหล่อเหลา มีบันได
เชือกห้อยแขวนอยู่เป็นการระลึกถึงวาระ
สุดท้ายของอดีตคาราภาพยนตร์ขวัญใจ
คนดู หรือหุ่นคุณสุรพล สมบัติเจริญ
จะขึ้นตรงไมโครโฟน มีพวงมาลัยสวม
เต็มคอ มีเพลงที่คุณสุรพลร้องอัดเทป
เปิดขณะที่มีผู้มาชมเหล่านี้

ดูไปแล้วให้นึกห้วงถึงการดูแล
รักษาเพราะเชื่อว่าหุ่นขี้ผึ้งมันก็จะต้อง
ละลาย ก็บ้านเราอากาศร้อนออกอย่าง
นี้ ได้ความว่า หุ่นขี้ผึ้งนี้ได้มีการทดลอง
ผสมขี้ผึ้งให้ทนกับสภาพอากาศในเมือง
ไทยได้ ไม่ถึงกับละลาย หากดังแสดง
ภายในร่มที่มีอากาศถ่ายเท อย่าให้อบ
มากนัก ไม่ถึงกับต้องสร้างห้องแอร์ให้
อยู่ แต่ถ้าดังแสดงและมีคนเข้าชมมาก
ห้องก็ควรจะต้องปรับอากาศให้เย็นเข้า
ไว้ เพราะไอน้ำจากร่างกายผู้ชมก็จะมี
ส่วนเพิ่มความร้อนขึ้น นอกจากนั้นห้อง
ปรับอากาศยังรักษาอุณหภูมิและลด
ปัญหาเรื่องฝุ่น

นอกจากนี้ผู้ชมไม่ควรสูบบุหรี่
เพราะควันบุหรี่จะจับเป็นคราบสีเหลือง
การมีระเบียบวินัยเชื่อฟังกฎข้อบังคับ

และช่วยกันรักษาสถาบรรณสมบัติเป็น
สิ่งที่ต้องปลูกฝังและให้ความรู้กับผู้ชม
เช่น ไม่ควรใช้มือจับต้องลูกหุ่นอัน
จะทำให้หุ่นเปราะเปื้อน

หุ่นขี้ผึ้งเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง
ที่ดูกันได้ ให้ความเพลิดเพลิน ช่วย
เสริมความรู้ในเรื่องประวัติศาสตร์และ
ประวัติศาสตร์ทั่ว ๆ ไป ♥

เรื่องของหญิงปรา (ต่อจากหน้า ๓๑)

ก็พากันมาตั้งบ้านเรือนอยู่ในที่ดิน
ที่เคยเป็นของหญิงชรา แต่ละคน
ต่างขยันขันแข็ง พืชผลก็เลงออก
งามดี และคนเหล่านั้นยังจำได้ว่า
เทพกานูอินพิโรธและทรงลงโทษ
อย่างรุนแรงเพียงใด ถ้าหากขี้เหนียว
เห็นแก่ตัว ไม่ยอมแบ่งปันให้ผู้ใด
ดังนั้นจึงต่างแบ่งปันพืชผลของตน
ให้คนที่ทำมาหาได้น้อยกว่า

เรื่องที่สอง หญิงชราขี้เกียจ
เรื่องเล่าว่าในถ้ำแห่งหนึ่งใกล้กับ
หมู่บ้านของอุมัง ยังมีขี้เกียจรายอยู่
คนหนึ่ง ซึ่งจะจับคนที่บังเอิญผ่าน
ไปแถบบริเวณถ้ำที่อยู่ของตนเอามา
กินอยู่เสมอ คนที่รู้เรื่องจึงมักจะ
หลีกเลี่ยงไม่ยอมเดินทางผ่านนั้น
แต่ยังมีหญิงชราคนหนึ่ง วันหนึ่ง
ได้เข้าไปในป่าเพื่อหาพืชแล้วเกิด
หลงทาง กว่าจะรู้ตัวก็เข้ามาใกล้ถ้ำ
ขี้เกียจเสียแล้ว พอแลเห็นหญิงชรา
ขี้เกียจก็ตะโกนลั่นว่า

“นี่แน่ะ ขยายแก่ ข้าจะจับเจ้า
กินเสียเดี๋ยวนี้ละ ทั้งนี้นอกเสียจาก
เจ้าจะแปลงเสียงได้ดังกว่าข้า”

ได้ยินเช่นนั้น หญิงชราตกใจ
กลัวตัวสั่น แต่ก็ยังมีสติ แล้วก็ยังมี
ปัญญา จึงถามขี้เกียจไปว่า

“กินคนแก่มีแต่หนังหุ้มกระดูก
อย่างข้า มันจะเอร็ดอร่อยที่ตรงไหน
แต่ถ้าปล่อยให้ข้ากลับไปก่อน ข้าจะ
ไปพาเอาลูกสาวข้ามา ลูกสาวข้ายัง
สาวอยู่ ทั้งยังอ้วนท้วนมีเนื้อมากดี
และถ้าท่านแปลงเสียงได้ดังกว่าเรา
สองคนแล้วละก็ กินเราได้ทั้งสอง
คนเลย รับรองว่าท่านจะได้มีของ
อร่อยๆกินแน่ๆเลย”

ความตะกละของขี้เกียจทำให้
เห็นจริงตาม จึงบอกหญิงชราว่า

“ตกลง จะไปก็ไป แต่ไปพา
ลูกสาวของเจ้ามาให้ได้แน่ๆนะ”

หญิงชราก็กลับไปพาลูกสาวมา
ตามสัญญา แต่ไม่ได้มานือเปล่า ตัว
หญิงชราถือกลองมาใบหนึ่ง ส่วน
ลูกสาวถือหม้อมาด้วย พอคนทั้ง
สองเข้ามาใกล้ถ้ำของขี้เกียจ ก็ระคม
กันตกลองต๋มต๋ม เสียงหม้อกกลง
ดังอ้ออึงจนขี้เกียจไม่ได้ยินเสียงพูด
ของตัวเอง ไม่ว่าจะตะโกนดังๆ
และดังเพียงใด

เมื่อขี้เกียจทนฟังเสียงดังสนั่น
นั้นต่อไปไม่ไหว จึงได้เอามืออุดหู
แล้วก็วิ่งถลาออกจากถ้ำโดยไม่ดู
ตาม้าตาเรือ เลียดออกไปในเหวใหญ่
ใกล้ๆปากถ้ำนั้น เป็นอันสิ้นชีวิต
ขี้เกียจรายที่ผู้คนทั้งหลายขุดทิ้งกล้ว
แล้วคนทั้งหลายต่างก็พากันชื่นชม
ยินดี และสรรเสริญความฉลาด
เฉลียวของหญิงชราที่สามารถหาทาง
ปราบขี้เกียจได้สำเร็จ ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หวนกรบโบราณ

(นิทานคอเคซัส)

เรื่องคนตัวเล็กกว่ามนุษย์ธรรมดาหรือใหญ่มหึมาผิคนมนุษย์สามัญทั่วไป นิยมเล่ากันในท้องถิ่นต่างๆ ดังเรื่องนทวาคลาฟ เซอร์รี่และคณะเล่าไว้ในนิยายลึกลับต่อไป

เรื่องเล่าถึงชายหนุ่มสามคนพี่น้องที่เป็นลูกนายพรานสุลกษัตริย์กับดวลเทวแห่งป่า พวกคนโศกอะมิรันคนกลางชอบดื่ร และคนเล็กชอบอุสลิปคนทั้งสามท่องเที่ยวไปในบ้านเกิดของตน เพื่อปราบปรามสืบสายพระราชและคนชั่วทั้งหลาย เพราะพี่น้องสามคนเกลียดชังความชั่วร้ายยิ่งนัก ผู้คนพากันรักใคร่เพราะเห็นอะมิรันกับน้องชายทั้งสองเป็นคนดีเยี่ยมพอๆ กับท้องอาภรณ์หาญคนทั้งสามไม่มีสมบัติข้าวของอะไร มีแต่เสื้อสีกหลาดคลุมตัวอยู่ตัวเดียวเท่านั้น ที่ช่วยให้อบอุ่นเมื่อต้องนอนกลางแจ้งตามทำเล ไม่มีที่กำบังลม

ครั้งหนึ่งเมื่อสามพี่น้องเดินทางไปตามทะเลทราย พอดีเป็นเวลาค่ำ

คนทั้งสามแลเห็นหินรูปร่างประหลาดตั้งตระมืนอยู่ตรงขอบฟ้า พายุกำลังพัดป่วนปั่น มองทางไหนไม่แลเห็นแสงไฟที่แสดงว่ามีผู้คนอยู่แถบนั้นเลย อะมิรันพูดแก่น้องชายว่า

“เราตรงไปที่หน้าผาที่เห็นอยู่ข้างหน้านั้นเถิด เราอาจจะหาอะไรอมผาพอกำบังพายุได้ตลอดคืนนี้”

พูดแล้วก็ขมม้าตรงไป พอเข้าไปใกล้หน้าผานั้น ฝนก็ตกลงมาอย่างหนักจนไม่มีทางที่จะตากฝนอยู่ตามที่ได้ตั้งใจ คนทั้งสามแลเห็นมีถ้ำอยู่ในหน้าผานั้น กว้างขวางพอที่คนสามคนกับม้าสามตัวจะเข้าไปพักได้ จึงชักม้าตรงไปที่นั่น พอถึงแล้วก็ปล่อยม้าเข้าไปอยู่ในถ้ำหนึ่งจุดไฟไว้ตรงพื้นถ้ำ อะมิรันกับน้องๆ เอาเสื้อสีกหลาดมาตาก แล้วก็หุงหาอาหาร กินอาหารแล้วก็เอาเสื้อปูนอนโดยไม่ได้อัดจัดเวรยามผลัดเปลี่ยนกันเพื่อความปลอดภัย พลัดตัวลงนอนก็หลับสนิท

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่คนทั้งสามกำลังเตรียมตัวเดินทางต่อไป อะมิรันก็พูดขึ้นว่า

“เอ๋ย ดูซิน้องๆ ตรงที่เราพักนอนกันเมื่อคืนนี้นะ มันไม่ใช่หน้าผาหรอกนะ ดูให้ดีๆ มันเป็นห้วยกะโหลกนักรบนะ มีหมวกนักรบสวมอยู่ด้วย ถ้าทั้งสองที่เราจับมาเข้าไปหลบฝนและพักผ่อนนั้น ที่แท้เป็นเจ้าตานักรบโบราณต่างหาก”

บัดนี้กับอุสลิปก็แหงนหน้าดู แล้วก็พูดว่า “จริงอย่างที่ว่าที่เดี๋ยว” เห็นเช่นนั้นคนทั้งสามก็เลยขมม้าไปรอบๆ หน้าผาทางหมดที่เป็นห้วยนักรบโบราณ เพื่อจะดูความใหญ่โตของสถานที่นั้น เมื่อดูแล้ว อะมิรันก็พูดขึ้นว่า

“นี่คงเป็นห้วยกะโหลกนักรบโบราณก่อนเราเกิดช้านาน เออ พ่อยากพูดกะเขาจึง อยากรู้ว่าวีรกรรมของเขามีอะไรบ้าง และมีเกราะห้อยอะไรถึงต้องมาฝังหัวของตัวอยู่ในดินเช่นนั้น”

“ถ้าพี่สาวอธิษฐานพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ บางทีอาจจะสำเร็จก็ได้เนะ” น้องทั้งสองเสนอแนะขึ้น (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

ซิกิริบ หุ่นมารียอนเน็ตเตของคณะนี้มีอยู่ตัวหนึ่งที่แสดงระบำเปลื้องผ้า หรือ Strip-Tease ได้ เป็นหุ่นสาว แต่งตัวเฉียวที่เฉียว แสดงลีลา Strip-Tease ได้ไม่แพ้ดาราฟลอรั-โซว์ที่เราเคยๆ เห็นด้วย ผมอาจจะไม่ ตื่นเต้นถ้าเป็นคนจริงๆ มาแสดงถอดเสื้อผ้า แต่หุ่นที่มึนสาบโง่ก่อกวนชกแบบนั้นเปลื้องผ้ายากนะ

เมื่อการแสดงสิ้นสุดลง ผู้ชมก็ปรบมือให้เกียรติคณะนี้ก็แสดงหุ่นอย่างยาวนาน คนชกหุ่นทุกคนออกมาปรากฏตัวบนเวที คำนับผู้ชมรับเสียงปรบมืออยู่ครู่หนึ่ง ก็พากันกลับเข้าไป การแสดงแบบนี้จะร้อง 'ซูบาเบ' ขอแถมอีกไม่ได้ แต่เขามีการแนะนำตัวหุ่นและมีการสัมภาษณ์ด้วย หุ่นตัวเอกคือเจ้าเด็กแก่แดดนั้นออกมาแสดงตัวต่อผู้ชม เลขมีการสัมภาษณ์และการแสดงโชว์สดๆ หัวหน้าคณะเป็นคนชกหุ่นเด็กนั้นเดินออกมา ดูคล้ายๆ เด็กๆ เดินตามพ่อออกมา ทุกคนปรบมือให้ เด็กทำเป็นตกใจและวิ่งหลบกอดขาพ่อ แล้วทำหน้าผุสโลสล่อขำกรู้ออกมาดูว่าอะไรแน่ เด็กพูดคุยกุ๊กกัมพ้อด้วยน้ำเสียงแก่แดด พ้อล้อหัวหน้าคณะต้องพากย์สองเสียงสลบได้ตอบกัน และชกหุ่นลูกไปด้วย แต่เขาทำได้แบบเนียนจนดูเหมือนพ่อลูกเดินเล่นด้วยกัน และพูดคุยกันระหว่างเดิน การแนะนำตัวท้ายรายการเป็นการโฆษณาให้แก่กันแสดง

คริสตมาสปีนอาจจะไม่ได้บรรยายกาศไม่โรแมนติกเท่าปีที่แล้ว แต่ผมว่าสนุกสนานและได้รู้ได้เห็นเพิ่มขึ้น (ตอนหน้า-สวัสดิ์ใหม่)

หวั่นกรบโบราณ

(ต่อจากหน้า ๙๑)

อะมิรันเห็นด้วยจึงแหงนหน้ามองฟ้า พลังอธิษฐานว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์เหนือความเป็นความตาย ขอได้โปรดทำให้ชายผู้พ้นพ้นกันชีวิตด้วยเถิด”

ขณะที่อะมิรันอธิษฐานยังไม่ทันจบ บัตรก็กระซิบบอกว่า “พื้นเฉพาะตรงหัวเท่านั้นนะพี่” อะมิรันอดแปลกใจไม่ได้ แต่ก็อธิษฐานจบพอดี

ทันใดนั้น กระดุกอันใหญ่หิมาดตรงหัวนั้น ก็เริ่มมีเนื้อขึ้นมา ได้หมวกนักรบนั้น ก็ได้มีผมหยิกหนาปรากฏขึ้น และตรงเบ้าตาที่โบ๋อยู่นั้น ก็ปรากฏมีดวงตาอันปดสนิท มีขนตายาวที่เฉียว ฟันอึ่งทั้งสามอดแปลกใจในความมหัศจรรย์ไม่ได้ จึงขมำถอยห่างออกไป แล้วก็หันหน้ามายังหุ้มมนุษย์ที่กำลังกลอกตามองไปทางนี้ที่ทางโน้นที่ด้วยดวงตาอันใหญ่แวววาว แล้วก็อ้าปากกว้าง ภายใต้หนวดอันดกดำ เห็นฟันขาววับ หวั่นกรบนันถามขึ้นว่า

“ใครทำให้เราพ้นพ้นกันชีวิตขึ้นมา”

“พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ทรงบันดาลให้เป็นไปเช่นนั้นตามคำวิงวอนร้องขอของเรา” อะมิรันตอบ

“เจ้าเป็นใครเล่า”

“เราก็เป็นมนุษย์นั่นแหละ”

“ถ้าเจ้าเป็นมนุษย์ เจ้าอยู่ตรงไหนล่ะ ข้าแลไม่เห็นเจ้า”

“เราอยู่ตรงนั้นอย่างไรเล่า อยู่ตรงหน้าท่านเอง”

มนุษย์ยักษ์มองไปตามเสียง แต่ปรากฏว่าถึงจะพยายามเพ่งอย่างไรก็ยังไม่เห็น ฟันอึ่งทั้งสามจึงกระตุ้มมา พลังร้องตะโกนและถอดหมวกออกโบก แล้วก็ขมำตรงไปที่หวั่นกรบนัน

“พี่ไร้อยู่ตรงนั้นเอง เจ้าจูดน้อย เจ้ามาคลานอยู่ตรงจุกข้าเหมือนแมลงวันมาตอมอยู่ที่โต๊ะ พวกเจ้าต้องระวังหน่อยนะ อย่าให้มนุษย์คนอื่นเขาเหยียบเอาไปแบบเวลาพวกเจ้าเดินไปตามถนนนะ”

“ไร้อยู่ไม่ได้ตัวเล็กไปกว่ามนุษย์คนอื่น ๆ หรือ ไม่มีใครมาเหยียบเราไปแบบได้หรือท่าน”

“ที่เจ้าพูดนั้นนะ หมายความว่ามนุษย์ทุกคนเหมือนเจ้าหมดทั้งนั้นหรือ”

“มีน้อยคนนักที่จะมีรูปร่างและความแข็งแรงเท่าเราเสียด้วยซ้ำ”

“น่าสงสารจริงนะ” มนุษย์ยักษ์รำพึง “นี่คงเป็นเพราะไม่ได้กินอะไรให้เหมาะสมแน่ๆ เลย ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้ากินอะไรกันเล่า”

“เรากินสิ่งที่เราล่าได้ และเพาะปลูกได้ในนาของเรา”

“นาของเจ้าคงดินเลวมาก และสัตว์ที่เจ้าล่าได้ในป่าอย่างใหญ่ที่สุดก็คงเท่ามด หรือแมลงตัวนิดๆ ที่อยู่ในดอกไม้ เออ เจ้าจูดน้อย ลองให้ข้าชิมอาหารของเจ้าดูบ้างซิ ข้าจะได้ดูว่ามีคุณค่าแก่เจ้ามากน้อยแค่ไหน”

อะมิรันเอามือล้วงไปในถุงย่ามหยิบขนมปังกับเนยออก แต่บัตรห้ามไว้ แล้วก็กระซิบว่า

“เอาก้อนหินส่งให้พี่”

อะมิรันก็ลงหยิบหินก้อนใหญ่จากพื้นดิน แล้วก็ส่งเข้าไปในปากมนุษย์ยักษ์นั้น มนุษย์ยักษ์ก็ขบหินก้อนนั้นด้วยฟันอันแข็งแรง จนหินแตกเป็นก้อนเล็กก้อนน้อย มนุษย์ยักษ์จึงพูดขึ้นว่า

“พวกเจ้ากินอาหารเลวๆอย่างนี้นะเอง พวกเจ้าจึงได้ตัวเล็กกระจิริดอย่างนี้ พวกเราเคยกินแต่แพนเค้กกับเนยแข็งแล้วก็โตมโหฬาร เราจึงได้ตัวใหญ่แข็งแรง ถ้าเรากินอาหารอย่างพวกเจ้ากิน เราคงทำอะไรไม่เป็นผลสำเร็จอย่างที่เราทำอย่างนี้หรอก”

“ท่านทำอะไรสำเร็จมาบ้าง”

อะมิรันถาม

“ก็ต่อสู้กับพวกผบศางปราบทรราชกับคนชั่วช้านะซี พวกเราเกลียดชังความชั่วร้ายยิ่งนัก”

“พวกเราเองก็ต่อสู้อย่างเดียวกับท่าน”

“เจ้าสู้ได้อย่างไร” มนุษย์ยักษ์ถามอย่างลงนสนทน “คนแข็งแรงที่สุดในหมู่พวกเจ้าถึงจะมีตัวร้อยคนก็แทบจะยกอาวุธที่เล็กที่สุดของเราไม่ขึ้นแล้ว บางทีเจ้าตัวเล็กๆพวกเจ้าอาจจะสู้ด้วยวิธีกัดหรือข่วนตะกระมัง ไหน ส่งมือมาซิ ข้าจะดูซิว่าแขนของเจ้าอย่างน้อยที่สุดมีเร็วแรงสักนิดหน่อยหรือไม่”

อะมิรันก็ทำท่าจะยื่นมือส่งให้มนุษย์ยักษ์ แต่บัดกระซิบบว่า “เอากิ่งไม้ใหญ่ๆ แข็งแรงส่งไปซิพี่” อะมิรันจึงหยิบกิ่งโอ๊กใหญ่ใส่ปากมนุษย์ยักษ์ และยังไม่ทันที่ลิ้นของมนุษย์ยักษ์จะแตะกิ่งโอ๊กนั้น กิ่งโอ๊กก็หักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“โอ น่าสงสาร” ยักษ์ของท่าน “จริงอย่างที่ข้าคิดที่เดียวว่าสงทเจ้า

กินมีคุณค่าไม่พอ ในยุคของเรา มีคนที่คิดเอาก้อนหินขว้างด้วยมือเปล่าเทียวนะ แม้แต่เด็กๆยังเอาโหลดินเหนียวที่คว่ำอยู่ให้หงายขึ้นมาได้เลย”

อะมิรันกับน้องชายทั้งสองฟังมนุษย์ยักษ์เล่าแล้วถึงกับอ้าปากค้างด้วยความทึ่ง มนุษย์ยักษ์จึงประกาศออกมาว่า

“ใครทำให้ข้าพินขึ้นมา จงไปทำให้ข้ากลับตายไปใหม่อีกเถละ ข้าไม่อยากเห็นโลกนี้ ที่มีแต่คนตัวกระจุยร้อยทั้งนั้น บางทีวันหนึ่งข้างหน้า พวกเจ้าจะรู้วิธีทำนาให้ถูกต้อง จะได้กินอะไรให้มันนุ่มนิ่มบ้าง ข้าแข็งแรงขึ้น แล้วต่อไปอีก ร้อยๆพวกท่านอาจจะมีใครมาทำให้ข้าพินคนชั่วตัวมาอีก ข้าจะลุกขึ้นมาอย่างร่าเริงยินดี มาทำงานของข้า แต่ตอนนั้นข้าอยากเป็นโครงกระดูก

ดื่ม เป๊ปซี่ ดิทุก

ลูกตามีแต่เบ้าแทนจะมีดวงตา”

ได้ยินเช่นนั้น อะมิรันก็สวดอธิษฐานขึ้นว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์เหนือความเป็นความตาย ขอได้โปรดให้มนุษย์ยักษ์ผู้นี้กลับเป็นอย่างเดิมก่อนจะพินคนชั่วตัวเล็ด”

แล้วคนที่สามก็ละจากท่านกลับไป คงให้หัวกับบราเธอร์นั้นกลายเป็นหินอยู่อย่างเก่า ♥

ดีที่สุดวันดี ดื่ม เป๊ปซี่ ... ชื่นฉ่ำใจ

936 ลธว 20 14 ธ.ค. 2526

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนกับผี

(นิทานเกาหลี)

ชาวเกาหลีก็นิยมเรื่องภูตผี
ปีศาจ จึงมีเรื่องผีเล่าไว้หลาย
เรื่องด้วยกัน บางเรื่องเป็นเรื่องคน
ไม่กลัวผี เขาว่าถ้าคนไม่กลัวผี ผี
มักจะกลัวคน แต่ที่มีอันเป็นไปต่างๆ
เป็นเพราะคนพากันไปกลัวผีเสีย
หมด ดังที่เจมส์ เอส. เกลแปลจาก
ภาษาเกาหลีที่อมบังกับชยูกบันทัก
ไว้ มีดังนี้

เรื่องแรก นายทหารผู้ไม่รู้จัก
กลัว เรื่องเล่าถึงนายทหารคนหนึ่ง
ชื่อมันซ์แห่งยมนัน ว่าเป็นคนร่าง
แข็งแรงกำยำล่ำสัน ที่สำคัญคือกล้า
ไม่กลัวกับราชสีห์ ดวงตามีสีเขียว
ทำทางดูคึกคัก นายทหารผู้นี้
มักพูดบ่อยๆว่า “กลัววี กลัวเป็น
อย่างไร” อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ขี้อยู่
บ้าน ทันใดนั้นได้มีพายุพัดฮือมา
ทันที และได้มีฝนตกหนัก ไม่ล้มหู
ล้มตา ทั้งยังมีฟ้าแลบแปลบปลาบ
แล้วก็มีฟ้าผ่าตามมาหลายครั้ง และได้เกิดมีลูกไฟขนาดใหญ่มากพุ่งเข้ามา
ในบ้านแล้วกลิ้งไปตามเกลี้ยงผ้าน
ไปตามห้องต่างๆ เข้าไปในครัว

ออกมาในสนามแล้วเข้าไปในบริเวณ
ที่อยู่ของคนใช้ กระดอนขึ้นกระ
ดอนลงหลายครั้ง ทั้งแสงไฟที่ลุก
โพล่งทั้งเสียงที่ดังสนั่นกรืนกรืน
ชวนให้ผู้อยู่ได้พบเห็นและได้ยินได้ฟัง
ตระหนกตกใจยิ่งนัก ขณะนั้นขี้นั่ง
อยู่ที่เฉลียง ขี้นไม่ได้รู้สึกตื่นเต้น
ตกใจ หรือเดือดร้อนแต่อย่างใดเลย
ขี้นคิดว่า

“เราไม่เคยทำอะไรผิดเลย
แล้วทำไมจะต้องมากลัวฟ้าแลบฟ้า
ร้องด้วย”

อีกครู่หนึ่งต่อมาก็ได้มีแสงแวบ
ขึ้นที่ต้นไม้ใหญ่หน้าบ้าน และฟ้า
ได้ผ่าเปรี้ยงลงมาทำให้ต้นไม้ใน
โคนหักลงมาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ฝนหยุดตกทันที ฟ้าก็สงบไปด้วย
ขี้นเลยเข้าไปในบ้านเพื่อดูว่าคนใน
ครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง ก็ปรากฏ
ว่าสันติไปด้วยกันหมด กว่าขี้นจะ
ปฐมพยาบาลให้พ้นชนมาได้ ก็แสน
จะยากลำบาก และภายในบ้านเอง
ทุกคนต่างล้มเจ็บแล้วก็ตายไป

ขี้นได้ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองหลวง
และได้เป็นนายร้อยเอกแห่งกอง

ทหารรักษาพระองค์ ต่อมาได้ย้าย
ไปยังมณฑลฮัมจองเหนือ ขี้นได้เมีย
ใหม่เลขตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น สถานที่
ทำงานของราชการที่นั่นปรากฏว่ามี
เหตุร้ายเกิดขึ้นเนื่องๆ จนบรรดา
ผู้อยู่มาก่อนถึงแก่ความตายไปหมด
เขาว่าเป็นเพราะอำนาจภูตผีปีศาจ
ทำให้มีอันเป็นไป ในที่สุดไม่มีใคร
กล้าไปทำงานที่สถานทีนั้น ต้อง
ใช้บ้านของชาวบ้านหลังหนึ่งแทน
ขี้นไม่รู้จกกลัวก็คิดจะกลับไปใช้
สถานทีนั้นดังเดิม และเพื่อขัยความ
กลัวของคนทั้งหลาย ไปให้หมดสิ้น
ขี้นจึงซ่อมแซมปรับปรุงเป็นการใหญ่
จนในที่สุดก็ใช้การได้ และขี้นก็ได้
กลับไปอยู่ที่นั่น

คืนวันหนึ่งเมียของขี้นอยู่ในห้อง
ชั้นใน แต่ขี้นยังนั่งอยู่ในห้องชั้นนอก
ที่ทำเป็นสถานที่ราชการแต่ลำพัง
จุดเทียนไว้ตรงหน้า พอถึงยามสอง
ก็ได้มีตัวอะไรดูแปลกประหลาดโผล่
ออกมาจากบริเวณชั้นใน ดูเหมือน
ดอกไม้ที่เขาใส่กระสอบสีดำคลุมไว้
มองดูไม่เห็นเป็นรูปเป็นร่าง เจ้า

คืนนั้นกระโดดโหยงๆ แล้วมานั่งปูลงตรงหน้าขี้มนี่ แล้วยังมีเจ้าตัวที่มีรูปร่างอย่างเดียวกันกระโดดตาม มาด้วยอีกสองตัว และก็มีนางเรียงแถวกันสามตัว แต่ไม่ได้นั่งดีๆ มันค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ๆ ทุกทีๆ ยี่ก็ถอยหลังไปๆ จนกระทั่งหลังชิดกำแพง ถอยต่อไปอีกไม่ได้ ยี่จึงถามว่า

“พวกเจ้าเป็นใคร เป็นผีชนิดไหน ถึงได้บังอาจบุกรุกเข้ามาถึงในที่ทำงานของข้า มีเรื่องอะไรจะร้องทุกข์หรือ หรือจะให้ข้าจัดการอะไร ข้าจะได้พิจารณาให้”

เจ้าผีตัวกลางร้องออกมาว่า
“ข้าหิว ข้าหิว ข้าหิว”

“หิวหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ถอยออกไปก่อน ข้ามีอาหารเตรียมให้พวกเจ้าแล้วมากมาย”

แล้วยี่ก็ว่าไปตามที่เคยเรียนมา แล้วตัดสินใจ เจ้าผีสามตัวดูเหมือนจะกลัวสงั้น ทนโดนยี่ก็กำหัดชก เจ้าผีตัวแรกเข้าให้ มันหลบอย่างคล่องแคล่วที่สุด ยี่เลยพลาด มือไปฟาดพื้นเสียงดังสนั่นจนมือแตก เลือดออก ผีเหล่านี้นักร้องว่า

“เราไปละ เราไปละ อ้อ ท่านรับแขกอย่างนี้นะเอง”

ทันใดนั้นเจ้าผีทั้งสามนั้นก็พากันออกไปจากห้องแล้วก็หายไป ในวันรุ่งขึ้นยี่ก็เลยฆ่าวัวหลายตัวเช่นหัวผีเหล่านั้น นับแต่นั้นมาก็ไม่มีผีใดมาปรากฏอีก เขาจึงว่าคนตายเพราะผีนั่น ไม่ใช่เพราะผีชั่วร้ายแต่เป็นเพราะคนไปกลัวตัวเอง ดังเล่าว่าคนในฮัมมิงของเหนือตายกันไปหลายคน แต่มีคนใจกล้าจ้วงแทงผีด้วยมีด ก็เลยไม่ตายยังมีชีวิตอยู่ได้

เรื่องที่สอง นายอำเภอใจกล้า เรื่องนี้เล่าถึงอำเภอแห่งหนึ่งในมณฑลฮัมมิงเหนือ เมื่อครั้งก่อนโน้น มีข่าวว่าลือกันว่า ได้มีผีร้ายมีกลิ่นเหม็นรุนแรงคอยทำร้ายผู้คนจนถึงแก่ความตายไปหมด นายอำเภอที่มาประจำอยู่คนแล้วคนเล่า มาอยู่ได้เพียงสิบวันก็ต้องตายลงอย่างอนาถ จนกระทั่งไม่มีใครกล้านอนค้างอ้างแรมหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานที่นั้น คนนับเป็นร้อยหรือมากกว่านั้น ไม่มีใครยอมไปรับตำแหน่งนายอำเภอที่นั่น ในที่สุดได้มีคนคนหนึ่งซึ่งปราศจากอิทธิพลทั้งทางสังคมและการเมือง แต่ใจกล้าขึ้นดีไปรับตำแหน่งนั้น ชายนั้นคิดเสมอว่า “จริงอยู่ ถึงแม้จะมีผีสาป แต่คงไม่อาจทำให้คนตายไปได้ทุกคนหรอก เราจะไปลองดู” เมื่อกล่าวคำอาญาติมิตรแล้ว ก็เดินทางไปรับตำแหน่ง

นายอำเภอคนใหม่ต้องพักอยู่แต่ผู้เดียวในที่ทำงาน คนอื่นๆ พากันหนีไปอยู่ที่อื่นหมด นายอำเภอจึงต้องพักอาวูร มีมีดยาวขี้อยู่ที่เข็มขัดตลอดเวลา ส่วนกลิ่นเหม็นนั้นเป็นกลิ่นเหม็นคาวปลา นายอำเภอได้กลิ่นตั้งแต่วันแรกที่ย่างเข้ามาอยู่ และกลิ่นนั้นได้เหม็นรุนแรงขึ้นทุกๆ จนเหลือจะทน

ต่อมาอีก ๕-๖ วัน นายอำเภอก็สังเกตเห็นมีหมอกควันเข้ามาทางประตูนอกอยู่บ่อยๆ หมอกควันเข้ามาเมื่อใด กลิ่นเหม็นก็ตามมาเมื่อนั้น กลิ่นนั้นรบกวนหนักขึ้นๆ จนนายอำเภอทนต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว ครั้นถึงวันที่สิบนับแต่วันมาถึง อันเป็นวันที่ควรจะตายอย่างที่น่าายอำเภอคนอื่นๆ ได้ตายมาก่อน

แล้ว บรรดาคนใช้และนักการที่ทำงานอยู่ ได้พากันหนีกลับไปแล้ว นายอำเภอเขาเหยือกเหล้ามาตั้งไว้อย่างๆ แล้วก็ดื่มเหล้าขมใจอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งเมาเต็มที่ ไม่ช้านายอำเภอก็แลเห็นมีอะไรเข้ามาทางประตูใหญ่ ดูเหมือนมีหมอกหุ้มตัวอยู่ เป็นร่างสูงราวสิบห้าฟุต เหวใหญ่ขนาดสามสี่คนโอบ ร่างนั้นไม่มีหัว ไม่มีตัว ไม่มีแขนให้แลเห็น แลเห็นแต่ส่วนบนมีดวงตาน่ากลัว สองดวงกลอกไปกลอกมาอย่างดุร้าย (นายอำเภอโคตรกลัวจนทนที่ ส่งเสียงร้องตะโกนดังถن แล้วก็เอามือตบหน้า โคมเข้าแทงร่างประหลาดนั้น มีเสียงฟาดดังสนั่นไปทั่ว แล้วร่างประหลาดก็หายไป และกลิ่นเหม็นร้ายกาจที่ตามมากับร่างนั้นก็พลอยหายไปด้วยทันที

ตอนนั้นนายอำเภอเมาแประอยู่ แล้วเลยล้มลงนอนคิดว่าหน้าบรรดาบริวารต่างคิดว่านายอำเภอตายแล้ว จึงพากันมารวมอยู่ที่สนาม เตรียมทำพิธีฝังศพ เพราะเห็นนายอำเภอล้มลงนอนหงายพบบนนั้น แต่คนเหล่านั้นอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นคนตายรายอื่น ๆ มักจะนอนตายอยู่บนระเบียบ แต่นายอำเภอผู้นอนลงมาอยู่ข้างล่างที่สนาม คนพวกนั้นช่วยกันขุดร่างขึ้นเพื่อเตรียมทำพิธีฝัง ทันใดนั้นนายอำเภอก็สำเภาได้สติขึ้นมา นายอำเภอเห็นคนมาชุมนุมกันอยู่มากมายก็จ้องมองคนทั้งหลายอย่างแค้นเคือง ถามว่า ทำเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร คนเหล่านั้นทั้งกลัวทั้งแปลกใจที่นายอำเภอไม่ยกตาย นับแต่นั้นมากลิ่นเหม็นนั้นก็หายไป ไม่ปรากฏอีก ♥

๗ 36 มจร 24 ๕1 ๕-๓-๒๕๒๖

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

คนกับผี (ต่อ)

(นิทานเกาหลี)

๗๐๗๐๑๑ จ.ท.๖

คราวที่แล้วเล่าถึงคนไม่กลัวผี จึงสามารถปราบผี ทำให้ผีหนีไปได้ คราวนี้เป็นเรื่องผีร้าย หลอกหลอนคน และทำร้ายด้วยประการต่างๆ จนมีอาการปางตาย ไปก็มี ดังเรื่องนี้เป็นเรื่อง ผจญผี อิมบังมุนันท์ทุกเรื่องนี้ เล่าว่า

เมื่อครั้งที่ตนถูกติดคุก ได้พบ นายร้อยเอกคนหนึ่งชื่อฉอย โวนโซ ซึ่งถูกติดคุกอยู่ในขณะนั้นด้วย และมักจะฆ่าเวลาแก้รำคาญด้วยการคุยกัน อยู่มาวันหนึ่งได้คุยกันเรื่องผี นายร้อยเอกฉอยได้พูดว่า “เมื่อยังหนุ่มๆอยู่ ข้าเคยถูกผีเล่นงานเอา จนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็รอดมาได้มาแปลกแท้ๆ” เมื่อกระซิบกระซายนี้นั้น ฉอยก็กล่าวว่า

“ตั้งแต่นั้นข้าไม่ใช่คนกรุงโซลหรอก บ้านที่โซลก็ไม่มี ต้องเข้ามาบ้านเขาอยู่และเมื่อได้ยินว่ามีบ้านว่างให้เช่า ก็เลยรีบไปเช่า พอกับคนอื่นๆในครอบครัวอยู่ทางด้านใน ส่วนตัวข้าอยู่ในห้องด้านหน้า

“คืนวันหนึ่งคืนแล้วขณะที่ข้ากำลังนอนครึ่งหลับครึ่งตื่น ทันใดนั้นประตูห้องก็ได้เปิดออก และได้มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา แล้วมาขึ้นอยู่ตรงหน้าตะเกียง ข้าจึงได้เห็นหน้าได้ถนัด เห็นแล้วก็จำได้ว่าเป็นคนบ้านเพื่อนของข้า เพราะเคยเห็นมาก่อนแล้ว ยังรู้สึกติดใจความงามของหญิงนั้นอยู่ แต่ไม่มีโอกาสได้พบปะพูดจากัน พอมาได้เห็นนางมาหาถึงในห้องเช่นนี้ ข้าก็ตรงเข้าไปทักทายอย่างตื้อกตื้อใจ แต่นางไม่พูดจาว่าอะไร ข้าก็เลยลุกขึ้นไปคว้ามือไว้ แต่นางก็ถอยหลังไปๆ จนข้าคว้าไม่ถึง ข้าก็เลยถลันเข้าไปให้ถึงตัว แต่นางก็รีบถอย ถอยไปจนหลบหลีกข้าไปได้ ข้าก็ไม่ละความพยายาม พยายามจะจับตัวนางให้ได้ เราทั้งสองต่างหันต่างไล่กัน จนกระทั่งมาถึงประตูบ้าน นางเอาสันท้าวเขี่ยประตูให้เปิดออก ข้าก็ตามไปติดๆ แต่ทันใดนั้นนางก็หายวับไป ข้าค้นหาสุดทุกหนทุกแห่ง แต่ไม่มีร่องรอยหญิงนั้นเลย

ข้าคิดว่านางคงจะไปแอบซ่อนอยู่ตรงไหน ไม่ได้นึกถึงเรื่องอื่นเลย

“คืนวันรุ่งขึ้นนางก็มาในห้องของข้าอีก แล้วมาขึ้นอยู่ตรงตะเกียงอย่างคืนก่อนอีก ข้าก็ลุกขึ้นพยายามจะจับตัวนาง แต่นางก็ถอยหลังไปจนกระทั่งออกพ้นประตูหายไปด้วย เมื่อคืนก่อนนั้นอีก ข้ารู้สึกทั้งแปลกใจทั้งผิดหวัง แต่ก็ไม่เคยคิดว่านางจะเป็นผีไม่ใช่คน

“อีก๒-๓วันต่อมาตอนกลางคืนข้ากำลังนอนอยู่ ทันใดนั้นได้มีเสียงกระดาศกรอบแกรบอยู่บนเพดานตรงเหนือหัว ได้ยินเสียงอย่างนั้นตอนเที่ยงคืน พังคู่ออกจะเสียวสยองทีเดียว ครู่หนึ่งต่อมามันก็ถูกปล่อยลงมากันห้องออกเป็นสองห้อง ต่อมาก็มีถ่านไฟกองใหญ่หล่นลงมาอยู่ตรงหน้า ทำให้ห้องนั้นร้อนระอุ ข้ารู้สึกเหมือนว่าไฟนั้นคลอกตัวข้าอยู่ ไม่มีทางจะหนีรอดไปได้ ข้าตกใจแทบสิ้นสติแต่ไม่รู้จะทำอย่างไรดี (อ่านก่อนหน้า ๑๐๑)

คล้ายกัน คือเสี่ยง ขว้างปา เผาตึก
เผารถชนตี ทำลายของสาธารณะ
ฝ่ายต่อต้านเขาก็จะมีวิธีต่อต้าน
คล้ายๆกันทั่วโลก คือมีตำรวจถือ
ตะบอง ถือโล่หวาย มีการยิงแก๊ส
น้ำตา ถ้าหนักหน่อยก็มีทหารออก
มีรถถัง มีเสียงปืนกล ซึ่งได้ยินแล้ว
ขนหัวลุกใจคอหาย

ประติศฐกรรมชั้นนี้ของอังกฤษ
จึงนับเป็นการสร้างสรรค์ได้อย่าง
หนึ่ง อย่างน้อยการต่อสู้กับนัก
ประท้วงก็จะไม่ซ้ำซากน่าเบื่อเหมือน
ที่ผ่านมา

รถเอแมค-วัน นี้ สามารถปล่อย
ไฟฟ้าไปได้ทั่วคัน และจะช็อคคนที่
ไปแตะต้องตัวรถ เพราะฉะนั้นเรื่อง
ที่จะถูกมือจับพลิกเอาล้อชี้ฟ้าจึง
ออกจะลำบากสักหน่อย

รถคันนี้มีเครื่องยิงระเบิด ๑๖
เครื่อง มีทางยิง ๑๘ ทาง มีเครื่อง
ฉีดน้ำแรง ซึ่งสามารถจะฉีดเพื่อ
แยกมือจับกลุ่มไหนเป็นใครได้ด้วย
มีไฟสำหรับส่องหา มีระบบการถ่าย
ภาพด้วยแสงอินฟราเรดเพื่อถ่ายภาพ
ในคอนกลางคืน มีแปรงสำหรับขัด
หน้ากระจก ซึ่งจะมีน้ำยาดีขาว
สำหรับล้างกระจกได้ เมื่อโดนมือจับ
ขว้างปาหรือใช้สิ่งเขียนหน้ากระจก
(ผมว่าอันนี้เข้าท่ามาก ลองนึกถึงว่า
คุณเป็นคนขับรถปราบจลาจล วัง
เข้าไปปราบจลาจลแล้วโดนพวกก่อ
จลาจลเอาสีป้ายหน้ากระจกดูแล้ว
กัน น่ากลัวแค่ไหน)

รถเอแมค-วัน บรรทุกเจ้าหน้าที่
ปราบจลาจลได้สิบคน พร้อมด้วย

พนักงานขับอีกสองคน มีห้องน้ำ มี
เกราะทั้งคัน กันกระสุนปืนได้
ข้างหน้ารถมีตะแกรงเหล็กสำหรับ
เก็บกวาดเครื่องกีดขวางต่างๆ ให้
พ้นทาง และรถนี้ยังสามารถทำให้
กันลมกันน้ำได้

เขาไม่ได้บอกจุดอ่อนของรถ
คันนี้มาเลย คงจะต้องรอให้ออกงาน
สักงานสองงานก่อนกระมัง ถึงจะรู้
ว่าทว่าแน่นั้น แน่แค่ไหน

แต่ผมขอมองโลกในแง่ดีก่อน
นะครับ ว่าเจ้าของน่าจะเกลียดคนกลัว
นี่คงจะไม่เข้ามาเล่นพ่นไฟใน
เมืองไทย ♥

คนกับผี (ต่อจากหน้า ๓๑)

จนกระทั่งใกล้ขึ้นหน้าแรก เสียงนั้นจึง
หายไป ม่านนั้นก็ถูกชักขึ้นไปด้วย
ถ่านไฟกองนั้นก็หายไป พ้นตรงนั้น
เกลี้ยงรากับกวาดไว้ แล้วก็สะอาด
ไม่มีร่องรอยว่าเกิดอะไรขึ้นเลย

“คืนต่อมาข้าอยู่แต่ลำพังอีก
แต่ยังไม่ทันจะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเข้า
นอน ก็ได้มีผู้ชายคนหนึ่ง รูปร่าง
กำยำล่ำสันเปิดประตูห้องเข้ามา
ชายนั้นสวมเสื้อคลุมสีน้ำเงิน สวม
หมวกสักหลาด เมื่อเข้ามาในห้องก็
มารวบตัวข้าไว้และพยายามจะลาก
ตัวออกมาข้างนอก ตอนนั้นข้ายัง
หนุ่มมีเรี่ยวมีแรง ทั้งไม่คิดจะยอม
ตามจึงได้เกิดสู้กันขึ้น ขณะนั้นพระ
จันทร์สว่าง ท้องฟ้ากระจ่าง ตัวข้า
สู้ไม่ไหว เลยกถูกฉุดตัวลงมาจากตึนาม
แล้วเจ้าคนนั้นก็จับตัวข้าแหว่งไป

รอบๆ แล้วก็ขึ้นไปบนถาดบ้านชั้น
สูงสุด โยนตัวข้าลง จนข้างอย่าง
เหลือที่จะงง ชายนั้นมายืนตรงหน้า
ข้าและกุมตัวข้าไว้เป็นเชลยของมัน
เลย ที่หลังบ้านมีสวน มีกำแพง
ล้อมรอบ ข้ามองเข้าไปดู แลเห็นมี
คนราวโหลหนึ่งหรือมากกว่านั้น
ทุกคนสวมหมวกสวมเสื้ออย่าง
ทหาร คนเหล่านั้นร้องตะโกนว่า
“อย่าทำร้ายเขา อย่าทำร้ายเขา”

“แต่เจ้าคนที่มันทำกับข้าอย่าง
ไม่ปรานีปราศรัย กลับตอบว่า “ไม่
ใช่ธุระ อย่ายุ่งไปเลย” คนเหล่านั้น
ก็ยังร้องว่า “อย่าทำร้ายเขา อย่าทำ
ร้ายเขา” เจ้าคนนั้นก็พูดอย่างเดิม
ว่า “ไม่ใช่ธุระ อย่ายุ่งไปเลย” คน
ที่อยู่ในสวนก็ตะโกนกลับมาอีกว่า
“ผู้ชายคนนี้เป็นทหารเหมือนกัน
อย่าไปทำร้ายเขาเลย” ชายนั้นก็
ตอบว่า “ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ไม่ใช่
ธุระ”

“พูดแล้วก็จับมือทั้งสองของข้า
เหวี่ยงขึ้นไปในอากาศจนตัวข้าลอย
ขึ้นไปถึงสวรรค์ได้สักครึ่งทางหรือ
เกินกว่านั้นเสียอีก พอตกลงมาข้า
จำได้ว่าผ่านเมืองใหญ่ถึง๑๑เมือง ทั้ง
นี้เพราะข้าเห็นลมนัดชัดเจน และมา
ตกที่เมืองจุลดา พอหล่นถึงพื้นมัน
ก็จับข้าเหวี่ยงไปอีกครึ่งหนึ่ง คราว
นี้ข้าพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วตกลง
มาทางทิศเหนือ พอรู้สึกตัวข้าก็เห็น
ว่าตัวเองมานอนแอ้งแม้งอยู่ตรงข้าง
ถ่างใต้ระเบียง ทั้งๆ ที่ยังงงๆ อยู่
ข้าก็ยังได้ยินเสียงคนในสวนร้อง
ตะโกนว่า “อย่าทำร้ายเขา อย่าทำ

ทำร้ายเขา” แล้วชายนั้นก็คงพูดว่า “ไม่ใช่ธุระ ไม่ใช่ธุระ”

“แล้วมันก็จับตัวข้าโยนขึ้นไปใหม่อีก ตอนนั้นตัวข้าพุ่งปรี๊ดไปยังเมืองจุลาลา แล้วก็มาตกที่บ้านอีก โดนอย่างนั้นสองพักสามพัก

“ทันใดนั้นคนในสวนคนหนึ่ง ออกมาจับมือเจ้าคนที่ทำทารุณแก่ข้า แล้วพาตัวไป คนทั้งหมดหุดคุดกันอยู่หน่อย หัวเราะกันเรื่องนี้ แล้วก็แยกย้ายกันไป ไม่แลเห็นอีกเลย

“บ้านอนหมดสติอยู่ตรงข้างล่างใต้ระเบียบนั้นจนกระทั่งเช้า พอเข้ามาแลเห็นข้าจึงได้จัดการแก้ไข จนข้าพ้นขมามา พอรู้เรื่องตลอดจากที่ข้าเล่าให้ฟัง เราก็เลยรีบพากันออกจากบ้านฝึ่สังนั้นไปไม่ยอมกลับไปอีก” ♥

คนไทย-ไทย (ต่อจากหน้า ๒๓)

ในการที่เจ้าหน้าที่จีนประกาศบังคับให้ใช้เครื่องแต่งตัวอย่างจีน”

เป็นอันว่าทางการจีนบังคับให้ผู้หญิงไต้หวันนานให้แต่งตัวอย่างจีนไม่สำเร็จ มีภาพผู้หญิงไต้หวันนำข้าวมาขายแก่ทางการปรากฏในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่คนหนึ่งก็ยังแต่งตัวตามแบบเดิมของตนอย่างที่ว่าพี่เจ้าเคยเห็นเมื่อนานมาแล้ว คือผู้หญิงสีดำ สวมเสื้อตัวหลวมและผ้าโพกหัวจับซ้อนกันเป็นชั้นๆ เรียบร้อยไม่ได้โพกขุขยขยอย่างพวกผู้หญิงไต้หวันซึ่งรุ่ง

ที่น่าแปลกใจก็คือการที่สาวไต้หวันผู้หญิงสีดำพิมพ์เป็นดอกเป็นดวง บางคนนั่งบนโสร่งอย่าง

โสร่งปาเตะนั้น (ตามที่เห็นในภาพ) เขาเปลี่ยนแปลงไปแต่เมื่อไร เพราะแต่ดั้งเดิมเชื่อว่าชนที่นั่นเป็นผ้าทอที่ทอใช้กันเองในครัวเรือน เพราะในบทขับของเขายังมีว่า “ความรักระหว่างเรากับรัฐเหมือนผ้าขาวที่เธอทอ” (ไม่ทราบว่าเป็นคำใดของเขาว่าอะไร เขาแปลไว้เป็นภาษาอังกฤษในหนังสือ *Travels Through Xishuangbanna*) และไม่ทราบว่าทอเป็นผ้าพันหรือผ้าลายเป็นลายทางๆ หรือลายขวาง หมออดอดว่า “ผู้หญิงไทยเหนือใช้ผ้าถุงมีลายเป็นทางๆ ลงไปตามตัว และผู้หญิงไทยพวกอื่นๆ (ระบุไว้ว่าไทยลื้อ ไทยลาย และไทยน้ำ) ใช้ผ้าถุงเป็นลายขวางตัว” ในภาพที่แสดงระบำร่วมของสาวชาวไต้หวัน เขาจัดให้ผู้หญิงลายขวางเหมือนกันหมด แต่งนั่งเฉพาะเวลาแสดงเท่านั้น ที่นั่นเป็นประจำเห็นแต่เป็นผ้าดอกๆ ไม่ทราบว่าผ้าเหล่านั้นผลิตในประเทศหรือส่งมาจากที่อื่น การทอในครัวเรือนคงเลิกกันไปแล้ว เพราะผู้หญิงคงหาเวลาทอไม่ได้ ด้วยว่าต้องไปยุ่งอยู่กับการเกษตร ไม่ทราบว่ายังมีผู้ใดสามารถทอยกดอกอย่างสวยงามดังลวดลายที่เขาถ่ายภาพมาให้ดูเป็นตัวอย่างในหนังสือ *The Cultural Palace of Minorities* ได้อีกหรือไม่

ที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือ หมออดอดกล่าวถึง ชนชาติไทยที่ไม่มีหนังสือในแคว้นเชียงตุง ผ้าถุงที่ผู้หญิงนั่งแทนที่จะมีลายเป็นทางๆ เขากลับใช้สีครามแก่ และบางที่นั่งเป็นเดี่ยวเหนือเข่าขึ้นมา และมี

กางเกงในสีครามยื่นออกมาด้วยที่เชียงรุ่งในปัจจุบันไม่แลเห็นใครนั่งเช่นนั้น ทุกคนนั่งยาวกรอมส้น แต่รู้ว่าเขาสวมกางเกงไว้ข้างในแล้ว สวมผ้าชั้นทับ กางเกงนั้นไม่ได้มีลักษณะเป็นกางเกงใน แต่เป็นกางเกงยาวถึงข้อเท้า ผ้านานอย่างกางเกงสวมเวลาทำงาน เคยเห็นเขาถลกผ้าชั้นชั้นล้างเงินในกระเฝือกางเกงตรงริมถนนนั่นเอง เวลาผู้หญิงบางที่ก็ยังเห็นกางเกงแถบขมามา เพราะเสื้อสั้น ไม่ได้ตามเขาเรื่องนี้ แต่คิดเอาเองว่า เวลาเขาทำงานเขาอาจถอดชั้นออก สวมแค่กางเกงเพื่อให้งานสะดวก หรือจะเพื่อประสมประสานเครื่องแต่งกายแบบจีนกับแบบไทยเข้าด้วยกันก็ไม่ทราบได้ โพรเฟสเซอร์เอนท์มัทวิทาลัยอวอชิงตัน ซีแอตเติลเล่าให้คนที่ศึกษาฟังว่า เมื่อครั้งท่านอยู่ที่บ้านในประเทศจีน ท่านนั่งกางเกงอย่างผู้หญิงทั่วไป แต่เวลามีแขกมาจึงสวมกระโปรงทับเพื่อความเรียบร้อย เชื่อว่าคงเป็นแบบเช่นนั้นเอง แต่ไม่ได้นั่งบ้ายผู้หญิงไต้หวันที่ข้าพเจ้าพบในมิตจินาหรือที่เจ้านั้นไม่ได้นั่งชั้นบ้ายอย่างหญิงไทยอื่นๆ แต่รวบเป็นจีบใหญ่ๆ ไว้ข้างหน้ารัดด้วยเชือก ซึ่งทำให้พองมอดูเหมือนกระโปรง (ยังมีต่อ)

หมายเหตุ ขอบขอบคุณท่านผู้ทรงนามว่า ‘คทาวิธ โลกพัฒนา’ ที่เขียนให้ความเห็นว่า bolang น่าจะเป็นพ้องเรื่องนั้นเห็นจะต้องหาทางสอบถามเจ้าของภาษาต่อไป เพื่อความแน่นอน

๑๓๖ ม.ค. ๒๒ ๒๘ พ.ค. ๒๕๒๖

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

เจ้าป่า

(นิทานจีน)

การแสดงความเป็นเจ้าของ
ใหญ่ระหว่างสัตว์มีเล่ห์กลเสมอ
ซึ่งอาจจะให้อ่านเพลินก็ได้หรือแฝง
คติอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ด้วยก็มี
ดังเรื่องนันทามายได้เล่าไว้ ชูเม้ง
ซึ่งเป็นสืบลูกจากภาษาจีน ดังน
คร่งหนึ่งยังมีราชสืบทัวหนึ่งซึ่ง
ได้ครอบครองป่า และประกาศตัวว่า
ตัวเองเป็นสัตว์ที่มีอำนาจที่สุดในป่า
สัตว์ทั้งหลาย ในป่าต้องมาสยบ
นบนอบตนในฐานะเป็นข้าของเจ้าป่า
สัตว์ทุกตัวพากันเกรงกลัวราชสืบทัว
จึงนบนอบแต่โดยดี ไม่กล้าจะทำ
เสียใดๆ เป็นการแข็งขัดเพราะกลัว
ราชสืบทัวจะไม่โหดเหี้ยม

อยู่มาวันหนึ่งได้มีเสียงสวบสวบ
ดังมา และก็มีปรากฏร่างข้างขึ้น
ตรงหน้าราชสืบทัว ซึ่งทำให้ราชสืบทัว
ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง จึงคำราม
เข้าใส่ เสียงคำรามนั้นดังสนั่นขนาด
ที่ทิวทิวป่าสะเทือนเลื่อนลั่นไปทีเดียว
บรรดาสัตว์เล็กสัตว์น้อยในป่าถึงกับ
ตะลึงตัวแข็ง ลิงทั้งหลายต่างพากัน
ไปซุกตัวอยู่ตามต้นไม้ กวางก็แอบ
ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ และกระต่ายก็

แผ่นหน้าเข้าไปในโพรง...

ฝ่ายข้างนั้นเดินแกว่งวงไป
เรื่อยๆ อย่างไม่แยแส เห็นเช่นนั้น
ราชสืบทัวบันดาลโทสะเต็มที่ จึงกระ-
โจนไปตบหน้าข้าง ตะโกนถามว่า
“เจ้าบังอาจอย่างไรจึงได้ทำเสีย
อย่างนั้นในป่าของข้า เจ้ามาทำอะไร
อยู่ที่นี่ เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้ากำลังเข้ามา
บุกรุกในอาณาจักรของข้า”

ข้างพูดเรื่อยๆ โดยไม่เกรงกลัว
ราชสืบทัวแต่เนิ่นๆ ข้างถามว่า
“อะไรกัน นี่อะไรอาณาจักรของ
เจ้า ป่านี้มันเป็นของใครกัน รู้หรือ
เปล่า และเจ้ากำลังลากขงให้เขา”

ราชสืบทัวกำลังจะตะปบข้าง
อยู่แล้ว พอดีหมาจิ้งจอกวิ่งตรงมาหา
และกระซิบที่หู ราชสืบทัวเลยหันไป
รอบๆ แล้วพูดอย่างขานขึ้นว่า

“อ้อ เจ้าจะมารวมขงหรือ เจ้าทำ
อะไรได้บ้างเล่า”

“ทำอะไรได้” ข้างกล่าว “เจ้า
พูดอย่างนั้นหมายความว่า อยากจะแข่งขัน
กับข้าใช่ไหม”

ราชสืบทัวได้ออกคำสั่งให้สัตว์
เล็กๆ ไปจัดการทันที ลิงเป็นสัตว์ตัว

แรกที่แข่งขันเก็บผลไม้กับข้าง
และลิงก็เริ่มด้วยการแกว่งแขนขึ้น
ลง ผลไม้ก็ร่วงพรูจากต้น ซึ่งเป็น
ที่ชนชมของบรรดาสัตว์ด้วยกัน

ข้างเห็นเช่นนั้นก็เดินตรงไป
ยังต้นผลไม้ นั่น แล้วพูดแก่ลิงว่า

“ลงมา ลงมา ลงมาก่อนให้
ข้าลองดูบ้าง”

ลิงมีความเชื่อมั่นและออกจะ
หยิ่งในตัวของมัน จึงอยากจะอยู่บน
ต้นไม้ผาดูข้าง ข้างฝ่ายข้างไม่ร้อ
ยกังวลอันใหญ่และหนักฟาดไปที่
ต้นไม้ด้วยแรง เขย่าผลไม้ให้
ร่วงลงมาพริ้วราวสายฝน แล้วก็
เขย่าเอาลิงหล่นลงมาจากที่มันอยู่
หกละเมนตีสั่งกลางมาจนขาได้รับ
บาดเจ็บไปข้างหนึ่ง สัตว์เล็กๆ ทั้ง
หลายต่างตบมือพร้อมทั้งส่งเสียงร้อง
ว่า “วิเศษไปเลย”

เป็นอันแผนการแรกของราชสืบทัว
ถูกขัดขวางไปแล้ว ราชสืบทัวก็
ตบมือเหล่านั้นว่า

“หยุดทำเสียงอีกทีก็เสียที”

แล้วราชสืบทัวก็หันไปทางข้าง

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

อย่างไร ในวันหยุดที่ไม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เธอก็ถือศีลแปดเพิ่มเติมจากศีลห้าที่พยายามรักษายู่ ซึ่งก็ไม่ยากเย็นอะไรเลย เพียงการไม่นอนที่สูง ไม่ชโลมได้ ประทับกายด้วยเครื่องหอม และงดอาหารหลังเที่ยง สิริธราประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นจนเป็นนิสัย

วันหนึ่งขณะขึ้นรถประจำทาง รถแก๊งคันยาวใหญ่หยุดลงตรงหน้าเธอ คนขับรถก็ก้าวลงมาเปิดประตูให้เธอก้าวขึ้นนั่ง สิริธราเห็นเด่นจนมือเขยิบ

รถเคลื่อนจากที่ คนขับรถเอื้อมมือมากุมมือเย็นๆ ของสิริธราไว้ราวกับจะไม่ม้วนปล่อย

“ผมเคยไปตามหาสิริที่บ้านเดิม เขาบอกว่าคุณย้ายไปแล้ว ถามใครๆ ว่าคุณทำงานที่ไหนก็ไม่มีใครรู้”

“คุณพ่อคุณแม่ท่านเสีย สิริเธอย้ายมาอยู่ห้องเช่าคนเดียว”

คนขับรถก็จอดรถเทียบริมถนน ตาจับจ้องอยู่ที่หญิงสาวไม่วางวายในความเงยบทติดตามมา ทั้งสองพูดคุยกันมากมายโดยไม่ต้องเอ่ยเงื่อนไขจาออกมาเลยสักคำ

คนขับรถพาสิริธราไปรับประทานข้าวในร้านเงยๆ แต่หรรษาจากเขยิบจนย่ำคางจนคดคั่น ทั้งคู่นั่งกุมมือกันอยู่เช่นนั้น การนั่งฟังเพลงหวานๆ ในห้องแสงสลัวกับคนขับรถทำเอาสิริธราแทบลืมนัดไปที่เดียว

เที่ยงคืนแล้ว นักดนตรีเล่นเพลงลา

“คุณควรจะต้องกลับบ้าน” สิริธราพูดเหมือนเตือนคนขับรถ

“ใช่” เสียงคนขับรถไม่บอกเลยว่าอยากกลับ สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ในวันนั้นควรจะเกิดขึ้นนานมาแล้ว สำหรับคนที่ถือว่าชีวิตคือการต่อสู้ ไม่ควรจะมีคำว่า สายเกินไป

“ผมมีเมีย มีลูก”

“กะ สิริพอจะเอาได้”

คนขับรถประคองสิริธราขึ้นรถ ข่วปริบตารถก็มาจอดลงหน้าหอพัก คนขับรถพยักมือของสิริธรา มาจับพิตแนบแน่นกลางฝ่ามือ แล้วเขาก็ขับรถจากไป

สิริธราว่าคนขับรถที่จะไม่มีวันกลับมาหาเธออีก ความรักแท้คือความอาทรและให้เกียรติบุคคลอันเป็นที่รัก ถ้อยคำของเขาซึ่งก้องกังวาน

“อย่าทำอะไรที่เรารู้ว่าเราจะต้องเสียใจ แม่นในขณะที่ยังนั้นกำลังเกิดขึ้น”

สิริธราไม่ได้ตอบว่าอย่างไร ทั้งเธอและคนขับรถเดินทางมาไกลแล้วก่อนที่จะมาขึ้นเชดหน้าอยู่ได้อย่างนี้ ตรงนี้ เราจะไม่ได้ถอยหลัง เราจะไม่มีถอยออกสู่กรรม

ขอเพียงความทรงจำ... ♥

เจ้าบ่าว (ต่อจากหน้า ๓๑)

พูดว่า “คอยเดี๋ยว ยังไม่ยุตินะ การแข่งขันเพิ่งเริ่มต้น” ทันใดนั้นหมาจิ้งจอกก็มากระซิบที่หรรษา-สีหอก ราชสีห์จึงส่งให้ไก่ฟ้าไปจิกทรายแข่งกับช้าง ครู่เดียวไก่ฟ้าก็จิกทรายได้ตั้งกอง คราวนั้นก็มาถึงตาของช้างละ สัตว์เล็กๆ พวกนี้เป็นทุกข์แทนช้าง เพราะช้างไม่ได้มีปากแหลมอย่างไก่ฟ้า แล้วช้างจะทำอย่างไร

ช้างค่อยๆ เอาปลายงวงวางลงบนพื้นดิน แล้วก็ดูดฝุ่นดูดทรายเข้าไปเติมที่ ต่อจากนั้นก็พ่นทราย

ออกมากองโต สัตว์เล็กๆ เห็นเช่นนั้นต่างขบใจและรู้สึกสนุกอย่างขึงหมาจิ้งจอกก็ประทุ้งว่า

“ข้าแต่ราชา ที่ช้างพ่นออกมา นั้นไม่ใช่ทรายนี่ เป็นแต่ฝุ่นต่างหาก”

ช้างจ้องมองหมาจิ้งจอกอย่างสงบและไม่พูดจาว่าอะไร แต่เอาปลายงวงวางลงบนพื้นดินและดูดเข้าไปให้แรงยิ่งกว่าเก่า แล้วก็พ่นปลายงวงไปทางหมาจิ้งจอกพลาฟพ่นทรายพรวดเข้าให้ แล้วถามว่า “เป็นไง นี่เป็นทรายใช่ไหม” หมาจิ้งจอกพูดอะไรไม่ออก เพราะทรายเข้าตาจนมองอะไรไม่เห็น หมาจิ้งจอกถึงกับม้วนตัวลงไปกับพื้น พลาฟร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เรื่องนี้ทำให้ราชสีห์เดือดเนื้อร้อนใจและเป็นทุกข์ แต่ก็ยังอยากจะส่งสอนช้าง ราชสีห์นึกได้ว่า ที่ท้ายป่ามีหล่มอยู่แห่งหนึ่ง จึงพูดแก่ช้างว่า

“การแข่งขันยังไม่ยุตินะ เจ้า ต้องตามกวางไปที่หล่มนั้นแล้วข้ามไป”

พวกสัตว์เล็กพากันเป็นห่วงช้างกับกวาง เพราะมันเป็นเรื่องเป็นไปได้ที่ใครจะข้ามหล่มนั้นได้ เพราะเมื่อลงไปที่ลุ่มอยู่ตรงที่ลึกๆ แล้วละก็ เป็นไม่ม้วนหลุดออกมาได้ แต่คำสั่งของราชสีห์ต้องเป็นคำสั่ง ไม่มีการโต้แย้งหรือซักถาม ไม่ช้าการแข่งกันอันน่ากลัวก็เริ่มขึ้น สัตว์เล็กเหล่านั้นพากันไปขึ้นเรียงรายอยู่ที่ขอบหล่ม เผาดูอย่างแทบจะหายใจ

ฝ่ายกวางนั้นรู้สึกเขยิบสั่นหลังวาวเมื่อย่างเท้าก้าวลงไปหล่มได้เพียงขาเดียว ในเมื่อช้างก้าวฉับๆ ลง

ไปโดยไม่รีรอ ขณะที่ข้างลุยลงไปในห้อง ดินก็จมลงไปแล้วก็อุดขึ้นมาได้ดินเหมือนกับแผ่นฟองน้ำ แต่ก็ไม่มีอันตรายแต่อย่างใด ขณะที่สัตว์เหล่านั้นเฝ้าดูข้างอย่างหลงใหลในความเก่งของข้าง ทันใดนั้นกวางก็จมลงไปโคลน และโคลนดูดตัวกวางให้จมลงทุกทีๆ สัตว์เล็กทั้งหลายพากันร้องลั่นด้วยความตกอกตกใจว่า

“ดูนะ กวางแย่แล้ว ข้างช่วยกวางด้วย ช่วยกวางด้วย”

ข้างก็ตรงไปที่กวาง ม้วนวงซ้อนตัวกวางดึงขึ้นจากหล่ม แล้วก็เดินข้ามหล่มนั้นต่อไป มีกวางอยู่ในขดวง จนกระทั่งมาถึงพื้นดินแห้งๆ จึงได้วางกวางลง สัตว์เล็กเหล่านั้นต่างพากันมาล้อมดูแล้วก็ชมเชยข้าง พร้อมกับขอบคุนที่ช่วยชีวิตกวางไว้ได้

เห็นเหตุการณ์เป็นไปอย่างนี้ ราชสีห์ยังโกรธหนักขึ้น ไล่ตะเพิดสัตว์เหล่านั้นไป แล้วทำข้างอย่างดูเดอดว่า

“มีความเก่งอะไรที่เจ้าอยากแสดงอีกบ้างเล่า”

“ความเก่งอะไรนะรี” ข้างทวนคำ “ก็เจ้าอยากดูอะไรอีกเล่า ความเก่งของข้าไม่มีที่สิ้นสุดหรอก จะเอว่ายนารี ข้าก็ทำได้เร็วเป็นชั่วโมงๆ ติดต่อกันทีเดียว อยากแข่งกับข้าไหมละ จะลากขงรีข้าก็ลากได้ทีละหลายๆ คัน แล้วเจ้าละ จะให้ข้าเดินข้ามทุ่งหญ้าที่กำลังมีไฟไหม้ ข้าก็เดินได้โดยต้นไม้พองด้วย เจ้าทำอย่างนั้นได้ไหมเล่า”

ราชสีห์โอดเข้าใส่ข้างด้วยบันดาลโทสะ พลังคำรามอย่างดูเดอด “เงิบเถอะนะ ข้าไม่สนใจ

หรือว่าเจ้าจะเก่งอย่างไรบ้าง ข้าจะแสดงให้เห็นเจ้าดูสักอย่างสองอย่าง แล้วเราจะได้เห็นกันว่าใครมีอำนาจพอที่จะเอาชนะและครอบครองป่าแห่งนี้”

แล้วราชสีห์ก็บุกตะลุยเข้าไปในป่า คำรามอย่างบ้าคลั่งใส่ทุกสิ่งที่มันผ่านไป ลมถึงกับทำเสียงวูวเบาๆ ด้วยความกลัว ตะวันก็ถึงกับหลบไปซ่อนอยู่ข้างหลังเมฆ ต้นไม้ใบหญ้าพากันสะเทือนหว่นไหวไปทั่วกัน

อีกครั้งหนึ่งต่อมา ราชสีห์ก็ได้กลับมา ขึ้นนั่งอยู่ครู่หนึ่งพอให้พายุร้ายสงบลง แล้วจึงพูดแก่ข้างว่า

“เห็นแล้วใช่ไหมล่ะว่าป่าทั้งป่านั้นพากันกลัวหูดหัวไปหมด”

“เห็นแล้วและจริงเช่นนั้น”

ข้างตอบ “แต่ว่าคอยดูข้าบ้างนะ” พุดแล้วก็ก้าวสวนๆ ข้ามป่าไป ข้าง

ดื่ม เป๊ปซี่ ดิทุกโอกาส

ดีที่สุดวันดี ดื่ม เป๊ปซี่ ... ชื่นฉ่ำใจ

เราวางพันรอบต้นไม้ใหญ่แล้วตั้ง
พodingsขึ้นมาที่เดียวต้นไม้ใหญ่นั้นก็
ถอนรากถอนโคนขึ้นมา แล้วก็ทำ
เช่นนั้นแกต้นไม้อื่นๆ รอบๆ อีก
หลายต้น ต้นไม้โค่นลงทีละต้นๆ
ซ้ายต้นขวาต้น ส่งเสียงดังกรนกรน
สะท้อนไปทั่วทั้งป่า ไม่ช้าช้าก็
ตัดทางกว้างขวางผ่านตลอดป่า ทำ
ให้ป่าดูแปลกตาไป

บรรดาสัตว์เล็กๆ พวกนกทั้งและ
ดิออกจิตใจเรียวแรงอันทรงพลังของ
ช้าง พอช้างเดินกลับมาก็กรูกรือว
กัมไปห้อมล้อมช้าง พุดเป็นเสียง
เดียวกันว่า

“ช้าง ท่านเก่งจริงๆ นำ
มหัศจรรย์จริงๆ ท่านชนะป่าแล้ว”

ราชสีห์ไม่อาจจะคุมสติของตัวเอง
ได้อีกต่อไป ถลาไปยังสัตว์เล็กๆ
เหล่านั้นขู่ว่าจะฆ่าให้ตายเสียให้หมด
จนสัตว์เหล่านั้นตกใจกลัว วิ่งหนี
แตกตื่นกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศ
คนละทาง เห็นเช่นนั้นช้างก็โกรธขน
มาบ้าง จึงยื่นงวงไปจับเอวราชสีห์
รัดจนแน่น แล้วก็ขยันทิ้ง ต่อจาก
นั้นก็เหวี่ยงขึ้นไปในท้องฟ้าให้ไกล
ที่สุดที่จะไกลได้ ได้ยินแต่เสียง
คำรามอย่างสนหวังของราชสีห์เพียง
ครั้งเดียวเท่านั้น แล้วก็ไม่มีใครได้
เห็นราชสีห์อีกต่อไป

สัตว์เล็กๆทั้งหลายตื่นตะลึงใน
ความยิ่งใหญ่ของช้าง ต่างมารุมล้อม
แล้วส่งเสียงโห่ร้อง พลาญพุดว่า

“ช้างผู้ยิ่งใหญ่ บัดนี้เราขอ
เกื้อหนุนท่านเป็นราชาของเรา”

แต่ช้างกลับพูดว่า “พวกน้องๆ
ทั้งหลาย พวกท่านต่างก็สามารถ
ดูแลตัวท่านเองได้ ข้าราชการของข้า

ข้าไม่ต้องการที่จะเป็นราชาหรอก
ถึงเวลาที่ข้าจะต้องไปทำงานตากซุง
ให้คนแล้ว ข้าไปละ”

ช้างยกงวงขึ้นจากต้นไม้ต้นที่
ใหญ่ที่สุดที่เพิ่งถอนรากขึ้นมา แล้ว
ก็สาวเท้าก้าวเดินไปอย่างองอาจ
ผิงผายเห็นได้ในระยะไกลๆ ♡

เจ้าหญิงส้ม (ต่อจากหน้า ๓๓)

ให้ผมทำยังงี้”

“กินนอนในแฟลตของฉันทันแหละ
สะดวกดี พรุ่งนี้ฉันจะพาคุณเที่ยว
บอสตัน”

หล่อนเดินนำผมเข้าไปในห้อง
นอนซึ่งเป็นห้องทาสีเขียวอ่อน เพอร์
นิเจอร์ทันสมัย แต่มีเตียงใหญ่น่านอน
อยู่เพียงเตียงเดียว

“คุณจะให้ผมนอนเตียงเดียวกับ
คุณรี” ผมถามงงๆ

หล่อนไม่ตอบแต่กลับคลานขึ้น
ไปนอนบนเตียงด้านซ้าย แล้วห่มผ้า
หนาอย่างสบาย

“ชุดนอนผมก็ไม่มี” ผมโวย
วาย “ให้ผมนอนบนโซฟาข้างนอก
ดีกว่านะ”

“คุณอย่าเรื่องมากนักเลย ฉันไม่
เคยคิดอะไรสกปรก ถ้าคุณคิด คุณก็
อย่านอน” หล่อนตัดบท แล้วเอื้อมมือ
ไปปิดสวิทช์ดับไฟ

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมลืมตาขึ้นมอง
ออกไปนอกหน้าต่างรับแสงแดดวันแรก
ในบอสตัน แสงแดดส่องสว่างจ้า อากาศ
สดใสนั่น แอนิธาเดินเข้ามาที่ข้างเตียง
หล่อนแต่งตัวเสร็จแล้วอยู่ในชุด
กระโปรงชุดสีเหลืองอ่อน ดูเก๋น่ารัก

“รีบตื่นแล้วอาบน้ำเสียก่อนเป็น
งี้” หล่อนว่า “ฉันกำลังคิดจะพาคุณไป
เที่ยวที่พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์”

ผมยิ้ม “ขอบคุณที่ปลุก”

“คุณก็ตื่นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

หล่อนถาม

ผมลุกขึ้นคว้ากางเกงที่วางพาดไว้
กับเก้าอี้ข้างเตียงมาสวม

“แปรงสีฟันผมก็ไม่มี”

“ใช้ของฉันทันก่อน เดี่ยวออก
ไปข้างนอกแล้วค่อยหาซื้ออีกอัน”

แอนิธาว่า

ผมลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำน้ะหรือน้ำ
ของหล่อน ล้างหน้าจากก็อกทองเหลือง
ที่อ่างล้างหน้า แล้วตะโกนถาม

“คุณนี่ช่างเลือกแฟลตหรู-
หราจริงนะ ค่าเช่าคงแพงน่าดู ตามจริง ๆ
เถอะ คุณไม่กลัวเงินหมดหรอกหรอ?”

“กลัว” หล่อนตะโกนตอบมา

“แล้วไง กลัว แต่ก็ยังเช่าแฟลต
แพง ๆ อยู่” ผมถาม

แอนิธาเดินมาขึ้นที่ประตูห้องน้ำ
“ก็ฉันบอกแล้วไง ว่าฉันหวังว่าจะไร

สักอย่างมันจะเกิดขึ้นก่อนที่เงินจะหมด”

ผมเงยหน้าขึ้นมองเงาของหล่อน
ในกระจกส่องหน้าบานใหญ่ที่อยู่เหนือ
อ่างล้างหน้า

“เป็นปรัชญาที่เสี่ยงดีนะ”

“ใช่” หล่อนรับ “เสี่ยง แล้วก็
น่าสนุก”

หลังจากที่ผมแต่งตัวเสร็จ แอนิธา
ก็พาผมออกจากห้อง เดินลงบันไดมา
ชั้นล่าง พบชาวภารตะโปกหัวที่ผมเจอ
เมื่อคืนยืนอยู่ใกล้ประตูใหญ่ของตึก

“สวัสดี มิสเตอร์กูเทฟ” แอนิธา
ตะโกนทัก

ชาวภารตะเงยหน้าขึ้นมามอง
“สวัสดี คุณแอนิธา”

ผมพยักหน้าให้ชาวภารตะเป็น
การทักทาย แล้วเดินตามแอนิธาออก
ไปที่ถนน

“นายคนอินเดียนั่นชื่อกูเทฟรี”

36/23 4 11-4-26

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

นางสิงห์

(นิทานแอฟริกา)

ตำนานต้นกำเนิดของชนชาติต่าง ๆ มักนิยมเล่าว่าสืบเชื้อสายมาจากสิ่งเรื่องอำนาจต่างๆอย่างพระอาทิตย์ พระจันทร์ ถ้าเป็นสัตว์ ก็มักเป็นสัตว์ที่ทรงอำนาจเป็นเทเกรงกลัวของสัตว์อื่นๆ เช่น ชาวไทใหญ่และเครือไทใหญ่เล่าว่าพวกเขาเป็นพันธุ์เสือ ชาวแอฟริกาเล่าที่อยู่แถบเส้นศูนย์สูตรก็ได้เล่าถึงวีรกรรมของนางสิงห์ ซึ่งถึงแม้จะไม่ใช่มนุษย์ให้กำเนิดของชนเผ่านี้ แต่นางสิงห์ก็ได้ช่วยเผ่าของตนไว้ และภายหลังได้กลายเป็นคนไปโดยสมบูรณ์ ดังทว่าคลาฟ เซอร์กับคณะเล่าไว้ในนิทานลึกลับต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนแข็งแรงและกล้าหาญ แต่ว่าเป็นกัปพร้าที่ยังยากจนข้นแค้น จะซื้อเนื้อหรือนมามันกินบ้างก็ยังไม่ได้ ชายอนาถาผู้นั้นเป็นหนุ่มมานานแล้วแต่ยังไม่มีเมีย เพราะใครจะให้ลูกสาวของเขาแก่คนยากจนเชียวใจ “มันจะเลี้ยงเมียมันได้อย่างไร เมื่อลูกร้อง มันจะเอาอะไรให้ลูกมันกิน”

พวกพ่อ ๆ ของหญิงสาวในหมู่บ้านปรารภกัน เมื่อชายนั้นเห็นว่าอยู่ในหมู่บ้านของตนต่อไปก็บ่ช่วยการไม่มีผลประโยชน์อะไร จึงได้จัดการฉวยกระจาดข้าวของเล็กๆ น้อย ๆ ของตนออกเดินทางตามตะวันไป

ขณะที่พักแรมกลางป่าเป็นครั้งแรก ชายนั้นก็แลเห็นสิงห์โตตัวหนึ่งเกาะรอยตามมา เมื่อเห็นสิงห์โตนั้นมาดมๆ ที่ข้าวของเล็กๆ น้อยๆ ของตนแล้วก็มาเดินวนๆ อยู่รอบๆ ที่ตนอยู่เช่นนั้น ชายยากจนคิดว่าตนคงจะไม่ได้มีชีวิตรอดไปจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้นแน่ แต่สิงห์โตนั้นก็หาลับไปในสมุทพุ่มไม้ ทิ้งรอยหย้าที่ถูกเหยียบย่ำไว้ให้เห็นเป็นทางตามหลัง ชายนั้นคิดว่า

“เห็นที่สิงห์โตตัวนั้นมันจะไม่หัวหรือว่ามันเห็นเราไม่น่าขยี้กิน เออไม่ว่าคนหรือสัตว์ล้วนแต่ไม่แยแศคนจนทั้งนั้น”

เมื่อตะวันขึ้น ชายนั้นก็อยู่รู้สึกกระปรี้กระเปร่า และดื่อกดใจที่ยังมีชีวิตรอดมาได้ บางทีอาจจะม่เนื้อสัตว์สักขามหนึ่งร่อยอยู่ที่ไหนสัก

แห่งก็ได้ใครจะรู้ หรือแม้แต่เมื่อกับลูกอ้วนท้วนน่ารักอาจจะร่อยอยู่ข้างหน้าก็ได้ แต่ว่าโลกนี้แสนจะใหญ่กว้าง เดินทางยังไม่ทันถึงที่หมาย ก็ค่ำลงอีกแล้วและสิงห์โตตัวนั้นก็มาเดินวนอยู่รอบๆ ที่ที่ชายนั้นนอนอีก ชายนั้นรู้สึกว่ลมหายใจของสิงห์โตนั้นรุดหน้า ขณะที่มันพูดเสียงแหบๆ ว่า

“ข้ารู้ความคิดของท่านดี ความคิดของท่านดีกว่าเนื้อหนังของท่านเสียอีก ที่ข้ามานั้นไม่ใช่จะขยี้ท่านกินเสียหรอกนะ ข้ามาเพราะข้าอยากจะยกลูกสาวของข้าให้เป็นเมียท่าน อาหารของข้าจะมีเหลือเฟือ บ้างที่บ้านก็ของข้า ข้าล่าหากินเอาได้ ข้าไม่ได้ต้องการทรัพย์สินสมบัติหรือฝูงสัตว์ใดๆ ลูกสาวข้าเขาก็ไม่ต้องการ เขาต้องการผู้ชายดีๆ ที่จะดูแลและเลี้ยงดูลูกได้อย่างดี ข้าเห็นเข้าไปในใจของท่านและข้าก็รู้ว่าท่านนี้แหละจะเป็นผัวที่ดีที่สุดของลูกสาวข้า เอ้า นอนหลับให้สบายเถอะนะ พรุ่งนี้ข้าจะพาลูกสาวข้ามาให้” (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

นางสิงห์ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ชายเข็ญใจไม่มีทางเลือกเลย คนไม่มีอาวุธจะป้องกันตัวเองได้อย่างไร ผู้หญิงคนนั้นเป็นอย่างไรรู้ หูขว้างคมแกงเป็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ ลูก ๆ ที่ออกมาจากภายในลูกสิงห์ แล้วมันก็จะฆ่าพ่อมันตาย แต่บ๊วยการคิด มีชีวิตอยู่ดูพรงนเข้าดีกว่า มีเมียนางสิงห์ก็ยิ่งดีกว่าไม่มีเมียเลย และยังดีกว่าต้องอยู่เดี่ยวตาย และซัดเซพเนจรอย่างนี้ สิ่งที่ดีตัวมันเดินวนรอบๆ ที่นั่นอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็หายไปในความมืด

ชายนั้นนอนหลับไม่สนิท ความคิดร้อยพันแปดวนเวียนอยู่ในสมอง เมื่อหลับลงไปที่ฝันร้ายจนตระหนกตกใจ แต่พอตื่นขึ้นตอนเช้า ก็แลเห็นสาวสวยนางหนึ่งมานั่งอยู่ข้างๆ จ้องมองดูตนด้วยนัยน์ตาเย็นประกาย พลองยิ้มแลเห็นฟันขาวสวย ชายนั้นเห็นแล้วพูดขึ้นว่า

“นี่แหละนาง ข้าไม่รู้ว่านางเป็นใคร และมาทำไมที่นี่ ถึงนางจะเป็นคนสวย ข้าก็ต้องขอให้นางไปให้พ้นจากที่นี่ เพราะพ่อตาของข้าที่เป็นสิงห์โตอาจจะพาลูกสาวที่เป็นนางสิงห์มาถึงเมื่อใดก็ได้”

“อ้าว ก็ข้านี้แหละ นางสิงห์ที่จะมาเป็นเมียของท่าน” หญิงสาวหัวเราะ “ข้าคือเจ้าสาวที่พ่อข้าสัญญาจะยกให้ท่านอย่างไรละ”

“สาวสวยอย่างนางนี้นะหรือเป็นนางสิงห์ แขนขาทั้งสองของนางนี้ก็ไม่ได้มีลักษณะอย่างสิงห์เลย ลมหายใจก็หอม แล้วจะเป็นนางสิงห์ไปได้อย่างไร”

“แล้วค่อยเห็นเองว่าข้าเป็นนางสิงห์หรือมิใช่ เป็นผู้ที่ดีของข้าก็แล้วกัน แล้วข้าก็จะเป็นเมียที่ดีของท่าน”

เมื่อได้เมียสวยมาอย่างนี้แล้ว ระยะเวลาจะเที่ยวเตร่เตร่ไปในเมืองอันไม่คุ้นเคยต่อไปอีก และเมื่อตะวันกำลังขึ้นอยู่อย่างนั้น แดกก็จ้ำออกอย่างนี้ เรื่องอะไรจะไปคิดเรื่องความจนให้เสียเวลา กลับไปบ้านดังเดิมดีกว่า คิดดังนั้นแล้ว ชายนั้นก็พาเมียนางสิงห์กลับไปยังหมู่บ้านเดิมของตน

กวัน พวกผู้หญิงในหมู่บ้านแลเห็นเข้า ต่างชวนกันดู พลองพูดว่า

“ดูโน้นซิ เจ้าหนุ่มอนาถานั่นพาเมียมาด้วย”

ข้างฝ่ายพวกผู้ชายก็โง้งกันขึ้นว่า “ดูนั่นแหละ เจ้าหนุ่มเข็ญใจพาเมียมา เมียสวยเสียด้วย”

“โธ่เอ๊ย เจ้าชายจากนั้นพาเมียสวยมาอยู่ในกระท่อมผุๆ พังๆ ที่ดินจะไถคราดทำสวนสักนิดเดียวก็ไม่มี” หัวหน้าที่เฝ้าอุทยานด้วยความเวทนา แล้วยกเลยแบ่งที่กร้างว่างเปล่าให้แปลงหนึ่ง

เมื่อมีที่ดินที่ไหน ที่นั้นต้องมีประโยชน์แก่คน มีผู้หญิงที่ไหน ที่นั้นย่อมมีความอบอุ่น ลูกๆ ของหญิงนั้นย่อมอ่อนหวานสมบูรณ์ ลูกคนที่สองก็เหมือนลูกของคนอื่นๆ แต่ว่าแข็งแรงกว่า บางทีจะโตเร็วกว่าด้วย เพราะไม่ช้าไม่นานก็ช่วยพ่อทำงานได้แล้ว ชาวบ้านเลลงความเห็นว่

“ผู้หญิงคนนี้เป็นคนดี”

“นางนำโซ่คล้องมาสู่พวกเรา” คนอื่นๆ กล่าวเสริม

“หมู่บ้านของเราคง เราเองก็เจริญรุ่งเรือง ที่เป็นอย่างนั้นเป็นเพราะนางมาอยู่กับพวกเรานั่นเอง”

แต่เมื่อชีวิตดีมีสุข ความโลภก็เกิดขึ้นแก่คนเหล่านั้น

แล้วคนเหล่านั้นก็สาวเท้าตามเสียงกลองที่ตามด้วยเสียงขลุ่ย ต่างพากันเดินมาตามทางแคบๆ ตลอดทั้งคืน พอเช้าขึ้นก็บุกเข้าโจมตีและการต่อสู้อย่างดุเดือดได้ดำเนินไป ๓ วัน ๓ คืน จนกระทั่งถึงวันที่ ๔ ก็ยังไม่แพ้ไม่ชนะ แต่พอตะวันตกดินของวันที่ ๔ หมู่บ้านของนางสิงห์ดูเหมือนจะไม่ยอมรอกอยการโจมตีของข้าศึกอีกต่อไป ดังนั้นเมื่อพวกข้าศึกถอยไปพักนอนรอบๆ กองไฟ นางสิงห์จึงค่อยๆ ย่องออกไปชุ่มคอกอยู่ที่

ขณะนั้นมียามเพียงคนเดียวที่เฝ้าระวังอยู่ในขณะที่คนอื่นๆ นอนหลับหมด และยามเพียงคนเดียวนั้นเดินระแวงระวังไปรอบๆ กองไฟ นางสิงห์เห็นเช่นนั้นก็ย่องอย่างเงียบกริบเข้าไปในพุ่มไม้ แล้วกระโจนแบบสิงห์เข้าใส่ยามผู้นั้นจนล้มลงไปแล้วก็กดที่คอหอยเจ้าคนนั้นด้วยฟันสิงห์ ต่อจากนั้นก็เดินไประหว่างกองไฟ ทำลายเสียสิ้นทั้งชายทั้งขวา ด้วยอุ้งเล็บของนางสิงห์ สันหลังก็ร้าวและด้วยฟันของนางสิงห์ หัวกะโหลกก็แหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี นางสิงห์เดินไประหว่างกองไฟทั้งรอยเลือดสดๆ ไร้เป็นทาง ไกรที่ต้นไม้นั้นก็เลยไม่ต้องต้น พวกที่ตนทน ก็เบ็ดหน้าไปในความมืด

พร้อมทั้งร้องลงด้วยความกลัว

แต่ในขณะที่นางสิงห์เดินไประหว่างกองไฟและไม่ปล่อยให้ศัตรูเหลืออยู่โดยไม่ถูกทำร้ายเลยนั้น ก็ยังมีเหลืออยู่อีกคนหนึ่งตระกูลอยู่ตลอดเวลา พลังน้ำถึงแผลเก่า แผลเก่าที่ได้รับในการต่อสู้เมื่อนานมาแล้ว ชายนั้นชนชนแล้วลงขยับหอกและได้พุ่งหอกไปยังนางสิงห์ หอกแหวกอากาศไปในความมืดพุ่งไปปักที่ตะโพกขวาของนางสิงห์ นางสิงห์วิ่งกลับไประหว่างกองไฟ ด้วยกำลังพลังสุดท้ายเท่าที่ยังเหลืออยู่ พอถึงพุ่มไม้ นางสิงห์ก็กระเสือกกระสนกลานไปจนถึงกระท่อมของตน ทั้งๆ ที่ยังมีหอกปักอยู่ที่ตะโพกขวา เมื่อถึงบ้านก็นอนลงบนเสื่อร้าง นางสิงห์กลายเป็นครึ่งคนครึ่งสิงห์

ศัตรูพอรู้อนั้นก็เห็นว่าการจะดำเนินหอก หรือตะบองสักเท่าใด ย่อมทำได้ แต่จะดำเนินความหิวกระหายเนืองมนุ้ยของนางสิงห์นั้น เห็นจะไม่มีทาง ดังนั้นจึงจำต้องถอยและละเลิกโจมตีเพื่อนบ้านที่มั่งคั่ง

กว่า กองทั้งไว้แต่ค่ายที่กำลังไหม้ไฟ กับเสียงร้องไห้ของเด็กกำพร้า บรรดาพวกผู้หญิงในหมู่บ้านต่างไปตักน้ำ แล้วมาดื่มน้ำอยู่ที่หน้ากระท่อมของตน มีแต่นางสิงห์ที่เอาอุ้งตีนตะกุ่มแผล พวกอื่นๆ เดินไปรอบๆ อย่างหมดทางช่วย ไม่รู้ว่าจะช่วยแม่ได้อย่างไร จนกระทั่งวันที่ ๔ ชายผู้สัวจึงได้ออกไปหาหมอผี พลังพูดว่า

“เมื่อย่างนางสิงห์ ตอนนั้นถูกหอกที่ตะโพกถูกจากท่อนอนไม่ได้ ทำท่าว่าจะตายเอาทีเดียว เมื่อย่างเป็น

คนดี เลี้ยงดูลูกชายได้อย่างดี หมอจึงช่วยด้วย ช่วยอย่าให้นางตาย”

“ถ้าเมื่อย่างนางสิงห์” หมออธิบาย “และถ้านางได้รับบาดเจ็บอย่างนางสิงห์แล้วละก็ ชีวิตได้ออกจากร่างไปแล้วตามเลือดของนางสิงห์นางไม่เร็วแรงพอจะมีชีวิตอยู่อย่างนางสิงห์ได้ แต่ยังคงมีเร็วแรงพอจะดำรงชีวิตอย่างมนุษย์ได้”

กล่าวเช่นนั้นแล้ว หมอก็จุดไฟขึ้น ๔ กอง แล้วตีกลองไม้ขึ้นแล้วก็รำมนตร์มีความว่า

“ภายในไฟ ๔ กอง ข้าขอขัตตัวผู้หญิงนี้ไว้สักคน หญิงดีของคนกล้า ภายในไฟ ๔ กอง ข้าขอขัตตัวผู้หญิงนี้ไว้สักคน และด้วยกลองใบนี้ ข้าขอปล่อยนางสิงห์ไป”

ตอนนั้นละที่วิญญาณแห่งความมีชีวิตในตัวผู้หญิงนั้น ทำศึกกับวิญญาณแห่งความตายซึ่งก็ได้พ่ายแพ้ไปในที่สุด ไฟทั้ง ๔ กองพร้อมทั้งเสียงกลองได้ช่วยวิญญาณของหญิงสาวไว้ แล้วขบวนวิญญาณนางสิงห์ไปบรรดาศักดิ์ของเผ่าร้องเพลงสดุดีนางว่า

“นางเป็นนางสิงห์ นางเป็นนางสิงห์ นางเป็นนางสิงห์ เพียงอุ้งตีนต้นไม่ถึงกับร้าว นางเป็นนางสิงห์ หญิงแห่งก็เป็นเปลวขึ้นมาได้ด้วยลมหายใจ นางเป็นนางสิงห์ที่ไม่มีใครเหมือน และจะไม่มีนางสิงห์อีกต่อไปแล้ว”

เป็นอันนางสิงห์ไม่มีอีกแล้ว มีแต่คนที่เป็นผู้หญิง กลืนอาหารโซ้ยมาจากเตาไฟของนาง ลูกชายของนางเติบโตอย่างรวดเร็ว ล้วนแต่ทำงานหนักและทำงานเก่งได้ผล และไม่มีใครในเผ่ารู้จักความหิวโหยอีกต่อไป ♥

คนโท-ไทย (ต่อจากหน้า ๑๐๕)

น้ำท่วมไม่ได้ ตามถึงเรื่องนั้น ก็ได้คำตอบว่า เคยมีเหมือนกันแต่นานมาแล้ว ดินที่นั่นสี่เหลี่ยมๆ เหมือนดินที่ทำดินสอในสมัยก่อน เขานำมาทำเป็นอิฐใช้กัน แต่ไม่ทราบว่าเป็นประโยชน์อะไร เพราะจะกินทำรื้อบ้านก็ทำได้ ไม่ตลอด บางตอนก็ยังไม่รื้อไม่ไล่ชัดกันอย่างที่เขารว

ตาขาว บางตอนก็ปลูกต้นไม้ เช่นต้นตะบองเพชรเป็นรั้ว คิดว่าหมู่บ้านแห่งนี้ น่าจะเป็นหมู่บ้านพัฒนา เพราะถนนหนทาง ในหมู่บ้านเรียบร้อย ตามบ้านช่องก็เห็นได้ว่าพยายามไม่ให้กรุงรัง แต่การปลูกสร้างบ้านช่องก็แล้วแต่ฐานะ บางบ้านเห็นเสาต้นโตๆ หลังคามุงกระเบื้องไม้ คลุมลงมาเป็นสองชั้น ชั้นล่างคล้ายชายคาคลุมลงมาจนไม่เห็นฝาเรือน จึงมองดูเหมือนบ้านไม่มีฝา แต่บางบ้านก็มีหลังคาชั้นเดียว ไม่มีชั้นล่างคลุมลงมา ส่วนฝาเรือนของเขาโดยมากทำสูงราวสองศอก และไม่มีหน้าต่าง เพราะถ้าฝาเรือนเป็นฝาขัดแตะอย่างที่เขาเรียก ฝาสานแล้ว แสงพอเข้าได้เรื่องๆ และในเรือนเขามัวไว้สำหรับนอนเท่านั้น เมื่อจะทำการงานเขาก็ออกมาข้างนอกตรงชานเรือน คำว่า หน้าต่าง จึงไม่ค่อยมีคำเรียก ถ้าจะมีก็หาคำเรียกตรงกันได้ยาก ถ้าไม่ยืมคำภาษาอื่นมาใช้ก็ต้องใช้คำ บ้อง คีอูที่เจาะไว้ เป็น บ้อง-เขม บ้องเขม บ้องเขม ก็มี คีอูที่เจาะไว้สำหรับดู ว่าใครจะมาที่เรือนของตน หลังคาบ้านของเขา มีลักษณะสำคัญคือมี

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

นางนกเขาป่า

(นิทานรัสเซีย)

นิทานรัสเซียคล้ายกับนิทานยุโรปอื่นๆตรงที่มีการจำแลงร่างเป็นอะไรต่อมิอะไร เป็นสัตว์ก็มี เป็นสิ่งอนกัม ดังเรื่องนกกลายเป็นฟางก็ได้ เป็นหญ้าก็ได้ และอาจเนรมิตสิ่งต่างๆขึ้นมาได้ดั่งใจ โดยใช้เวทมนตร์คาถาก็มี ใช้วัตถุเนรมิตก็มี ตามที่นาตาเลีย คัตติงตันเล่าไว้จากภาษารัสเซียต่อไปนี้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพรานป่าผู้หนึ่ง ซึ่งมีอาชีพทางจัดหาสัตว์ป่ามาทำเครื่องเสวยสำหรับพระราชกระต๊อมของนายพรานตั้งอยู่ชายป่าใหญ่ที่ขาวเหี้ยมดไปทางตะวันออกของเมืองเป็นไม้เลื้อย พรานผู้นั้นจะออกล่าสัตว์ทุกเช้าในป่า ที่ซึ่งมีสิ่งวิเศษและนกหายากอยู่มากมาย แต่ก็มาแปลกที่อยู่มานานหนึ่งนายพรานออกไปล่าสัตว์ เทยล้าหาอยู่เป็นชั่วโมงๆก็หาอะไรไม่ได้ ในที่สุดก็แลเห็นนกเขาป่าตัวหนึ่ง นายพรานเห็นเช่นนั้น ก็เล็งเตรียมจะยิง คิดว่าถึงจะเป็นนกตัวเล็ก

นิดเดี๋ยวก็ยิ่งดีกว่าจะกลับบ้านมือเปล่า แต่ทันใดนั้นนายพรานก็ถึงกับตกตะลึง เมื่อได้ยินเสียงนกเขานั้นพูดแก่ตนว่า

“อย่ายิงข้าเลย นายพราน ข้ากลับบ้าน และวางข้าไว้ตรงชานหน้าต่าง พอข้านอนหลับก็เอามือขวาเกาะที่ตัวข้า ต่อจากนั้นท่านจะมีโชค”

นายพรานได้ยินเช่นนั้น ยิ่งงงกัน เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยได้ยินนกพูดเลย ทั้งยังพูดเป็นเสียงเป็นราวเสียงคน เมื่อได้ยินแล้วนายพรานก็ทำตาม ได้พานกเขากลับบ้าน เอาไปวางไว้ที่ชานหน้าต่าง แล้วคอยดู พอเห็นนกเขาหัวซุกใต้ปีกหลับ นายพรานก็ใช้มือขวาเกาะที่ตัวนกเขาๆ นกก็หล่นลงมาที่พื้น ทันใดนั้นก็ได้กลายร่างเป็นหญิงสาวสวย นางนกเขาสาวสวยได้พูดว่า

“ท่านรู้วิธีจับตัวข้า ต่อไปนี้ท่านต้องรู้วิธีที่จะรักษาคำไว้ด้วย หือท่านจะต้องเป็นเจ้าป่าของข้า และข้าก็จะเป็นเจ้าสาวของท่าน”

นายพรานก็ได้แต่ยินดีปรีดาที่ได้แต่งงานกับหญิงสาวสวย และคนที่สองก็ได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข แต่ความสุขนั้นก็มิได้ยั่งยืนอยู่นาน เพราะปรากฏว่า อยู่มาวันหนึ่งในฤดูร้อน พระราชาของบ้านเมืองนั้นได้เสด็จไปล่าสัตว์ในป่าพร้อมด้วยข้าราชการบริพารมากหลาย แต่ทว่าวันนั้นเป็นวันอัปโชค ต้องเดินทางกลับโดยไม่ได้อะไรติดมือมาเลย ทุกคนทั้งร้อนทั้งเหนื่อยทั้งกระหายน้ำ เมื่อเดินมาพบกระต๊อมหลังหนึ่งเข้าตรงชายป่า คนเหล่านั้นจึงได้เกาะประตู่เพื่อขอน้ำดื่ม กระต๊อมนั้นเป็นกระต๊อมของนายพรานนั่นเอง เมื่อนายพรานได้เปิดประตู่และนำเหยือกน้ำที่น้ำในเหยือกใสและเย็น มาให้ เมื่อพระราชาทอดพระเนตรหญิงสาวเจ้าของบ้านพระองค์แทบจะละพระเนตรไปจากนางไม่ได้ เพราะทรงคิดว่าพระองค์ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนใดสวยยิ่งไปกว่าหญิงสาวผู้นี้ ครั้นเสด็จกลับถึงวัง พระองค์ก็ทรงมุ่งมั่ง

จะต้องกำจัดหัวของหญิงนั้น และเอาหัวหญิงนั้นมาเป็นของพระองค์ให้ได้ และก็ได้อำมาตย์ให้หาอำมาตย์คนสนิทของพระองค์ ที่เป็นคนแก่ฉลาดแหลมคม เพื่อจะขอคำแนะนำอำมาตย์ผู้นั้นคิดใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ทูลว่า

“สิ่งที่ตที่สุดก็คือหางานยาก ๆ ให้นายพรานทำ เชื่อว่าอย่างไรเสียก็ทงทำไม่ได้ เมื่อทำไม่ได้ก็ให้ตัดหัวเสียในฐานะที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง พระองค์อาจมีโครงการให้นายพรานนั้นสร้าง โบสถ์ให้เสร็จภายในคืนเดียวก็ได้พะยะค่ะ”

พระราชาก็ทรงฟังเช่นนั้นก็พอพระทัย และโปรดให้นายพรานผู้นั้นมาเข้าเฝ้าทันที เมื่อนายพรานมาถึง ก็ตรัสว่า

“ข้าอยากใหเจ้าสร้างโบสถ์ให้ข้าหลังหนึ่งบนทตที่ทรงร้างไว้ตรงนั้น ต้องเสร็จให้ทันเที่ยงวันพรุ่งนี้นะ ไม่เช่นนั้นเป็นหัวหลุดจากบ่า”

นายพรานกลับไปด้วยความขุ่นยากลำบากใจ และได้เล่าให้เมียฟังโดยตลอดถึงงานที่พระราชาทรงใช้ให้ทำ แล้วลงท้ายว่า

“ข้ารู้ว่า ข้าไม่มีทางสร้างโบสถ์ให้เสร็จได้ในเวลาเพียงข้ามคืน เพราะฉะนั้นหนีกันไปดีกว่า ในเมื่อยังมีเวลาพอ”

“อย่าร้อนใจไปเลย” เมียนายพรานกล่าว “ไปกินอาหารเย็น แล้วสวดมนต์เข้านอนเสียเถอะ พรุ่งนี้เช้าอะไรๆก็จะดีเอง”

พอนายพรานเข้านอน เมียนายพรานก็เปิดตำรา แล้วร้องออกมาว่า “นี่แน่เจ้าผู้ซอซอซอซอรับใช้

ข้า จงสร้างโบสถ์ให้ข้าหลังหนึ่งบนพื้นดินที่ทรงร้างตรงนั้นให้เสร็จพรุ่งนี้นะ”

เมื่อพระราชาทรงคืนบรรทมในตอนเช้า ก็ทอดพระเนตรเห็นโบสถ์ตั้งงามตงอยู่บนพื้นดินที่ทรงกำหนดให้นายพรานสร้าง มีนายพรานกำลังตอกตะปูตัวสุดท้ายสองสามตัวตรงประตู เป็นอันว่าแผนการของอำมาตย์ผู้นั้นล้มเหลว ไม่มีเหตุผลที่จะตัดหัวนายพรานเสียได้ พระราชาทรงผิดหวังอย่างขม แต่อำมาตย์คนสนิทได้ทูลว่า

“ไม่เป็นไรพะยะค่ะ คราวนี้ลองบอกให้นายพรานทำให้มีแม่น้ำระหว่างพระราชวังกับโบสถ์ซะ พะยะค่ะ ให้มีเรือเล่นไปมาอยู่ในแม่น้ำด้วย เชื่อว่าอย่างไรเสียก็ทงทำไม่ได้”

พระราชาทรงเห็นชอบด้วย และได้ทรงสั่งให้นายพรานไปทำให้ได้ตามคำสั่งนั้น

นายพรานกลับไปบ้านมีอาการเศร้าสร้อยและขุ่นยากใจเช่นครั้งก่อน เมื่อเล่าให้เมียฟัง เมียก็ขมขื่นให้หัวของตนมันใจดังเดิม และก็จริงดั่งนั้น เมื่อนายพรานตื่นขึ้นในตอนเช้าก็ได้เห็นมีแม่น้ำอยู่ระหว่างพระราชวังและโบสถ์ มีเรือใบที่มีใบเรือสีขาวแล่นผ่านไปมา พระราชาก็ทอดพระเนตรเห็นด้วย พร้อมกันนั้นก็พิโรธอำมาตย์คนสนิทที่คำแนะนำล้มเหลวอีกครั้งหนึ่งแล้วอำมาตย์ผู้เฒ่าเจ้าเล่ห์ได้ทูลว่า

“อย่าพิโรธไปเลยพะยะค่ะ ข้าพระองค์คิดได้ใหม่แล้ว คราวนี้รับรองว่านายพรานเป็นไม่มีวันทำได้สำเร็จ และจะต้องเสียเวลาเป็น

ปีๆถ้าจะพยายามทำ ในระหว่างนั้นพระองค์ก็อาจเอาหัวหญิงสาวเมียนายพรานไป ก็ให้ส่งนายพรานไปที่ไหนสักแห่ง ข้าพระองค์จะบอกข้อส่งๆไปโดยที่ข้าพระองค์เองก็ไม่ทราบว่ามีหรือไม่อยู่ที่ไหน ส่งนายพรานไปที่นั่นเถอะพะยะค่ะ”

พระราชาทรงทำตามคำแนะนำนั้นทุกประการ นายพรานกลับไปบ้านด้วยท่าทางงุนงงยิ่งกว่าครั้งก่อนๆ และครวญเมียนายพรานก็มีความรู้สึกขุ่นยากใจด้วย แต่ก็บอกหัวว่า

“นับเป็นงานยากที่สุดเท่าที่ท่านถูกสั่งให้ทำ แต่เอาเถอะไปนอนเสียก่อน ข้าจะดูเองว่าจะช่วยอะไรได้หรือไม่”

ในระหว่างที่นายพรานนอนหลับ หญิงสาวก็เปิดตำรา แต่ก็ไม่มีคำแนะนำอย่างใดเลย ครั้นรุ่งขึ้นเช้า นางจึงส่งลูกบอลให้นายพรานลูกหนึ่งกับผ้าเช็ดหน้าอีกผืนหนึ่ง พลาบส่งว่า “กลิ้งลูกบอลไป แล้วท่านตามไป ไม่ว่ามันจะไปทางไหน ส่วนผ้าเช็ดหน้าก็อย่าไปใช้ผืนอื่นจงใช้แต่ผืนนี้” แล้วนางก็มุมพิศลาและนายพรานก็ออกเดินทาง

ต่อมาอีกวันสองวันพระราชาก็ส่งคนมาพาตัวเมียนายพรานไป และพระองค์ก็ถึงกับเสด็จลงมาด้วยพระองค์เอง ทรงจับมือนางพาเข้าไปในท้องพระโรงแล้วตรัสถามว่า

“นางจะเป็นราชินีของข้าไหม”

“ข้าพระองค์มีสามีแล้ว ข้าพระองค์ทงเขาไม่ได้ แม้ว่าเขาจะเป็นคนยากจนและพระองค์ทรงเป็นพระราชาก็ตาม” (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

นางนกเขมา (ต่อจากหน้า ๒๗)

“ถึงนางไม่ยอม ข้าก็ต้องบังคับนางละ” พระราชาครัดด้วยความพิโรธ

หญิงสาวหัวเราะ แล้วก็กลายเป็นนกเขมาไปในพริบตาอัน บินปรู้ออกหน้าต่างไป

ข้างฝ่ายนายพรานก็เดินทางตามลูกบอลกายสิทธิ์นั้นเรื่อยไป จนกระทั่งมาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง ลูกบอลก็ทำตัวเองให้กลายเป็นสะพาน เมื่อนายพรานรู้สึกเหนื่อยอ่อน ลูกบอลก็กลายเป็นเตียงอันอ่อนนุ่มให้นอน ในที่สุดก็มาถึงบ้านหรรษาหลังหนึ่ง แล้วลูกบอลก็หายไปในทางประตู นายพรานก็เลยงงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร แต่ก็ได้ตัดสินใจเข้าไปข้างใน ที่ตรงประตูได้มีหญิงสาวยืนต้อนรับอยู่ตามคน เจ้าของบ้านถามว่า

“ท่านมาจากไหนกันนี้ มีธุระอะไร”

“ขอรอไว้ก่อนได้ไหม คุณคนสวย ขอเวลาให้คนที่เดินทางมาเหนื่อยเหนื่อยได้พักเสียก่อน”

สาว ๆ เจ้าของบ้านจึงไปจัดอาหารมาให้กินด้วยความเวทนา แล้วจัดที่นอนให้นอน กรณิศนั้นมา คนเหล่านั้นก็เอาน้ำพามาให้ล้างหน้า มีผ้าเช็ดหน้ามาให้เช็ดหน้า นายพรานขอบคุณแต่ไม่ได้ใช้ผ้าเช็ดหน้าเหล่านั้น กลับใช้ผ้าเช็ดหน้าบักที่ตนนำติดตัวมาด้วย เมื่อสามสาวเห็นผ้าเช็ดหน้าเหล่านั้นเข้าก็รีบถามว่า “เอ๊ะ ท่านได้ผ้าเช็ดหน้าเหล่านั้นมาอย่างไร ช่วยบอกหน่อยซิ”

“เมียของข้าให้มา”

“อะไรกันท่านแต่งงานกับน้องสาวเราหรือนี่”

แล้วพี่เมียของนายพรานก็ร้องเรียกแม่ของตน ซึ่งพอเห็นผ้าเช็ดหน้าที่ลูกสาวของตนบักก็จำได้และรู้สึกยินดีที่ได้รู้จักลูกเขย นายพรานเล่าเรื่องราวให้ฟังโดยตลอด หญิงชราคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า

“แม่ไม่รู้ว่าเจ้าจะต้องไปไหน และต้องไปเอาอะไร แต่แม่จะถามบริวารของแม่ให้”

พูดแล้วก็ออกไปที่หน้าประตูส่งเสียงร้องเรียกดังลั่น ไม่ช้าบริวารคนและสัตว์ทั้งหลายในป่าทั้งสัตว์ร้าย สัตว์เลี้ยงกลานต่างพากันมาชุมนุมกันด้วยกันหมด นางจึงบอกสัตว์เหล่านั้นว่า

“นี่แน่เจ้าทั้งหลาย ลูกเขยของข้าจะต้องไปยังที่แห่งหนึ่ง ซึ่งข้าไม่รู้จักว่าอยู่ที่ไหน และสิ่งที่ให้ไปเอาเป็นอะไร มีใครบอกข้าได้ไหมเรื่องเหล่านี้”

ไม่มีใครตอบได้ แต่ทันใดนั้นนางได้เห็นกบเผ่าขาพิการตัวหนึ่งค่อย ๆ เดินตรงมา พลงพูดว่า

“ข้าบอกได้ แต่ที่ที่เขาคงต้องไปนั้นมันอยู่ไกลแสนไกล ข้าจะบอกทางให้เขา แต่ว่ามันจะต้องเดินทางเป็นปีๆ ที่เดียวกว่าจะถึงที่นั่น”

หญิงชราจึงให้ขวิดใหญ่ใบหนึ่งให้ลูกเขยถือไป ในนั้นมีนมสดบรรจุอยู่เต็ม แล้วให้กบเข้าไปอยู่ในนั้น เมื่อไปตามทางก็ให้ถามหนทางกบไป นายพรานลาแม่ยายและพี่เมียทั้งสามแล้วก็ออกเดินทาง นายพรานเดินทางวันแล้ววันเล่า

โดยมีกบบอกหนทางให้ จนกระทั่งมาถึงบึงโคลนใหญ่หึมา กบจึงจัดการให้นายพรานกลายเป็นฟางเส้นหนึ่ง แล้วตนเองคาบฟางเส้นนั้นไว้ แล้วดำโคลนลงไปในบึง พอลงก็บังเกิดพบบ้านหลังหนึ่งซึ่งสวยหรู กบพานายพรานเข้าไปในนั้น แล้วบอกให้ไปหาที่ซ่อนและคอยฟัง ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ในบ้านเลย นายพรานเข้าไปซ่อนหลังเตาไฟในห้องด้านหน้า พอดกเข็นจึงได้มีตาเฒ่าสองคนเข้ามาแล้วร้องเรียกว่า

“อาฟอนยา เอาอะไรมาให้เรากิน”

ไม่มีร่างผู้ใดปรากฏตัวขึ้น แต่ทันใดนั้นบนโต๊ะก็มีจานอาหารถ้วยเหล้าทุกประเภทจัดไว้สำหรับคนสองคน ชายทั้งสองกินและดื่มจนเต็มอิ่ม แล้วร้องเรียกว่า “อาฟอนยามาเก็บไป”

ไม่ช้าทุกอย่างก็เกลี้ยงไปจากโต๊ะ คนทั้งสองพากันออกไป ขณะนั้นนายพรานรู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน จึงคิดว่าถ้าตนร้องเรียกอาฟอนยาผู้แลไม่เห็นตัว อาฟอนยาจะหาอาหารให้ตนกินหรือไม่ ในที่สุดด้วยความหิว นายพรานก็เลยตัดสินใจลองร้องเรียกว่า “อาฟอนยา ขออะไรกินบ้างซี” ทันใดนั้นก็ได้อาหารอันหรรษาจัดวางไว้ให้บนโต๊ะ นายพรานก็นั่งลงกิน แล้วพูดว่า

“อาฟอนยา ไม่มากินด้วยกันหรือ ข้าจะดีใจมากถ้าเจ้ามานั่งกินเป็นเพื่อน”

มีเสียงดังมาโดยแลไม่เห็นตัวว่า “ขอบคุณท่าน ข้าได้รับใช้ตาเฒ่าทั้งสองอย่างซื่อสัตย์มาตั้ง ๓๐ ปี”

แต่แกไม่เคยเรียกข้าให้กินอาหาร
ร่วมด้วยเลย”

นายพรานมองอย่างทึ่ง รู้สึก
ประหลาดมหัศจรรย์ที่ไม่ได้เห็นใคร
เลย แต่อาหารหายไจากจาน แก้ว
เหล้าเต็มเปี่ยมแล้วก็หายไปเกลี้ยง
ถ้วย นายพรานจึงถามเพื่อนร่วมโต๊ะ
ผู้ใดไม่เห็นตัวว่า

“อยากไปเป็นคนรับใช้ของข้า
ไหมเถา เราจะได้ไปด้วยกัน”

“ดีทีเดียว ข้าเบอบอยู่ที่นี่เต็มทน
แล้วท่านก็เป็นคนมีใจเมตตาด้วย”

แล้วคนทั้งสองก็ตัดสินใจจะหนี
ไปจากบึงใหญ่นั่นด้วยกัน อาฟอนยา
กลายร่างเป็นห่านแล้วจัดการให้นาย
พรานกลายร่างเป็นไบนหญ้า ห่านก็
คาบไบนหญ้าลุยโคลนไปจนกระทั่งถึง
ที่แห่ง นายพรานก็กลายร่างเป็นคน
ตามเดิม ส่วนอาฟอนยาก็คงแล
ไม่เห็นตัวอย่างเคย นายพรานเดิน
ทางมาถึงบ้านแม่ยายและได้จัดการ
เลี้ยงอาหารแม่ยายกับพี่เมียทั้งสาม
ด้วยอาหารอัน หรรษามากมายที่
อาฟอนยาจัดหามาให้ แล้วก็ลาคน
เหล่านั้นมา

นายพรานเดินทางมาจนกระทั่ง
ถึงฝั่งทะเล มีพ่อค้าคอยเรืออยู่หลาย
คน แต่ละคนไม่มีเสบียงเหลืออยู่
เลย นายพรานรู้สึกสงสารจึงบอก
อาฟอนยาจัดอาหารให้คนเหล่านั้นกิน
พวกพ่อค้าแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง
ที่เห็นมีโต๊ะตัวใหญ่มีอาหารวิเศษ
ปรากฏขึ้นมาทันใดบนโต๊ะนั้น และ
มีเถาโอ้หนั่ง นำมาโดยมือที่แลไม่
เห็น คนเหล่านั้นขอให้นายพราน
ขายคนใช้ผู้ใดไม่เห็นตัวนั้นให้โดย
เสนอจำนวนเงินมหาศาล แต่นาย
พรานไม่สนใจ ทันใดนั้นก็ได้ยิน

อาฟอนยากระซิบว่า “อย่าขายข้านะ
แต่ให้ขอแลกกับกลองไบนั่นเถอะ”
พ่อค้ายอมแลกกลองไบนั่นกับคนใช้
ผู้ไม่เห็นตัว แล้วนายพรานก็เดิน
จากไป

เดินต่อมา นายพรานรู้สึกหิว
จึงพูดออกมาว่า “โอ้เราเอ๊ย เราไม่
น่าแยกกับอาฟอนยาเลย ตอนนั้นทำ
อะไรอยู่ก็ไม่รู้”

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอาฟอนยา
ตอบมาว่า “อยู่นิ่งเถา ท่าน เอาน้ำ

อาหารของท่าน” นายพรานดีใจเป็น
อย่างขงที่ ได้เพื่อนผู้ซื่อสัตย์กลับมา
อีกครั้ง เมื่อกินอาหารด้วยกันแล้ว

นายพรานก็ถามอาฟอนยาว่า “กลอง
ไบนั่นได้อย่างไร” อาฟอนยาก็ตอบ
ว่า “ลองดูซิ” นายพรานก็ลอง
ดู และก็ปรากฏทหารมีอาวุธพร้อม
จำนวนนับไม่ถ้วนมาห้อมล้อมอยู่คอย
รับคำสั่ง อาฟอนยาก็บอกว่า “ดีอีกที่
ซิ” พอนายพรานดีก็ลองอีกที่ ทหาร
ทั้งหลายก็หายไปหมด แล้วคน
ทั้งสองก็เดินทางต่อไป

นายพรานเดินไป ๆ จนเหนื่อย
อ่อน ไม่อาจจะลากขาไปต่อไปอีก
ได้ จึงพูดขึ้นว่า “ข้าอยากบิณฑ
เหลือกิน” อาฟอนยาก็ตอบว่า “ทำไม
ไม่คิดอย่างนี้เสียก่อนหนานี้เล่า”
แล้วอาฟอนยาก็อุ้มนายพรานเหมือน
กับจับเส้นฟางพาเหาะตรงไปยัง
กระท่อมหลังเก่าที่ชายป่า แต่
กระท่อมนั้นผู้พ่หมดแล้ว นายพราน
ก็บอกว่า “อยู่ไม่ได้แล้วละ สร้าง
บ้านให้ข้าใหม่เถาะ อาฟอนยา เา
ตรงชายทะเลนะ”

“ได้ซิ” อาฟอนยารับคำ แล้ว
บ้านสวยงามมีสวนน่ารักโดยรอบก็
ปรากฏขึ้นอยู่ใกล้กับทะเล นาย

พรานก็เข้าไปข้างในแล้วก็นั่งลงข้าง
หน้าต่างชมดอกไม้ในสวน ในใจ
คิดว่าตนจะมีความสุขสักเพียงไหน
ถ้าได้มีเมียรักมาอยู่ด้วย ทันใดนั้น
เอง นกเขาป่าก็ได้บินเข้ามาตกอยู่
กับพื้นแล้วก็กลายเป็นเมียสาวสวย
ยืนอยู่ตรงหน้า เมียเล่าว่า ขณะที่
นายพรานไม่อยู่ ตนต้องกลายร่าง
เป็นนกเขาบินไปบินมาอยู่ในบ้านนี้
ตลอดเวลา

เช้าวันรุ่งขึ้นพระราชเสด็จออก
มาที่เฉลียง ทอดพระเนตรไปยังชาย
ทะเลแลเห็นบ้านสวยหลังหนึ่งที
ชายหาดพร้อมทั้งสวนสวยน่ารัก ก็
พิโรธ ตรัสถามว่า “บ้านหลังนี้มี
มาได้อย่างไร ใครบังอาจมาสร้าง
บนแผ่นดินของข้าโดยไม่ได้รับ
อนุญาต”

ไม่ข้ามหาดเล็กก็มาทูลว่าบ้าน
นั้นคือบ้านนายพราน นายพรานกับ
เมียอยู่ที่นี่ พระราชายังพิโรธ ตรัส
สั่งให้ทหารไปจับตัวคนทั้งสองมา
พร้อมทั้งให้ทำลายบ้านกับสวนนั้น
เสีย พอนายพรานแลเห็นทหารมาก็
จัดการดีกลอง ทันใดนั้นกองทัพ
มหึมาก็ปรากฏขึ้น ทหารของพระ
ราชาแลเห็นเข้าก็พากันวิ่งหนีเปิดไป
พระราชาทรงเห็นว่า พระองค์ทรง
จัดการกับกองทัพใหญ่นั้นไม่ได้แน่
จึงต้องสงบศึกกับนายพราน พร้อม
ทั้งให้สัญญาว่าจะไม่รุกรานนายพราน
กับเมียอีกต่อไป นายพรานก็ให้
สัญญาว่าจะใช้กองทัพของตนเฉพาะ
เพื่อป้องกันบ้านเมืองเวลามีข้าศึกมา
รุกรานเท่านั้น หลังจากนั้นนาย
พรานกับเมียนางนกเขาป่าก็อยู่ด้วย
กันด้วยความสุขและสงบตลอดไป ♥

บรรณ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของคนโง่

(นิทานจีน)

จีนมีนิทานเก่าแก่เล่ากันมาแต่โบราณช้านานมาแล้วมากมายหลายเรื่อง บางเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคนหรือของสัตว์ มักมีคำสอนลงท้ายคล้ายนิทานสุภาษิต ซึ่งได้เป็นที่จดจำและเล่ากันสืบๆ มาจนกระทั่งปัจจุบัน หยางเซียนนึกกับคณะได้นำมาเล่าไว้ในนิทานจีนโบราณเรื่องเหล่านี้บางเรื่องมีดังต่อไปนี้

เรื่องแรก ทลายุภูเขา เรื่องเล่าถึงภูเขาได้ทางกับภูเขาหวางหวูเป็นภูเขาใหญ่ขนาดสูงตั้งเป็นแสนๆ ฟุต และวัดโดยรอบก็ตั้ง ๑๐๐ ลี ทางด้านเหนือของภูเขาทั้งสองมีชายชราคนหนึ่งอายุตงเกือบ ๕๐ ปีแล้วตั้งบ้านเรือนอยู่ ไครๆ หาว่าแก่เป็นคนโง่ สาเหตุก็คือ บ้านของพ่อเขานหันหน้าไปทางภูเขาทั้งสองนี้ พ่อเขารู้สึกไม่สะดวกใจทุกครั้งที่จะออกจากบ้านและกลับเข้าบ้าน เขาก็จะต้องเดินอ้อมภูเขาสองลูกนี้ เพราะฉะนั้นอยู่มาวันหนึ่ง ชายชราจึงเรียกลูกเมียและหลานชายมาหาหรือ พ่อเขาสอนแนะว่า

“สมมุติว่าเราช่วยกันทลายภูเขาให้ราบลงไปได้ เราอาจจะก่อกองทัพทำถนนไปลงใต้สู่ฝั่งแม่น้ำฮั่นได้”

ทั้งลูกและหลานได้ยินแล้วต่างก็เห็นด้วย มีแต่แม่พ่อเมียของเขาคิดว่าเขานั่นพูดตลกเสียไม่ได้ จึงขัดขืนว่า

“โธ่เอ๊ย ตาเฒ่า เร็วแรงของแกแม้แต่ทลายภูเขาเล็กๆ ให้ราบลงได้ก็ทียาก แล้วจะทลายภูเขาทั้งสองลูกได้อย่างไรกัน แล้วนอกจากนี้ แกจะเอาดินหินเหล่านั้นไปทิ้งไว้ที่ไหน”

“เอาไปทิ้งทะเลนะซี”

แล้วต่อจากนั้นพ่อเขาก็ได้เริ่มงานร่วมกับลูกชายและหลานชายคนทั้งสามไปเอาเครื่องใช้มา แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาขุดดินขุนหินใส่บุงก็นำไปทิ้งทะเล ยังมีเพื่อนบ้านของพ่อเขาคคนหนึ่งเป็นหญิงหม้ายชื่อจิงมีลูกชายเล็กๆ อายุราว ๑-๒ ขวบ เด็กน้อยนั้นได้ไปช่วยเขาขุดดินขุดหินด้วย กินเวลาเป็นเดือนๆ กว่า

จะล่องไปได้สักเที่ยวหนึ่ง นอกจากนั้นยังมีคนอื่นคนหนึ่งที่เขาขย่องให้เป็นคนฉลาดเป็นนักปราชญ์ ตั้งบ้านเรือนอยู่ตรงคุ้งน้ำ เมื่อเห็นพ่อเฒ่ากับลูกหลานพยายามทำเช่นนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้ และได้พยายามห้ามปรามโดยร้องห้ามว่า

“พ่อที่เออะ เลิกทำอะไรโง่ๆ เสียที ช่างโง่เง่าอะไรอย่างนี้ แกก็แก่ เร็วแรงก็ไม่มี แม้เศษเล็กน้อยของภูเขายังขยับเขยื้อนไม่ได้แล้วยังคิดจะไปทลายภูเขาทั้งลูกอีก แล้วจะเอาดินเอาหินตั้งมากมายไปไว้ที่ไหน จะจัดการอย่างไรกันละนี่”

พ่อเฒ่าที่เขาว่าโง่แสนโง่นั้นถอนหายใจยาวแล้วพูดว่า

“เจ้านะซีช่างโง่ช่างทึบเสียนี้กระไร เจ้าช่างไม่มีความเข้าใจแม้ขนาดเท่าความเข้าใจของเด็กน้อย ลูกแม่หม้ายจึงก็ไม่มี ถึงแม้ข้าจะตายไป ลูกข้าก็ยังอยู่ ถ้าลูกข้าตายไป หลานข้าก็ยังอยู่ แล้วก็คงสืบต่อไป (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

เรื่องของคนใจ (ต่อจากหน้า ๒๓)

กันเรื่อย ๆ ไปอีกหลายชั่วคน ส่วน
ภูเขาสองลูกนั้นมันไม่มีวันงอกให้
ใหญ่โตไปกว่านี้ได้ แล้วทำไมเราจะ
ทลายให้มันราบเรียบลงไปไม่ได้
ในสักวันหนึ่งข้างหน้าเล่า”

ปราชญ์ผู้ฉลาดหลักแหลมเลย
จนปัญญาอันอื่น ไม่รู้จะโต้ตอบว่า
อะไร

เรื่องที่ตอ้ง หมายว่าแห่งภูเขา
องซาน เรื่องเล่าว่า กรุงหงษ์ยังมี

นักศึกษาคนหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รักกันทั่ว
เป็นคนที่ใจสูงสารเมตตากุณา นัก
ศึกษาคนหนึ่งชื่อนี้วันหนึ่งขณะที่
ดงกั้วลางจะไปภูเขางาน มาตาม
ทางได้เห็นนายพรานพวกหนึ่งแต่
ไกลๆ ครูหนึ่งต่อมาได้มีหมาป่า
ตัวหนึ่งตกใจสุดขีดวิ่งตรงมาที่ตน
แล้วขอร้องว่า

“ได้โปรดเถิดนาย ขอให้ข้า
เข้าไปซ่อนอยู่ในถ้ำนั้นของนาย
ด้วยสักครู่หนึ่งเถอะ ถ้าข้ารอดชีวิต
พ้นจากอันตรายใหญ่หลวงนี้ไปได้
ละก็ ข้าเป็นไม่มีวันลืมบุญคุณของ
นาย และจะจดจำความเมตตา
กรุณาของนายไปจนชั่วชีวิตทีเดียว”

ได้ยินหมาป่าขอร้องเช่นนั้น
ดงกั้วผู้มีใจเมตตารีบเทหนึ่งส้อมออก
จากถ้ำ จีบหมาป่าเข้าเข้าไปในถ้ำ
แล้วเอาหนึ่งส้อมใส่ลงไปใหม่ กันไว้
รอบๆ ถ้ำ ครูหนึ่งต่อมาพวกนาย
พรานได้มาถึง เมื่อไม่พบหมาป่า
แล้วก็เลยเดินต่อไป หมาป่าเห็น
พวกนายพรานเดินผ่านไปแล้ว ก็ได้
บอกดงกั้วให้ปล่อยตนออกจากถ้ำ
ดงกั้วก็ทำตามแต่โดยดี

ทันใดนั้นเอง หมาป่าก็ได้
เผยเขี้ยวแล้วพูดแก่ดงกั้วว่า

“ข้าถูกคนชั่วๆ ไล่มาแทบตาย
และมาได้ความเมตตากุณาของนาย
ช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าก็รู้สึกพระเดช
พระคุณของนายอยู่ แต่ว่าตอนนี้ข้า
หิวจะตายอยู่แล้ว ถ้าไม่ได้กินอะไร
เป็นตายแน่ ถ้านายจะช่วยชีวิตข้า
ไม่ให้ตาย นายต้องให้ข้ากินนาย
เสีย”

พูดแล้วก็กระโจนเข้าใส่ดงกั้ว
จีบตัวไว้ได้ ดงกั้วทั้งตกใจและ
แปลกใจ ได้พยายามป้องกันตัวเอง

อย่างเต็มที่ที่สุด ในขณะนั้นเองได้
มีชายชราคนหนึ่งเดินใกล้เข้ามา
ดงกั้วดีใจเป็นอย่างยิ่ง พยายามค้น
จนหลุด แล้วก็วิ่งตรงมาหาชายชรา
ขอให้ชายชราช่วยชีวิตตนด้วย ชาย
ชรากล่าวว่า

“ทำไมล่ะ เกิดอะไรขึ้น”

“หมาป่าตัวนั้นถูกนายพราน
ไล่กวาดตามมา มาขอให้ข้าช่วย”
ดงกั้วเล่า “ข้าก็ช่วยชีวิตมันไว้
ตอนนั้นมันจะกินข้า พ่อเฒ่าช่วยพูด
กับมันที่เถอะ ช่วยบอกมันด้วยว่า
มันกำลังทำผิดนะ”

“เมื่อตอนที่นายคนนั้นซ่อนข้า
ในถ้ำนั้น” หมาป่าเล่าบ้าง “เขามัด
มือมัดตีนข้า จีบตัวข้าอัดลงไปในถ้ำ
แล้วเอาหนึ่งส้อมทิ่มลงมาบนตัวข้า
ข้าต้องขดตัวเสียวแทบแย่ หายใจก็
ไม่ออก แล้วเขาก็งยงพูดจาปราศรัย
กับพวกนายพรานอยู่ช้านาน เจตนา
จะให้ข้าขาดใจตายอยู่ในถ้ำนั่นเอง
แล้วอย่างนั้นทำไมข้าถึงจะไม่ควรกิน
เขาเสียเล่า”

“ข้าคิดว่า เจ้าจะพูดเกินจริง
ไปสักหน่อยละมัง” ชายชราทักขึ้น
“เอาอย่างนั้นก็แล้วกัน เจ้าไปทำให้
ข้าดูซิ ว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรมา
อย่างไร แสดงให้ข้าดูซิว่าเจ้า
ลำบากยากแค้นอย่างมากมายดังที่ว่า
นั้นจริงหรือไม่”

หมาป่าได้ยินเช่นนั้น ก็ยินดี
ปฏิบัติตาม รีบคลานเข้าไปในถ้ำ
ของดงกั้วอย่างเดิม

“มีมีดปลายแหลมไหม” ชาย
ชราระชิบถามดงกั้ว

ดงกั้วก็หยิบส่งให้ ชายชรา
ก็ทำท่าบอกดงกั้วว่า ให้แทงหมาป่า
ในถ้ำ ดงกั้วกลับถามว่า

“แล้วมันจะไม่เจ็บหรือ”

ชายชราถึงกับหัวเราะพูดว่า
“เจ้าหมาป่ามันเป็นตัวออกตัญญูที่
สุดเลย แล้วท่านยังไม่คิดอยากจะ
ฆ่ามันอีก ท่านช่างเป็นคนมีเมตตา
จริงจังทีเดียว แต่โง่งมเสียด้วย”

ไม่ช้าชายชราก็ได้ช่วยดงกั้ว
ฆ่าหมาป่าออกตัญญูตัวนั้น ♥

การที่มีทั้งสองของเราเข้าหาแมลงวันในเวลาเดียวกันนั้น จะทำให้แมลงวันเสียจังหวะในการขบัตว์ (ซึ่งเร็วถึงเศษหนึ่งส่วนพันวินาที) ทั้งนี้เนื่องจากการเข้ามาทั้งสองทางของมือเราทำให้ระบบประสาทส่วนกลางของแมลงวันคำนวณไม่ทันว่าจะขบไปทางไหนดี”

ทองกฤษณ์เขายังคิดไม่ได้แมลงวันเหล่านี้คล้ายอันสามบาทไม่ได้หรือยังไม่รู้เหมือนกันนะครับ น่ากลัวจะขบมันหนังสือพิมพ์ตีแมลงวันอยู่มั่ง...ผมว่า ♥

ไฮลิบ นายพราน

(ต่อจากหน้า ๓๑)

ตรงทางเข้าห้องโถงสมบัติ นี่ใจอยู่นั่นแล้ว”

งูเผือกพูดยังไม่ทันจบ พญามังกรก็ออกมาต้อนรับ และกล่าวขึ้นด้วยความเคารพนับถืออย่างยิ่งว่า “ข้าขอบคุณท่วมท้นหัวใจท่านได้ช่วยชีวิตลูกสาวของข้า นี่เป็นห้องที่ข้าเก็บสมบัติ ข้าจะพาท่านดูให้ตลอด แล้วท่านอยากได้อะไรก็เลือกเอา อย่าได้เกรงใจเลย”

พูดแล้วก็เปิดห้องเก็บสมบัติพาไฮลิบเข้าไปดู ห้องนั้นมีทั้งไข่มุกทั้งเพชร ส่งแสงแวววาวอยู่เต็มห้อง พญามังกรพาไฮลิบเข้าไปดูห้องแล้วห้องเล่าทั้ง ๑๐๘ ห้อง แต่ไฮลิบก็ยังเลือกอะไรไม่ได้สักชิ้นเดียว พญามังกรมึนทำลำบากใจ พูดขึ้นว่า

“ท่านไม่สนใจทรัพย์สินสมบัติค่าในห้องเก็บสมบัติของข้าบ้างเลยหรือ”

“ทุกอย่างก็สวยๆ ทั้งนั้น” ไฮลิบตอบ “แต่ว่ามันมีไว้สำหรับเป็นเครื่องประดับเท่านั้น มันไม่มี

ประโยชน์แก่พรานอย่างข้า ถ้าปรารถนาจะให้อะไรแก่ข้าเพื่อเป็นที่ระลึกแล้ว ขอแก้ววิเศษในปากของท่านให้ข้าเถิด”

ได้ยินเช่นนั้น พญามังกรก็หัวนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็คายแก้ววิเศษออกจากปากส่งให้พรานไฮลิบ ดังนั้นก็เป็นอันว่า พรานไฮลิบได้เป็นเจ้าของแก้ววิเศษดวงนั้น เมื่อไฮลิบลากพญามังกรเดินทางกลับบ้านงูเผือกได้ตามมาส่ง และได้เตือนอีกว่า

“บัดนี้ท่านอาจรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยแก้ววิเศษดวงนี้แล้ว เพราะฉะนั้นต้องไม่ลืมว่า ท่านต้องไม่เปิดเผยให้ใครรู้แม้แต่คนเดียวว่าท่านรู้เรื่องอะไร ถ้าท่านขึ้นบอกใครอันตรายจะเกิดขึ้นแก่ท่าน อย่าลืมนะ”

นับแต่นั้นมา พรานไฮลิบก็ล่าสัตว์ที่เขาได้อย่างสะดวกสบาย เพราะว่าเข้าใจภาษาคนภาษาสัตว์ร้ายต่างๆ ทำให้รู้ได้แน่ๆ สัตว์ตัวไหนอยู่ทางอีกด้านหนึ่งของภูเขาเหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาหลายปี อยู่มาวันหนึ่งพรานไฮลิบไปล่าสัตว์ในภูเขาเหมือนอย่างเคย ทันใดนั้นก็ได้ยินนกฝูงหนึ่งหาร้องกัน ขณะบินอยู่ในอากาศว่า

“เราต้องโยกย้ายไปอยู่ที่ไหนที่หนึ่งโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ พวกนกเขาเราบอกว่าที่นี่จะระเบิดพังทลาย น้ำจะท่วมทุ่งนาแถบนี้ แล้วสัตว์ทั้งหลายจะจมน้ำไปตั้งเท่าไรใครจะรู้”

ได้ยินเรื่องนกหาร้องกันเช่นนั้น ไฮลิบรู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจเป็นอย่างมาก ไม่มีกะใจจะล่าสัตว์อีกต่อไป

รีบกลับบ้าน และเมื่อถึงบ้านก็บอกแก่เพื่อนบ้านถึงเรื่องที่เขาจะระเบิดพังทลายน้ำจะท่วม แล้วยั่วว่า

“เราต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ อยู่ที่นี่อีกต่อไปไม่ได้แล้ว จงเชื่อข้าเถิด อย่าคอยจนกว่าจะสายเกินไปเลย”

คนเหล่านั้นพากันงงกันเมื่อได้ยินไฮลิบบอกเช่นนั้น บ้างก็คิดว่าอันตรายเช่นว่านี้เป็นไม่มีวันมาถึงตัวแน่นอน บ้างก็คิดว่าไฮลิบเป็นบ้าไปแล้ว ไม่มีใครเชื่อเขาสักคน ไฮลิบพูดแก่คนทั้งหลายอย่างสิ้นหวัง น้ำตาไหลอาบแก้ม “นี่จะให้ข้าตายเพื่อทำให้พวกท่านเชื่อข้าหรือ”

คนแก่ๆ ในหมู่บ้านพูดว่า

“เราทั้งหลายรู้ว่าท่านไม่เคยพูดโกหกหลอกลวงข้ามาก่อน แต่มาคราวนี้ท่านมาพูดว่าภูเขาจะระเบิดพังทลาย และน้ำจะท่วมไร่นา ท่านจะไม่บอกเราให้รู้บ้างเลยหรือว่า ท่านมีเหตุผลอะไรที่ทำให้แน่ใจว่า เหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะเกิดขึ้น”

ไฮลิบคิดว่า ‘ความวิบัติคราวนี้เป็นเรื่องสำคัญสุดยอด เราจะเอาตัวรอดแต่ลำพังปล่อยให้คนอื่นในหมู่บ้านล้มตาย และประสบหายนะไปด้วยกันทั้งหมดอย่างไรได้ ถ้าจำเป็นเราก็เห็นจะต้องอุทิศตัวเองเพื่อช่วยคนทั้งหลายไว้’

คิดดังนั้นแล้ว ไฮลิบจึงเล่าให้ชาวบ้านฟังถึงเรื่องที่ตนรู้ภาษาสัตว์ เพราะมีแก้ววิเศษ และด้วยเหตุนี้จึงได้รู้เรื่องนกหาร้องกันถึงความวิบัติที่จะเกิดขึ้น และแลเห็นมันพากันหนีไปอยู่ที่อื่น ไฮลิบบอกด้วยว่าตนเองบอกใครไม่ได้ว่าได้ยินเรื่องอะไร ถ้าบอก ร่างกายของคนจะ

กลายเป็นหิน แล้วจะต้องตาย ใน
ขณะที่พุดร้างของพรานไฮลิบูก็
ค่อยๆ กลายเป็นหินไปทีละน้อยๆ
พวกชาวบ้านเห็นเช่นนั้นแล้วรู้สึก
เสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ได้รับย้าย
ไปยังถิ่นอื่นทันที ได้จัดการถอน
แพะแกะวัวควายตลอดจนนำไป
ไถไปพร้อมกันด้วย ในขณะที่คน
เหล่านั้นกำลังเร่งรีบเดินทางไป ทำ
ก็มีดตะมีน แล้วฝนก็ตกลงมา
ตลอดทั้งคืน ตอนเช้าวันรุ่งขึ้นก็ได้
ยินเสียงฟ้าผ่า และมีเสียงลั่นครืน
เหมือนดังจะเข้เข้าโลก ให้ราบลงไป
กับพื้น ภูเขาระเบิดพังทลายลงแล้ว
และก็ได้เกิดน้ำท่วมใหญ่ ชาวบ้าน
เห็นเช่นนั้นรู้สึกกันนับถือไฮลิบูขึ้น
มาจับใจ ต่างพากันพูดว่า

“นี่ไฮลิบูไม่เอื้อมมือตัวเองเพื่อ
เราแล้ว เรายังจะมาตายกันไปหมด
แล้วหรือ”

หลังจากนั้นชาวบ้านก็ได้พบ
ก้อนหินที่เป็นร่างไฮลิบู จึงได้
จัดการนำไปไว้บนยอดเขาและได้
ทำบุญอุทิศให้แก่ไฮลิบูสืบๆ มาหลาย
ชั่วคน เป็นการระลึกถึงคุณความดี
ของไฮลิบู วัชรบุรุษผู้ยอมเสียสละ
ชีวิตเพื่อช่วยผู้อื่น คนพูดกันว่ายังมี
สถานที่ที่เรียกว่า “ก้อนหินไฮลิบู”
อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ♥

เนียนาง (ต่อจากหน้า ๒๔)

จะว่าไปแล้ว มันก็เป็นเรื่องส่วนตัว
ของผมนั่นแหละเท่านั้นจริงๆ คุณพลับ
เองก็คงไม่อยากจะบอกคุณพ่อคุณแม่
ก่อนเวลาสมควร แต่...ผม...เป็น
ห่วง...เพราะผมรักเธอมาก เห็นเธอ
ติดต่อกับคนนั้นคนนั้นเยอะ เอ้อ...ก็
ไม่ใช่ความผิดหรอกครับ งานของ
เธอจำเป็นต้องไปแบบนั้นเพียงแต่

ผมร้อนใจ...อยากจะเห็นเรื่องของ
ตัวเองกับเธอเป็นเรื่องเป็นราวอีก
หน่อย มีความมั่นใจกว่าคนอื่นดิ”

“แล้วเจ้าตัวเขาว่าไงล่ะคะ”
คุณพรพรรณหยุดชกเกี่ยวกับ ‘ความ
รับผิดชอบ’ ของเขา เพราะรู้สึกว่า
ไม่ค่อยชอบมาพากลสักเท่าไร

“ไม่ว่ายังไงนี่ครับ ผมถึง
ได้ร้อนไปหมดแบบนั้นใจครับ คุณ
แม่”

คุณวิกรมรู้ความหมายทะลุ
ปรุปรุ และเกิดอาการทนไม่ไหว
ขึ้นมาโดยพลัน เขาจึงลุกขึ้น

“ขอตัวสักครู่ค่ะ”

เขาเดินตรงเข้าห้องนอนทันที
และคิดว่าจะไม่กลับออกมาอีก ปล่อย
ให้ภรรยาทำหน้าที่เจ้าบ้านตามลำพัง
ทั้งๆ ที่นักสงสารคุณพรพรรณอยู่บ้าง
แต่ก็ยังไม่เท่ากับสงสารตัวเอง

คุณวิกรมเข้าห้องแล้วปิดไฟ
ขึ้นนอน

เมื่อตัวเขาสิ้นระริกไปหมดด้วย
ความซอกซำ นึกว่าเขาเป็นผู้หญิง
ก็คงจะสะอื้นออกมาดังๆ เพราะสุด
กลั้นเป็นแน่ ลูกหนอลูก เหตุใด
จึงไม่คิดถึง ‘หน้า’ พ่อแม่และ
เกียรติยศชื่อเสียงของตัวเองบ้างเลย
 करनाเป็นครั้งที่สองแล้ว ทมิษฐ์ชาย
ตามมาทวงความสัมพันธ์ถึงบ้าน
บอกใบ้ให้พ่อแม่รู้ว่ามีความลับ
ซับซ้อนอย่างใดเกิดขึ้นระหว่างเขา
กับลูก เมื่อมีรายที่สอง ก็อาจมีที่
สามที่สี่ห้า แล้ววันพ่อจะเอาหน้า
ไปไว้ไหนกันแล้ว

คุณวิกรมรู้สึกผิดหวังจนคล้าย
กับร่างที่ว่างเปล่ากลายเป็นผุยผง
ไปในบัดดล เขาเพิ่งรู้ว่าเขาไม่
ต้องการลูกที่เก่งกล้าสามารถอีกต่อไป
ไปแล้วโดยสิ้นเชิง ถ้าความเก่งนั้น

จะก่อให้เกิดความทะนงตน และ
ริอาณพุ่มพ่อยทางเพศถึงเช่นนั้น เขา
อับอายขายหน้าจนไม่อยากจะไป
พบปะกับเพื่อนชายคนไหนของเหล่าน
อีก และแม้แต่เพื่อนฝูงคนรู้จักของ
เขาเองก็ตาม

เหล่านอยากจะให้เขาเข้าใจและ
ยอมรับ แต่เขาจะยอมได้อย่างไร
ในเมื่อเหล่านใช้ชีวิตถึงขนาดนี้
ทำทางเหล่านเมื่อสักครู่...บอกเขาให้
รู้ชัดเจนทีเดียวว่า รายนี้ก็ไม่ใช่ว่า
สุดท้ายเช่นเคย

ทำอย่างไรเสีย เหล่านก็ไม่
ลงเอยกับซุ่มสาย

ก็แปลกอยู่อย่าง... ตรงที่...
เหล่านเป็นที่ยอมรับได้ของเขาหลาย ๆ
คนเหล่านั้น คุณวิกรมเคยเห็นแต่
ผู้หญิงที่เสียตัวแล้วต้องเที่ยววิ่งตาม
หาคนที่ทำให้ตัวเสีย ไม่เคยเห็นคน
ได้เปรียบวิ่งตามหาคนที่เสียเปรียบเลย
สักครั้งเดียวในชีวิต แต่นั่นมันกลับ
ตาลปัตรจริงๆ กลายเป็นว่าฝ่าย
หญิงหลบลี้ฝ่ายชาย

เฮ้อ...เขาถอนใจยาว
ถ้าวันใดวันหนึ่ง กรรมที่
พลับพลาเคยก่อกับชายอื่นหวนกลับ
มาตามสนอง เมื่อนั้นกรรมัง...ที่
เหล่านจะสำนึกได้ เขาคิด แต่แล้ว
แล้วก็รีบลบความคิดนั้นโดยเร็ว ถึง
อย่างไร เขาก็ไม่หวังให้ลูกสาวคน
เดียวต้องเผชิญกับมรสุมถึงปานนั้น
ดอก เพราะเขารักเหล่านเกินกว่าจะ
เห็นเหล่านถูกลงโทษ ไม่ว่าโทษนั้น
จะหนักหรือเบา

“คุณพ่อคงไม่ค่อยพอใจ”
ซุ่มสายรู้สึกถึงอาการปฏิกิริยาของผู้
สูงวัยได้ในทันที “แต่...ผมก็พูด
ด้วยความสุจริตที่สุดเลยนะคะ
คุณแม่ ผมคงทำงานหลวงไม่ได้”

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาชาด

เมืองคนไม่รู้จักหลับ

(นิทานแอฟริกา)

ชาวแอฟริกาคงจะงงงวยสงสัย
เรื่องความตายกับการนอนหลับ
จึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้หลาย
เรื่อง เรื่องคนไม่ยอมหลับก็มี เกรง
ว่าหลับแล้วจะหลับเลยไม่ยอมตื่น
บางเรื่องก็เกิดมีความตายเพราะ
นอนหลับไปก็มี ดังเรื่องต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงคนหนึ่งมีลูก
สาวคนหนึ่ง แต่งงานไปกับคนเมือง
ไม่รู้จักหลับ อยู่มาวันหนึ่งหญิงนั้น
ทำขนมจะไปเยี่ยมลูกสาวที่อยู่
ในเมืองคนไม่รู้จักหลับนั้น พอขนม
เสร็จก็ออกเดินทางไป ครั้นมาถึง
บ้านลูกสาว คนในบ้านต้อนรับนาง
เป็นอันดี ต่างพูดว่า “เชิญ เชิญ”
แล้วลูกเขยก็ไปเตรียมอาหารมาเลี้ยง
บอกใครๆว่า “แม่ยายเรามา”

ฝ่ายลูกสาวบอกแม่ว่า “แม่จำ
คนที่นี่นอนหลับไม่ได้ เพราะฉะนั้น
เมื่ออย่ากินมากนักนะ ประเดี๋ยวจะ
ง่วงนอน” แต่แม่พูดว่า “แม่รู้มา
ตั้งนานแล้ว รู้ก่อนเจ้าเกิดด้วยซ้ำไป
ว่าคนที่นี่เขาไม่ยอมให้ใครหลับกัน
หรืออีก คนเลยไม่รู้จักหลับ”

“ถ้าแม่รู้แล้ว ก็ดีแล้ว ลูกจะ
ไม่พูดเรื่องนี้ต่อไป”

แล้วหญิงผู้เป็นแม่ก็กินอาหาร
ที่ลูกเขยลูกสาวหามาเลี้ยงจนหมด
เกลี้ยงไม่เหลือสักนิด ในคืนวันนั้น
ถึงจะนอน แต่หญิงนั้นก็พยายาม
อย่างเหลือเกินที่จะไม่ให้หลับ เมื่อ
ถึงเวลาเช้า ลูกสาวฉวยหมอนน้ำจะ
ไปตักน้ำที่ลำธาร จึงได้บอกแม่ว่า

“แม่จำ ลูกเอาอาหารเข้าตั้งไฟ
ไว้ แม่ช่วยดูไฟให้ด้วย อย่าให้มัน
มอดหรือดับ เดี่ยวจะไม่เด็ดขาด”

ครั้นลูกสาวออกไปแล้ว แม่ก็
จัดการใส่ไฟให้ลูกเขย เพียงครู
เดียวก็รู้สึกง่วงจนทนไม่ไหว จึง
เอนตัวลงนอนแล้วก็หลับไป ใน
ระหว่างนั้นก็เกิดมีเพื่อนบ้านมาขอ
ไฟ มาแลเห็นคนนอนหลับเช่นนั้น
ก็ร้องลั่นว่า “โฮ โฮ แม่ยายของ
เจ้าของบ้านตายเสียแล้ว”

ต่อจากนั้นก็วิ่งว้ายกันยกใหญ่
ให้คนไปตามคนตักลงมา แล้วคน
ทั้งเมืองก็มาชุมนุมกันที่บ้านลูกสาว
หญิงนั้น บางคนก็ไปเตรียมชุดหลุม

เสียงกลองดัง “บิริม บิริม” เหมือน
มีความว่า “เอาเสื่อมาห่อศพ เกิด
ตายกันในบ้านลูกเขยแล้ว”

ข้างฝ่ายลูกสาวได้ยินเสียงกลอง
เช่นนั้น ก็รีบวิ่งมาพลาญร้องห้ามว่า
“ช้าก่อน ช้าก่อน อย่าเพิ่งไป
เอาเสื่อมาห่อศพ เราเป็นพวกคน
เขยนอน เราไม่รู้จักนอน”

เมื่อมาถึงบ้านก็รีบไปปลุกแม่
ร้องเรียกแม่ว่า “แม่จำ แม่ ตื่นเถอะ
ตื่นเถอะ” แม่ก็ตกใจตื่นลุกขึ้น ผู้คน
แลเห็นเช่นนั้นต่างก็ตกใจกลัว แต่
พอเห็นว่าเมื่อตื่นขึ้นก็เป็นปกติ ไม่
มีอะไรจะต้องกลัว ดังนั้นคนทั้ง
เมืองจึงรู้จักนอนหลับ เพราะนอน
ตื่นแล้วก็แล้วกัน ไม่มีอันตรายใดๆ

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่อง ความ
ตายเป็นพื น้องกับการนอนหลับ
เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งเทวดาได้ถาม
คนว่า รู้หรือไม่ว่าตายเป็นอย่างไ
คนเหล่านั้นตอบว่า “ไม่ทราบ”
เทวดาจึงสั่งให้คนทั้งหลายมาพบ
เวลา ๖ นาฬิกา แล้วก็ถามว่าความ
ตายเป็นอย่างไร (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

ยังล้าหลังอยู่อีกยี่สิบปี

เขาชอบพูดกันอย่างนั้นนะครับ เมืองไทยยังล้าหลังอเมริกาอยู่อีกห้าสิบปี ยังล้าหลังญี่ปุ่นอยู่อีกเท่านี้ปีเท่านี้ครับ ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาใช้อะไรเป็นเครื่องวัดและกำหนดเป็นระยะเวลา ก็อาจจะมิชอบของเขาจะครับ เขาคำนวณและประมาณจากความเจริญเอาไว้ว่าควรจะห่างกันสักเท่าไร

มีเรื่องเกี่ยวกับระยะเวลาทำนองนี้ในประเทศนิการากัว เป็นเรื่องเล่ากันนะครับ ผมคิดว่าทุกคนคงรู้ว่าการนิกการากัวอยู่ที่ไหน และที่นั่นเป็นอย่างไร ที่นั่นเป็นดินแดนปฏิวัติครับ

ก็มีเรื่องเล่ากันว่าพี่เดล กาสโตร นักปฏิวัติใหญ่คนหนึ่งของโลก ไปเยี่ยมประเทศนั้น ก็แน่นอนว่าเขาจะต้องไปเยี่ยมฝ่ายปฏิวัติ กันแรก ที่ไปถึง ได้เวลาอาหารค่ำ ก็มีคนมาถามกาสโตรว่าจะกินอะไร กาสโตรก็ตอบว่า “ข้าวกับถั่ว”

ผู้ที่เข้ามาถามอาจจะเป็นนักปฏิวัติเหมือนกันเป็นก๊วก บอกกาสโตรว่า “แต่ท่านครับ เรามีสะเต็คเนื้อที่ตที่สุดนะครับ ส่งออกขายทั่วโลกทีเดียว”

กาสโตรก็ตกลง ล้อสะเต็คเนื้อนุ่มตามคำแนะนำ

ก็ต่อมา นักปฏิวัติก็ถามกาสโตรอีกว่าจะกินอะไรเป็นอาหารเย็น กาสโตรก็ตอบเหมือนเคยว่า “ข้าวกับถั่ว”

นักปฏิวัติก็แหยงนิกการากัวก็แนะนำรายการอาหารให้ใหม่ ที่สุด กาสโตรก็ยอมเปลี่ยนตามคำแนะนำของนักปฏิวัติก็กินลือบสะเต็ค และกุ้งทอดเป็นอาหารค่ำ

ต่อมา กาสโตรก็กลับกรุงฮาวาน่ากลับมา และวันหนึ่งมีการเลี้ยงอาหารค่ำกัน มีคนถามกาสโตรว่าการปฏิบัติในนิกการากัวก้าวหน้าไหม เป็นอย่างไรบ้าง

กาสโตรตักข้าวและถั่วเข้าปากตอบว่า “บอกได้เลยสหาย ยังล้าหลังกว่าของเราอยู่ยี่สิบปี” ♥

เมืองคนไม่รู้จักกลับ

(ต่อจากหน้า ๓๑)

ก็ได้คำตอบว่า “ไม่ทราบ” อีกเทวดาก็ส่งให้คอยต่อไปสักหน่อยถึง ๘ นาฬิกาก็ถามอย่างนั้นอีก และได้คำตอบอย่างเดียวกันอีก ถึงตอนนั้นผู้คนชักเบื่อก็ตัดใจรอต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้ได้คำตอบ ครั้นถึงเวลา ๑๐ นาฬิกา ทุกคนก็พากันนอนหลับหมด เทวดาจึงไปปลุกให้ตื่นขึ้น เมื่อทุกคนตื่นขึ้นแล้วก็กล่าวว่า

“ตอนนั้รู้หรือยังละ ว่าความตายเป็นอย่างไร การนอนหลับกับความตายก็คล้ายคลึงกันนะแหละ”

เรื่องต่อไปเป็นเรื่อง ทดสอบด้วยการนอนหลับ เรื่องหนึ่งกล่าวถึงเทพนซามป์พระผู้สร้างของเขา ได้เสด็จจากฟากฟ้าทางสายรุ้ง และได้ทรงสร้างสัตว์และต้นไม้ ต่อจากนั้นก็สร้างผู้หญิงผู้ชาย แล้วให้คนทั้งสองแต่งงานกันจนมีลูก เทพนซามป์ได้ตรัสห้ามไว้ข้อหนึ่งว่า คนทั้งสองต้องไม่นอนตอนพระจันทร์ขึ้น หากไม่แล้วจะต้องถูกลงโทษจนถึงตาย เมื่ออยู่ไปๆ ชายนั้นขราลง นัยน์ตาฝ้าฟาง และพระจันทร์ก็เกิดไปขึ้นอยู่หลังเมฆชายนั้นแลไม่เห็น จึงไปนอน และ

ได้ตายขณะที่ยังหลับอยู่นั่นเอง นับแต่นั้นมาคนจึงต้องตาย เพราะไม้อาจจะตื่นอยู่ได้ในเวลาพระจันทร์ขึ้น

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า นเคนโกแลเห็นคนตายแต่ละวันมากมาย วันหนึ่งจึงขอให้คนเมืองเมฆโยนเชือกลงมาให้ แล้วก็สาวเชือกขึ้น ไปบนเมืองเมฆนั้น และต้องคอยอยู่ที่นั่นวันหนึ่งกับคนหนึ่ง เขาวันรุ่งขึ้นนเคนโกก็ได้รับคำบอกเล่าว่า

“ที่มานั้น ตั้งใจจะมาขอชีวิตนิรันดรโดยไม่ต้องตายใช้ไหมเล่า ถ้าเช่นนั้นต้องรอ ๑ วันจึงจะไปขอร้องได้ และระหว่างรอนั้นต้องไม่หลับเลยนะ”

นเคนโกสามารถตื่นอยู่ได้ตลอด ๖ วัน แต่พอถึงวันที่ ๗ ทนต่อไปไม่ไหว ก็เลยหลับไป คนเมืองเมฆจึงได้ขับออกมานอกเมืองแล้วหย่อนเชือกให้ ให้สาวเชือกลงมาบนดินดังเดิม เมื่อใครๆ ถามเรื่องราว นเคนโกก็ตอบว่า

“ทนง่วงไม่ไหว นอนหลับไปเลยลูกขี้กลับลงมา คนพวกนั้นยังบอกอีกว่า ‘ไปเถอะ ไปพร้อมกับความตาย คนอย่างนั้นไม่มีวันได้ชีวิตนิรันดรหรอกและจะต้องมีความตายเกิดขึ้นในหมู่พวกเจ้าทุกวัน’”

เขาจึงว่าด้วยเหตุนี้จึงยังคงมีความตายอยู่ในโลก

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เล่าว่าเทพกาลูมบา พระผู้สร้าง (ของเผ่าลูปา) รู้ว่าความตายกับความมีชีวิต ห่อมาด้วยกันในผ้าทอดด้วยหญ้าผูกกับไม้กางสำหรับนำไปฝัง และจะมาตามถนนเพื่อให้ถึงตัวคนทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงสั่งให้หมากับแพะคอยเฝ้า

อยู่ตรงข้างถนน ให้ผ่านได้แต่ความมีชีวิต ส่วนความตายไม่ให้ผ่านสัตว์ทั้ง สองได้เพียงกันว่าใครจะเป็นขามได้ดีที่สุด หมายถึงกันว่าคนต้นอยู่ได้ตลอดเวลา แต่แพ้รู้ว่าหมาหลับขามเสมอ เคียงกันอยู่พักหนึ่ง แพ้ก็เดินไป ปลอ่ยให้หมาเฝ้าแต่ถ้าพัง หมาอุตสาห์ก้อไฟ แต่ก็ยังหลับจนได้ ความตายก็เลยผ่านไปได้ วันรุ่งขึ้นแพ้เป็นผู้เฝ้า แพ้ไม่ยอมหลับก็จับความมีชีวิตไว้ได้ เช่นนี้เองความตายจึงผ่านมาถึงคนได้ ทั้งนี้เพราะความละเลยของหมา ในเมื่อความมีชีวิตถูกแพ้จับไว้ได้ คนก็เลยพูดกันว่า

“ถ้าให้แพ้เฝ้า ก็คงต้องจับความตายได้ ความตายก็จะมาไม่ถึงคน”

การนอนหลับจึงเป็นเหตุให้เกิดความตาย คนจึงพากันกลัวการนอนหลับ จึงได้เกิดมีเรื่องเล่าถึงเมืองคนไม่รู้จักหลับ ดังกล่าวข้างต้น ♥

ฉันทกษมขันธ์ (ต่อจากหน้า ๒๔)

อาจเรียกว่า ‘ประโยชน์ด้านสรีระ’ เท่านั้น ในบ้านของตนเอง ในสิ่งแวดล้อมของตนเอง แน่นอนทีเดียวที่ฉันจะต้องเป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งมีชื่อ สถานภาพทางสังคม และอาชีพ ที่ฉันไม่เป็นอะไรเลย หรือฉันเป็นสิ่งที่ฉันเป็น แต่ฉันเป็นอะไรล่ะ นั่นคือประเด็นเพื่อที่จะหาคำตอบ ฉันควรจะตั้งรู้ว่าผู้ที่ลักพาตัวฉันมาคิดว่าฉันเป็นอะไร และเพื่อที่จะรู้สิ่งนี้ ฉันจะต้องทำตามที่พวกเขาต้องการ ใน

ที่สุดฉันจะค่อยๆ เข้าใจว่าฉันคือใคร จากสิ่งที่พวกเขาบังคับให้ฉันทำ

ทันทีฉันมีเสียงหัวเราะและโกรธเคืองของผู้ชายคนหนึ่งเรียกชื่อผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากห้องข้างเคียง ชื่อที่ถูกเรียกคือ “หลุยซ่า” ในเมื่อเท่าที่ปรากฏให้เห็นขณะนี้ไม่มีใครเลยในแฟลตหลังนั้นนอกจากเราสองคน ตัวฉันเองและผู้ชายคนก่อนหน้าฉัน ฉันจำต้องสรุปว่า เสียงผู้ชายคนนั้นกำลังร้องเรียกฉัน และฉันคือหลุยซ่า เพราะเหตุนี้ ประเด็นแรกสรุปได้ว่า สำหรับผู้ที่ลักพาตัวฉันมา ฉันชื่อหลุยซ่า หลุยซ่าคนนั้นเท่าที่แลเห็นกำลังถูกเรียกให้กลับเข้าไปในห้องนอน เป็ดมาน ประกาศว่าวันนี้อากาศดี (หรือเลว) จากนั้นก็เข้าไปในครัว ร่วนวากับการทำอาหาร เขาให้เสร็จ ดังเช่นที่ฉันเคยคาดไว้ก่อน เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และแล้วเอกลักษณ์ใหม่ของฉันก็กำลังค่อยๆ เปิดเผยออกทีละน้อย ฉันได้ทิ้งเอกลักษณ์เก่าไปแล้ว และฉันไม่ควรค้นหาต่อไปอีก ♥

(แปลเรียบเรียงจากเรื่อง *Raped* ของ Alberto Moravia)

คุณหมอมิตรก (ต่อจากหน้า ๒๔)

ยังสาว จนปานนี้เจ็ดสิบกว่าแล้ว แกกั้นแอสฟิรวันละสามสี่เม็ดเป็นประจำ ยิ่งที่สาวผมยังแบ่ใหญ่ ทั้งสองคนเลยคุณ กรอกยาแก้ปวดหัวกันตั้งแต่เด็ก ผมนี้พยายามจะพยายามไม่กินยา ปวดก็ทนเอา ปวดน้อยก็วิ่งไปเตะบอล ไปออกกำลังกาย ก็พอทุเลา แต่พอปวด

มากนี้ ทนไม่ไหวจริงๆ คุณ มันปวดร้าว ปวดจนอยากเด็ดหัวทั้ง”

คุณหมอมิตรกยังสาวแล้ว ก็สวดด้วย เธอเรียนฝังเข็มจากที่ไหนก็ไม่ทราบ เห็นแต่ประกาศนียบัตรของสมาคมแพทย์แห่งประเทศไทย (แดง) ใส่กรอบแขวนอยู่

คุณหมอมิตรกอาการของคนไข้คนนั้น ตามหลายอย่าง ร้อยสิบพันอย่างที่เดี๋ยว ตามเสร็จแล้วก็ให้คนไข้นอนบนเตียงตรวจ ใช้หลอดโลหะกลมๆ เล็กๆ เล็กกว่าหลอดดูดน้ำอัดลม แต่ยาวประมาณห้าเซ็นต์เท่านั้น จ่อเข้าที่จุดบนตัวของคนไข้ แล้วใช้เข็มเล็กๆ ยาวๆ มีขดๆ เหมือนสปริงอยู่ทางโคน พุ่งเข้าไปในท่อโลหะนั้น เข็มก็ไปปักอยู่ที่จุดที่ต้องการ คุณหมอมิตรกหลอดโลหะออก ปลอ่ยให้เข็มปักอยู่ เธอขยับเข็มยิกๆ แล้วก็ปลอ่ยให้เข็มคาอยู่เช่นนั้น สำหรับคนไข้รายนี้ คุณหมอเธอฝังให้ทันท่วงที แล้วก็โน้มมือ บางจุดก็มีเลือดซึมออกมา คนไข้นอนโดยมีเข็มปักอยู่เช่นนั้นประมาณครึ่งชั่วโมง และในระยะครึ่งชั่วโมงนี้ คนไข้รายนี้ (ซึ่งขบ่น) ร้องว่ารู้สึกเหมือนอะไรมันจิกๆ ข้นมาที่หน้าข้างละ ใจเข็มทวนขวทำให้เจ็บข้างละ ทวนทวนมันเจ็บขมดข้างละ ร้องอุทธรณ์เพราะคุณหมอเธอไม่ได้อยู่ในห้อง เธอไปฝังเข็มให้คนไข้คนนั้นที่ห้องหนึ่ง ครั้นพอคุณหมอเข้ามาดูคนไข้ขบ่นคนนั้นก็นั่งเงยบ พอกคุณหมอมิตรกถามว่า เป็นไง รู้สึกดีขึ้นบ้างยัง “ดีครับ ดีครับ รู้สึกปลอดโปร่ง เบาหัวดี นี่ถ้าผมรู้สึกอย่างนี้ไปเรื่อยๆ คงจะดีหาน้อยไม่”

J 36 ลว 28 9 7. 1. 2526

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

มนตร์ความมั่งคั่ง

(นิทานชาวเซฟิลิปปินส์)

ความเชื่อเรื่องผีสาปเทวดา
ว่าจะบันดาลให้เกิดทุกข์เกิดโทษ
หรือเกิดความสุขความเจริญ และ
ความมั่งคั่งสมบูรณ์ ยังคงมีอยู่
มากในชนบทของฟิลิปปินส์ จึง
มักมีเรื่องเล่าถึงเหตุที่ทำให้มีการ
ฆ่าสัตว์เช่น ไก่ เทวดาบ้าง มีการ
สวดมนต์อธิษฐานขอเทวดาบ้างเพื่อให้
เทวดาพึงพอใจ ดังเรื่องนท ไอ.วี.
มัลลาร์นำมาเล่าไว้ในนิทานถิ่นภูเขา
ของฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชาย
ผู้หนึ่งเป็นคนมั่งมี มีไร่อ้อยกว้าง
ใหญ่ไพศาล วันหนึ่งมีผู้หญิงเดิน
ทางมาไกลเพื่อมาตัดน้ำบ่อ และได้
แฉเห็นวารีอ้อยของชายนั้นราบไป
เป็นแถบๆ เพราะลมพายุพัดกระหน่ำ
หญิงนั้นได้นำความมาเล่าให้ชาย
เจ้าของไร่ฟัง ชายนั้นรีบไปที่ไร่
เพื่อจัดการแก้ไขส่วนที่เสียหาย แต่
ทำยังไม่ทันเสร็จ พอดีตะวันตกดิน
จะกลับบ้านก็มืดมิด ชายนั้นก็เลย
ตัดสินใจค้างแรมอยู่ที่ไร่

ข้างฝ่ายเมียชายนั้นเห็นสามี

กลับบ้านก็อดเป็นห่วงกังวลไม่ได้
จึงส่งลูกชายสองคนออกตามหาพ่อ
ลูกชายทั้งสองหาพ่อทุกหนทุกแห่ง
แต่ก็หาได้พบพ่อไม่ จึงต้องกลับ
บ้าน ลูกของเล็กทั้งสองรู้เข้าว่า
หลานหาพ่อไม่พบ ก็รู้สึกกร้อนใจ
เกรงว่าน้องชายของตนจะถูกพวก
ล่าหัวคนฆ่าตายเสียแล้ว ดังนั้นจึง
พูดแก่หลานทั้งสองว่า

“ไปหมู่บ้านติดๆ กันนี้เถิด
ถ้าเห็นคนเดินกันอย่างบ้าคลั่งละก็
รู้ไว้เถิดว่าพวกเขาไปล่าหัวคนได้
มาแล้ว และนำเอาหัวคนนั้นกลับมา
บ้าน คนคนนั้นอาจเป็นพ่อของเจ้า
ก็เป็นได้”

สองพี่น้องก็ออกจากบ้านไปอีก
ไปหมู่บ้านนั้นหมู่บ้านนี้ แต่ทุก
หมู่บ้านที่คนทั้งสองไปถึงต่างก็เงี้ยว
เงี้ยว ไม่มีการเดินอย่างบ้าคลั่งที่
ไหน แต่ก็ไม่พบพ่อ ไม่ว่าพ่อจะ
เป็นหรือตาย

เมื่อกลับถึงบ้านอีกครั้งหนึ่ง
และบอกแก่ลุงว่า หาพ่อไม่พบ ลุง
ยังเบงทุกซกซกซกไปอีก ถึงกับ

พูดว่า “คงมีเรื่องร้ายเกิดแก่พ่อของ
เจ้าแน่นอน ไปหาให้ไกลออกไปอีก
ดีกว่า คราวนี้อาหมามาไปด้วย เพื่อ
มันจะช่วยอะไรได้บ้าง”

พี่น้องทั้งสองจึงออกไปค้นหา
พ่อเป็นครั้งที่สาม คราวนี้ทั้งสอง
คนตรงไปยังภูเขาศูนย์กัน และได้
ถามนักอธิษฐานว่าการเดินทางมาตาม
หาพ่อครั้งนี้จะเป็นผลหรือไม่ นัก
อธิษฐานบอกพี่น้องทั้งสองว่าจะได้ผล
ดีแน่นอน สองพี่น้องจึงเดินลึกเข้า
ไปในป่าที่ลุ่มรอบ ไร่ อ้อยของ พ่อ
ตน เมื่อถึงใจกลางป่า หมายก็เกร็ง
ตัวตึงเชือกผูกโดยแรง สองพี่น้อง
รู้ว่าหมาต้องได้ยินได้เห็นอะไร
สักอย่างหนึ่ง จึงได้ปล่อยหมาไป
หมาวิ่งกลาเข้าไปในป่า ไม่ช้าพี่น้อง
ทั้งสองก็แลไม่เห็นตัว หมาหายไป
ตั้งช้านาน เจ้าของจึงได้ยินเสียง
เห่า เสียงนั้นดังมาจากที่ห่างไกล
ครั้นตามเสียงหมาไป สองพี่น้องก็
ได้มาถึงทะเลสาบ หมายนั่งเห่า
อยู่ตรงริมทะเลสาบนั้น มองดูก็ไม่
เห็นว่าหมาหันเหาะอะไร (ต่อหน้า ๕๕)

มนตรีความมั่งคั่ง

(ต่อจากหน้า ๓๑)

ในขณะนั้นเอง เทพธูมาวิก
แห่งฟากฟ้าก็ได้ปรากฏร่างให้พี่น้อง
ทั้งสองเห็น แล้วตรัสถามว่า

“เจ้าทั้งสองยืนนิ่งอยู่กับรูปปั้น
นี่อะไร เป็นเพราะอะไร เจ้าไม่เห็น
หรือว่านี่กำลังขึ้น เจ้าอาจจะจม
น้ำตายก็เป็นได้”

“เรากำลังค้นหาพ่อของเรา”

“ทำไมมายืนอยู่ที่นั่นเล่า แล้ว
ทำไมจึงได้จ้องลงไปนั้น”

“พ่อของเราจะถูกทะเลสาบ
นี้กลืนไปเสียแล้ว หมาจึงได้เห่า
อะไรที่อยู่นั้น”

แล้วเทพธูมาวิกก็หายวับไป
โดยมิได้ตรัสอะไรอีก สองพี่น้อง
จึงผละกันดำลงไปนั้น เพื่อหา
ว่าหมาเห่าอะไร พี่ชายดำลงไป
ก่อน แต่ด้วยเหตุที่ดำน้ำไม่เก่ง จึง
ดำลงไปไม่ถึงก้นทะเลสาบ ส่วน
คนน้องดำน้ำได้เก่งกว่า ไม่ช้าก็ดำ
ได้ถึงก้นทะเลสาบ และที่นั่นเอง
ก็ได้เห็นโอธพระอาทิตย์กับโอธ
พระจันทร์กำลังบรรทมหลับสนิท
มีกระจาดใส่หัวพ่อของตนวางอยู่
ตรงหน้าด้วย

น้องชายเห็นเช่นนั้นก็นับดาล
โศกอย่างยิ่ง เพราะแสดงว่าพ่อ
ของตนถูกฆ่าตาย และเพื่อแก้แค้น
ให้หายแค้น จึงได้ประหารโอธ
พระอาทิตย์กับโอธพระจันทร์เสีย
ต่อจากนั้นพี่น้องทั้งสองก็นำกระจาด
ใส่หัวพ่อของตนกลับไปบ้าน แต่มา
ตามทางเกิดหลงทางกลับบ้านไม่ถูก

และได้มาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่เคย
เห็นมาก่อนเลย

คนที่นั่นก็ดูแปลกที่มั่งคั่งเหลือ
เกินแล้วพี่น้องทั้งสองอดรู้สึกกลัว
ไม่ได้ ตอนแรกก็คิดจะวิ่งหนี แต่คิด
ไปคิดมา อย่าวิ่งหนีดีกว่า เพราะถ้า
ทำเช่นนั้น อย่างไรเสียเป็นลูกฆ่า
ตายแน่ เมื่อมิได้วิ่งหนี คนมั่ง
คั่งเหล่านั้นก็แสดงความเป็นมิตร
ตรงเข้ามาหา พูดว่า

“ท่านทั้งสองโชคดีมากนะ
เพราะการที่ท่านได้ประหารโอธ
พระอาทิตย์กับโอธพระจันทร์ เป็น
ที่ถูกใจเรา เราจะต้องให้รางวัล และ
รางวัลนั้นคือ เราจะสอนมนตรี
ความมั่งคั่งให้ ถ้าท่านท่องมนต์นี้
ไว้เสมอแล้ว รับรองว่าตลอดชีวิต
ท่านจะไม่ขัดสนเลย”

เมื่อสอนพี่น้องทั้งสองให้รู้
มนตรีความมั่งคั่งดังกล่าวแล้ว คน
มั่งคั่งเหล่านั้นก็พากันหายวับไปหมด
คนทั้งสองรู้ได้ทันทีว่าคนมั่งคั่ง
นั้นแท้จริงก็เป็นพวกผีเสื้อสาธิตเอง
และการได้พบผีมั่งคั่งนั้นเป็น
โชคดีแก่คนทั้งสองจริงๆ เพราะ
ไม่ช้าก็หาทางกลับบ้านได้ คนทั้ง
หมู่บ้านรวมทั้งแม่กับลุงต่างต้อนรับ
ด้วยความชื่นชมยินดี ได้มีการเลี้ยง
ต้อนรับอย่างใหญ่โต ระหว่างงาน
เลี้ยงพี่น้องทั้งสองได้ท่องมนต์
ความมั่งคั่งตามที่ผีมั่งคั่งสอนให้
มา ซึ่งทำให้ผีมั่งคั่งเหล่านั้นให้
พึงพอใจมาก จึงได้ช่วยบันดาลให้
ทั้งสองคนเจริญรุ่งเรือง มีความ
มั่งคั่งสมบูรณ์ตลอดไป ♥

เจ้าหญิงส้ม (ต่อจากหน้า ๓๒)

เตรียมตัวจะกลับบ้าน มีสเตอร์
กุเทพขึ้นมองเฉย ๆ

หญิงขอมานพูดขึ้น “นี่ถ้าแจะ
ขึ้นขอมานตรงนี้ก็ต่อก็เชิญเถอะ วันนี้
ฉันยกที่ให้ แต่พຽງนี้แจะมาไม่ได้นะ
พຽງนี้แอนิทาจะมาขอมานที่นี่”

“หา แอนิทา” มีสเตอร์กุเทพ
ดีใจ “หล่อนจะมาที่นี่”

“ใช่ะนี่” หญิงขอมานหัน
มามองมีสเตอร์กุเทพ “คุณรู้จักหล่อน
ด้วยอะ”

มีสเตอร์กุเทพยิ้มแ้ม “รู้จัก
ทำไม เอ้อ ผมอยากทราบว่าแล้วทำไมคุณ
ถึงรู้จักกับหล่อนด้วย”

หญิงขอมานขมวดคิ้ว “เดี๋ยว
ก่อน นี่คุณกำลังพูดถึงแอนิทาไหน”

“แอนิทา บูลาสุป”

“อ้าวรู้จักด้วยอะ” หญิงขอมาน
ว่า “อ้อ แจะจะเป็นแมงดาที่คอย
เกาะแอนิทาอะนี่ ใ้บ้า คีละแจะเจอะ
ดี” หล่อนว่าแล้วคว้าก็ตำรึงขึ้นฟาด
หัวมีสเตอร์กุเทพอย่างฉับพลัน มีสเตอร์
กุเทพหลบไม่ทัน

โครม!

มีสเตอร์กุเทพร้องลั่น เอามือ
กุมหัว แล้วรีบวิ่งหนีออกมาที่บริเวณ
ใกล้บันไดเลื่อน อันเป็นบริเวณที่ผม
ยืนรออยู่

“รีบไปเร็ว” มีสเตอร์กุเทพตะโกน
แล้ววิ่งนำหน้าผมไปขึ้นบันไดเลื่อน
ผมวิ่งตามไป พร้อมกับตามขึ้น

“อะไรกันอีกล่ะ คุณเจอแอนิทา
ไหม”

มีสเตอร์กุเทพโบกมือ “อย่าเพิ่ง
ถาม อู๋ เจ็บหัว”

เราสองคนขึ้นมายืนบนถนนในเวลา
ไม่ช้านัก มีสเตอร์กุเทพมองหากคน

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

งานแห่ประทีปโคมไฟ

(นิทานญี่ปุ่น)

ตามธรรมเนียมของการเล่านิทาน ผู้เล่าต้องพยายามเล่าเรื่องให้แปลกประหลาดมหัศจรรย์ เรื่องใดมหัศจรรย์พิลึกก็ยิ่งดี ยิ่งเพี้ยนยิ่งดี ยิ่งพิสดารยิ่งดี เรื่องที่วาทาฟได้มากเพียงนั้น เรื่องที่วาทาฟเธอรันกับคณะได้นำมาเล่าไว้ในนิทานก็กลับก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน เรื่องนั้นก็เช่นเดียวกันดังที่เล่าไว้ต่อไปนี้

เมื่อหลายปีมาแล้ว พระภิกษุองค์หนึ่งชื่อเตงโก ได้เดินทางจาริกไปตามที่ต่างๆ โดยไม่มีจุดหมาย คำไหนนอนนั้น ภิกษุเตงโกเดินทางไปในทั่วอาณาจักรญี่ปุ่น ในบั้นขณะที่ภิกษุเตงโกกลับจากจาริกไปทางตอนเหนือมายังเมืองเกียวโต นครหลวงในขณะนั้น ภิกษุเตงโกหมายมั่นปั้นมือว่า อย่างไรเสียตนจะต้องไปชมงานแห่ประทีปโคมไฟอันมีชื่อเสียง ซึ่งจะฉลองกันที่โบสถ์ดอกบัวในเมืองนารายันอยู่ใกล้เคียงกันนั้นให้จงได้ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุหรือคนธรรมดาต่างหา

กันพรรณนาถึงกระบวนแห่ประทีปโคมไฟอย่างงดงามเรียบร้อย การสวดมนต์อย่างไพเราะของบรรดาภิกษุสงฆ์ และพิธีกล่าวดังอันสำคัญล้ำเลิศ แต่ตลอดเวลาการเดินทางนับเป็นปีๆ ภิกษุเตงโกไม่เคยเดินทางมาถึงโบสถ์ดอกบัวที่วันม้งานเลยสักครั้งหนึ่ง ต้องมีเหตุขัดข้องไม่ว่าอะไรก็มีอะไรสักอย่างหนึ่งอยู่เสมอที่ทำให้ภิกษุเตงโกมาไม่ถึงงานจนได้ เหมือนดังจงใจจะไม่ให้มาอย่างนั้นแหละ แต่ที่จริงเป็นเพราะภิกษุเตงโกเองด้วยที่มักจะเปลี่ยนที่หมายปลายทางไปตามอารมณ์ แต่มาราวที่ภิกษุเตงโกตั้งใจมั่นว่า จะต้องไม่พลาดงานครั้งนี้แน่ และจะไม่ยอมให้มีอะไรมาขัดขวางอีก

ภิกษุเตงโกเดินทางมาอย่างสะดวกตลอดการเดินทาง เขาก็ยังแข็งแรงสามารถเดินได้ไกลๆ แม้ว่าอายุจะล่วงวัยหนุ่มไปแล้วก็ตาม ที่พักอาศัยก็มักจะได้รับความเอื้อเฟื้อจากวัดหรือผู้มีใจบุญจัดที่พักค้าง

คืน ภิกษุเตงโกจึงเดินทางอย่างสุขสบาย จนกระทั่งเหลืออีก ๒ วันก็จะถึงที่หมาย และก่อนวันม้งานถึง ๓ วัน ภิกษุเตงโกก็บอกอย่างปลานปลิวว่า “คราวนี้จะได้ร่วมงานแห่ประทีปโคมไฟที่โบสถ์ดอกบัวเสียที” ภิกษุเตงโกก็คิดดังนั้น ขณะเดินทางข้ามหุบเขาเปลี่ยวร้างผู้คน ตรงช่องเขานางาโน หนทางคดเคี้ยวไปตามทุ่งหญ้า ขณะนั้นดวงตะวันค่อยๆ ตาลงไปทางทิศตะวันตก ภิกษุเตงโกต้องคิดอย่างหนักว่า ถิ่นนั้นจะไปพักค้างคืนได้ที่ไหน เดินไปตามที่ทอดสายหาบ้านผู้คนไป และทันใดนั้นก็ได้สังเกตเห็นบ้านใหญ่หลังหนึ่งตั้งอยู่สุดหุบเขา แต่เมื่อเดินใกล้เข้าไป ภิกษุเตงโกก็เห็นว่า ที่จริงสถานทีนั้นหาใช่บ้านคนไม่ แต่เป็นโบสถ์หลังใหญ่มีบันไดที่มีหลังคาคลุมจากเชิงเขาขึ้นไป เห็นเช่นนั้นแล้วภิกษุเตงโกก็ออกดีใจที่เชื่อว่า อย่างไรเสียจะต้องหาที่พักได้ และบางที่อาจจะมียาอาหารอะไรนิดหน่อยให้กินบ้างก็ได้ (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

เป็นบันไดขั้นสุด

แล้ววันนั้น ปานก็พบว่า เขากำลัง
เดินอยู่บนถนนในเมืองเช่นเดียวกับ
ปาน

“ปาน บ.ก.โทมาขอเลื่อนนัด
เป็นพรุ่งนี้ วันนี้ติดธุระด่วนทั้งมา
ไม่ได้” เขามอบปากเมือก้าวออก
จากห้องทำงานของเพื่อน

ปานเดินเคียงข้างเขาออกไป
จากสำนักงาน มองหาร้านกาแฟ
เล็กๆเพื่อพูดคุย

“จบแล้วปานทำอะไรบ้าง” เขา
เริ่มต้น

“เปลี่ยนงานไปเรื่อยๆ” ปานว่า

“แสงอาทิตย์” เขาระเซ่

“จะใช้คำนั้นก็ได้ แต่คงจะ
เป็นคนละความหมาย”

“แปลด้วยสิปาน”

“ปานแสวงหาโดยที่ไม่ได้เอา
สำนึกทางสังคมเข้าไปเกี่ยวข้อง
นอกจากเพียงเพื่อตัวปานเอง” ปาน
บอกอย่างจริงจัง

“ผมเข้าใจ ความไฝ่ฝันกับความ
เป็นจริงสวนทางกันเสมอ” เขา
กล่าวเรียบง่าย ดวงตาสงบ ปาน
ขินดีที่เห็นเขาใจกว้างขึ้น ขอมรับ
เหตุผลของเพื่อนมากขึ้น

“แต่เราก็น่าจะมีโอกาสหาจุด
กึ่งกลางของทั้งสองสิ่ง จริงไหม
ปาน” เขาถามเชิงบังคับให้ปานตอบ
ปานขมเขี้ยวขบอกเขาว่า

“ถ้าคำว่า ‘โอกาส’ มีขายใน
ท้องตลาด ปานจะยอมลงทุนซื้อ”

เขาหัวเราะเบาๆอย่างเห็นขัน

“ปานปรับตัวเข้ากับสังคมได้
ดี สอนผมบ้าง” เขาประหลาดอย่าง
นุ่มนวล

“ก็ต้องให้ความสำคัญกับตัวเอง
ให้น้อยลง ลด ‘ตัวตน’ ของตัวเอง
ลงบ้าง ทุกอย่างมันก็ง่ายเข้า” ปาน
กระทบกระเทียบเขากลับไปบ้าง

“ขอบคุณที่ชี้ทางสว่างให้ผม”

ปานหัวเราะกับคำสัพยอกของ
เขา ลึกกลงไปปานคิดว่าสิ่งที่ปานพูด
ไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายนัก การขาย
‘ตัวตน’ ให้กับการอยู่รอดเป็นความ
เจ็บปวดสำหรับใครบางคนเสมอ

เสียงก้องน้ำแข็งละลายกระทบ
กันดังกรกกริกอยู่ในถ้วยน้ำส้ม ชัน
บางของน้ำที่เกิดจากก้อนน้ำแข็ง
ละลายลอยอยู่เหนือน้ำส้มเข้มข้น
กันด้วย ปานตั้งใจใช้หลอดคนเบาๆ
ให้น้ำในถ้วยรวมกันเป็นหนึ่งเดียว
มันไม่ต่างไปจากชีวิตของคนใน
สังคมเลย

ปานจากเขาเมื่อตะวันบ่ายคล้อย
แดดสีขาวแวววาว ปานขึ้นคอขจร
เมื่อดูตรงถนนฝั่งนี้ และเขายืนอยู่
ตรงฟากถนนฝั่งโน้น เรามองดูกัน
และกันผ่านช่องว่างตรงกลาง ปาน
รู้ และเขารู้ เราต่างอวยพรแก่กันให้
โชคได้พบดวงดาวของตัวเองบน
ถนนต่างสาย ♥

งานแห่ประทีปโคมไฟ

(ต่อจากหน้า ๓๑)

ดังนั้นภิกษุแดงโกจึงเดินมุ่งตรง
ไปที่โบสถ์ แต่เมื่อใกล้จะถึง ภิกษุ
แดงโกอดแปลกใจไม่ได้ ที่ไม่เห็น
ผู้คนอยู่ใกล้ๆ แถบนั้นเลย ทุกแห่ง
เงียบสงัดเหมือนเวลากลางคืน ครั้น
มาถึงประตูขันทันไปยังโบสถ์ตรงเชิง
เขาก็ยังแปลกใจยิ่งขึ้นที่เห็นว่าโบสถ์
นั้นช่างเหมือนกับโบสถ์ดอกบัวใน
เมืองนาราเสียจริงๆ แต่เป็นโบสถ์

ที่ทรงร้างมานาน หลังคาเหนือประตู
ยุบลงมา เสาไม้ก็โยกไปทางหนึ่ง
บันไดหินนั้นมีหยุ่และตะไคร่ขึ้น
ตามรอยแตกในหินเต็มไปหมด เห็น
แล้วอดห่อเหี่ยวใจไม่ได้ แต่ด้วย
เหตุที่เป็นเวลาค่ำแล้ว ภิกษุแดงโก
จึงตกลงใจพักค้างคืนที่โบสถ์นั้น
เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีหลังคาคุ้มหัว
ภิกษุแดงโกเดินขึ้นบันไดไป จน
กระทั่งมาถึงตัวโบสถ์ ที่เป็นห้อง
โถงใหญ่โถงและว่างเปล่า ได้กลิ่น
ไม้เก่าๆ และกลิ่นรูป แต่รู้สึก
อุ่นจากแสงแดดที่ส่องมาในตอน
กลางวัน

ครั้นดวงตะวันตกลงไปแล้ว
ภิกษุแดงโกก็เข้าไปขุดมุมห้องด้าน
หนึ่ง มองออกไปเห็นภูมิประเทศ
เบื้องล่าง แล้วก็คิดแปลกใจอีกว่า
เหตุใดโบสถ์อันสวยงามนี้จึงถูกทิ้ง
อยู่ในสภาพเช่นนั้น ไม่มีใครมาซ่อม
แซมแล้วทำไมไม่มีใครมาใช้ ภิกษุ
แดงโกนั่งคิดเรื่องโบสถ์เรื่องการเดิน
ทาง แล้วก็อดจะรู้สึกง่วง เพราะ
เวลาค่ำผ่านไป กลายเป็นกลางคืน
ไปแล้ว

ขณะนั้นมีลมเย็นๆพัดมาจาก
ภูเขา ภิกษุแดงโกถึงกับหนาวสั่น
จึงดึงเสื้อคลุมดำที่สวมอยู่ให้กระชับ
แนบกับตัว แล้วก็สอดมือเข้าไปใน
แขนเสื้อ ขณะนั้นภิกษุแดงโกทอด
สายตามองออกไปในหุบเขา ก็
สังเกตเห็นมีแสงวาวเหนือช่องเขา
ในระยะไกล ไม่ช้าก็เห็นแสงสว่างจ้า
ตรงขอบฟ้าและค่อยๆเคลื่อนเข้ามา
ในหุบเขามุ่งตรงมายังโบสถ์นั้น อีก
ครู่หนึ่ง แสงประหลาดลึกลับนั้นก็
แยกออกเป็นแสงไฟดวงเล็ก ๆ มาก
มาย และภิกษุแดงโกก็เห็นว่า

เป็นแสงไฟที่มาเป็นกระบวน ข้าม
หุบเขามาถึงโบสถ์

“นับเป็นเรื่องแปลกที่สุด”

ภิกษุแดงโกกิด “ตั้งแต่เดินทางมา
หลายต่อหลายแห่ง ไม่เห็นมีใครเคย
บอกเรื่องโบสถ์หลังนี้และมีพิธีอะไร
ที่จะต้องกระทำกันที่นี่ในตอนกลาง
คืน แล้วยังกว่านั้นยังมีแสงไฟมาก
มาย แสดงว่าต้องเป็นงานใหญ่”

ที่แปลกก็คือกระบวนแสงไฟ
นั้นเคลื่อนมารวดเร็วอย่างผิดธรรมดา
เร็วเกินกว่ามนุษย์สามัญจะวิ่งด้วย
เข้าไป ยังไม่ทันไร แสงไฟนั้นก็มา
ปรากฏอยู่ที่เชิงเขา ตรงประตูใหญ่
ที่จะเข้ามาถึงโบสถ์เสียแล้ว แสง
ไฟเป็นลำผ่านประตู แล้วก็ขึ้นบันได
แต่ไม่ยักได้ยินเสียงฝีเท้าหรือเสียง
พูด ได้ยินแต่เสียงซ่าอย่างเสียง
กระซิบไกลๆ ฟังไม่ชัดถ้อยชัดคำ
ขณะนั้นภิกษุแดงโกกิดมอมอยู่ตรง
มุมห้อง เฝ้ารอดูแทบไม่หายใจว่า
จะเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นประตูก็
เปิดออกแล้วห้องทั้งห้องนั้นก็สว่าง
จ้าจนทันทิด และยังมีชีวิตรูปลักษณะ
แปลกๆ หมู่ใหญ่พุ่งหัวเข้ามาข้างใน
ห้อง สิ่งเหล่านั้นจะว่าเป็นคนก็ไม่
เหมือนคนทั่วไป จะว่าสัตว์ก็ไม่ใช่
สัตว์ มีลักษณะเหมือนคนกับสัตว์
บังเอิญมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกัน
อย่างไรอย่างนั้นทีเดียว

ภาพที่ภิกษุแดงโกกิดเห็นนั้น ทำ
ให้ถึงกับลืมหูลืมตา เฝ้าจ้องดูร่าง
ประหลาดๆ ที่เป็นคนผสมกับสัตว์
เป็นต้นว่าร่างเป็นคนแต่หัวเป็นม้า
หรือควาย หรือตัวเป็นแมวแต่หน้า
เป็นผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ที่ตัวเป็นไก่
แต่หัวเป็นคนหัวโล้นเกลี้ยงกิม แล้ว

ยังมีร่างไม่มีขา มีหัวใหญ่อยู่บนกอง
ทุ้มๆ แล้วเลื้อยปราดๆ ไปทุกซอก
ทุกมุมโบสถ์ ในหมื่นนั้นมีร่างคน
ปะปนอยู่ด้วย แต่เป็นคนที่มีอวัยวะ
ผิดที่บ้าง ขาดไปบ้าง เกินไปบ้าง
เช่นผู้หญิงมีนัยน์ตาอยู่ตรงกลางหน้า
มีริมฝีปากอยู่บนหน้าผาก ผู้ชายมี
จมูก ๓ จมูก มีหูใหญ่อยู่ตรงหน้าอก
แล้วยังมีร่างที่ไม่มีขา แต่มีแขนยาว
ขนาดกวาดไปได้ทั่วจนถึงพื้นดิน
แล้วมีหัวผู้หญิงกับผู้ชายอยู่บนคอ
เดียวกัน นอกจากนี้ก็ยังมีหมอกควัน
ที่หมุนไปมาตามพื้น แต่ก็จะเปลี่ยน
รูปไปเรื่อย และบางทีจะเห็นลูกตา
เรื่อยๆ มีจุมูกยาว หูระดิกได้ หรือ
พื้นที่เรียงเป็นแถว เดียวก็เห็น
เดียวก็หายไป

ภาพที่เห็นทั้งหมดนั้นไม่มีเสียง
เลย มีแต่แสงวาจๆ อยู่รอบๆ ไม่เข้า
ห้องนั้นก็เต็ม และปรากฏร่างปีศาจ
ตัวสูงใหญ่ถึงเพดานมาอยู่ตรงประตู
ปีศาจตัวนั้นตัวดำเป็นมัน มีเขาทุ้มๆ
สามเขาบนหัว ส่วนจุมูกใหญ่นั้น
ห้อยลงมาจากคาง นิ้วแต่ละนิ้วใหญ่
มาก จนต้องกาง มืออยู่ตลอดเวลา
ปีศาจตัวสูงใหญ่นั่งหงายหลัง แลเห็น
หางมีขนเป็นพวงอยู่ข้างใต้ด้วย

ปีศาจตัวดำนั่งลงตรงข้างหน้า
ร่างประหลาดเหล่านั้น ส่วนร่าง
ต่างๆ ยืนอยู่อย่างการะ และคอย
คำสั่ง ปีศาจมองดูพลางกลอกตา
ไปมา แล้วพูดเสียงต่ำๆ ว่า

“บัดนี้เราก็ได้มาถึงที่หมายที่
เราได้เดินทางมาในโลกนี้แล้ว ข้า
ยินดีที่เห็นพวกเจ้ามารวมกันอยู่ที่นี่
ก่อนที่เราจะเดินทางต่อไป ข้าอยาก
พูดอะไรแก่พวกเจ้าสักหน่อย เจ้า

นั่งลงได้”

ร่างเหล่านั้นต่างนั่งลง เบียด
เสียดเสียดชิดกัน แต่แล้วก็นั่งลงไป
ได้อย่างเงิบๆ มีแต่ร่างที่มีตัวครึ่ง
เดียวกับขาข้างเดียวเท่านั้นที่ยังคง
ยืนอยู่กลางห้อง ปีศาจหัวหน้าจึง
ยื่นคำถามว่า

“ข้าบอกให้แล้วทำไมไม่
นั่งเล่า เจ้าขาเดียว”

เจ้าขาเดียวเหลียวซ้ายแลขวา
อย่างไม่พอใจ พลางกล่าวว่า “จะนั่ง
ลงได้อย่างไร ไม่มีที่เลย”

ต่างเงิบกันไปครู่หนึ่ง แล้ว
เจ้าจุมูกใหญ่พูดว่า “มีคนที่ไม่ใช่
พวกเราอยู่ในที่นี่ด้วย” ร่างแปลกๆ
ทั้งหลายต่างเหลียวไปดูรอบๆ และ
ก็แลเห็นภิกษุแดง โกกิดมอมอยู่ท่าม
ห้อง เนื้อตัวสั่นด้วยความตระหนก
ตกใจ ดวงตาที่นำสฟิงก์ทุกดวง
หันไปจ้องจับภิกษุแดงโกกิดอยู่นาน
ในที่สุดปีศาจพูดขึ้นว่า

“ไม่มีที่สำหรับเจ้าที่นี่ ข้าจะ
ต้องจัดการเอาเจ้าออกไป”

พูดแล้วก็ยกมืออันใหญ่หามา
ก่อกองๆ เขยิบตรงมาที่ภิกษุแดงโก
เมื่อภิกษุแดงโกกิดเห็นมีมือหิมานั้น
กางอยู่ตรงหัว ก็ยิ่งหมอบลงไปอีก
แต่ไม่มีประโยชน์อะไร มือนั้นคว้า
คอเสื้อภิกษุแดงโกกิด หัวตัวขึ้นสูง
แล้วส่งตัวออกไปทางหน้าต่าง พาไป
ส่งจนถึงประตูข้างล่าง ภิกษุแดงโก
ตกใจแทบหมดสติ ยันตัวกับบันได
หิน ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ครู่หนึ่ง
แต่ต่อมาก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แสง
เรืองๆ ในโบสถ์ก็หายไป ภิกษุแดงโก
เห็นดเหนือบดเต็มที เลยหลับไปตรง
นั้นเอง (ยังมีต่อ)

๙๓๖ ๓๐ ๓๐ ๒๓ ๗ ๑-๒๕๒๖

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

งานแห่ประทีปโคมไฟ

(นิทานญี่ปุ่น)

(ตอนจบ) คราวที่แล้วได้เล่าถึงภิกษุแดงใจที่เดินทางจาริกไปตามที่ต่างๆ และได้พยายามเดินทางมุ่งไปยังโบสถ์ดอกบัวในเมืองนาราที่จะมีงานแห่ประทีปโคมไฟ แต่มาระหว่างทางเพียงอีก ๒ คืนก็จะถึงที่หมาย ก็ได้พบโบสถ์ที่มีลักษณะอย่างเดียวกับโบสถ์ดอกบัว แต่เป็นโบสถ์ร้าง ขำระทุตรโทรมไม่มีผู้ใดมาใช้และซ่อมแซม จึงได้เข้าไปพักค้างคืน แต่ในคืนวันนั้นเองก็ได้มีกระบวนแห่ประทีปโคมไฟเข้ามาชุมนุมอยู่ในโบสถ์จนแน่นหนา ผู้เหล่านั้นล้วนแต่มีรูปร่างประหลาด ไม่เหมือนคน ไม่เหมือนสัตว์ บางทีก็เป็นคนเป็นสัตว์ผสมกัน ในที่สุดมีผู้มาเดี่ยวร้องเรียนบิณฑบาตว่าไม่มีที่นั่ง เมื่อตรวจตราดูก็พบภิกษุแดงใจที่เป็นคนแปลกปลอมเข้ามา บิณฑบาตหัวหน้าจึงหัวตัวภิกษุแดงใจเอาไปส่งไว้ตรงประตูโบสถ์ ภิกษุแดงใจตกใจจนแทบสิ้นสติ แต่เมื่อไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ทั้งเหน็ดเหนื่อยเต็มที่จึงได้หลับไป

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า เมื่อตื่นนอนต้อมา ภิกษุแดงใจก็ลืมตาตื่นแล้วบิดตัว ทันใดนั้นก็ได้ถึงเหตุการณ์เมื่อตอนกลางคืน ภิกษุแดงใจถึงกับสั่นหัวเมื่อนึกถึงฝันประหลาด แล้วก็เตรียมออกเดินทางต่อ และได้สังเกตเห็นว่าตะวันขึ้นสูง แดดส่องจ้าแล้ว ภิกษุแดงใจถึงกับสะดุ้งเมื่อเหลียวมองไปรอบๆ และเห็นว่าตนไม่ได้นั่งอยู่ตรงประตูนอกของโบสถ์หรอก เพราะโบสถ์นั้นหายไปแล้ว ภิกษุแดงใจขยตาแล้วมองดูรอบๆ อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็หาได้เห็นหุบเขาหรือช่องเขาตรงขอบฟ้าดังที่แลเห็นเมื่อตอนกลางคืนนั้นไม่ ตนเองขณะนั้นนั่งอยู่บนที่ราบที่ราบเรียบเหมือนฝ่ามือของตนทีเดียว แลเห็นภูเขาสูงอยู่ไกลๆ ในหมอก ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นทะเลยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา ภิกษุแดงใจประหลาดใจเสียจนไม่รู้จะทำอย่างไรถูก แดดก็ยิ่งร้อนเปรี้ยง ลมที่ราบพัดมาร้อนจัด จะหาร่มเงาที่ไหนสักนิดก็ไม่มี แต่เมื่อมองไปไกลๆ ภิกษุแดงใจก็แลเห็น

อะไรอย่างหนึ่งเคลื่อนไหวไปตามชายฝั่ง พอใกล้เข้ามาก็แลเห็นเป็นกลุ่มมีหลายร่าง ดูกลางแดดอย่างนั้น ภิกษุแดงใจดูไม่ออกว่าอะไร แต่ก็พยายามเพ่งและเห็นได้ว่าเป็นหัวม้าอะไรสักหลายตัวสูงๆ อดใจรอจนเข้ามาใกล้ ภิกษุแดงใจถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เห็นว่าแท้จริงร่างเหล่านั้นคือกองม้าบรรทุกลูกธนูเพื่อข้ามมา ภิกษุแดงใจจึงเดินตรงไปหาพ่อค้าเหล่านั้น เมื่อทักทายกันแล้ว ภิกษุแดงใจก็ค่อยๆ ถามอย่างระมัดระวังถึงยาคำว่า

“ขอโทษเถอะท่าน ถ้าหากจะถามคำถามอันมีบังควร คือข้าบังเอิญหลงทางมาถึงนี้ ข้าอยากจะทำทราบว่าขณะนี้ข้าอยู่ที่ไหน”

พ่อค้าคนหนึ่งหัวเราะพูดว่า “เออ ข้าถามแปลก ท่านหลงทางอย่างไรจึงได้หลงมาถึงที่ราบนี้จะท่านคงจะนั่งสมาธิมากไป หรือไม่ก็ความทรงจำของท่านจะไม่ไหวแล้ว”

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

งานแห่ประทีปโคมไฟ

(ต่อจากหน้า ๓๑)

“จะเป็นไปได้ยังไง” ภิขุแดงโกคิด “ก็ที่ราบฮิวจะอยู่ไกลลงไปทางใต้ ทั้งยังอยู่บนเกาะกิวชิว ซึ่งห่างจากช่องเขานางาโนตัง ๕๐๐ ไมล์หรือมากกว่านั้นด้วยซ้ำ”

“พระท่านกำลังนึกงง” พ่อค้าพูดกับคนอื่น ๆ “บางทีท่านจะหิวละมัง หาอะไรถวายให้ท่านฉันซิ แต่เราต้องรีบกันหน่อยละ เพราะเราต้องไปถึงท่าเรือหลังเที่ยงคืนหน่อย” แล้วผู้พูดก็หันมาทางภิขุแดงโก “ถ้าท่านจะเดินขึ้นเหนือต่อไปตามชายฝั่งอย่างที่เราทำละก็ ท่านคงจะถึงที่นั่นไม่ทันค่ำหรอก”

ภิขุแดงโกขอบคุณคนเหล่านั้น แล้วก็เดินตามหลังกองม้าของพ่อค้าเหล่านั้น แต่พ่อค้ารีบขี่ม้าไป ภิขุซึ่งเดินไป จึงไปไม่ทันเขา และยังเดินถึงลำห้วยขงขง ไม่ช้าก็แลไม่เห็นตัวทั้งมาทั้งคน เหลือแต่ภิขุแดงโกแต่ลำพังผู้เดียวในที่เปลี่ยวผู้คนเช่นนั้น ภิขุแดงโกเดิน เดินต่อไป แดดรี้ร้อนดังจะไหม้เนื้อทะเลื่อนเงิบสงบซัดคลื่นมาสู่ฝั่งเบาๆ ขณะเดินไปภิขุแดงโกย้อนคิดไปถึงการที่มาสู่ที่นั่นได้โดยวิธีประหลาดลึกลับ ภิขุแดงโกปลอบใจตนเองว่า ถึงจะไม่เคยเดินทางลงมาทางใต้เลย แต่เชื่อแน่ว่าคงจะพบสำนักสงฆ์หรือวัดเข้าสักแห่งจนได้ แล้วก็อดเสียใจไม่ได้ ภิขุแดงโกคิดว่า

“เราเป็นคนเคราะห์ร้าย คงไม่ได้เห็นงานแห่ประทีปโคมไฟที่โบสถ์ดอกบัวแน่ๆเลย เพราะระยะทางไกลออกอย่างนี้ เดินทางอย่างไร

ให้ถึงได้ใน ๓ วัน และก็มีบั้งควรวัยที่พระภิขุผู้จาริกไปตามที่ต่างๆ

อย่างเราจะรีบร้อนไปให้ถึงที่ไหนสักแห่ง ในเมื่อที่หมายปลายทางในที่สุดนั้นมีระยะทางไกลเท่ากันทั้งนั้น ไม่ว่าจะมาจากทางมุมไหนของโลก”

คิดได้อย่างนั้นแล้ว ภิขุแดงโกก็สลัดความเสียใจทิ้งไปเสีย ทำใจให้สงบ แต่ก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า ตนประกอบอกุศลกรรมอะไรไว้ในชาติปางก่อนหรืออย่างไร จึงได้เกิดเหตุประหลาดลึกลับเมื่อคืนนี้ จะเป็น การลงโทษตนใช่หรือไม่ ภิขุแดงโกเดินไปคิดไปจนกระทั่งตกบ้ายิ่งได้มาถึงอ่าวแคบๆ และแลเห็นเรือลำหนึ่งเกยฝั่งอยู่ เป็นเรื่องแปลกอีกแล้ว เพราะเรือจะมาอยู่ตรงนี้ได้ อย่างไม่เป็นมนุษย์อาศัยอยู่แถบนี้เลยสักคนตลอดทางเป็นไมล์ๆ ที่เดินผ่านมา แต่เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ภิขุแดงโกก็เห็นว่าบนเรือซำรุดทั้งตาคแดดอยู่ คลื่นอาจจะซัดมาเกยหาดหรือคนจะลากเอามาเกยฝั่งเพื่อจะซ่อมแล้วเกิดเปลี่ยนใจ ขอสักครู่ก็พอ จะขอยืนพักในเงาร่มสักครู่ ภิขุแดงโกรำพึงอย่างพึงพอใจ แล้วก็ก้าวลงไปในเรือตรงรอยแตก แล้วนั่งลงบนกระถางเรือ เอามือเท้าหัวเอาสอกเท้าเข้า พลาจจ้องมองดูอ่าวที่เปลวแดดขยับๆ แล้วก็เลี้ยวกลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน

ภิขุแดงโกมาตกใจตื่นเมื่อเรือโคลง และมีลมเย็นๆมากระทุบร่าง และก็เห็นว่าตอนนั้นเป็นเวลา กลางคืนแล้ว และคลื่นกำลังซัดเรือ ภิขุแดงโกกลัวว่าน้ำจะขึ้นโดยไม่รู้ตัว แต่แล้วทันใดนั้นก็สังเกตเห็นว่า ใบบเรือกางออก และเรือกำลังแล่น

ภิขุแดงโกคิดว่า “นี่เรากำลังจะผันแปลงอีกแล้วละซิ” แล้วก็รู้สึกว่ามันไม่ได้อยู่ในเรือแต่ลำพังเสียแล้ว เพราะแลเห็นอะไรเคลื่อนไหวอยู่ตรงท้ายเรือ เมื่อเพ่งมองใกล้ๆ ก็เห็นร่างดำๆ ๓ ร่าง เคลื่อนไหวอยู่ ครั้นมองดูที่หัวเรือก็เห็นนักรบกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งล้วนแต่สวมเสื้อเกราะเต็มท่ มีธนูถืออกกับธนูคันยาวขึ้นหนึ่งไม่ไหวติง ขณะจ้องมองออกไปในทะเลอย่างเงิบๆ

“นายท้าย วันนี้น้ำร้อนเรือไม่ไหวเลยนะ” เสียงหัวๆดังมาจากหัวเรือ “ถ้าเราไปถึงซำละก็จะเป็นความผิดของเจ้าเทยนะ”

ไม่มีใครตอบ แต่ใบเรือโบ่งขงขง อีกครู่หนึ่งมีเสียงดังมาจากหัวเรือ เสียงนั้นเฉียบขาดขงขง “ข้าจะลงโทษพวกเจ้าให้หมดทุกคน ทั้งพวกที่ถือท้าย พวกที่ดูแลใบเรือ เจ้ามันเป็นพวกเกียจคร้าน เพราะพวกเจ้าที่เคียวที่ทำให้เราจะต้องแพ้สงคราม”

มีเสียงตอบมาจากทางท้ายเรือว่า

“ไม่ใช่ความผิดของพวกเรา นะท่าน เรือมันหนัก และเอียงไปทางกราบขวา”

ภิขุแดงโกฟังผู้บังคับการเรือโต้ตอบกับนายท้ายอย่างสนใจ และต้องสะดุ้งโหยงเมื่อมีอะไรขึ้นมาจากท้องเรือตรงมาที่ตน ได้ยินเสียงกรางแล้วร่างดำๆที่เป็นร่างนักรบมีลูกธนูปักอยู่ที่อกก็ไต่ขึ้นบนซำมายัง ภิขุแดงโก พลาจพูดว่า

“คนผิวดำนี่เอง ตัวหนัก แล้วไม่ใช่พวกเรา”

พูดแล้ว บิสาณนักรบก็ขึ้น ผู้บังคับการเรือร้องว่า

“นี่มีผู้แปลกปลอมจากโลก
อนิจจังนี้ลอบเข้ามาจนได้ แต่จะให้
เขามาทำให้เราชักช้าอยู่ไม่ได้ รับ
จัดการปล่อยลงที่เกาะอะวาหิ แล้ว
เราต้องแล่นเรือไปยังที่หมายทันที
ไม่ช้าก็จะสาบสูญแล้ว”

นายท้ายรีบรับคำ แล้วพูดว่า
“พากี้จะสาบ และที่หมายยังอยู่อีก
ห่างไกล จะเอาพระนี้ไปปล่อยลง
ที่เกาะอะวาหิคงไปไม่ถึงที่หมาย
ก่อนฟ้าสาบ ถ้าอย่างนั้นขอปล่อยไว้
บนหินก้อนนั้นก็แล้วกัน ไม่มีภัย
อันตรายใดๆ เพราะทะเลสงบและ
ไม่ห่างฝั่งสักเท่าไรนัก”

ผู้บังคับการเรือเห็นชอบด้วย
และครุฑเขี้ยวภิกษุแดงก็รู้สึกตัว
ล้มลง และยังไม่ทันรู้ว่าอะไรเป็น
อะไร ก็รู้สึกตัวว่ามาขึ้นอยู่บนพื้นดิน
ไม่มีร่องรอยเรือหรือบรรดานักรบ
เหล่านั้น เมื่อภิกษุคลายความตกใจ
ตระวันค่อยๆ ขึ้นและมีหมอกบางๆ
ขึ้นมาจากพื้นดิน และครุฑเขี้ยว
ภิกษุแดงก็เห็นว่าตนเองกำลังขึ้นอยู่
บนหินก้อนใหญ่มีน้ำล้อมรอบ มัน
ข้างเจียบสงบเสียจริง มีกลิ่นน้อยๆ
ชัดมากระทบหิน ภายใต้ออกใน
ตอนเช้า ภิกษุแดงก็ทรุดตัวนั่งลง
บนก้อนหิน ตาจึงจ้องอยู่ที่หมอก
แล้วนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
หมอกค่อยๆ จางไป ทำให้แลเห็น
แผ่นดินอยู่ไม่ไกลนัก และที่ชายหาด
เห็นเรือลำหนึ่ง แล้วก็เห็นต้นไม้
และต้นไค้นที่มีร่างโผล่มาจาก
หมู่ไม้ ค่อยๆ เคลื่อนอย่างเจียบๆ มา
ยังชายฝั่ง ร่างแรกหยุดขมาที่ภิกษุ
แดงโก คนอื่นๆ พากันหันมาดูแล้ว
ก็หยุดนิ่ง ลมพัดหมอกหายไปหมด
แล้ว ภิกษุแดงก็เห็นว่าร่างดำนั้น

แท้ที่จริงคือพระภิกษุ และหลัง
คืนไม่นานก็แลเห็นหลังคาโบสถ์ ภิกษุ
แดงโก โบกมือให้ภิกษุเหล่านั้นด้วยความ
ดีใจ ภิกษุบนฝั่งก็เชือกผูกเรือ
แล้วแจวมารับภิกษุแดงโกขึ้น ไปบน
ฝั่ง และภิกษุแดงโกจึงได้รู้ว่าตนเอง
อยู่ในทะเลสาบที่อยู่ติดกับโบสถ์
มังกรสวรรค์ในกรุงเกียวโต ภิกษุ
แดงโกดีใจที่ใจที่ในที่สุดก็ได้ออกมา
ยังดินแดนที่มุ่งมาแต่ดั้งเดิม และดู
เหมือนจะมีทางไปในงานแห่งที่ไป
โคมไฟที่โบสถ์ดอกบัวในเมืองนารา
ที่อยู่ใกล้ๆ กันได้ทันเวลา ดังนั้น
ภิกษุแดงโกจึงรีบออกเดินทางไป ถ้า
หากไม่มีผู้สืบสายมาขัดขวางการ
เดินทางเสียก่อน อย่างไรเสียก็จะต้อง
ถึงที่หมายจนได้ ♥

เจ้าหญิงส้ม (ต่อจากหน้า ๓๕)

เขาแล้วผลึกเบาๆ ให้แกเดินออกไป
“ข้างนอกมันมีเกือกเมื่อไหร่
เล่าคุณ โอโฮปวดตา โอโฮ” มิสเตอร์
กุเทพรวญคราง

ผมปิดประตูลงกลอนแล้วกลับ
มานั่งข้างแอนิทาที่เตียง

“เฮอะแอนิทา เราอยู่กันตาม
ลำพังแล้ว เล่าให้ผมฟังสิ ปัญหา
อะไรของคุณนะ ผมไม่เพียงแต่ยินดี
ฟังเท่านั้นนะ แต่อยากฟังด้วย”

แอนิทานั่งตัวตรงแล้วพูดซ้ำๆ
“เมื่อตอนที่ฉันเรียนจบฉันก็กลับไป
อยู่กับพ่อแม่ที่เมืองออฟสวิช พอสัก
พักหนึ่งก็ได้งานทำที่บริษัทเยเนรัล
อเล็กโทรนิคส์ ฉันทำงานอยู่สาม
สัปดาห์ ในช่วงนั้นก็ได้พบกับโจ สามี่
ฉัน และต่อมาก็แต่งงานกัน”

หล่อนหยุดพูดครู่หนึ่ง หันมา
มองผม

“แล้วไงต่อ”

“แล้วเราก็ตายไป อยู่เมือง
เบเวลล์ฟาร์ม โจเขาเป็นพนักงาน
ขายรถยนต์ของบริษัทแห่งหนึ่งใน
เบเวลล์ฟาร์ม ส่วนฉันยังทำงานที่
เดิมต่อไป พออยู่ด้วยกันสักพัก โจ
ก็เริ่มติดต่อกับสาวคนหนึ่งในที่
ทำงานของเขา ฉันก็รู้แต่ไม่ว่า
อะไร”

“อ้าว ทำไมงั้นล่ะ”

“ก็จะมีประโยชน์อะไร ถ้าเขา
ไม่รักฉันแล้ว ทำยังไงเขาก็คงไม่
กลับมา นี่แหละมันก็เริ่มระหอง
ระแหงกันมา แล้วในที่สุดโจตัดสินใจลา
ออกจากงาน เพราะเรื่องมัน
ชักจะอึดอัดมากขึ้น พอเขาตกงาน
เขาก็ขอเงินฉันเป็นประจำ ในที่สุด
ฉันก็ขอแยกทางกับเขา”

“เฮอะแล้วต่อไปคุณทำ
อะไร”

“ฉันย้ายไปย้ายมาอยู่ในเมือง
เล็กๆ แถบเบเวลล์ฟาร์มนั่นแหละ จะ
กลับไปอยู่กับพ่อแม่ก็ดูอะไร ฉัน
ก็โตแล้ว ไม่นานแม่ก็ตายอีก พ่อ
ย้ายไปอยู่กับแฟนใหม่ที่ชิคาโก ฉัน
ทำงานอยู่ไม่นาน บริษัทขาดทุน
ปลดคนงานออก ฉันก็ถูกปลดด้วย
แล้วก็นั่นแหละที่ฉันเริ่มหางานอื่นๆ
ทำ”

“แล้วเรื่องการไปเป็นเมียเช่า
ของคุณล่ะ”

แอนิทาขมวดคิ้ว “คุณสงสัย
ทำไม ทำไมคุณถึงคิดว่าฉันเคยเป็น
เมียเช่า”

“ผมเคยบังเอิญเข้าไปในร้าน
อาหารที่เป็นเฮียนต์เมียเช่า เขาบอก
ว่าคุณก็เคยมีชื่อในทำเนียบ”

“บ้าละซี ฉันเคยเป็นนางแบบ
ถ่ายรูปไป พวกนี้ชอบเอาชื่อฉัน

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

นกแห่งความสุข

(นิทานทิเบต)

การเดินทางค้นหาสิ่งมีค่าอันเป็นขอดีปรารถนา ออกจะเป็นที่นิยมของชายชนชาติต่างๆ การเดินทางนั้นจะต้องผ่านอุปสรรคนานาประการ และผู้กล้าหาญเหล่านั้นก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ จึงเป็นที่เลื่องลือและเล่ากันสืบต่อๆ มา เรื่องที่จอห์น มัซฟอร์ดแปลไว้ในหนังสือนิทานชาวบ้านของจีน ก็เป็นทำนองเดียวกัน เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ในโบราณกาลนานมาแล้ว มีดินแดนแห่งหนึ่งในทิเบต เป็นที่ซึ่งแร้นแค้น พืชพันธุ์อุดมสมบูรณ์ไม่มีเลย ไม่มีแม่น้ำ ไม่มีน้ำ ความอบอุ่นจึงไม่มี ต้นไม้ ดอกไม้ แม้แต่หญ้าเขียวๆ ก็ไม่มี ผู้คนที่อยู่ ณ ดินแดนแห่งนั้นต่างอดอยากหิวโหย และทนทุกข์ทรมานกับอากาศอันหนาวเย็นตลอดทั้งปี ไม่มีใครรู้จักเลยว่าความสุขนั้นจะเป็นอย่างไร แต่แม้กระนั้นคนทั้งหลายเหล่านั้นก็ยังเชื่อกันว่า ความสุขจะต้องมีอยู่ที่ไหนสักแห่งในโลกนี้

พวกคนแก่เคยพูดว่า ตัวความสุขนั้นเป็นนก เป็นนกสวยที่เดียว อยู่บนภูเขาหิมะไกลโพ้นไปทางตะวันออก ไม่ว่านกตัวนี้จะบินไปทางไหน ความสุขก็จะตามไปด้วย ทางนั้น คนที่นั่นพยายามไปเที่ยวค้นหาทุกปี แต่ไม่เคยมีใครกลับมาสักคน ทั้งเพราะเล่ากันว่า นกแห่งความสุขจะมีปีกสีขาวสามเส้น เฝ้ารักขอยู และเพียงแต่ปีกพัดลงผ่านเขาอันยาวของมันเท่านั้น คนที่เข้าไปใกล้ก็ถึงแก่ตายได้

อยู่มาวันหนึ่ง คนย่านนั้นหมู่บ้านหนึ่งได้จัดการส่งเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าใครๆ ชื่อหวางเจียไปเสาะหานกแห่งความสุข ก่อนออกเดินทางพวกผู้หญิงสาวๆ ในหมู่บ้านนั้นได้ให้ของที่ทำจากข้าวบาร์เลย์ และพวกแม่อุก็เอาข้าวบาร์เลย์โรยลงบนหัวหวางเจีย เป็นการอวยชัยให้พรตามธรรมเนียมของชาวทิเบต ให้หวางเจียเดินทางไปตลอดปอดคย

หวางเจียออกเดินทางมุ่งไปทาง

ตะวันออก เดินทางอยู่หลายวันจึงแลเห็นภูเขาใหญ่ลูกหนึ่งอยู่ข้างหน้า หิมะที่ปกคลุมภูเขานั้นขาวเป็นเงาวาววับเหมือนเงิน ในขณะนั้นเอง ได้มีขี้กิ้งแก่เฒ่าออกมาขวางหน้า แล้วตะคอกถามเสียงเหมือนอีการ้องว่า

“เจ้าเป็นใครนะ เจ้าบังอาจอย่างไรจึงได้มาถึงนี้ เจ้าต้องการอะไร?”

“ข้าชื่อหวางเจีย ข้ามาเพื่อหานกแห่งความสุข”

“ฮ่า ฮ่า” เจ้าขี้กิ้งเฒ่าหัวเราะเยาะ “เด็กตัวเล็กหัวเท่ากำปั้นอย่างเจ้านี่หรือ บังอาจอย่างเขี้ยบบมาที่นี่ ถ้าเจ้าอยากจะได้ นกแห่งความสุข เจ้าต้องฆ่าแม่ของตัวข้าเสียก่อน ไม่อย่างนั้นเจ้าจะต้องถูกลงโทษ ข้าไม่จำเป็นต้องฆ่าเจ้าเด็กที่เพิ่งเกิดอย่างเจ้าด้วยตัวของข้าเองหรอก แต่ข้าจะให้เจ้าเดิน ๕๐๐ ไมล์ข้ามกองอิฐกองหิน เพียงเท่านั้นก็เสร็จละเจ้า”

(อ่านต่อหน้า ๕๑)

คนเราเวลากะวนกะวายใจ
อยากได้อะไรสักอย่าง บางคนก็หัน
เข้าหาดวงดาวเป็นเครื่องปลอบใจให้
คลายทุกข์ แต่บางทีก็อาจมีมามดมา
ฉกเอาสิ่งที่อยากได้ไปโดยไม่ทันรู้
เนื้อตัว

เหลือวิสัยที่โหราจะจอกจอกอย่าง
ผมจะให้คำพยากรณ์จากดวงดาวได้
ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงได้ทุก
ครั้งไป แม้ว่าจะยึดหลักเกณฑ์ใน
การพยากรณ์อย่างเคร่งครัดแล้ว
ก็ตาม

ก็มีมามดนั้นแหละครับมีส่วนทำให้
การพยากรณ์ผิดพลาดไปได้มากมาย
แล้วเรื่องน่าทึ่งมกระทอนน้อย
ริมคลองแสนแสบของผมนั้นก็เหมือน
กัน ดูตามดวงดาวแล้วน้ำคงจะไม่
ลดลงไปในเร็ววันนักหรือครับ แต่
ว่าไม่ได้ เผลอๆอาจจะมีมามดโผล่มา
เหยียบน้ำแห้งให้ชาวคลองแสนแสบ
ตื่นตกกันก็ได้ครับ

เห็นไหมล่ะครับ อะไรๆมันก็
เอาไม่ได้สักอย่าง แล้วก็...เหนือ
หลักเกณฑ์ในทางโหราศาสตร์ เหนือ
การพยากรณ์ของโหราจะจอกจอก
อย่างผม เหนือผู้มาดูหมอบอย่างคุณ
พงษ์ศักดิ์ ก็ยังมี...มีมามดครับ ♥

นกแห่งความสุข

(ต่อจากหน้า ๓๑)

“ข้ารักแม่ของข้า เพราะฉะนั้น
ข้าไม่มีวันยอมฆ่าแม่ของคนอื่น
หรอก” หวางเจียกล่าว “ท่านจะ
ทำอะไรแก่ข้าก็ทำเถะ”

ยักษได้ขึ้นหวางเจียพูดเช่นนั้น
ก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จัดแจงฟัน
ลงจนเขารปลิวไปทันที ในพริบตา
เดียว ถนนเรียบๆก็ได้กลายเป็นกอง
อิฐกองหินสูงและใหญ่กว้าง หินแต่

ละก้อนแหลมคมไม่ผิดกับมีด หวาง
เจียเดินไปได้ ๑๐๐ ไมล์แรก หวน
รองเท้าก็ขาดหมด พอถึงร้อยไมล์ที่
สอง เท้าก็ฉีกเป็นแผลหะหะ
ไปทั่ว พอไปได้ ๓๐๐ ไมล์ มือก็ฉีก
หวางเจียรำพึงว่า

“ช่างยากเย็นเชียวใจเสียจริง
เราจะไปต่อไปไหวหรือ หรือจะ
กลับเสียแต่เดี๋ยวนั้น แต่ไม่ได้ ไม่ได้
กลับไม่ได้” หวางเจียกลับไปไม่ได้
แน่ ในเมื่อรู้ตัวว่าคนทางบ้านกำลัง
คอยให้เอนกแห่งความสุขกลับไป
ให้ได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องตั้งใจ
เดินทางต่อไป คราวนี้ถึงกับต้อง
กลาน ทั้งเข้าทางศอกตลอดจนไหล่
ก็ฉีกเป็นแผลไปหมด แต่ในที่สุดก็
พาตัวมาจนถึงที่หมายจนได้ แต่พอ
ถึงปลายทางก็ได้รับยักษแก่อกตน
หนึ่งเกรงส่นาตาล เสียงเหมือนลม
พัดหวิวหวิว ขึ้นคอบอยู่แล้ว ยักษ
ถามว่า

“ถ้าเจ้าอยากเห็นนกแห่งความ
สุข เจ้าต้องไปเอาขาศิขิให้ตาเฒ่า
สีลังกินเสียก่อน ถ้าเจ้าไม่ทำ ข้า
จะทรมานเจ้าให้อดตาย”

หวางเจียมองยักษอย่างท้อแท้
พลงพูดว่า “ท่านจะพูดว่าอะไรก็
พูดไปเถะ ข้ารักปู่ของข้า ข้าก็ไม่
ยอมฆ่าปู่ของใครหรอก”

ยักษโกรธจัดจึงได้ฟันลงไปที่
ทันที ลูกอาหารของหวางเจียก็ปลิว
หายไป ในพริบตานี้ แล้วภูเขา
สีคราม แม่น้ำสีเขียวก็กลายเป็น
ทะเลทรายสุดลูกหูลูกตา ไม่มีอะไร
ที่จะกินได้แม้แต่ยักษนิค

หวางเจียออกเดินทางต่อไป
ร้อยไมล์แรก แม้ท้องจะร้องด้วยความ
หิวก็ยังพอทนได้ แต่พอถึง
ร้อยไมล์ที่สอง ความหิวก็ถึงกับทำ

ให้หวางเจียหัวหมุน ตาแลเห็น
ดวงดาวพร่างพราย ครั้นถึงไมล์ที่
สามร้อย หวางเจียก็รู้สึกหิวจน
แทบไส้ เจ็บแปลบในท้องราวกับ
มีมดมาเชือดเฉือน คนที่เคยหิวมา
แล้วย่อมรู้ว่าหวางเจียได้รับทุกข์
ทรมานเพียงไร หวางเจียพยายาม
เดินไปจนถึงแม่น้ำ ดมน้ำเย็นๆจาก
แม่น้ำจนเต็มอม แล้วก็เดินทางต่อ
ไป พอมาถึงที่หมายปลายทาง
หวางเจียก็เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
และที่ปลายทางนั่นเอง ก็ได้มียักษ
แก่เฒ่าขวามาขึ้นขวางทางไว้ พลง
ส่งเสียงดังสนั่นไม่ผิดเสียงฟ้าร้อง
ดวดว่า

“เจ้าโง่หน่า ไหนจะบังอาจ
พรวดพราดมาถึงที่นี่”

“ข้าชื่อหวางเจีย ข้ามาที่นี่จะ
มาหานกแห่งความสุข”

“ถ้าเจ้าอยากเห็นนกแห่งความ
สุข เจ้าต้องไปกวักเอาลูกนัยน์ตา
ของนางป้าขมามาให้ข้า ถ้าเจ้ากล้า
พูดว่าไม่ทำละก็ ข้าจะกวักลูก
นัยน์ตาของเจ้าเสียทันทีที่เดียว”

หวางเจียก็หัวคิดอยู่ครู่หนึ่ง
จึงตอบว่า

“ท่านคงกำลังฝันไปนะ ไม่มี
ใครมีสิทธิจะไปทำลายดวงตาอัน
สวยงามของผู้หญิงได้หรอก เพราะ
ฉะนั้น ข้าไม่มีวันยอมกวักลูกตา
ป้าขมาให้ท่านแน่นอน”

ยักษแก่เฒ่าเสียงด้วยความโกรธ
แล้วก็ฟันลงออกมา ทันใดนั้นลูกตา
ของหวางเจียก็พลัดหลุดออกมาจาก
เบ้า หวางเจียก็เลยกลายเป็นคน
ตาบอดไป หวางเจียถึงกับรำพึงว่า

“นี่เห็นจะเป็นการทดสอบชั้น
สุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว เรา
เห็นจะต้องมุ่งไปทางตะวันตก”

ดีกว่า ทางนั้นคงเป็นที่อยู่ของนก
แห่งความสุขแน่ๆ เลย”

คิดแล้วก็ค่อยๆ ไข่มือกเล่าทาง
ไปตามพื้น หวางเจียต้องกลานอยู่
อย่างนั้นตลอดทาง ๕๐๐ ไมล์ เมื่อถึง
ภูเขากัฟขามบั้นท้ายขึ้นไปจนถึง
ยอดที่หิมะคลุมและที่นั่นเองหวางเจีย
ได้ขึ้นเสียงนกแห่งความสุขทักขึ้นว่า
“ได้กลิ่นอายรักของข้า เจ้ามา
หาข้าหรือ”

หวางเจียดีใจเหลือเกินรีบตอบว่า
“ใช่แล้ว พวกทางบ้านของข้าได้ฝัน
อยู่ทั้งวันทั้งคืน อยากได้เห็นท่าน
ขอได้โปรดมากับข้าเถิด” นกแห่ง
ความสุขกางปีกออกโอบหวางเจีย
พลาจร้องเพลงให้ฟัง ทันใดนั้น
ลูกตาของหวางเจียก็กลับคืนเข้าไป
อยู่ในเบ้าตาดังเดิม แต่เห็นชัดข้ง
จนกว่าเดิมเป็นอันมาก บาดแผลทั้ง
หลายก็หายไปเอง ขณะนั้นหวางเจีย
แข็งแรงกว่าเคยเสียอีก นกแห่ง
ความสุขให้เนื้อแห่งๆ หวางเจียกิน
แล้วก็บินพาหวางเจียกลับมายังหมู่บ้าน
ของหวางเจีย ขณะนั้นนกแห่ง
ความสุขลงบนยอดเขา ได้ถาม
หวางเจียว่า

“เจ้าอยากได้อะไร”

“เราอยากได้ความอบอุ่น อยาก
ได้ความสุข แล้วก็อยากได้ป่า อยาก
ได้ดอกไม้ ทุ่งนาแล้วก็แม่น้ำ”

นกแห่งความสุขเปล่งเสียงร้อง
ออกมา ๓ ครั้ง ร้องครั้งแรกดวง
ตะวันก็ทอแสงทองผ่านเมฆลงมา
เบื้องล่าง ลมอุ่นๆ ก็พัดลงมาจากฟ้า
กรนร้องครั้งที่สองป่าไม้เขียวชียด
ก็ปรากฏขึ้นทั่วไปทั้งภูเขา ดอกไม้
ผลไม้ออกดอกออกผลทั่วไปหมด

เสียงนกร้องประสานเสียงกันทั้ง
ไพเราะ พอนกแห่งความสุขร้อง
ครั้งที่สาม แม่น้ำสีเขียวคราม และ
ทุ่งนาที่ปรากฏขึ้น มีกระต่ายขาว
ตัวน้อยๆ เดินห้อยๆ อยู่ตามหญ้า

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา คนใน
ดินแดนอันแสนรื่นเริงดังกล่า
ข้างต้นนั้น ก็ไม่ประสบความยาก
ลำบากอย่างแต่ก่อนอีก ♥

ทะเลาะให้ถูกวิธี

(ต่อจากหน้า ๔๐)

กล่าวว่าการทะเลาะเช่นนี้มีประโยชน์
สิ่งเสียหายอะไร หากการทะเลาะ
เป็นไปในทางสร้างสรรค์ และไม่
แสดงความเกรี้ยวกราดจนขาดการ
ควบคุม ทุ่งนเล็กๆ จะได้เรียนรู้ว่า
การทะเลาะนั้นย่อมเกิดได้ และย่อม
มีที่สิ้นสุด เมื่อความไม่พอใจถูก
ปลดปล่อยออกแล้ว จากนั้นก็มีการ
ประนีประนอม แต่ข้อสำคัญก็คือ
จงอย่าพยายามจงใจให้ลูกเข้าข้าง
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

พอจะกล่าวสรุปได้ว่า การ
ทะเลาะนั้นมีหลายรูปแบบ หลาย
เรื่อง นับแต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยว
กับรสนิยม นิสัยส่วนตัว เกี่ยว
กับเจตนา จมกระทั่งเรื่องกามารมณ์
ฉะนั้นการเรียนรู้ถึงวิธีที่จะทะเลาะ
(คือทะเลาะพอสมควร) นั้นย่อม
เป็นการดีแน่ เพราะช่วยให้คู่สมรส
แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของ
ตนให้อีกฝ่ายหนึ่งได้รู้และเข้าใจ
การทำให้ผู้อื่นเข้าใจ ย่อมดีกว่าการ
เฉยชา มีนตัง ไม่พูดไม่จาแน่นอน
เพราะจะไม่มีทางรู้ได้ว่าเขาหรือเธอ
ไม่พอใจเรื่องอะไร ♥

เข้าวัด (ต่อจากหน้า ๓๓)

กับพระอาจารย์ที่สอนสมาธิ ตอน
กลางคืนเณรก็ฝึกสมาธิจดจิตออก
ไปเที่ยวป่า ไปพบเสือโคร่งตัวใหญ่
เณรตกใจกลัว จิตหนีขึ้นไปค้างอยู่
บนยอดไม้ แล้วไม่สามารถบังคับจิต
กลับลงมาได้ ร้องถึงพระอาจารย์
ต้องช่วยนำจิตลงจากยอดไม้ ถ้า
จอมฝึกจนถึงขั้นจดจิตได้ จอม
กลัวจิตเตลิดไปจนถูกไม้กลับ หรือ
อาจจะแขวนต้องแต่งอยู่บนเสา
ไฟฟ้า จอมไม่มีพระอาจารย์ช่วยมา
มาช่วยติดตามจิต หรือปลดจิตลงมา
จากเสาไฟได้ทันทั่วทั้งที่เสียด้วยซ้ำ

จอมชอบวิธีฝึกสมาธิที่ทำให้
จิตสงบ จิตว่าง เมื่อจิตสงบก็เกิด
ปัญญาพิจารณาปัญหาต่างๆ ผู้ที่ฝึก
สมาธิแก่กล้าแล้วเล่าให้จอมฟังว่า
เมื่อจิตสงบจะรู้สึกเป็นสุขอย่าง
ประหลาด เป็นความสุขที่รู้ได้เฉพาะ
ตัว ทำให้อยู่อย่างมีความสุข
นั้นเป็นฉันใด จอมจึงไปขอคำแนะนำ
จาก ‘หลวงพ่อ’ ที่จอมนับถือว่า
เป็นกษัตริย์เครื่องในทางปฏิบัติธรรม
มานานปี แล้วจอมก็สะสางหนังสือ
ที่เกี่ยวกับการฝึกสมาธิมาอ่าน
ประกอบ ในที่สุดจอมได้เลือก
ปฏิบัติสมาธิด้วยวิธี ‘อานาปานสติ’
ก็กำหนดลมหายใจเข้าออก พยายาม
ให้สติจับอยู่กับลมหายใจเข้าออก
พร้อมกับท่อง ‘พุทโธ’ เพื่อช่วยไม่ให้
จิตวอกแวกไปอื่น

จากการนั่งสมาธิ จอมได้รู้จัก
ใจตัวเองว่าว่องไวเหมือนลิง ไม่ยอม
อยู่นิ่งง่ายๆ แม้จะพยายามยึดอยู่กับ
‘พุทโธ’ แต่มันก็คอยแวบไปคิดโน่น
คิดนี่อยู่ไม่วาย จอมต้องดึงกลับมา
อยู่ตลอดเวลา เมื่อแรกๆ ที่ฝึกสมาธิ

บรรพ พันธุมะรา นิทานนานาชาติ

สร้างมนุษย์ (นิทานแอฟริกา)

นิทานทำนองนี้มีเล่าหลาย
ถนัดด้วยกัน ดังในนิทานเวียดนามที่
เคยเล่าไปแล้ว เรื่องนี้เป็นนิทาน
ของเผ่ามากองโก เล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีพระ
ราชาองค์หนึ่ง ซึ่งมีพระประสงค์จะ
สร้างมนุษย์จึงโปรดให้หาว่าลูกา
หัวหน้าช่างมาเฝ้า แล้วประทาน
เหล็กให้เป็นจำนวนมาก พระราชา
ตรัสว่า

“นี่แน่ะ ว่าลูกา ข้าต้องการ
ให้เจ้าสร้างมนุษย์จริงๆ ให้ข้าสัก
คนหนึ่ง ให้พูดได้เดินได้ ให้มีเลือด
ในตัว แล้วก็มีมันสมองด้วยนะ”

ว่าลูกาได้รับคำสั่งและรับเหล็ก
จากพระราชาแล้วก็กลับบ้าน ถึง
บ้านแล้วก็จับปัญญาจะจัดการ
อย่างไรกับเหล็กนั้นให้เป็นร่างคน
ขึ้นมาดังประสงค์ของพระราชา
ว่าลูกาได้ตระเวนไปหาเพื่อนเล่า
เรื่องให้ฟัง พร้อมทั้งขอคำแนะนำ
ว่าควรจะทำอย่างไรดี แต่ก็ไม่มีใคร
จะให้คำแนะนำได้ว่าจะเริ่มตั้งงาน

อย่างไร สร้างอย่างไร จึงจะทำ
เหล็กให้กลายเป็นร่างคนไปได้ และ
คนทั้งหลายย่อมรู้ว่าพระราชาจะ
ไม่ทรงรับฟัง ถ้าหากยังไม่มีการ
ลองทำดูอย่างแท้จริง และถ้าไม่ทำ
ตามคำสั่งก็ต้องถูกลงโทษ

ในขณะที่เดินกลับบ้านในวัน
หนึ่ง ว่าลูกาได้พบเพื่อนเก่าคน
หนึ่งซึ่งเป็นบ้า และอยู่คนเดียวตรง
ที่รกร้างว่างเปล่า ว่าลูกาไม่รู้มา
ก่อนว่าเพื่อนเป็นบ้าจนกระทั่งมาพบ
เข้าในครั้งนั้น ว่าลูกาตรงเข้าไป
ทักเพื่อน และเพื่อนก็ถามว่าว่า
ลูกาไปไหนมา ว่าลูกาได้ยินแล้ว
ก็คิดว่า “เราจะเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง
ดีไหม” คิดไปก็คิดมาว่าลูกาก็คือเห็น
ว่า “ถึงเพื่อนจะเป็นบ้าก็เคยเป็น
เพื่อนกันมาก่อน” คิดดังนั้นแล้ว
ว่าลูกาก็ตอบว่า

“ไปหาพวกเพื่อนๆ มา ไปขอ
คำแนะนำจากเขา”

คนบ้าก็ถามว่า “ขอคำแนะนำ
เรื่องอะไร” ว่าลูกาก็ตอบว่า

ฟังโดยตลอดว่าพระราชาโปรดให้
สร้างคนจริงๆ จากเหล็กที่มอบให้
ว่าลูกาตกลงทำด้วยว่า

“แล้วข้าควรจะทำอย่างไรดี”

“ถ้าพระราชาโปรดให้เพื่อน
ทำงานอย่างนั้น” คนบ้าแนะนำ
“เพื่อนก็ไปเฝ้าพระองค์แล้วทูลว่า
ถ้าพระองค์ประสงค์จะให้สร้างคน
จริงๆ แล้วละก็ ต้องส่งคนให้โดน
หัวทั้งหมด แล้วเอาผมมาเผาให้ได้
ถ่านพันกระสอบ แล้วต้องเอาหม้อ
ใหญ่ๆ ร่อนน้ำตาของประชาชนให้
ได้ร้อยหม้อ เพื่อเอาไว้ใช้ดับไฟ
เวลาที่ไฟลุกโชนขึ้น”

ว่าลูกาเห็นเข้าที่จึงทำตาม
ได้ไปเฝ้าพระราชาและทูลขอพระ
ราชาว่า

“ขอเดชะ ถ้าพระองค์ประสงค์
จะให้ข้าพระองค์สร้างคนให้เสร็จ
โดยเร็วและเรียบร้อย ก็ขอได้โปรด
มีคำสั่งให้ผู้คนพากันโกนหัวให้หมด
ทุกคน แล้วนำผมมาเผาเพื่อใช้เป็น
(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

เรื่องสี่และรวรอยของพื้นผิว

เส้น สี่ รวรอย ที่นำมาประกอบกันขึ้น คือความงาม ถ้าหากได้ดูแล้วเกิดความพอใจ เห็นในความงามที่ศิลปินพยายามสร้างขึ้น สิ่งที่จะรู้อย่างหนึ่งคือความงามนั้นมีค่ามาก เพราะเป็นความงามอันอยู่ในผลงานนี้ โดยศิลปินคนนั้น มีหนึ่งเดียวในโลก หากไม่ได้จากที่ไหน

ตรงนั้น...ที่ทำงานศิลปะมีราก

วิบูลย์มาทำงานจิตรกรรมในระยะหลัง ไม่ใช่เรื่องแปลกออกนะครับ คนที่เรียนคณะจิตรกรรมมานานนี้ ทำงานศิลปะได้หลายประเภท เพราะอย่างน้อยก็ต้องเคยเรียนมา คนที่เรียนจบมาทางบันทึกก็ต้องเคยเรียนพิมพ์ คนจบทางภาพพิมพ์ก็ต้องเคยเรียนเพ้นท์ (เพ้นท์ (Paint) เป็นภาษาของพวกเรียนศิลปะหมายถึงการเขียนรูปด้วยสี) ถึงปกติจะทำงานประเภทภาพพิมพ์อยู่ เมื่อต้องการจะเพ้นท์ก็ทำได้ อาจจะต้องทดลองให้เคยมือคุ้นมือ สักพักในกรณีที่ยืดไปนาน “เจ็ดวันเว้นสักซ้อมดนตรี” นั่นแหละ

อย่างผมนี่ถึงจะไม่ได้เขียนรูปเลยในหลายปีที่ผ่านมา ถ้าจะทำก็ยังทำได้ ขอเวลารอสักพักเดียวเท่านั้นแหละ พักเดียวก็จะหายเรือ

สมัยเรียนอยู่คณะจิตรกรรมมีวิชาอยู่วิชาหนึ่ง เรียกกันว่าวิชา ‘รีเสิร์ช’ ชื่อภาษาไทยว่าวิชาวิจัย ศิลปะไทย วิชาที่ต้องออกนอกสถานที่ ไปตามวัดต่างๆ ไปพิพิธภัณฑ์เพื่อคัดลอกหรือเขียนรูปจิตรกรรมฝาผนัง เขียนโบสถ์ พระพุทธรูป

รูป ถายผ้าสมัยโบราณ ปรากฏเจดีย์ เรือนไทย พวกนี้

วิชานี้เป็นวิชาที่มีประโยชน์มากสำหรับคนที่เห็นว่ามีประโยชน์ เพราะทำให้ได้ศึกษาของเก่าของไทยว่าเป็นอย่างไร แต่ละสมัยต่างกันอย่างไร ที่ว่างานนั้นงามอย่างไร ทำให้ได้รู้จัก โครงสร้างหลายอย่างของงานศิลปะไทย พระพุทธรูป สุนัขทิวต่างกับพระพุทธรูปเชียงแสน อยุธยา อู่ทองอย่างไรก็จะรู้จักจริงจังที่วิชา

พูดถึงวิชาวิจัยศิลปะไทยเพื่อที่จะนำมาถึงงานจิตรกรรมของวิบูลย์ว่าความบันดาลใจในการทำงานจิตรกรรมนี้ของเขามาจากวิชาอื่นๆที่เดียว

การนำรูปแบบของงานศิลปะไทยมาประยุกต์เพื่อสร้างงานศิลปะสมัยใหม่อย่างนี้ นับเป็นที่นิยมกันอยู่ไม่น้อย แต่ละคนก็มีแนวทางของตนเอง เรื่องราวที่น่าสนใจอีกหลากหลาย และน่าเชื่อว่าจะมีศิลปินดำเนินแนวทางนี้อีกในอนาคต แสดงให้เห็นอย่างหนึ่งว่าโครงสร้างและส่วนประกอบในเชิงศิลปะของไทยนั้นนับว่ารุ่มรวย สามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ในงานศิลปะสมัยได้อย่างยังมองไม่เห็นวันหมดสิ้น

ความเด่นประการหนึ่งของงานจิตรกรรมสมัยใหม่ทำนองนี้ คือการบอกลักษณะชนชาติ ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนก็ดูรู้ว่าเป็นของไทย เหมือนภาพเขียนจีน ภาพเขียนญี่ปุ่นอย่างนั้น

การมีลักษณะไทยอยู่นั้น ไม่ใช่ข้อจำกัดที่จะนำเสนอความคิดที่

ต้องการไม่ได้ ความเห็นของผมนั้น เห็นว่าภาพเขียนลักษณะไทย (ประยุกต์) นี้ ใช้สื่อความหมาย ความคิด และปรัชญาได้ทุกสิ่ง เพียงแต่ว่าเป็นสิ่งที่ศิลปินถนัดในการที่จะใช้เป็นเครื่องมือหรือเปล่านั้น

งานจิตรกรรมของวิบูลย์ที่นำมาแสดงคราวนี้ เจ้าตัวบอกไว้เองว่าเป็นงานในระยะศึกษาค้นคว้าทดลอง โครงสร้างของงานยังหลากหลาย เป็นการนำลักษณะของงานสถาปัตยกรรมไทย งานจิตรกรรมฝาผนังมาประกอบกัน จัดองค์ประกอบใหม่ ใช้สีสรรพ์และเทคนิคสมัยใหม่ เพื่อให้ความงามอีกแบบหนึ่ง กล่าวได้ว่าเป็นงานที่แสดงความบันดาลใจที่ได้จากศิลปะไทย

ยังไม่ได้ทำในขั้นเสนอปรัชญา ซึ่งเชื่อว่าจะน่าสนใจมากทีเดียว ♥

สร้างมนุษย์ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ถ่านให้ได้พันกระสอบสำหรับสร้างคน นอกจากนั้นต้องร่อนน้ำตาจากคนทั้งหลาย ใส่หม้อไว้ให้ไว้ร่อยหม้อ เพื่อเป็นน้ำใช้ในการสร้างคน พันไม้ธรรมาหรือน้ำธรรมาจากบ่อ ไม่มีประโยชน์ในการสร้างคน”

พระราชโอรสโปรดให้ขึ้นไปตามทิวาลูกเขาอรุณ และได้ส่งให้คนโกนหัวหมด และเผาผลเป็นถ่าน แล้วก็ไปร่อนน้ำตาจากคนทั้งหลาย มา แต่ปรากฏว่าผมที่โกนมาจากหัวคนทั้งหมดแล้ว และเผาแล้วยังได้ไม่ถึงกระสอบ และเมื่อเอาหม้อร่อนน้ำตาคน ก็ร่อนได้ยังไม่เต็ม ๒ หม้อเลย

เมื่อพระราชาทอดพระเนตร
เห็นเช่นนั้น ก็โปรดให้หาวาลูกคา
แล้วตรัสว่า

“อย่าไปลำบากสร้างคนขึ้นมา
เลย เพราะข้าพเจ้าถนัดหาน้ำตาให้เจ้า
ไม่ได้”

วาลูกคาก็คุกเข่าลงถวายบังคม
แล้วทูลว่า

“ข้าพพระองค์ก็ทราบดีว่าทำ
อย่างไรเสีย พระองค์ก็คงจะหาสิ่ง
ที่ข้าพพระองค์ทูลขอไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นถ่านจากผมหหรือน้ำตา และถึง
จะได้มา ข้าพพระองค์ก็สร้างคนตาม
คำสั่งไม่ได้ คำสั่งของพระองค์เป็น
คำสั่งที่ปฏิบัติไม่ได้จริงๆ”

บรรดาคนที่อยู่ในที่นั้นพากัน
หัวเราะ แล้วพูดกันว่า

“วาลูกคาพูดความจริง” ♥

อยู่แฟลตดีกว่า (ต่อจากหน้า ๓๓)

แม้ผ่านหน้าห้องฉันก็มีเด็ก ๆ มา
จากห้องอื่นๆ มาเป็นยามประจำให้
เสมอๆ ยิ่งตอนปิดภาคยิ่งชุกชุม
เขาจะมาจับกลุ่มเล่นผสมสลับบ้าง
เล่นไพ่สามใบบ้าง และจะเล่นอะไร
อีกบ้าง ฉันก็ไม่รู้ อยู่หน้าประตูห้อง
ของฉันพอดี พอฉันกลับจากงาน
จะเปิดประตูเข้าห้อง เขาเหล่านั้นก็
จะเบี่ยงกายให้ฉันโดยไม่มีมองหน้า
เพียงแต่บอกกันว่า “ให้น้ำเค้าเข้า
ไปหน่อย” ถ้าเป็นตอนหัวค่ำ ก็มี
เด็กหนุ่มเด็กสาวหลายคู่จับคู่ตำรา
อย่างไม่หวัดเกรงต่อผู้เฒ่าอยู่หน้า
ห้องของฉัน พอเขาเห็นฉันหรือสาม
ผ่านมา เขาก็จะผละจากกันนิด
หน่อย พอฉันเข้าในห้องแล้ว ฉัน
ก็ไม่สนใจเรื่องนอกห้องเข้าหนุ่ม
และเจ้าห้องนั้นจะดูตำราจนถึงกึกกัม
ก็ยามก็ช่าง ก็ไฟนีออนที่ระเบียง

หน้าห้องออกสว่างจ้าอย่างนั้น

ฉันตากผ้าไว้ที่ราวด้านหลังนอก
ตัวแฟลตอย่างไม่เกรงว่าใครจะมา
สอยไป ถึงแม้จะหลุดร่วงลงไปข้าง
ล่าง ผู้เฒ่าผู้แก่ที่ค้าขายแก่เหงาอยู่
ใต้ถุนแฟลตก็จะเป็นหูเป็นตาให้
เก็บผักตบได้ทีไร เป็นต้องถามหา
เจ้าของให้ท้วงแฟลต ไม่เพียงแต่ผ้
ตกเท่านั้นที่เป็นธุระให้ ยังคอยบอก
เสียกว่าวันวันนั้นไม่มีใครไปมาหาสู่
แล้วไม่พบบ้าง คราวหนึ่งทำเอาฉัน
กับสามต๊กอกตกใจ ก็ผู้เฒ่าท่านเล่น
บอกว่า “คุณระวังข้าวของให้ดีๆนะ
วันหนึ่งผมเห็นใครก็ไม่รู้หน้าตาแปลกๆ
มาด้อมๆมองๆอยู่หน้าห้อง”

นอกจากความปลอดภัยตาม
อัตราแล้ว ค่าเช่าก็ถูกอีกด้วย
สำหรับห้องที่ชำระค่าเช่ามาอย่าง
สม่ำเสมอโดยไม่ได้เปลี่ยนมือผู้เช่า
เลย ราคาเพียงเดือนละ ๑๕๕ บาท
เท่านั้น ส่วนผู้เช่าที่เป็นมือสอง
หรือมือสามสี่ห้า จะเช่าในราคา
เดือนละ ๓๕๐ บาท ห้องของฉัน
เสียค่าเช่าในราคาแรกมาสิบกว่าปี
แล้ว ค่าเช่าที่ถูกกว่าห้องแบ่งเช่า
โดยทั่วไปทำให้ฉันรู้ว่า ฉันเป็น
เจ้าของ (ชั่วคราว) ที่อยู่ที่ใครต่อ
ใครใคร่มาอยู่บ้าง ถ้าฉันต้องการ
จะ ‘เช่า’ ต่อเมื่อไร ห้องของฉันจะ
เช่าได้ทันทีในราคาแปดหมื่นบาท...
น้อยเสียเมื่อไร ส่วนชั้นบนๆ ขึ้น
ไป ราคาที่ต่ำลงเพราะความ
ปลอดภัยน้อยกว่า อยากเช่าเมื่อไร
ก็บอกกับแม่ค้าแม่ขายหน้าแฟลต
นั่นเอง จะมีผู้มาสอบถามหาแฟลต
ว่างๆ อยู่เสมอ ตัวเลขแปดหมื่นที่
ชาวแฟลตกำหนดขึ้น ทำให้ฉันรู้สึก
ดีกว่าฉันเป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนวน

มหาศาลทีเดียว ฉันทำได้แล้วว่า
“แฟลต...คือบ้านของเรา เราเช่า
เราเช่าก็เรื่องของเรานั่น...”

ถ้าจะว่าไป ‘แฟลต’ ของฉันอยู่
ในทำเลที่ดี จะเข้าเมืองหรือจะออก
จากเมืองก็สะดวกทั้งสี่ด้าน มีรถประจำ
ทางหลายสายผ่านทั้งด้านหน้าและ
ด้านข้าง ยังอยู่หน้าสนามกีฬาไทย
- ญี่ปุ่น ก็ยังดีกว่าแฟลตที่อยู่ด้าน
หลังและที่ห่างไกลออกไป ที่
ระบายน้ำมีฝายปิดมิดชิด สามปีมา
ของฉันเดินได้ปลอดภัยมาก โดย
ไม่ต้องกังวลกับช่องว่างบนทางเท้า
ผิดกับที่ระบายน้ำด้านหลังของ
สนามกีฬา ที่โหวก้างอย่างน่า
หวาดเสียว (ฉันสงสารเด็กเล็กๆ ลูก
ชาวแฟลตแถวนั้นเสียจริงๆ)

ที่สนามกีฬาไทย - ญี่ปุ่น นั้น
นอกจากจะสำหรับการกีฬาแล้ว ยัง
เป็นที่จัดกิจกรรมเกี่ยวกับความ
บันเทิงอีก เป็นที่รวมของดารานัก
ร้อง นักดนตรี เด็กวัยรุ่นนักฟังนั้
ดู และนักข่าวโทรทัศน์อีกด้วย
ชาวแฟลตในทำเลนี้ได้ประโยชน์
ก็ตรงนั้นเอง แต่เขาไปออกข่าว
ประกอบภาพว่า ชยะสะสมข้ามวัน
ข้ามคืนในย่านนั้นเป็นที่น่าแขวงขนาด
ไหน พอวันรุ่งขึ้น ชยะทั่ววันนั้นก็
หายวับ ออกจะได้เปรียบชาวแฟลต
ย่านอื่น ดังนั้นฉันจึงชอบใจนักหนา
ที่เขาจัดดนตรีประชันวงกันบ่อยๆ
ยังจัดบ่อยเท่าไร บริเวณแฟลตก็จะ
สะอาดขึ้นเป็นผลพลอยพ่วง แต่
ฉันก็ไม่ได้หวังว่าจะสะอาดจนไม่มี
แมลงวันเลยสักตัว เพราะเมืองไทย
อยู่ที่ไหน แมลงวันก็อยู่ที่นั่น เพียง
แต่แมลงวันที่นี่ไม่ชุมถึงขนาดต้อง
กางมุ้งกินข้าวอย่างบางหมู่บ้าน
ชานเมือง

J 36 A 32 33 13 W. 2 2521

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คดีสัตว์

(นิทานพม่า)

นิทานธรรมชาติของพม่า
ที่เขาอุปโลกน์ให้เจ้าหญิงผู้เรื่อง
ปัญหาเป็นผู้ตัดสินคดีนั้น มิได้
มีแต่คดีของคน แต่ของสัตว์ก็มี
ดังเรื่องที่หม่อมท้าวเองเล่าไว้ใน
นิทานธรรมชาติพม่า ต่อไปนี้

เรื่องไก่แก่กับไก่หนุ่ม เรื่อง
เล่าว่าชาวบ้านคนหนึ่งมีไก่ตัวหนึ่ง
เป็นไก่แก่ แต่ไก่ของเพื่อนบ้าน
เป็นไก่หนุ่ม อยู่มาวันหนึ่งไก่สอง
ตัวเกิดตักกันเป็นการใหญ่ ซึ่งเบ
เหตุให้ไก่แก่เกิดตักไปข้างหนึ่ง
เจ้าของไก่แก่จึงฟ้องเพื่อนบ้านเรียก
ค่าเสียหาย ผู้ใหญ่บ้านตัดสินว่า “ไ
สองตัวเกิดตักกันเอง เพราะฉะนั้น
ไม่จำเป็นต้องมีการชดใช้ค่าเสียหายกัน”
เจ้าของไก่แก่ฟังคำตัดสินแล้วไม่
พอใจ จึงได้นำเรื่องไปทูลเจ้าหญิง
ผู้เรื่องปัญหาขอให้ทรงตัดสินคดี
ให้ เจ้าหญิงทรงพิจารณาว่า

“ในการที่พวกสัตว์เกิดสู้กัน
นั้น สิ่งแรกที่ควรพิจารณาคือฝ่าย
หนึ่งบุกรุกที่หากินของอีกฝ่ายหนึ่ง

หรือไม่ ถ้าเกิดเป็นเช่นนั้น เจ้าของ
สัตว์ที่บุกรุกจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย
เมื่อเกิดการบาดเจ็บกันขึ้น แต่ใน
กรณีนี้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้วว่า
การตักกันครั้งนี้ตักกันตรงที่ที่ไม่ใช่
ของใคร ต่อไปก็ต้องพิจารณาว่า
การตักกันครั้งนี้ยุติธรรมหรือไม่ โดย
เฉพาะดูกำลังเรี่ยวแรงของสัตว์ท
สอง ในแง่ต้องถือว่าการตักกัน
ไม่ยุติธรรม เพราะไก่แก่เรี่ยวแรง
ย่อมสู้ไก่หนุ่มไม่ได้ ถ้าหากเป็น
เช่นนั้น เจ้าของไก่แก่ต้องได้รับการ
ชดใช้ค่าเสียหาย แต่ก่อนอื่นเอาไ
สองตัวมาดูกันก่อนดีกว่า”

เจ้าของไก่ก็นำไก่ของตนมาให้
เจ้าหญิงทอดพระเนตร พอเจ้าของ
วางไก่ลง ไก่ก็ตักกันอีก ตอนน
ใคร่ๆก็เห็นกันทั่วๆ ถึงแม้ไก่หนุ่ม
จะแข็งแรงกว่า แต่ว่าเดี๋ยวยังไม่
เจริญเต็มที่เลย จะไปทำให้ไก่แก่
ตักอดได้อย่างไร ไก่แก่คงตักอด
ด้วยเดือยของตนเองเป็นแน่ ดังนั้น
เจ้าหญิงผู้เรื่องปัญหาจึงตัดสินให้
เลิกแล้วต่อกันไป

เรื่องกระรอกกับหนู เรื่อง
เล่าว่า ยังมีชาวบ้านคนหนึ่งหากิน
ทางเลี้ยงกระรอกขาย ส่วนอีกคน
หนึ่งก็หากินทางเลี้ยงหนูขาย กัน
วันหนึ่ง กระรอกกับหนูไปเผชิญ
หน้ากันบนกิ่งไม้และได้เกิดสู้กันขึ้น
กระรอกเก่งกว่าก็ได้กัดหนูตายอยู่
บนกิ่งไม้นั่นเอง

ฝ่ายเจ้าของหนู เมื่อรู้เข้าเช่น
นั้นก็ฟ้องเจ้าของกระรอกให้ชดใช้
ค่าเสียหาย เพราะหนูของตนไม่ได้
ตายแต่ลำพังตัวเดียว แต่ลูกในท้อง
ก็พลอยตายไปด้วย ผู้ใหญ่บ้านฟัง
เรื่องของคนทั้งสองแล้วก็ตัดสินให้
เลิกแล้วต่อกัน โดยให้เหตุผลว่า
สัตว์ย่อมเป็นสัตว์ โดยเฉพาะสัตว์
ทั้งสองชนิดนี้ เมื่อเจอกันที่ไหน
เป็นตอสู้กันทันที แต่เจ้าของสัตว์
ทั้งสองไม่พอใจคำตัดสินนี้ จึงพา
กันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญหา และ
เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“เวลาที่สัตว์เกิดต่อสู้กันนั้น
ปัญหาสำคัญอยู่ที่จะต้องพิจารณา
(อ่านต่อหน้า ๔๕)

คติสัตว (ต่อจากหน้า ๓๑)

ดูว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งบุกรุกที่หากินของอีกฝ่ายหนึ่งหรือไม่ ในกรณีนี้ได้เกิดสู้กันบนกิ่งไม้ ซึ่งเป็นที่หากินตามธรรมชาติของสัตว์ทั้งสองนี้ ก็กระรอกหากินในเวลากลางวัน และหนูกินในตอนกลางคืน และด้วยเหตุที่เกิดต่อสู้กันในตอนกลางคืน และก็ประจักษ์แจ้งแล้วว่า ในเวลากลางคืน กิ่งไม้เป็นที่หากินของหนู ด้วยเหตุดังนี้เจ้าของหนูจึงสมควรได้รับชดใช้ค่าเสียหายที่หนู และถูกในท้องของหนูของตนถูกกระรอกกัดตาย”

เรื่อง นกเค้าแมว กระรอก และกบ เรื่องเล่าว่าในป่าแห่งหนึ่ง มีความเงียบสงบเป็นปกติ เพราะสัตว์ทั้งหลายได้ดำเนินชีวิตไปตามที่ตนเคยคุ้น ได้ต้นไม้ต้นหนึ่งมีกบตัวหนึ่งนั่งอยู่ รู้สึกเพลิดเพลินกับการไล่กินแมลงในตอนบ่าย บนยอดไม้ต้นเดียวกันนั้น กระรอกก็กำลังแวะเปลี่ยนกิ่งไม้กิน และยังคาบกิ่งไม้ไว้ในปากเสียอีก

ภายในโพรงต้นไม้มีนกกเค้าแมวเพ่งตมองงัวเงีย มองออกไปข้างนอก แลเห็นกระรอกกับกบ จึงเฝ้าอยู่ พร้อมกันนั้นก็อยากให้อีกฝ่ายรู้ว่า ตนนั้นนะ เป็นนกกลางคืน เพราะฉะนั้นแทนที่จะร้องออกมา “ฮือๆ” อย่างที่เคยร้อง กลับร้องออกมาทันทีทันใดว่า

“หน้าผาพังลงที่ตรงไหน หนูฯ ตรงนั้นขอมไม่มีขึ้น แล้วการทะเลาะวิวาทอีกหลายต่อหลายครั้งขอมจะตามมา”

ได้ยินเสียงดังมากะทันหัน

อย่างนั้น กระรอกตกใจตะลึงสุดตัว ทั้งยังอ้าปากค้างจนกระทั่งกิ่งไม้ในปากหล่นลงมา และก็ยังบังเอิญให้กิ่ง ไม้ที่หล่นลงมาถูกหลังกบ กบนั่นเลยหลังหักต้องไปหาหมอรักษา กบจึงได้ฟ้องกระรอกเรียกค่าเสียหาย แต่กระรอกไม่ยอมรับผิด ทั้งยังโยนความรับผิดชอบไปให้นกเค้าแมว โยนกันไปมาอยู่อย่างนี้ กบเลยต้องนำความไปทูลเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“นกเค้าแมวต้องรับผิดชอบแน่นอน เพราะเสียงที่ร้องผิดปกติ แปลกกว่าธรรมชาติได้ทำให้กระรอกตกอกตกใจ แต่กระรอกเอง ก็ต้องรับผิดชอบที่เดินเลื้อย ปล่อยให้กิ่งไม้หล่นจากปากตัวเองได้ และเจ้ากรรมหล่นลงมาบนหลังกบ กบเลยหลังหัก เพราะฉะนั้นทั้งนกเค้าแมวทั้งกระรอกจะต้องช่วยกันออกเงินจ่ายค่ายาให้กบ คนละเท่าๆกัน” ♥

สนทนาพาทิ (ต่อจากหน้า ๔๑)

ที่นิยมเพราะฟังจะมีได้ไม่นาน และวิทยุเครื่องนั้นก็ฟังจะซ่อมมาใหม่ แล้วลูกๆก็รักกันอยู่กับเพลงของเดอะบีเทิลส์อันสุดจะเร้าใจ พ่อเพื่อนผมเกิดอารมณ์เหลือจะทนขึ้นมา เดินเงิบๆ มาที่วิทยุเครื่องใหม่หีบขึ้น แล้วโยนไปกลางคลอง

แต่คนที่เกิดอารมณ์เหลือจะทนแรงกว่าพ่อเพื่อนผมที่เล่ามานี้ยังมี เขาชื่อ นอร์เบิร์ต เซงค์ ชาวอเมริกันวัย ๔๑ ปี ผู้ที่พำนักอยู่ในฮาวาย นอร์เบิร์ตจะฟังเพลงจากสถานีวิทยุเคดับเบิลเอวี ซึ่งอยู่ในแคลิฟอร์เนียมานานเท่าไรมาแล้วก็ไม่รู้ รู้แต่

เพียงภายหลังว่าเขาว่าเพลงที่สถานีวิทยุแห่งนั้นออกอากาศมาเป็นยาพิษทำลายจิตใจของเขา

และนอร์เบิร์ตก็ตัดสินใจที่จะให้สถานีวิทยุแห่งนั้นหยุดรายการอันทารุณจิตใจของเขาเสีย

เขาจึงเดินทางไปแคลิฟอร์เนีย จัดเตรียมอุปกรณ์สร้างความเจ็บอันประกอบด้วยปืน ลูกซอง และกระสุนอีกหอบหนึ่ง แล้วก็ตรงไปที่สถานีวิทยุ ชดสองเปรี๊ยะแรกเพื่อเปิดประตู จากนั้นก็เข้าถึงห้องส่งหยิบกระเบาะถ่วงส่งให้กับดีเจสาวที่ยืนอกสนับขวัญหายอยู่ บอกให้ออกไปให้พ้น แล้วก็กดเข้าให้หกสามสิบสี่เปรี๊ยะที่เครื่องส่ง จากนั้นก็กราดไปรอบๆสถานีอีกยี่สิบสี่เปรี๊ยะ

รวมทั้งหมดนอร์เบิร์ตสร้างความเจ็บด้วยลูกซองเบอร์สิบสองไปหกสิบนัด ซึ่งก็ได้ผลตามสมควร เคดับเบิลเอวีเงิบไปสองชั่วโมงเฉยๆ แล้วก็ดับสองนาทีก่อน

คิดเสียว่าคุ้ม แล้วก็นะ นอร์เบิร์ต

แล้วเฮเตอร์ก็ตกงาน

การพนันนั้นสร้างหายนะให้กับมนุษย์บนโลกนี้ไม่น้อยกว่าอะไรอื่นทีเดียว แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นหนทางหายนะอันเพลิดเพลินและสนุกสนานบนเตียงดี คนที่รังเกียจและปฏิเสธการพนันจึงมีน้อยนัก

ฮันโตนิโอ เฮเตอร์เป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่ปฏิเสธการพนัน เฮเตอร์เป็นผู้คุมอยู่ในคุกที่เมืองกุยาโฮกา แคนตี ในแคลิฟอร์เนีย อเมริกาวันหนึ่งขณะที่เฮเตอร์กำลังออกกำลังกายทำวันนา (พุงอ้วน) นักโทษ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าชายแดเนียล

(นิทานรัสเซีย)

เรื่องจำแลงแปลงกาย และการใช้ของวิเศษศักดิ์สิทธิ์ตามของสัตว์มีเล้าไว้เป็นอันมากในนิทานยุโรป เรื่องนี้เป็นงานของเดียวกัน นาดาลี คัตติงตันแปลจากภาษารัสเซียและได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านรัสเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าหญิงองค์หนึ่งทรงมีโอรสองค์หนึ่งกับบิดาองค์หนึ่ง โอรสทรงนามว่า เจ้าชายแดเนียล ส่วนบิดาไม่ปรากฏนามทั้งโอรสบิดาสวยงามน่ารัก เจ้าหญิงทรงรักและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งอยู่วันหนึ่ง มีแม่มดชราคนหนึ่งมาเฝ้าเจ้าหญิง มาถึงก็เฝ้าขย่งชมเชยโอรสบิดาทั้งสองของเจ้าหญิงว่า น่ารักใคร่เป็นที่สุด และเมื่อก่อนจะกลับก็ได้ถวายแหวนไว้วงหนึ่งพลางกล่าวว่า

“ถ้าพระองค์ทรงปรารถนาให้โอรสของพระองค์ทรงมีความสุขและเจริญรุ่งเรือง พระองค์ต้องโปรดให้พระโอรสทรงสวมแหวน

และเสกสมรสกับผู้หญิงที่สวมแหวนวงนี้ได้พอดี”

เจ้าหญิงทรงยินดียิ่งนัก ครั้นเมื่อเจ้าชายแดเนียลบรรลุนิติภาวะก็ได้ประทานแหวนของแม่มดให้ทรงสวมใส่ และเมื่อใกล้จะสิ้นพระชนม์เจ้าหญิงทรงขอให้เจ้าชายแดเนียลเสกสมรสกับผู้หญิงที่สวมแหวนวงนั้นได้พอดี เจ้าชายก็ทรงรับคำ และได้ตั้งต้นเสาะหาผู้หญิง ได้มีผู้หญิงหลายคนที่มีสิทธิได้รับเลือกให้มาลองสวมแหวน แต่ก็ปรากฏว่าแหวนใหญ่ไปบ้าง เล็กไปบ้าง ตอนแรกเจ้าชายแดเนียลทรงเสาะหาในหมู่หญิงผู้ที่มีตระกูล ครั้นเมื่อหาไม่ได้ ก็ค่อยๆลดลงมาจนกระทั่งถึงว่าผู้หญิงคนไหนก็ได้ที่ทรงพบแต่ก็ไร้ผล วันหนึ่งเจ้าชายเสด็จกลับวังด้วยความรู้สึกท้อแท้ และได้ตรัสแก่เจ้าหญิงผู้เป็นกนิษฐาว่า

“พี่เขยเสาะหาทั่วบ้านทั่วเมืองของเราแล้ว แต่หาผู้หญิงที่จะสวมแหวนวงนี้ได้พอดีหาไม่ได้เลย พี่ก็ต้องอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตนี้”

“แหวนประหลาดอะไรกันนะ” เจ้าหญิงทรงถามออกมา “ขอให้ลองดูหน่อยซิ”

เมื่อเจ้าชายส่งให้ เจ้าหญิงก็ลองสวมนิ้วดู และปรากฏว่าแหวนนั้นสวมได้พอดี ทั้งยังดูเหมือนจะเกาะติดนิ้วเสียอีก แล้วก็มองดูทุกสิ่งทุกอย่างเก่า จนดูเหมือนว่าแหวนวงนี้ทำไว้จำเพาะเจ้าหญิงแท้ๆ ที่เดียวทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น เจ้าชายก็อุทานว่า

“เอ๊ะ อะไรกันนี้ น้องเองนะหรือที่ถูกลำหนดให้เป็นเจ้าสาวของพี่ ถ้าอย่างนั้นพี่จะแต่งงานกับน้องละ”

“พูดบ้าๆอะไรอย่างนั้น พี่เองแต่งงานกันได้อะไร มันฝ่าฝืนกฎของพระผู้เป็นเจ้านะพี่ พี่กำลังจะทำตลกแล้ว”

“พี่ไม่ได้พูดเล่นนะ พี่จะแต่งงานกับน้องจริงๆ วันนั้นแหละรีบไปเตรียมตัวให้พร้อมเดี๋ยวนี้เลย”

เจ้าหญิงทรงขอร้องแล้วขออ้อนอีก (อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

หล่อเอง ใบหน้าของภคพลอยเด่น
หล่อหน้าขมขมภาพเขายามชรา หัว
ล้าน ใบหน้าขมขม ใส่ฟันปลอม แต่หน้า
เขาเปลี่ยนไปอีกเป็นผอมแก้มคอบ ฟัน
ไม่มีสักซี่ เมื่ออำปากพูดเห็นแต่เหงือก
แดง ๆ

แต่แล้วใบหน้าคมเข้ม จมูกโค้ง
เป็นสัน รอยยิ้มและนัยน์ตาคมกริบก็
กลับปรากฏขึ้นแทนและไม่ยอมแปร
เปลี่ยนเป็นใบหน้าอันน่าเกลียดน่าชัง
อีก ไม่ว่าสมณะพยายามสร้างภาพสัก
เพียงไรก็ตาม

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เจ้าชายแดเนียล

(ต่อจากหน้า ๓๑)

และพยายามพูดให้เจ้าชายรู้สึก
ละอายพระทัย แต่ไม่เป็นผล เพราะ
เจ้าชายทรงตั้งใจมั่นเสียแล้ว
เจ้าหญิงจนปัญญาจะทำอย่างไรได้
จึงเสด็จไปที่ประตูวังหลวงกันแสง
อย่างทุกซั่มม ขณะนั้นได้มีหญิง
ผู้จาริกแสวงบุญเดินผ่านมา ๓ คน
ด้วยกัน ถึงแม่เจ้าหญิงจะกำลัง
ทุกข์โศก แต่ก็ยังเชิญหญิงทั้งสาม
ให้เข้าไปข้างใน แล้วก็จัดอาหาร
และเครื่องดื่มมาเลี้ยง หญิงทั้งสาม
เห็นเจ้าหญิงกันแสงก็อดถามไม่ได้
เจ้าหญิงตรัสเล่าให้ฟัง หญิงเหล่านั้น
จึงทูลว่า

“อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลย
พะยะ ทรงทำตกตาชนสัตว์ แล้ว
เอาไปไว้ที่มุมห้องมุมละตัว เวลาที่
เจ้าชายแดเนียลมาเรียกให้ไปโบสถ์
ก็ตอบไปว่าพระองค์กำลังจะไปอยู่
แล้ว แต่จริงๆ ทรงนั่งนิ่งๆ เสีย”

เจ้าหญิงทรงขอบคุณหญิงทั้งสาม
แล้วก็ทำตกตา เอาไปไว้ตรงมุมห้อง

ทั้ง ๔ มุม ขณะนั้นเจ้าชายทรงฉลอง
พระองค์เสร็จแล้ว และเสด็จมาร้อง
เรียก เจ้าหญิงก็ตรัสว่า “ไม่ข้าหรือ
ที่ นอนกำลังผูกครองเท้าอยู่” แล้ว
ตักตักร้องเพลง ขณะนั้นหันตัวไป
รอบๆ เพลงนั้นว่า “ซ่อนหาหาไม่มี
วันพบ พี่ชายจะแต่งงานกับน้องสาว
จะไม่มีวันประสบ น้องสาวจะลงไป
อยู่ใต้พิภพ เอ้า แยกเข้า พี่พิภพ
แยกเร็ว”

แล้วแผ่นดินก็แยกออกตรงใต้
พระบาทเจ้าหญิง เจ้าหญิงก็จมลง
ไปในดินจนถึงเอว เจ้าชายแดเนียล
ตรัสร้องเรียกอีกว่า “มาเถอะ ถึง
เวลาเข้าโบสถ์แล้ว”

“คอยอีกเดี๋ยวเดียว นอนกำลัง
ผูกสายสะพาย”

ตักตักร้องเพลงต่อไปอีก องค์
เจ้าหญิงจมลงไปจนเหลือแต่พระ
เศียร เจ้าชายแดเนียลก็ตรัสร้องเป็น
ครั้งที่สามว่า “มาเถอะนะ”

“ไปเดี๋ยวนี้ละ เพียงแต่ใส่ตุ้มหู
อีกเดี๋ยวเดียว”

ตักตักร้องเพลงอีก ตอนนั้น
เจ้าหญิงทรงจมหายไปใต้ดินแล้ว
เจ้าชายแดเนียลทรงเรียกเสียงดัง
ขึ้นๆ แต่เจ้าหญิงก็ไม่เสด็จออกมา
เจ้าชายพิโรธมากจึงกระแทกประตู
เปิดออก แต่เจ้าหญิงไม่ได้อยู่ใน
ห้องนั้น มีแต่ตักตักตามมุมห้องร้อง
ซ้ำไปซ้ำมาว่า “เอ้า แยกเข้า พี่
พิภพ แยกเร็ว” เจ้าชายทรงฉวย
ขวานมาสับตักตาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
แล้วก็โยนเข้าไปในไฟ

ขณะนั้นเจ้าหญิงลงมายู่ใต้
พิภพแล้ว เจ้าหญิงทรงเดินไปๆ
จนถึงกระท่อมหลังหนึ่งบนดินไก่อ
กระท่อมนั้นไม่ได้มีอยู่ แต่หมุนไป
รอบๆ ตลอดเวลา เจ้าหญิงจึงตรัสว่า

“กระท่อมน้อยเจ้า กระท่อมน้อย
หันหลังสู่ป่า หันหน้ามาหาเรา”

กระท่อมนั้น หยุตหมุนทันที
แล้วประตูก็เปิดออก และปรากฏว่า
ในห้องนั้นมีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง
กำลังนั่งปักผ้าไหมด้วยไหมทองและ
ไหมเงิน เจ้าชายต้อนรับแขก
ด้วยความเอื้อเฟื้อ แต่แล้วก็ถอนใจ
กล่าวว่า “เพื่อนรัก มาทำไมไม่
มาหรือว่า ข้าจะอยู่กับนางยักษ์
บาบา ยาคา ตอนนั้นไม่อยู่ ประเดี๋ยว
กลับมาก็จะทารกแก่เธอหรือ”

ได้ยินดังนั้น เจ้าหญิงก็ตก
พระทัยอย่างเหลือเกิน แต่เมื่อไม่มี
ทางเลี่ยง หญิงสาวทั้งสองก็เลยนั่ง
ปักผ้าไหมด้วยกัน ทำงานกันไปคุย
กันไป ไม่ช้านางยักษ์บาบา ยาคาก็
ได้กลับมา หญิงสาวเจ้าของบ้านรีบ
เสกร่างแขกของตนให้กลายเป็นเข็ม
และปักเข็มไว้ที่ไม้กวาดที่ตั้งอยู่
ข้างประตู พอเสร็จ นางยักษ์ก็เดิน
เข้ามาพอดี นางยักษ์ส่งเสียงเรียก
พลางทำจมกฟัดฟัดว่า

“เอ ข้าได้กลิ่นมนุษย์นะ”

“ใช่ซิ ได้มีคนเดินทางผ่านมา
และมาขอข้ากิน”

“อ้าว แล้วเจ้าปล่อยมันไป
ทำไมเล่า”

“แก่ออกจะ ขยาย ขยากินไม่ไหว
หรือ เห็นขวยออกอย่างนั้น”

“จำไว้เนะว่าใครมาลี้ภัยแล้วอย่า
ปล่อยให้หลุดออกไปได้เป็นอันขาด”

พูดแล้วก็ออกไปล่าหาสัตว์กิน
ต่อไปอีก พอนางยักษ์ออกไปแล้ว
สองสาวก็นั่งลงปักผ้าไหมต่อไป
พลางคุยกันอย่างสนุกสนาน มีความ
สุข แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนาง
ยักษ์บาบา ยาคากลับเข้ามาอีก สาว
เจ้าของบ้านก็จัดการเสกร่างแขก

สาวของตนให้กลายเป็นเข้มไปอีกครั้งหนึ่ง นางยักษ์เข้ามาทำจุมพุดที่คอดอย่างเคยแล้วพูดว่า “ข้าเชื่อว่ามัลลีนมุษย์อยู่ในห้องนั้นนะ”

“จริงจ๊ะ ยาย มีผู้ชายแก่สองคนมาพัก แต่อยู่เพียงให้ร่างกายอบอุ่นเท่านั้น ขอให้พักอยู่เท่าไรก็ได้ ไม่ยอม”

นางยักษ์หิวจัด จึงอดบ่นไม่ได้ แล้วก็ออกไปอีก หญิงสาวทั้งสองก็ทำงานต่อไปใหม่ ทำไปพลางคุยกันไปพลาง โดยเฉพาะคุยกันว่าทำอย่างไรจะหนีไปให้พ้นเงื้อมมือนางยักษ์ร้ายนี้ได้ แต่คุยกันยังไม่ทันถึงไหน นางยักษ์ก็ใส่ลวดพรตเข้ามาถึงประตู พอถึงก็ทำจุมพุดที่คอดพูดว่า “ต้องมัลลีนมุษย์อยู่ในนั้นแน่ ๆ เลย ข้าได้กลิ่น”

“มีจ๊ะ เป็นเจ้าหญิง นี่ไงละ กำลังคอยชายนะ”

เจ้าหญิงทรงเหลือบดูนางยักษ์ บาบา ยากา ดูแล้วก็แทบจะเป็นลม เพราะความตกใจกลัว นางยักษ์นั้นช่างเป็นผู้หญิงแก่ทหน้าตาน่าเกลียด น่ากลัว พ้นแหลมคมยื่นออกมาจากปาก แล้วจุมพุดยังยาวงอนขึ้นเกือบจดเพดาน ฝ่ายนางยักษ์เห็นเจ้าหญิงก็ตะเบ็งเสียงดังสนั่นว่า

“เอ้า อ่ามานั่งอมมือเราเถิดๆ อยู่ๆ ไปเอาไม้พินมา แล้วมาตีไฟเข้า”

เจ้าหญิงกับเพื่อนสาวไปนำพินไม้ไผ่กับไม้เบญจมาศมาเป็นอันมาก แล้วก็ติดไฟในเตา จนกระทั่งไฟติดแดง นางยักษ์ไปเอาพลั่วอันใหญ่มาแล้วบอกเจ้าหญิงให้นั่งลงไปบนนั้น เจ้าหญิงจำต้องทำตาม แต่ตอนที่นางยักษ์พยายามจะเทเจ้าหญิงเข้าไปในเตาอบ เจ้าหญิงก็ยื่นขาออกมา

ข้างหนึ่ง นางยักษ์ก็เอาตัวเจ้าหญิงเข้าไปในเตาอบไม่ได้ นางยักษ์ชักโมโห จึงทวาดว่า

“นั่งเด็กโง่ นั่งต๊าย ไม่เป็นหรือนั่งนิ่งๆ”

เจ้าหญิงก็นั่งอย่างเรียบร้อย แต่เมื่อนางยักษ์จะเทเจ้าหญิงไปในเตา เจ้าหญิงก็ยื่นขาออกข้างหนึ่งออกมาอีก นางยักษ์โมโหมาก จึงดึงตัวเจ้าหญิงออกมา พลาดพูดว่า

“นี่ไม่ใช่เรื่องตลกอะไร แม่คนสวย นั่งอย่างนั้น คุณ คุณ ข้าน้ำจะทำให้อู”

พูดแล้วก็ทั้งตัวนั่งลงบนพลั่วอันใหญ่นั้น แล้วก็เหยียดเท้าทั้งสองไปข้างหน้า สองสาวรีบจัดการเทนางยักษ์เข้าไปในเตาอบทันที แล้วปิดประตูเตาเอาโคลนมาไว้ เท่านั้นยังไม่พอ ยังเอาไม้ซุงหนักๆ มาดันประตูเตาเอาไว้อีก เสร็จแล้วก็ง่วนหนีออกจากกระท่อม ไม่ลืมเอาผ้าไหมที่ปักไว้นั้นไปด้วย พร้อมทั้งแปรง และหัว

เมื่อวิ่งมาได้ไกลพอควร คนทั้งสองก็ได้ยินเสียงหวีดหวิวมาจากข้างหลัง ครั้นเหลียวไปดู ก็ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นนางยักษ์ตะเกียกตะกายออกมาจากเตาอบ แล้ววิ่งตามมาจากจนเจียนจะทันอยู่แล้ว นางยักษ์ร้องว่า

“ฮะ ฮะ เจ้าสองคนหนีข้าไม่พ้นแล้วทีนี้”

จะทำอย่างไรดี สองสาวเอาแปรงโยนไปข้างหลัง ก็ปรากฏเป็นพวงอ้อนสูงๆ ยาวเหยียดขึ้นมาทันที ต้นอ้อแต่ละต้นชิดกันจนงูก็ไม่อาจเลื้อยผ่านไปได้นางยักษ์กางมือ แล้วกวาดไปทั้งสองข้าง ก็บังเกิดเป็นหนทางให้ผ่านไปได้

กราวนหญิงทั้งสองเอาหัวโยนไปและได้บังเกิดเป็นป่าใหญ่มีต้นไม้ขึ้นชิดๆ กัน แล้วยังมีสุ่มทุมพุ่มไม้ได้ต้นอีกหนาที่บ แม้กก็บินผ่านไปไม่ได้ นางยักษ์ก็ถ่มไม้ที่ละต้น แล้วก็ถ่มหินมาเหวี่ยงไปข้างหนึ่ง เพียงเท่านั้นก็มีหนทางให้ผ่านไปได้ และถึงแม้หญิงสาวทั้งสองจะวิ่งไปได้ไกลพอ นางยักษ์ก็ยังเกาะรอยตามไปถูก คนทั้งสองพยายามวิ่งให้เร็วขึ้นๆ จนกระทั่งจะหายใจไม่ออก นางยักษ์ก็ตามมาติดๆ ในที่สุดด้วยความหมดอาลัยตายอยาก หญิงสาวทั้งสองก็ได้เหวี่ยงผ้าไหมที่ปักไว้ด้วยไหมเงินไหมทองไปข้างหลัง ก็บังเกิดมีแม่น้ำฟองน้ำแสนลึกไหลกั้นไว้ นางยักษ์เห็นเช่นนั้นก็โดดสูงเพื่อข้ามให้พ้นแม่น้ำไฟ แต่ก็ไม่พ้น กลับตกลงไปในเปลวไฟกลายเป็นเถ้าธุลีไปทันที

เป็นอันหญิงสาวทั้งสองปลอดภัยแล้ว แต่ก็ไ้บ้านที่อยู่ ไม่รู้จะไปทางไหน จึงได้เข้าไปนั่งพักในส่วนแห่งหนึ่งที่อยู่ข้างๆ ทาง และบังเอิญที่สวนนั้นเป็นอุทยานของเจ้าชายแดเนี่ยล เจ้าหญิงเองก็จำไม่ได้ ขณะนั้นได้มีมหาเดเล็กเจ้าชายมาแลเห็นเข้า ได้รับวิ่งไปทูลเจ้าชายด้วยความตื่นเต้นว่า

“มีผู้หญิงสาวสวยสองคนมานั่งพักในอุทยานพะยะค่ะ หน้าตาเหมือนกันจนบอกไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ข้าพระองค์เชื่อว่าคนหนึ่งต้องเป็นเจ้าหญิง แต่ข้าพระองค์กำหนดไม่ได้ว่าคนไหน”

เจ้าชายจึงเสด็จมาที่อุทยาน และได้ตรัสแก่หญิงสาวทั้งสอง แต่ก็บอกไม่ถูกว่าคนไหนเป็นเจ้าหญิง

และเจ้าหญิงก็ไม่ยอมเปิดเผยตนเอง ถ้าเช่นนั้นจะทำอย่างไรดี มหาเด็ก จึงทูลแนะขึ้นว่า

“ลองทำอย่างนี้ใหม่พะยะค่ะ เอากระเพาะหมูมาบรรจุเหล้าไว้นี้ แดง แล้วซ่อนไว้ใต้แขน ข้าพระองค์ จะทำเป็นโจร แล้วจ้วงมิดแทงไปที่ ตรงนั้น เหล้าไว้นี้จะไหลออกมา เจ้าหญิงคงจะคิดว่าเป็นเลือด อย่างไรก็ตาม เลือดก็ต้องแสดงตัวพะยะค่ะ”

เจ้าชายแดเนี่ยลทรงเห็นด้วย และดำเนินการตามแผนนั้นทันที เมื่อมหาเด็กจ้วงมิดแทงไป เลือด พุ่งออกมา เจ้าชายทรงล้มลง เจ้าหญิงเห็นเช่นนั้นก็วิ่งเข้าไปช่วย เจ้าหญิงทรงร้องเรียกชื่อเจ้าชายไป พลังงานแสงไปพลาจ แล้วก็จับพี่ชาย เจ้าชายจึงลุกขึ้นแล้วกอดน้องสาวไว้ด้วยความยินดี และเจ้าสาวของเจ้าชายแดเนี่ยลครั้งนี้ก็คู่สหายร่วมทุกข์ร่วมสุขของเจ้าหญิงนั่นเอง เพราะปรากฏว่าสวมแหวนวงนั้น ได้พอดี ส่วนเจ้าหญิงก็ได้เสกสมรสกับผู้ชายที่ดีที่สุดในสายตาแดเนี่ยลทรงหาให้ และต่างก็ได้มีชีวิตอย่างเป็นสุขตลอดไปชั่วชีวิต ♥

เมื่อแม่ไม่อยู่ (ต่อจากหน้า ๓๔)

ในห้อง แล้วก็เล่นไล่ไล่ไปตาม รอยแฉ่ง มันส์...จะตาย นี่ถ้าแม่ อยู่เป็นไม่ได้เล่นสนุกๆ แบบนี้เด็ด ปัดเล่นจนหน้าใจจึงลงไปกินข้าว ปัดมองหน้าพ่อ

“คุณพ่อครับ ทำไมไม่กินข้าว อย่างเดี๋ยวล่ะครับ เวลาคุณแม่อยู่มี ดั่งหลายอย่าง”

“ลูกเอ๊ย ยุคนั้นยุคประหยัด ลูก อย่างเดี๋ยวก็พอลมเถไปแล้ว”

เออ อย่างเดี๋ยวก็อย่างเดี๋ยว ปัด ตักเนื้ออบชิ้นใหญ่เข้าปาก พ่อมอง

อย่างใจจดใจจ่อ รสชาติมันพิกล ชะรอยสีหน้าปัดคง จะบอกความ ในใจ พ่อจึงลองชิมมั่ง

“เป็นไงครับคุณพ่อ”

“ไม่รู้ซี จะว่าอร่อยก็ไม่ใช่ว่า ไม่อร่อยก็ไม่เชิง” แล้วพ่อก็ชิมแห้งๆ “ปัด พ่อทำผงชูรสหกลั้วหมดห่อ เลย” ตายแล้วผงชูรสห่อใหญ่เสีย ด้วย ปัดคลำหัวบ่อยๆ “คุณพ่อ ปัด ไม่อยากหัวล้าน”

เหตุการณ์ต่อไปนะหรือครับ เน้นนอนเหมือน ๑+๑=๒ ยังไงยังงั้น เป็นลักปากของไอ้ปัดออกไป แต่... ปัดไม่อยากพูดเลยจริงๆ ว่าเจ้า ปัดอดมาดมๆ แล้วก็เมินหน้าหนี เป็นอันว่าคืนนี้เราต้องกินข้าวกับไข่ เจียวทง ๒ คนกับอีก ๑ ตัว

หลังอาหาร ปัดนอนฟังเจ้า ปัดอดดูตัวอย่างสบายอารมณ์ ที่เค้า เรียกว่าอะไรนะ มีหมาๆ แมวๆ นี แหละ เดียวนะให้ ปัดใช้สมองก่อน ...อ้อ นึกออกละเค้าว่า แมวไม่อยู่ หนูก็ต้องระแวง ปัดดูที่มั่ง ปัดอย ใหม้นิดดูปัดมั่ง เป็นการไม่เอาเปรียบ กัน จนที่สุดปัดก็เป็นผู้ชายถูกคู่ฝ่าย เดียว...

กริ่ง... กริ่ง... เสียงอะไรนะ หนวกหูจิง ปัดลืมตามองด้วยความ โมโห อ้อ...นาฬิกาปลุกนั่นเอง ปัด กำลังจะลุกขึ้นไปทำให้มันหยุดร้อง เสียที ก็พอดเห็นพ่อควานมือสะเปะ สะปะมาจัดการโดยไม่ยอม ล้มตา แล้วก็พลิกตัวหลับ ต่อ ปัดก็เขยอนอน กิดอะไรเรื่อยเปื่อย

ปัดเข้านอนในห้องพ่อได้ ยังไงนะ เมื่อคืนปัดนั่งดูโทรทัศน์ กับปัดอดจนดึก นี่ถ้าแม่อยู่คงไม่มี โอกาสอย่างนี้หรอก มีแม่กับเค้าคน กิดๆมิดๆ ไม่ยอมเข้าใจเลยว่าลูกชาย

ต้องการอะไร แหม หนึ่งเมื่อคืน สนุกจิง ปัดดูไปทุกทีคอยฟังว่าเมื่อไหร่ พ่อจะบอกให้ทำการบ้าน การบ้าน โรงเรียน ปัดลูกพรวดพราดขนนึ่ง ทันที

“คุณพ่อ คุณพ่อครับ ดินเร็ว เดียวปัดไปโรงเรียนไม่ทัน”

อ่อนใจจริง กว่าพ่อจะลุก กว่า จะอาบน้ำแต่งตัว กว่าจะไปบ้าน ปัดขอให้รีบร้อย ไม่ต้องกินขิง กินข้าวกันล่ะ รีบกันจะตายอยู่แล้ว แต่กว่าจะออกจากบ้านได้ก็ปาเข้าไป ๗.๕๐ น. โรงเรียนเข้า ๘ โมงเช้า ปัดไปถึง ๘.๒๐ น. สายกว่าทุกวัน ซะอีก นี่ถ้าแม่อยู่...

พ่อมารับปัดในตอนเย็น เลย ได้พบคุณครู คนสวยที่สรรเสริญปัด เป็นการใหญ่

“ปัดไม่ได้ทำการบ้านนะคะ”

“ปัดไม่ได้เอาหนังสือมา”

“ดินสอ ยางลบ ก็ไม่เอามา เหมือนกัน”

โอ๊ย ปัดละอ่อนใจในความดี ของตัวเองเหลือเกิน นึกในใจว่า เสริ่งแน่ละดู เห็นจะต้องสวัสดิ์ ไม่เร็วซะแล้ว ที่ไหนได้ พ่อไม่ว่า สักคำ ปัดเลยนึกขนได้ว่าทุกเช้าแม่ มีหน้าที่สำรวจกระเป๋าของปัดว่ามี อะไรขาดตกบกพร่องบ้าง ที่นี้แม่ ไม่อยู่ก็ต้องเป็นหน้าที่ของ...

ตกลงเย็นนี้ เราสองคนพ่อลูก ก็หาอะไรรับประทานจนเรียบร้อย ก่อนเข้าบ้าน และหัวของฝากไปให้ ปัดอดด้วย ปัดอดเป็นหมาที่กินง่าย ที่สุด อะไรที่คนกินได้มันก็กินได้ ชะรอยมันคงรู้ชะตากรรมล่วงหน้า จึงหัดไว้แต่ต้น

เมื่อเรมาถึงบ้าน ปัดอดกระโดด เข้าใส่ห้องหิงๆ อย่างน่าสงสาร เนื่องจากเมื่อเช้าพ่อรีบมากจน ลืมให้

J 36 ลว 35 ๒7 เม. ๒526

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

ห่านบ้านน้อยผจญภัย

(นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้จะมียาวนานแล้ว แต่ก็เป็นนิทานที่แต่งขึ้นโดยมีเจตนาจะให้ประโยชน์ทั้งในเชิงสั่งสอนและให้ความเพลิดเพลิน ผู้แต่งคือหวู่ เม่งฉีและผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษคือซู เม้งซัง ได้นำมาเล่าต่อเพื่อให้เห็นเจตนาของผู้แต่ง ดังต่อไปนี้

เมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วง ในที่กร้างทางทิศเหนือ บรรดาต้นไม้ใบหญ้าต่างพากันเหี่ยวเฉา ใบไม้สีเหลืองแล้วก็ค่อยๆ แห้งไป ต้นไม้ต้นแหลมที่ขมอยู่ในหนองตมๆ ต้องสู้กับลมอย่างห่อหุ้มสั่นไหว ห่านป่าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในหนองแห่งนี้ตลอดฤดูร้อน ต่างเตรียมตัวออกเดินทางอพยพลงสู่ทางใต้ จำฝูงที่เป็นปู่ของห่านบ้านน้อยต้องจัดการฝึกห่านป่าในฝูงของตนอย่างเข้มข้น มีการจัดกระบวนการและฝึกเทคนิคในการบินทั้งเพื่อการเดินทางไกลข้างหน้า พวกห่านบ้านน้อยที่ยังเยาว์วัยต่างอดคิดใจเมื่อนึกถึงดินแดนทางภาคใต้ ทั้ง

เพราะห่านบ้านน้อยเหล่านี้เกิดและเติบโตในที่กร้างแถบนี้ จึงไม่เคยเห็นว่าดินแดนทางภาคใต้เป็นอย่างไร ได้ยินแต่ว่ากว่าจะบินไปถึงต้องบินผ่านภูเขาสูงๆ มากมายหลายลูก ทั้งยังต้องข้ามทะเลไม่มีที่สิ้นสุด ทุกหนทุกแห่งในภาคใต้มีแต่แม่น้ำท่วมนา ต้นไม้ดอกไม้ ถึงแม้จะเป็นฤดูหนาวอากาศก็เหมือนฤดูร้อนทางเหนือ ห่านป่าชอบที่อบอุ่นและยังไม่เคยพบอากาศหนาวเลย เพียงแต่ลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดมาสองสามที ก็ยังรู้สึกไม่สบาย แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็ การบินทางไกลเช่นนั้นเป็นการทดสอบความอดทนและความสามารถ ว่าสมควรจะได้สมญาว่าห่านป่าผู้ยิ่งใหญ่หรือไม่

ในหมู่ห่านบ้านน้อยเหล่านี้มีตัวหนึ่งที่มึนลักษณะเด่นตรงที่ลำตัวมีปีกใหญ่และแข็งแรง ขาดตรงและมันคง และมีความสามารถทั้งในการบินและว่ายน้ำ เคยบินไกลถึง ๑๐๐ เมตรในเวลาเพียง ๒.๘ วินาที

เท่านั้น เกือบจะทำลายสถิติของนกนางแอ่นที่เคย ห่านบ้านน้อยก็อดอดไม่ได้ว่า “มีแต่่นกนางแอ่นเท่านั้นนะที่บินเร็วกว่าข้า” ห่านบ้านน้อยพยายามล่อตัวไปอย่างนั้นเอง แท้ที่จริงห่านบ้านน้อยก็ได้อยู่ตลอดเวลาว่า แม้แต่่นกนางแอ่นก็ไม่จำเป็นที่จะบินได้เร็วไปกว่าตน และในการบินไกลข้างหน้าและตนจะทำอะไรสักอย่างสองอย่างที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าตนมีค่า โดยเฉพาะในการได้เป็นจำฝูง ใครจะเป็นจำฝูงได้ถ้าไม่มีความสามารถ เถอะน่าจะขอให้ประลองกำลังกับห่านป่าอื่นๆ เสียสักหน่อยก่อน แล้วจะเห็นเองว่าใครสมควรได้เป็นจำฝูง

แต่ว่าในหมู่ห่านป่าฝูงนี้ไม่มีการแข่งขันทำนองนี้ ปู่ของห่านบ้านน้อยได้เป็นจำฝูง ก็ด้วยการเลือกกันขึ้นมา ลูกกับปู่ของห่านบ้านน้อยได้เป็นรองจำฝูง ก็ด้วยการเลือกเช่นเดียวกัน ดังนั้นถึงแม้ห่านบ้านน้อยจะอดความสามารถของตน

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

เมื่ออ่านครบสัปดาห์แล้ว ผู้อ่านทั้งหมดก็เรียงแถวบนเวทีอีกครั้งหนึ่งแล้วจึงลงจากเวที เข้ารับพระราชทานรางวัลตามลำดับ เมื่อครบแล้ว จึงถึงรอบของผู้แทนสถาบันต่างๆ และบรรดากรรมการตัดสินพร้อมผู้แทนกรรมการดำเนินงานเข้ารับพระราชทานเข็มที่ระลึก เห็นได้ชัดๆ ว่าเด็กรับได้สวกว่าผู้ใหญ่หลาย ๆ คน (ผู้ใหญ่บางคนก็รับสว) เพราะเด็กรางวัลเด็กทะมัดทะแมงกว่า ผู้ใหญ่นั้นรางวัลสมวัย ซ้ำอวยชัยเสียอีก บางคนย่อตัวไม่ถึง บางคนคุกเข่าแล้วลุกไม่ขึ้น บางคนล้มจุกหัวว่าน่าจะถอยหลังออก พอรับได้ก็หันหลังให้องค์ประธานเลยก็มี คงจะเป็นเพราะประหม่นนั่นเอง

หลังจากที่สมเด็จพระเทพรัตนฯ พระราชทานพระราชดำรัสแล้ว ก็ทรงทักทายกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่สักครู่หนึ่งจึงเสด็จพระราชดำเนินกลับ พอสิ้นเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมีเท่านั้นแหละ เสียงทักทายของผู้คนกลุ่มต่างๆ ก็อื้ออึง (เพราะต้องเงยมานาน) ไม่นานนักก็ต้องรำลึกกัน เพราะจะต้องจัดเวทีเตรียมรับรายการศรีสุชนาฏกรรมต่อไป

เสียงอ่านบทร้อยกรองทำนองเสนาะอาจจะยังคงแผ่ผึ่งกังวานอยู่ในโรงละครแห่งชาติ และกระแสนเสียงอาจจะยังค้างอยู่ในใจของผู้ฟัง และแต่ไม่นานนักหรอก สรรพสำเนียงต่างๆ อันเป็นมลภาวะภายนอกโรงละครแห่งชาติคงจะกลบเสียงมัน

แต่...ไม่เป็นไร รอฟังใหม่ก็ได้
หน้า ♥

ห่านบ้านน้อยผจญภัย

(ต่อจากหน้า ๓๑)

อย่างไร จึงไม่มีใครสนใจกันมากนัก ห่านบ้านน้อยจึงเสียใจจนมาก จะหนีการฝึก เมื่อรองเจ้าฝูงตรงมาที่ตน ก็ทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย ครั้นเจ้าฝูงปรากฏร่างขึ้น ห่านบ้านน้อยก็ไปซ่อนตัวเสีย พุดจริงๆ แล้วห่านบ้านน้อยออกจะกลัวฝูงซึ่งรู้สารพัด ทั้งนี้นอกจาก...เออน้ำ ถึงเวลาบิน แม้ปู่ก็ปู่เถอะ ก็คงยังงั้นๆ นะแหละ ขณะที่ไปนอนหลับอยู่ในพุ่มไม้ตัวก็โยกไปโยกมาตามเสียงร้องของพวกตน พลังแห่งหนามหาชนดูห่านป่าทั้งหลายทั้งใหญ่และเล็กต่างฝึกบินเป็นกระบวน ห่านบ้านน้อยพุดอย่างหยิ่งว่า “ก็ได้อยู่หรอก แต่การบินก็ยุ่งวุ่นวายอยู่ไม่น้อยไม่เห็นจะคุ้มกันเลย” อากาศเย็นลงๆ วัยน้ำในหนองนั้นไม่เห็นจะสนุกอีกต่อไปแล้ว ห่านบ้านน้อยซึกจะหมดความอดทน ไม่รู้เขาจะคอยอะไรกัน แล้วเรื่องอะไรถึงจะบินวนไปเวียนมาในท้องฟ้าตั้งแต่เช้าจนค่ำ คิดไปคิดมา ห่านบ้านน้อยคิดจะบินไปเสียก่อนแต่ลำพังเสียแล้วซิ แต่ว่าห่านบ้านน้อยไม่รู้ทิศทางจึงไปไม่ได้

ในที่สุดวันอันสำคัญยิ่งใหญ่นี้ได้มาถึง ห่านป่าได้รวมตัวกันพร้อมมีพวกเป็ดและนกต่างๆ ที่อยู่ในบริเวณนั้นมาส่งกัน ต่างส่งเสียงร้องเหมือนจะกล่าวคำอำลา กัน แล้วห่านป่าก็ออกเดินทางและบินเป็นกระบวน มีลมพัดส่งท้าย ทำให้บินไปได้เร็ว เสียงร้องของห่านป่าดังไปทั่วบริเวณทุ่งหญ้าแถบนั้น

ครู่ต่อมาห่านบ้านน้อยเริ่มรู้สึกว่าการฝึกห่านป่าของตนช่างบินช้าเสียจริง ถ้าบินช้าอย่างนี้อีกนานเท่าไรจึงจะถึงภาคใต้ คิดดังนั้นแล้วจึงผละออกจากฝูง เหลียวหลังมาดูเห็นปู่ห่านบ้านน้อยขมกับปู่ ปู่ส่งเสียงเรียกพลางพูดอะไร แต่ห่านบ้านน้อยไม่ได้ยิน มุ่งหน้าบินต่อไปทั้งเพื่อนร่วมฝูงไว้เบื้องหลัง การบินมุ่งหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ห่านบ้านน้อยถึงกับเหวี่ยงโคลไคลย้อย แต่ก็ยังดีใจที่เมื่อเหลียวหลังไปดู จะแลเห็นห่านป่าอื่นๆ ที่เป็นเพียงจุดดำตรงขอบฟ้า กำลังบินอย่างเต็มกำลังอยู่ข้างหลัง เห็นแล้วอดชื่นไม่ได้แล้วก็อดโกรธไม่ได้ด้วย เมื่อคิดว่าทำไมเขาจึงดูหมิ่นตนนัก ผู้นำฝูงบินคราวนี้น่าจะเป็นตนแทนที่จะเป็นปู่ แต่ช่างเถอะ ขณะนั้นตนก็เป็นอิสระ จะบินไปไหนหรือพักที่ใดก็ได้ทำตามใจชอบ ตราบใดที่ระวังให้ตนอยู่ในสายตาของฝูง และตอนนั้นก็ถึงเวลาพักแล้ว ห่านบ้านน้อยคิด แล้วก็เลยบินลงมาพักอยู่ที่ชายหาดแห่งหนึ่ง แล้วก็นอนหงายต้นขา ห่านบ้านน้อยเหนื่อยจริงๆ ในเมื่อได้เดินทางตั้งไกลแค่นี้ อันเป็นการเดินทางไกลครั้งแรกในชีวิต

ทันใดนั้นห่านบ้านน้อยก็แลเห็นเต่าน้อยตัวหนึ่ง ไต่ขึ้นมาจากน้ำมาหยุดอยู่บนหาดทรายห่างออกไปหน่อย ตามธรรมดาถ้าเห็นเต่าที่ใด ห่านบ้านน้อยมักจะดีใจขึ้นไปนั่งบนหลังเต่า แต่ตอนนี้ห่านบ้านน้อยไม่อยากจะขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย จึงได้แต่ล้มตาขนข้างหนึ่ง เพื่อดูว่าเต่าน้อยจะทำอะไร และปรากฏว่าเต่าน้อยเดินตรงมาทางตน พอเห็นห่านป่า

น้อย เต้าน้อยถึงกับชะงัก จ้องมอง
คู่ห่านบ้านน้อยด้วยขนัยน์ตาเล็กหยี
พลาถามว่า

“ห่านหลงรึนี่ เป็นอย่างไรถึง
ได้มาอยู่แต่ลำพัง แดกพวกแดกฝูง
อย่างนี้เล่า”

“เจ้าว่าข้าห่านหลงหรือ”
ห่านบ้านน้อยพูดอย่างเกื่องๆ พลา
เจาะหัวเต้าน้อยเบาๆ แล้วขำขันว่า
“รูอะไรของเจ้าเล่า อย่าช่างอยากร
รึนี่ก็เลย”

เต้าน้อยรับหัดหัวเข้าไปใน
กระดอง ห่านบ้านน้อยเห็นแล้วอดนึก
ขำไม่ได้ เลยหัวเราะออกมา แล้ว
ก็ลุกขึ้นเหยียดแข้งเหยียดขามองไป
ทางเหนือ พลาจึงว่า

“เอ เขอยุ่ที่ไหนกันนะ แล้ว
มันเรื่องอะไรกัน ถึงได้มาอย่างนี้”
แล้วก็กระพือปีกอย่างไม่ค่อยมี

กะออกกะใจ โผขึ้นฟ้าไป แต่พอขึ้น
ถึงฟ้า ห่านบ้านน้อยไม่เห็นใคร ก็คิด
ว่าตนหลงทาง จึงออกจากร่องใจ
ส่งเสียงร้องเรียกปูว่า “ปู ปู” และ
ไม่ช้าก็แลเห็นฝูงห่านบ้านน้อยอยู่ใน
ระยะไกลข้างหน้าตน “เอ เขา
ขึ้นหน้าเราไปแต่เมื่อไหร่ละ หรือ
เราไปผิดทาง แต่ไม่เป็นไร เพียง
แต่ออกเร็วออกแรงหน่อยเดียว
ก็คงจะค่อยๆทันฝูง บรรดาห่านบ้าน
น้อยทั้งฝูงน้อยบินเรียงๆ ไปใน
อากาศ กระบวนห่านบ้านน้อยคงอยู่ใน
รูปเดิมตลอดเวลา คือห่านบ้านน้อย
บินอยู่ตรงกลาง มีห่านบ้านน้อยขนาดใหญ่ขนาด
สองข้าง เห็นฝูงห่านบ้านน้อยเช่นนั้น ห่าน
บ้านน้อยส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ
แล้วก็เข้าไปต่อท้ายกระบวน ได้ยิน
เสียงห่านบ้านน้อย ปูก็ละจากที่ของ
ตนตรงหัวกระบวนบินมาเข้าแถว

กับห่านบ้านน้อย ปูก็ไม่ค่อยจะพอใจ
นัก ได้กล่าวคำหนึ่งขึ้นว่า

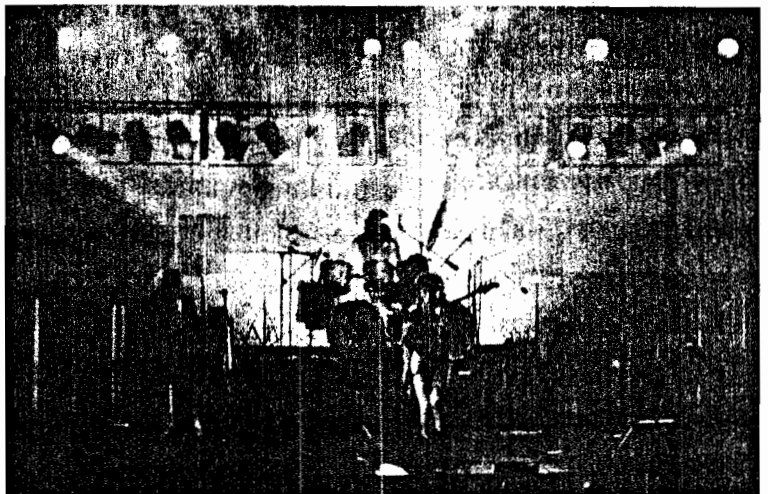
“นั่นแหละ เจ้าเต้าน้อย อย่าเชื่อ
ตัวเองนัก ถ้าเจ้าไปตามลำพังของ
เจ้า แล้วหลงทางละก็ยังมีแต่ตัวเจ้า
เท่านั้นแหละที่จะได้รับผล”

“จะหลงทางได้อย่างไรนะ”
ห่านบ้านน้อยเถียงปู

“ปูเป็นจำฝูงนะ เพราะฉะนั้น
จึงเป็นหน้าที่ของปูที่จะดูแลห่านบ้าน
น้อยทั้งฝูง ปูไม่ได้เอาใจใส่แต่เจ้าแต่ตัว
เดียวหรอก คิดดูให้ดีๆ ถ้าเจ้า
หลงฝูงและไปเจอหิมะเข้า เจ้าเป็น
จิบเห็นแน่ๆ เลย”

พูดแล้วปูก็กลับไปอยู่หัวกระบวน
อย่างเดิม ห่านบ้านน้อยออกรู้สึกอายน
ขึ้นมาบ้าง จึงได้บินตามฝูงไปโดยดี
แต่แล้วก็รู้สึกประหลาดใจว่าทั้งๆ ที่
กระบวนห่านบ้านน้อยไปค่อนข้างช้าๆ

ดื่ม เป๊ปซี่ ดิทุกโอกาส

ดีที่สุดวันดี ดื่ม เป๊ปซี่ ...ชื่นฉ่ำใจ

แต่ตัวเองกลับลาหลัง เกราะหัดที่พอตีเป็นเวลาค่ำ ฝูงห่านป่าเฝ้ารองพักหนองน้ำที่มีต้นออกันแซมขึ้นเต็ม ปู่วางขามไว้ตรงจุดสำคัญๆ คือให้ลูกทั้งสองของห่านบ้านน้อยขึ้นตรงเฝ้าตรงมุดดินสองแห่ง ส่วนห่านป่าอื่นๆ ก็ได้พักในตอนกลางคืน ถึงแม้จะบินมาโดยมิได้หยุดเลยตลอดทั้งวัน แต่ห่านป่าเหล่านั้นก็ไม่ได้แสดงว่าเหน็ดเหนื่อย เมื่อกินแล้วก็ยังเต้นรำร้องเพลง มีแต่ห่านบ้านน้อยเท่านั้นที่เหน็ดเหนื่อยอิดโรย จึงตรงไปหาที่เงียบบ้าง พักนอน ชุบน้ำ และคอยเข้าไปดูปีกแล้วก็กลับไป

พอฟ้าสว่างฝูงห่านป่าก็ออกเดินทาง ห่านทั้งหลายบินอย่างสม่ำเสมอเหมือนกับเมื่อวันวาน มีแต่ห่านบ้านน้อยเท่านั้นที่มีอาการผิดปกติ ห่านบ้านน้อยรู้สึกว้าวนึกและเคลื่อนไหวได้เชื่องช้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รวบรวมว่ามีอะไรหนักๆ มาทับอยู่บนหลังอย่างนั้นแหละ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งดูเหมือนจะทำให้ห่านบ้านน้อยเกิดทุกข์ทรมาน จนตามห่านป่าอื่นๆ ไม่ทันการจะบินล่วงหน้าห่านป่าทั้งหลายอย่างที่ทำเมื่อวานนั้นเป็นอันพันปัญหา ไม่อาจจะทำได้

ทันใดนั้นก็ได้ปรากฏเมฆดำเป็นแนวใหญ่อยู่ในระยะใกล้ๆ มีฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่เป็นครั้งเป็นคราว ปู่ตื่นตัวระแวดระวังภัยอยู่แล้ว ห่านป่าทั้งหมดบินชิดกันเข้ามาโดยไม่แตกแถวและตำแหน่ง ปู่ส่งสัญญาณให้ห่านบ้านน้อยเข้ามารวมอยู่กับตน ปู่บอกว่า

“ถ้าเจ้ารู้สึกเหนื่อย ก็เกาะหางปู่ไป”

“เรานั้นหรือจะไปเกาะหาง

ห่านป่าเก่าๆ ตลกอะไรอย่างนั้น เราเองสิ น่าจะไปช่วยผู้อื่น”

ห่านบ้านน้อยคิดดังนั้นแล้วแทนที่จะฟังคำแนะนำของปู่ ก็กลับบินอยู่ตามตัวของตัวตามเดิม อีก ๒-๓ นาทีต่อมา ก็ได้เกิดพายุใหญ่ เมฆได้รวมตัวหนาขึ้น พายุก็มดลง ฝนได้ซัดลงมาอย่างหนักและรวดเร็ว ทำให้ห่านป่าทั้งหมดเปียกโชก ทั้งยังเข้าตา ทำให้มองไม่ค่อยเห็นทาง ปีกก็อ่อนกำลัง ลมพายุก็ข้างแรงเสียจนกระทั่งบินไม่ค่อยจะไปถึงไหน แม้ห่านป่าทุกตัวจะพยายามอย่างเต็มที่ กำลังแล้วก็ตาม ห่านแต่ละตัวรู้สึกหนาวสั่น ทั้งฟ้าที่ผ่าลงมาแต่ละครั้งก็ทำให้ห่านป่าตกใจไปทีเดียว แม้กระนั้นห่านป่าก็ยังส่งเสียงร้องเรียกให้กำลังใจกันและกัน ห่านป่าตัวเล็กๆ ต้องเกาะหางห่านป่าตัวใหญ่ๆ ต่างมุ่งหน้าฟันฝ่าพายุไป ข้างฝ่ายห่านบ้านน้อยผู้เอะอะได้พยายามสู้กับพายุด้วยตัวของตัวเอง แต่ก็ไร้ผลไม่อาจจะต้านพายุได้ ในที่สุดก็ถูกพายุพัดหล่นลงมายู่ที่ข้างทะเลสาบ เป็นอันว่าห่านบ้านน้อยพ่ายแพ้แก่พายุโดยสิ้นเชิง ถึงกับนอนหอบหายใจระรวยๆ อยู่ตรงนั้นเอง (ยังมีอีก)

เจ้าหญิงส้ม (ต่อจากหน้า ๔๔)

ว่ายนน้ำเล่นกันเป็นที่สนุกสนาน ว่ายนน้ำกันไป ๆ มา ๆ สักพัก ก็มีขบวนมิสเตอร์กุกเทพ “นี่คุณ มาว่ายนน้ำแข่งกันดีกว่า เอาไหม”

มิสเตอร์กุกเทพหัวเราะ “เฮ้อ ดีเหมือนกัน จะได้มีอะไรตื่นเต้นบ้าง”

“เอานั่น” ผมว่า “เรามาตั้งต้นกันที่ท้ายสระ แล้วว่ายแข่งกันไปถึงสุดขอบสระด้านโน้น ใครไปถึงก่อนก็ชนะ”

“ตกลง” มิสเตอร์กุกเทพพยักหน้า

เราว่ายนน้ำกลับไปท้ายสระแล้วนับหนึ่ง สอง สาม พร้อมกัน ก่อนจะรีบว่ายนน้ำแข่งกันไปยังขอบสระอีกด้าน ว่ายนน้ำเที่ยวแรกผมเป็นฝ่ายชนะลอยลำ เพราะมิสเตอร์กุกเทพว่ายนน้ำเร็ว ๆ ไม่ได้ เนื่องจากกางเกงอาบน้ำตัวหิมะของแกดันน้ำมาก มิสเตอร์กุกเทพไม่ลดละ ทำผมว่ายนน้ำอีกสองสามเที่ยว ผมก็ชนะทุกครั้ง แต่ก็เหนื่อยมาก ในที่สุดผมจึงขอพัก

“นี่มิสเตอร์กุกเทพ ผมขอขึ้นไปนั่งพักขอบสระเดี๋ยวนะ เหนื่อย”

มิสเตอร์กุกเทพยกไหล่ “ตามใจ ทำไมเหนื่อยเร็ววันล่ะ คุณผมนึกว่ากางเกงมันดันน้ำ ผมยังไม่เห็นเหนื่อยอะไรเลย”

“ก็คุณนี่ คุณอาจแข็งแรงกว่า เอาเหอะ เดี๋ยวหายเหนื่อยแล้วผมจะมาว่ายนน้ำแข่งกับคุณใหม่”

ผมว่าแล้วก็ว่ายนน้ำกลับไปขอบสระ แล้วป็นปายขึ้นไปนั่งพัก ส่วนมิสเตอร์กุกเทพยังคงว่ายนน้ำคำพูดว่าอยู่ในสระ

ครูใหญ่ต่อมาผมก็เห็นสิ่งที่ไม่นึกฝันว่าจะได้พบเห็น นั่นคือเห็นสตรีร่างอ้วนใหญ่จ้ำม่ำ น้ำหนักร่วมร้อยกิโล เดินดุ่มด๊ะดุ่มด๊ะ มายังบริเวณสระน้ำ หล่นสวมชุดว่ายน้ำครูปีสีดำสนิท มีรูปปักลายผีเสื้อที่อกเสื้อ ผมจำได้ว่าหล่นคือโยผีเสื้อที่พบที่บริเวณชายหาดเมื่อวันก่อน ผมไม่ยกรู้ว่าหล่นคืออยู่ในบริเวณแพลตฟอร์มที่ผมพักอยู่ด้วย หล่นเดินมาที่บริเวณสระแล้วขึ้นพิจารณาหน้าในสระอยู่ชั่วครู ก่อนจะทำตัวลงในสระน้ำดังสนั่นหวั่นไหว ตูม....

คุณผีเสื้อซึ่งบัดนี้กลายเป็นผีเสื้อน้ำเพราะลงไปอยู่ในสระ คำพูดคำว่า

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ห่านบ้านน้อยผจญภัย (๓๐)

(นิทานจีน)

(ตอนจบ) กราวที่แล้วเรื่องเล่าถึง ห่านบ้านน้อยผู้จะต้องบินไปกับฝูง ห่านป่าที่จะต้องบินลงใต้ในฤดูหนาวที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ห่านบ้านน้อยอวดดีไม่ยอมฝึกหัดบินเพื่อเตรียมบินทางไกล ถือว่าตนเองมีแรงและบินได้เร็ว เมื่อถึงเวลาออกเดินทางก็รีบบินล่วงหน้าไปก่อน จนเหนื่อยอ่อน หงเมื่อมีพายุมา ก็ไม่เชื่อฟังจำฝูง จนกระทั่งถูกพายุพัดหล่นลงมาอยู่ที่ข้างทะเลสาบ

ครั้นเมื่อพายุผ่านไป แล้วท้องฟ้าฤดูใบไม้ร่วงกลับใสสว่างดังเดิม ห่านบ้านน้อยคิดว่า ห่านป่าอื่นๆ คงจะประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับตน แต่เมื่อมองไปรอบๆ ก็หาไม่เห็นพรรคพวกของตนอยู่ที่ไหนแต่สักตัวไม่ ห่านบ้านน้อยจึงหงงหงายหันมองฟ้า ก็แลเห็นฝูงห่านป่าบินล่วงหน้าไปในระยะไกลๆ และคงบินเป็นกระบวนเช่นเดิม และแลเห็นห่านป่าตัวใหญ่ตัวหนึ่งบินวนเวียนไปตรงนั้นตรงนั้นเหมือนดังมองหา

อะไรสักอย่างหนึ่ง ห่านบ้านน้อยรู้ได้เลยว่า นั่นคือปู่กำลังมองหาตน ห่านบ้านน้อยอยากจะบินไปหาปู่ แต่ปีกไม่ยอมขยับเขยื้อนเสียเลย อยากจะส่งเสียงร้องออกมา แต่เสียงก็แผ่วเหลือเกิน ปู่หาต่อไปอีกหน่อย แล้วในที่สุดก็เลยเลิกหา กลับบินเข้าฝูงต่อไป ฝูงห่านป่าบินไกลออกไปๆ แลเห็นเล็กเล็กลง จนเห็นเป็นจุดเล็กๆ แล้วก็เลหายไปในที่สุด เห็นเช่นนั้น ห่านบ้านน้อยถึงกับสะอื้นออกมาเป็นครั้งแรกในชีวิต

ห่านบ้านน้อยไปหาที่นอนในพงอ้อ แต่ก็หาได้หลับตาลงไม่ อะไรจะกินก็ไม่มี ปีกก็เจ็บ ใจก็ท้อเหี่ยว ตอนนั้นห่านบ้านน้อยเริ่มได้คิดว่าตัวเองไม่ควรจะถือความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ในขณะที่ห่านป่าอื่นๆ กำลังฝึกบิน แต่ตัวเองกลับหนีไปเสีย มีหน้าซ้ำเมื่อปู่บอกให้เกาะหางของปู่ ก็ยังปฏิเสธไม่ยอมทำ สำคัญว่าตนเก่งแล้ว ในที่สุดก็สรุปว่า “เก่งจริงๆ นะ ห่านป่าที่แตกฝูงมาอยู่เดี่ยวๆ อย่างเรา”

พระจันทร์โผล่ออกมาจากเมฆแล้ว บรรดาแมลงต่างมาชุมนุมกันส่งเสียงหู่หู่ไปทั่ว ถ้าเป็นเวลาปกติห่านบ้านน้อยจะพอใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ในขณะนี้รู้สึกรำคาญเสียงแมลงเหล่านั้นยิ่งนัก ทันใดนั้น ก็ได้เห็นตัวอะไรมีตาเรืองๆ สองดวงกำลังกลานอยู่ในกอหญ้าสูงๆ นั้น เสียงนกเค้าแมวร้องอยู่ที่ไหนเหนือหัวของตัว ข้างหน้ากลัวจริงๆ “เหล่าเพื่อนๆ ของเราอยู่ที่ไหนกันหนอขณะนี้” ห่านบ้านน้อยรำพึง “เขาก็คงนอนหลับกันอย่างสบายที่ไหนสักแห่งหนึ่งละซี ปู่คงต้องเลือกที่ที่เหมาะสม และปลอดภัย ให้ห่านป่าพักผ่อนในตอนกลางคืน และคงต้องวางยามไว้เฝ้าอย่างเคย” ตรงข้ามกับตนที่นอนไม่หลับสักงีบ ได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่งก็สะดุ้ง แม้แต่ปลาชีวิตผ่านต้นอ้อมีเสียงแกรกราก ก็ตกใจ และเป็นอย่างนั้นตลอดทั้งคืน

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

f ๑๑ แกร็กเดียวใช้ได้

เด็กกับน้ำ เรื่อนำสนุก น้ำท่วมมากที่ไหนเป็นมีเด็กเล่นน้ำนั่น ถึงน้ำจะเน่าจะเหม็นก็เห็นเด็กๆ เล่นกันอยู่ทุกหนทุกแห่ง กระโดดตบตามคำพูดคำว่าน้ำกระจายเป็นฟองฝอยสนุกเขาล่ะ

ยืนมองอยู่ห่างๆ ใช้เลนส์ถ่ายใกล้ขนาดกลางๆ ตั้งความเร็วชัตเตอร์แค่ ๑/๑๒๕ วินาที เลือกลงด้านที่แสงแดดส่องสะท้อนอยู่ในน้ำ เด็กๆ เล่นน้ำอยู่กลางแสงสะท้อน วูบวาบเป็นวงสวย แสงอาทิตย์เป็นประกายแวววาว ภาพมันชัดเจนอยู่ตรงกลุ่มเด็กเล่นน้ำ แสงสว่างช่วยเน้นให้เห็นเด็กตัวดำๆ ได้ชัดเจน วูบวาบแวววาวน้ำดู

แขน ขันมองบน ท้องฟ้า ปลายฤดูฝนชวนดูหนาวอย่างฤดูนี้ท้องฟ้ายังมีก้อนเมฆก้อนกระจายวันไหนเมฆมากและมีลมแรง ก้อนเมฆจะเปลี่ยนแปลงเคลื่อนที่อยู่เสมอ ประเดี๋ยวท้องฟ้าโปร่งเป็นสีน้ำเงินสวย พอสักครู่อาทิตย์จะแมกเมฆ ตอนอาทิตย์แมกเมฆแสงส่องเป็นลำน้ำดูมาก ใช้เลนส์ถ่ายไกลคอยดักถ่ายตอนเวลาเหมาะสมกลางวันจะเจอดีๆ หลายครั้งหลายหนกลางวันจะหาไม่ได้เอาเลย นักถ่ายภาพต้องอดทนและใจเย็น ถ้าเตรียมพร้อมอยู่เสมอเป็นต้องได้โอกาสเหมาะ เหมาะใจเมื่อใดเป็นได้ภาพสวยเมื่อนั้น

อีกไม่ช้าฝนจะซ่านน้ำจะลดท้องฟ้าจะสดใสสวย ดวงอาทิตย์จะเด่นเป็นดวงโต ธรรมชาติเปลี่ยนโฉมไปอีกฤดู ในฤดูอัน

ปลอดโปร่งแจ่มใสต่อไปนี้ โปรดเตรียมหาแว่นกรองแสงแปลกๆ ใหม่เอามาใช้ให้ครบครัน แว่นอย่างหนึ่งที่เหมาะสมกับฤดูฟ้าโปร่ง ได้แก่แว่นโพลาริซ (Polarize filter-P.L.) ลองใช้กันดูแล้วจะรู้สึกว่าการถ่ายภาพได้สวยขึ้นกว่าเดิม ฟ้าโปร่งน้ำลดหมดฤดูน้ำท่วมกันแล้ว ♥

ห่านบ้านน้อยผจญภัย

(ต่อจากหน้า ๓๕)

กรันรุ่งเช้า ห่านบ้านน้อยก้าวออกมาจากพงอ้อ ลองเหยียดแข้งขา ดู รู้สึกว่าเขานั่งขาทั้งขาคงไม่สู้เจ็บมากแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็ควรจะออกเดินทางได้แล้ว แต่จะไปไหนกันเล่า การไปตามหาฝูงและเจ้าฝูงของตนนั้น โอกาสมันน้อยเต็มที่ กรันจะกลับไปทางเหนือ บ้านนี้ฤดูหนาวก็คงย่างมาแล้ว ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรดี ที่ริมทะเลสาบนั้นเอง มีนกยางตัวหนึ่งยืนยกขาข้างหนึ่งเพื่อจับปลากิน นกยางยื่นคอยเงี่ยๆ ให้ปลาตัวเล็กนั้นว่ายเข้ามาใกล้ ต่อจากนั้นก็ยักคอกออกไปยังปลาดักนั้น แล้วก็แหงนหน้าขยอกปลาส่งไป ห่านบ้านน้อยจึงบินไปที่นกยาง ร้องเรียกว่า “ลุงนกยางจ้า”

นกยางหันมาจ้องมองห่านบ้านน้อยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “จะให้ลุงช่วยอะไรเจ้าเล่า ห่านบ้านน้อย” ได้ยินเช่นนั้น ห่านบ้านน้อยถึงกับน้ำตาขี้น นกยางจึงถามอีกว่า

“เกิดอะไรขึ้นล่ะ เจ้าพลัดฝูงหรือ เอ้า เอรันไป”

พูดแล้วก็ส่งปลาให้ตัวหนึ่ง ห่านบ้านน้อยสั่นหัวพูดว่า “ไม่เอา

หรอก ไม่อยากกินอะไร” นกยางจึงพูดว่า “จะต้องไปทุกข์ร้อนทำไมกันนะ ก็บินตามเขาไปสิ”

“เขาไปกันตั้งไกลแล้ว เขาไม่คอยข้า” พูดแล้วก็สะอื้นซอกๆ

“ถ้าอย่างนั้น ลุงว่าเจ้านะแหละควรจะตำหนิตัวตัวเอง แต่ว่าเจ้ายังมีเวลาพอจะออกเดินทางก่อนที่หิมะจะมา”

“หิมะนะอะไรนะลุง” ห่านบ้านน้อยถามอย่างอยากรู้

“หิมะนะรี สวยน่าดู เวลามันตกลงมาเป็นฝอยขาวๆ แต่มันน่ากลัวนักถ้ามันตกมาต้องตัวเจ้า มันจะทำให้เลือดเจ้าแข็งไปเลยทีเดียว”

“ตายละ” ห่านบ้านน้อยอุทานพลางถอนหายใจ

“แต่ดูเหมือนเจ้าจะอยากอยู่ดูหิมะมิใช่หรือ”

“เปล่าเลย ข้าไม่อยากอยู่ดูหรอก ข้าจะต้องรีบไปตามฝูงให้พบ” ห่านบ้านน้อยพูดอย่างตั้งใจมั่น

“ดีแล้ว ลุงเห็นด้วย คุณเจ้ายังเยาว์วัยแล้วก็แข็งแรง ถ้าใครเขารู้ว่าเจ้าพลัดฝูงละก็ เขาเป็นหัวเราะตายเลย”

“ข้าแน่ใจว่าอย่างไรเสียก็ต้องตามเขาทัน” ห่านบ้านน้อยเชื่อมั่นในตัวเอง เพราะได้อาหารอิ่มท้องแล้วแข็งแรงและกำลังใจก็ยกกลับคืนมาทั้งปึกก็ค่อยๆ เลาะจับแล้ว ห่านบ้านน้อยกล่าวคำอำลานกยาง แล้วก็ออกบิน แต่นกยางพอเห็นห่านบ้านน้อยออกบินไปเช่นนั้น ก็รู้ได้ทันทีทีเดียวว่า ห่านบ้านน้อยบินผิดทางไปทางตะวันตกที่ตะวันตกกำลังส่องอยู่ ดังนั้นนกยางจึงรีบบินตามไป

ห่านบ้านน้อยได้ยินเสียงเรียกก็หันหน้า
มาดู และแลเห็นนกยางบินตามมา
นกยางถามว่า

“ห่านบ้านน้อย เจ้าจะไปไหน
นะ”

“ลงได้”

“อ้าว แล้วทำไมเจ้าถึงได้ไป
ทางตะวันออกเล่า”

“ข้าคงเข้าใจผิดละซี”

“ดูเหมือนว่าเจ้ายังไม่รู้ทิศทาง
ที่จะบินไปเลย นี่ฟังนะ ถ้าเจ้าจะ
บินไปทางใต้ในตอนเช้า ตะวันจะ
อยู่ทางซ้ายของเจ้า ในตอนบ่ายจะ
อยู่ทางขวา แต่ตอนเที่ยงจะต้องบิน
เข้าหาตะวัน เข้าใจไหม”

“เข้าใจจะ” ห่านบ้านน้อยตอบ
ขณะเปลี่ยนทิศทาง แล้วก็ขอบุณ
นกยาง ลาจากไป

ห่านบ้านน้อยมุ่งหน้าไปอย่าง
รวดเร็ว ต้องทนเหน็ดเหนื่อยจนเจ็บปวด
มีความคิดมุ่งมั่นอยู่อย่างเดียวว่าจะ
ต้องไปรวมฝูงให้ได้ วันล่วงไปวัน
หนึ่งแล้ว พอตกลงกลางคืนก็ต้องหาที่
นอนบนพื้นดิน แต่ก็เห็นมีแต่ป่าทึบ
ยาวเหยียดเป็นไม่สร้อย ไม่มีร่องรอย
ว่าจะมีน้ำที่ตรงไหน เมื่อบินวนเวียน
อยู่ครู่หนึ่ง เห็นไม่มีทางเลือกก็
จำต้องร่อนลงบนกิ่งสน แต่ก็ยังไม่
ถนัดเพราะที่ที่ยืนไม่มั่นคงพอ ทันใด
นั้นก็ได้ยินเสียงพูดเบาๆว่า

“ตัวอะไรมีขาประหลาด”

ห่านบ้านน้อยก็ลงดู ก็แลเห็น
กระรอกตัวหนึ่งหางเป็นพวง ตาจ้อง
จับขาของตนซึ่งทำให้ห่านบ้านน้อย
ผู้ถามองเกิดโมโห เพราะไม่เคยถูก
มองอย่างนั้นมาก่อน แต่แล้วก็นึกได้
ว่า นกยางช่างดีแก่ตนเพียงไร ทั้งๆ

ที่ตนมีความประพฤติใช้ไม่ได้ ออก
อย่างนั้น นึกได้เช่นนั้นก็ระงับโทสะ
ไว้ ถอนใจพลง บินไปหาที่ที่จับได้
ถนัดขึ้น กระรอกก็พูดอีกว่า

“เราไม่เคยเห็นนกอย่างนั้น
เลย”

“แต่เรารู้จักเจ้าดีนะ เจ้ากระรอก
น้อย เพราะทางเหนือที่เราอยู่มา
ก่อนนะ มีพวกเจ้านับเป็นล้านๆตัว”

ได้ยินเช่นนั้นกระรอกน้อยก็
ฟังและอยากรู้เรื่องนกประหลาดนั้น
ยิ่งขึ้น ไม่ช้าทั้งสองสัตว์ก็เริ่มคุยกัน
เมื่อกระรอกน้อยรู้ว่าห่านบ้านน้อย
กำลังหาที่ที่มัน ก็ได้บอกว่า

“บินไปในป่าที่มีต้นไม้สอง
หมื่นห้าพันต้นซิ ไม่ไกลจากนั้นมี
หนองน้ำ ข้าเคยไปอาบน้ำด้วยนะ ปู่
ข้าพาไป”

“ก็ตะวันตกดินไปแล้วจะไป
ถูกได้อย่างไรเล่า” ห่านบ้านน้อยพูด
พลงกระพ้อบอย่างผิดหวัง

“ไม่ยากอะไรหรอก กล่าวต้น
ไม้ดูซิ ด้านไหนเกลี้ยงด้านนั้นอยู่
ทางใต้ ด้านที่ขรุขระอยู่ทางเหนือ”

ห่านบ้านน้อยก็หัวแสดงความ
ชื่นชมความฉลาดของกระรอกน้อย
แล้วก็บินไป เมื่อบินไปเหนือป่าดัง
กล่าวแล้ว ก็ได้เห็นหนองน้ำใหญ่
อยู่ทางข้างหลังป่า จึงร่อนลงที่ชาย
หนอง เมื่อได้กินอาหารอิ่มแล้ว
ดื่มน้ำพอแล้ว และเตรียมจะนอน
ทันใดนั้นความคิดหนึ่งแวบขึ้นมาใน
ใจว่า ถ้ามันแว่นนอนทุกคืนอย่างนี้
เป็นไม่มีวันบินไปทันฝูงของตนได้
ตอนนั้นห่านบ้านน้อยรู้สึกท้อ
แท้แต่ในเวลามืดค่ำ จึงไม่ควรหยุด
ดังนั้นจึงออกบินต่อไป

คืนวันรุ่งขึ้น เมื่อฟ้าเพิ่ง ๒-๓
นาทีก็เตรียมออกเดินทาง เสียง
กระพ้อบของห่านบ้านน้อยทำให้หงส์
คู่หนึ่งตกใจตื่น ห่านบ้านน้อยได้เล่า
เรื่องของตนให้หงส์ฟัง หงส์ก็แนะนำ
ให้ห่านบ้านน้อยอาศัยคูหาไปด้วย
นับแต่บัดนั้นมา ห่านบ้านน้อยก็นอน
นิศน้อย และพักเพียงสองสามนาที
เป็นอันต้องเดินทางทั้งกลางวันกลาง
คืน มีอยู่ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งก็
โดนพายุ แต่ไม่นานก็บินต่อไปได้
อีก ห่านบ้านน้อยค่อยๆชินกับการบิน
เป็นเวลานานๆ กำลังพลั่งก็เพิ่มขึ้น
และบึกก็ไม่ใช่บึกต่อไปแล้ว ทั้ง
ด้วยความหวังที่จะได้กลับไปรวมฝูง
กับเขาในไม่ช้า

ขณะที่บินผ่านทะเลที่มีพายุร้าย
โถมทวงคลื่นเตือนใจให้ห่านบ้านน้อย
นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดพายุเหนือทุ่ง
หญ้า คราวนั้นห่านบ้านน้อยเป็นไม่มี
วันยอมให้พายุเล่นงานตนอีก ได้
พยายามบินโดยไม่หยุดพักเลยทั้ง
กลางวันกลางคืน ทั้งๆที่เหนื่อยก็ไม่
กล้าพัก กลับมุ่งหน้าไปทางใต้ แม้
ว่าปีกทำท่าจะอ่อนแรง ห่านบ้านน้อย
คิดว่า “ถ้าปีกของเราไม่ทำงานละก็
เป็นลูกคลื่นทะเลกลืนหายไปเป็น
แน่” แล้วก็นึกไปถึงว่า พรรคพวก
ของตนคงจะรู้สึกขาดตนไป ปู่คงจะ
เป็นทุกข์และเฝ้าคอยตนอยู่ คิด
ดังนั้นแล้วห่านบ้านน้อยก็หยุดไม่ได้

ตอนนั้นลมพัดห่านบ้านน้อยไป
ข้างหน้า ห่านบ้านน้อยจึงกางปีกร่อน
ลง นกนางนวลหลายต่อหลายตัวมา
พบเข้า เลยพาไปยังที่น้ำตื้นเพื่อจะ
ได้พักผ่อน นกนางนวลให้ปลาให้
กึ่งห่านบ้านน้อยกิน ห่านบ้านน้อยรู้สึก

ว่าร้อยละเก้ากว่าปลาน้ำจืดเป็นอันมาก ครั้นอิ่มแล้วก็บินต่อไปไม่ช้าก็ถึงทะเลไว้เบื้องหลัง ขณะบินไปก็คิดถึงเงาตนเองในน้ำก็เห็นว่าตัวเองจมลงไปเพราะดินฟ้าอากาศแต่อกขยายใหญ่ขึ้น นัยน์ตาคมขึ้น เห็นแล้วห่านบ้านน้อยอดข่มไม่ได้

เวลาผ่านไปอีกว่าหนึ่งกับอีกคืนหนึ่ง ห่านบ้านน้อยสอดสายตาหาที่ที่ ฉาและเพื่อจะได้หาปลากิน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอันคุ้นหูอยู่เบื้องล่าง ได้ยินเช่นนั้นห่านบ้านน้อยถึงกับน้ำตาปรึ้ม รีบบินตกลงไปโดยรวดเร็วยั้งหนองเล็ก ๆ ที่ฝูงห่านป่าของตนกำลังพักอยู่ที่ริมหนอง ห่านบ้านน้อยร้องเรียกปูว่า “ปูจ๋า ปูขายู่นแล้ว” ปูรีบตรงมาพาลงกอดไว้ บรรดาเพื่อน ๆ ต่างมากอดรัดมาลูบหลัง ห่านบ้านน้อยได้แต่ข่มน้ำตาไหลอาบแก้ม

คืนวันนั้นห่านบ้านน้อยได้นอนหลับอย่างเป็นสุขและสงบ มีลูกทั้งสองขึ้นเผ้ายามให้และมีปูนั่งอยู่ข้าง ๆ เช้าวันรุ่งขึ้นช่างเป็นวันอันแจ่มใส ฝูงห่านก็ออกเดินทางอย่างเคย ห่านบ้านน้อยบินอย่างเรียวรือยตามที่ของตน บินพลาถคิดไปพลาถถึงลงนกยาง กระรอกน้อย หงส์กับนกนางนวลที่ได้ช่วยเหลือตน แต่ความคิดที่สำคัญเหนืออื่นใดก็คือต่อไปนี้จะต้องตามฝูงของตนไป ไม่ว่าจะไปไหน ลงไปได้หรือกลับไปทางเหนืออีก ตนไม่มีวันจะทิ้งฝูงของตนไปไหนอีกเป็นอันขาด ♥

เนื่อนาง (ต่อจากหน้า ๒๔)

ผิดๆ ถ้าพ่อทำดี...นั่นแหละหล่อนจึงจะยอมฟัง ยอมเชื่อ แต่เมื่อพ่อเองก็สะสมสมบัติชั่วไว้ในบ้านก่อให้เกิดอริฉัตรมา แดกร้าวในเนื้อของมันเช่นนั้น พ่อย่อมต้องรับทราบความบกพร่องของพ่อด้วย

และก็...ใครกัน...ที่ทำให้หล่อนไม่อาจรักแม่บังเกิดเกล้าของตนเองได้สนิทใจ ความไม่รักนั้นก็ยังไม่ร้ายกาจเท่ากับความไม่ภาคภูมิใจ

“คุณ พ่อ ตอบตัวเองให้ได้ซะก่อนแล้วค่อยมาด่าลูก”

“พลับพลา” คุณพระพรณอร้องโกรธแค้นหญิงสาวที่เคยรักและทะนุถนอมสุดขีด “ทำไมว่าคุณพ่อเธอเองยังงั้น เธอรู้ไหมว่าเธอเนรคุณออกตัญญู เธอต้องรู้ว่า คุณพ่อเป็นผู้ชาย อยู่ในฐานะที่จะทำสิ่งนี้ได้ ทำยังใ้ใจทุกได้ เธอไม่มีสิทธิ์จะมาข้อนมาเท่าความ เธอพิจารณาตัวเองคนเดียวพอแล้ว เพราะเธอเป็นฝ่ายเสียหายนะ ผู้ชายเขาไม่เสีย ถึงคุณพ่อจะมีเมียอีกสิบคนก็ไม่เสีย”

“ก็นั่นแหละสิคะ มันเป็นอย่างนี้ถึงจะไม่เสีย ถ้ามันไม่กระเทือนถึงสภาพจิตของลูก มันก็ไม่เสีย แต่่มันกระเทือน”

“เธออย่าพยายามเอาของเสียๆ มาป้ายพ่อก่อนเป็นอันขาด ตัวเธอทำเลวแล้วอย่าป้ายใคร” คุณพระพรณอพูดเสียงกร้าว “เธอต้องรับความเลวของเธอด้วยใจนักก็หา”

“ลูกไม่เคยเลว” พลับพลาขัดคอตรง “ลูกจะได้กับใครก็สามารถจะทำได้ ถ้าลูกชอบเขา ถ้าลูกไม่ชอบขึ้นมาเมื่อไหร่ ลูกก็ไม่ยอมเมื่อนั้น เพราะลูกกำลังเลือกผู้ชาย

ที่จะแต่งงานด้วยในวันข้างหน้า ไม่แปลกอะไรที่ลูกจะต้องรู้จักเขาทุกแง่มุม แม้ในเรื่องเพศ”

“แกออกไปได้ ออกไปจากห้องนี้...เดี๋ยวนี้”

พลับพลาลุกขึ้น และเดินไปยังประตู

ก่อนออกจากประตู หล่อนหันมาบอกว่า

“ลูกไม่เคยคิดเลยว่า ที่คนที่แตกต่างกันของมนุษย์เราจะก่อให้เกิดความลำบากยากเย็นในเรื่องเป็นเรื่องอยู่ถึงขนาดนี้” สิ้นน้ำหล่อน

เฉยเมย ขณะกล่าวต่อ “คุณพ่อคุณแม่จะถืออะไรกันหนะกะอสมบัตินะเนี่ย เล็กๆ ทำไมไม่หันมาภูมิใจความสามารถของลูกมั่ง ภูมิใจซะกว่ามนุษย์เรานี้ไปอวดภาคได้เพราะสมอง ตราบใดที่ลูกไม่ได้ไปนอนบนที่นอนใครให้ใครเขามาได้ หรือไม่ได้นอนตากหน้าอยู่ตรงไหน ลูกก็ถือว่าลูกมีสิทธิ์ใช้ที่นอนของลูก”

ว่าแล้วผู้หญิงซึ่งเกิดผิดก็เปิดประตูออกไปเงียบๆ

ทั้งคุณวิกรมและคุณพระพรณอตกตะลึงตัวแข็ง แข็งจนขา จนเสมือนว่าร่างทั้งร่างกลายเป็นน้ำแข็งหรือกรวดทรายไปแล้ว

“คุณคะ คุณ” คุณพระพรณอประคองสามใจ กอดเขาร้องให้สงสารเขาสุดซึ่งที่ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวโดยไม่คาดฝัน “คุณนั่งก่อนนะคะ นั่งก่อนคะ”

คุณวิกรมปล่อยให้ภรรยาจัดการจนได้นั่งลง ณ ที่เดิม แต่เขาก็หาได้ปรึกษาอะไรออกมาไม่ ไม่มีแม้สักประโยคเดียว

นอกจากน้ำตาเต็มเบ้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

พันธุเมธาของ
(นิทานฮังการี)

๗๐ นาที ของ ๗๐ นาที

นิทานฮังการีมีหลายเรื่องที่กล่าวถึงพระเจ้าแมตทิแอสผู้ทรงธรรม และมักเป็นเรื่องการตัดสินอย่างยุติธรรมของพระองค์ ดังเรื่องหนึ่งที่แปลก สอพมานกับยูริบิโรเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในรัชสมัยของพระเจ้าแมตทิแอสผู้ทรงธรรม ยังมีชายสองคนอยู่ในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งของฮังการี คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มชื่อปีเตอร์ อีกคนหนึ่งเป็นชายสูงอายุชื่ออิสต์แวน ถึงแมปีเตอร์จะเป็นคนหนุ่มแต่ก็มั่งคั่ง ทั้งนี้เพราะปีเตอร์ทำเหล้าขายและขายเหล้า เขาว่าในฮังการีไม่มีใครขายเหล้าแล้วจะยากจน ปีเตอร์มีสวนองุ่นหลายแห่งถึงเดือนตุลาคมก็จะจ้างคนมาช่วยเก็บองุ่นและคนเอาแต่น้ำ แล้วบรรจุลงถังไม้ใบใหญ่หมักไว้ให้ขึ้นจนกลายเป็นเหล้า ถึงฤดูใบไม้ผลิปีเตอร์ก็จะเอาเหล้าไปบรรจุรถม้าไปขายตามชนบท

ฝ่ายอิสต์แวนก็เป็นคนมั่งคั่ง

ร่ำรวยยิ่งกว่าปีเตอร์เสียอีก แต่อิสต์แวนเป็นคนหน้าตาน่าเกลียด ทั้งยังตระหนี่เหนียวแน่นเสียอีกด้วย เงินที่มั่งคั่งใส่หีบเหล็กแข็งแรงเก็บไว้ในห้องใต้ถุน ที่ใส่กุญแจอย่างแน่นหนาเช่นเดียวกัน และตาเฒ่าอิสต์แวนเป็นผู้ถือกุญแจไว้คนเดียว ทั้งกุญแจห้องกับกุญแจหีบเหล็ก แก่เอากุญแจร้อยสาย สร้อยสวมคอไว้แล้วสวมเสื้อทับไม่ให้ใครเห็น แต่น้ำแปลกเหลือเกินที่ทั้งๆ ที่ตาเฒ่าแสนจะน่าเกลียดและขี้เหนียวเช่นนั้นแล้ว แต่ก็ยังมีเมียสาวสวย แกจึงขึงไม้ค้อยยอมให้เมียคลาดสายตาไปได้ ถ้าทำได้แกคงอยากจะได้กุญแจขึงเมียสาวไว้ในห้องใต้ถุนเสียด้วย จะได้ไม่มีใครแลเห็นเมียของ

แก แกจะได้ดูของแกเพียงคนเดียว วันหนึ่งเมื่อปีเตอร์ขับรถม้าบรรทุกเหล้ามาขาย อิสต์แวนก็ซื้อเหล้าไว้ตั้งหลายถัง แต่เกิดล้มนำเงินมาด้วย และการจะให้นำเงินมานั้นออกจะเป็นเรื่องใหญ่ที่จะต้อง

ไขกุญแจหีบเหล็กหยิบเงินมา หยิบมาแล้วก็ต้องใส่กุญแจทั้งที่หีบเหล็กและห้องใต้ถุน เฒ่าอิสต์แวนจึงไม่ค่อยได้ทำบ่อยๆ ดังนั้นแกจึงว่าแก่ปีเตอร์ว่า

“ขอคิดไว้ก่อนได้ไหม แล้วข้าจะเขียนหนังสือสัญญาไว้ให้ว่า ข้าคิดหนักใจอยู่พันธุเมธาของ ข้าสัญญาจะใช้ให้ก่อนวันอีสเตอร์”

“ตกลง” ปีเตอร์ตอบ เพราะนั่นไม่ใช่หนแรกที่มีคนซื้อเชื่อ แต่ไม่มีใครซื้อมากเท่านี้ ดังนั้นพันธุเมธาของ แต่ถึงอย่างไรเฒ่าอิสต์แวนก็เป็นคนมั่งคั่ง จึงไม่น่าจะเป็นห่วง ทั้งแกก็ยังสัญญาว่าจะใช้ให้ก่อนวันอีสเตอร์เสียอีกด้วย

เวลาล่วงไป ไม่ช้าก็ถึงวันอีสเตอร์ แล้วก็เลยวันอีสเตอร์ไป แต่อิสต์แวนก็หาได้ใช้หนีปีเตอร์ไม่ ปีเตอร์คอยจนเมื่อ ในที่สุดก็ได้ส่งคนไปทวงถาม และก็ได้อำตอบว่า

“ไม่ได้เรื่อง ประตูปิด เกาะแล้วเกาะเล่า (อ่านก่อนหน้า ๑๐๔)

พันเหรียญทอง

(ต่อจากหน้า ๒๗)

ตะโกนเรียกแล้วเรียกอีก ก็ไม่มีใครออกมาเปิด”

“ลองดูใหม่คราวหลังก็แล้วกัน” แต่ไม่ว่าจะส่งใครไปบ้านอิสต์แวน ก็คงกิน หรือมิใช่จะเคาะจะร้อง ตะโกนสักเท่าใดก็ไม่ผล ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครเปิดประตู คราวกับว่า คนในบ้านอิสต์แวนตายไปหมด แล้วทุกคน ซึ่งบ่เตอร์รู้ว่า เป็นไปไม่ได้

ในที่สุดบ่เตอร์ก็ไปหาผู้พิพากษา หนนั้นอิสต์แวน จะต้องใช้ให้ เพราะได้ทำหนังสือสัญญากันไว้ อิสต์แวน เขียนชื่อไว้ให้ด้วย เงินมีจำนวนพันเหรียญทอง ผู้พิพากษาฟังเรื่องของบ่เตอร์แล้ว ก็นำสัญญามาพิจารณาอีกทีหนึ่ง ครั้นบ่เตอร์กลับไปแล้ว ผู้พิพากษาก็สวมหมวกเดินไปบ้านอิสต์แวน และเคาะประตู เคาะอย่างแรงพอด

ข้างฝ่ายเผ่าอิสต์แวนรู้สึกไม่เป็นสุขนัก ทั้งนี้เพราะไม่อยากจะให้เงินพันเหรียญทองให้บ่เตอร์ ขณะนั้นผู้พิพากษาเกิดมาเคาะประตู เคาะแรงทีเดียว จะทำเฉยไม่ยอมเปิดประตูเห็นจะไม่ได้ เพราะผู้พิพากษาพาตำรวจมาขึ้นอยู่ข้างหลังด้วยถึง ๔ คน มองดูตุตันทีเดียว อิสต์แวนจึงจำต้องเดินมาเปิดประตู แล้วก็ขมถ่มน้ำอย่างขมขื่นที่สุด เขาว่าดูแล้วเหมือนแอปเปิ้ลแห้งๆ

“นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านผู้พิพากษามาถึงที่นี่” อิสต์แวนกล่าวอย่างนอบน้อม “เชิญเข้ามาข้างในเถาะ” แล้วก็คมมือเรียก

คนใช้ พลาตสั่งว่า “ไปเอาอาหารเอาเครื่องคัมมาเลี้ยงแขกเกียรติยศของเรา พลฯ ท่านผู้พิพากษาเร็วเข้า”

ผู้พิพากษาก็เป็นมนุษย์บุลชน ได้ยินคำ พลฯ ท่านเช่นนั้น ก็พออกพอใจเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะผู้พิพากษาเมืองเล็กๆอย่างนั้นไม่สมควรแก่กายกย่องเช่นนั้น อิสต์แวนแลเห็นผู้พิพากษายิ้มย่องผ่องใส ก็ค่อยเบาใจ แต่ถึงอย่างไร ผู้พิพากษาก็ยังไม่ลืมว่าตนมาบ้านอิสต์แวนด้วยเรื่องอะไร จึงกล่าวแก่อิสต์แวนอย่างเป็นทางการว่า

“นี่นะ อิสต์แวน ข้ารู้ว่าเพื่อนเป็นหนบ่เตอร์อยู่ พันเหรียญทอง และสัญญาว่าจะใช้ก่อนวันอีสเตอร์ แต่นี่อีสเตอร์ก็ผ่านไปตั้งนานแล้ว เพื่อนก็ยังไม่เห็นใช้ให้เสียสักที เพราะฉะนั้นข้าขอบอกเพื่อนว่า เพื่อนจะต้องใช้หนี้ให้ข้าภายใน ๓ วัน ไม่เช่นนั้นข้าจะขังคุกเพื่อนเป็นกฎหมายนะ”

อิสต์แวนเอามือล้วงได้ใส่เงินที่คาดเอาไว้ ถ้างเหรียญทองมาสิบเหรียญ วางไว้ตรงหน้าผู้พิพากษา พลาตพูดว่า

“ที่ได้ทำพูดนั้นถูกต้อง ข้าเป็นกษัตริย์คำพูด ใครๆก็รู้ ข้าจะต้องใช้หนี้ เจ้าบ่เตอร์ ก่อนวันอีสเตอร์ตามที่เขียนไว้ในสัญญานั้น แต่ได้เท่ากึ่งสังเกตเห็นเองแล้วว่า ในหนังสือสัญญานั้น ไม่ได้ระบุว่าวันอีสเตอร์ไหน ข้าต้องจ่ายให้ก่อนวันอีสเตอร์ตามหนังสือสัญญาแน่ๆ แต่ไม่มีใครรู้ว่าวันอีสเตอร์ไหน”

ผู้พิพากษามองดูหน้าอิสต์แวน แล้วก็กลับมามองเงินสิบเหรียญทอง

ที่อยู่ตรงหน้า ตรงอาหารและเครื่องคัมทกคนใช้นามาสั่งไว้ เห็นแล้วผู้พิพากษาก็พูดขึ้นอย่างใคร่ครวญคิดว่า

“เพื่อนพุดถกนะ เพื่อนอิสต์แวน ข้าในช่วงคาบอดเสียนี้กระไรจึงไม่ได้มองเห็นข้อเท็จจริงอันสำคัญ ขอบใจเพื่อนที่เตือนสติข้า แล้วยังให้เหรียญทองเหล่านี้อีกด้วย เอละ ตอนนั้นข้าเชื่อว่า ข้าคงจะได้กินได้คัมสิ่งที่เพื่อนจัดไว้ให้อย่างเอร็ดอร่อย”

วันรุ่งขึ้นบ่เตอร์ได้รับไปที่บ้านผู้พิพากษาเพื่อจะฟังคำตัดสิน แต่แล้วก็ต้องผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้พิพากษาบอกว่า “อิสต์แวนพูดว่า ‘ไม่ได้บอกไว้ว่า เป็นวันอีสเตอร์ไหน’ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีทางจะได้เงินมา ข้าเองก็เสียใจ แต่ว่ามันก็เป็นเรื่องของกฎหมายนะ”

เมื่อไม่มีทางจะทำอย่างไรได้ บ่เตอร์จึงตกลงใจว่าจะต้องไปขอเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินให้ได้ เมื่อไปถึงเมืองหลวง บ่เตอร์ ตรงไปยังพระราชวัง แจ้งแก่ทหารยามขอเข้าเฝ้า แต่พระเจ้าแมตทิแอสยังทรงมีพระธุระยุ่งอยู่ จึงต้องคอย แต่ในที่สุดก็ได้มายืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแมตทิแอส ผู้เป็นทูลกระหม่อมประชาชน และเป็นทูลกระหม่อมทั่วไป ไม่ว่าใกล้ หรือไกล เรื่องความยุติธรรมของพระองค์ บ่เตอร์ตื่นตื่นเสียจนพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่จ้องพระพักตร์ พระราชาของตน พระเจ้าแมตทิแอสทรงสังเกตเห็นว่าบ่เตอร์ตื่นตื่น จึงตรัสถามอย่างพระทัยดีว่า

“มีเรื่องอะไร จะให้ข้าช่วย”

สุดสววยสวยเสน่ห์... น้องแก้ว

๑๐๖๖/๓ พรานนก เขื่องวัดยางฯ ธนบุรี
ป.ณ.บางกอกน้อย กท. ๑๐๗๐๐

โทรฯ ๔๑๑-๒๕๔๓

และที่

๑๔/๖ สุขุมวิท ๖๓ เอกมัย พระโขนง
กทม. โทรฯ ๓๕๑-๓๗๕๔

ท่านสุภาพสตรีที่มีปัญหา เสริมสวยที่
ไหนไม่ถูกใจ เชิญไปที่ “น้องแก้ว”
เพราะเรามีสมุนไพรร(สค) ช่วยท่านให้
ทรวงอกงดงาม เกี่ยวกับไขมัน สบรอย
ย่น บัดผิวให้สุดต่ง และทำให้ใบหน้า
เนียนปราศจากสิว ผ้ำ แก้ม จมูก ปลูก
ผม ท้องลายด้วยกรรมวิธีแบบไทย
ไทย (ท่านซื้อไปทำเองมีผลเช่นกัน)
สตรีที่ผ่านการมีบุตร หยุดการกังวล
ด้วยสมุนไพรร พรเทวี ของน้องแก้ว
(ช่วยท่านหญิงประหยัดด้วยการ
เสริมสวยทรวงอกเพียง ๓ ครั้ง

แถมบัดผิวทั้งตัวฟรี)

(กรุณาคัดับครั้นมาด้วย)

หรือลูก พดมาเถอะนะ ข้าไม่กิด
เจ้าหอรก”

ในที่สุดบิเตอร์พยายามตั้งสติ
และทูลเรื่องราวของตนให้พระราชา
ทรงทราบจนหมดสิ้น พระเจ้า
เมตติแอสทรงอุทานว่า “อ้อม” แล้ว
ก็ทรงดำเนน ไปมาดังที่มักจะทรง
กระทำเสมอ เมื่อต้องใช้ความคิด
อย่างหนัก แล้วก็ตรัสว่า “อ้อม
ขอให้ข้าคิดก่อนนะ” ต่อจากนั้น

ก็ทรงสั่งให้บิเตอร์ไปคอยฟังข่าวที่
พัก บิเตอร์จึงถวายคำนับลาไปคอย
อยู่ยังที่พักแรมใกล้ๆพระราชวัง

ในระหว่างนั้นคนของพระเจ้า
เมตติแอสก็เดินทางด้วยม้าเร็ว
ที่สุด เพื่อนำสารของพระราชาไป
สั่งให้อิสต์แวน ความในสารนั้น
กล่าวถึงว่า พระองค์ทรงได้ยิน
เรื่องราวของอิสต์แวนกับความมั่งคั่ง
และที่สำคัญคือความสามารถในการ

เป็นพ่อค้าของเขา บุคคลอย่าง
สมควรได้เข้ามาขังเมืองหลวงเพื่อให้
ใครต่อใครได้ชื่นชมความสามารถ
นั้น ทั้งพระองค์ยังทรงทราบอีกว่า
อิสต์แวนมีภรรยาสวยเป็นเยี่ยม และ
ความงามนั้นไม่ควรจะมาซ่อนเร้น
อยู่ในเมืองเล็กๆอย่างนั้น นางควร
จะได้มาเป็นรัตนะดวงหนึ่งในราช
สำนักของพระองค์ เพราะฉะนั้น
พระองค์จึงขอให้อิสต์แวนกับภรรยา

ได้มายังเมืองหลวงโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้

เมื่ออิสต์แวนได้รับสารของพระราชานันแล้ว ก็รีบนำไปอวดคนทั่วบ้านทั่วเมือง บอกว่า “นี่ไงสารจากพระราชาคูทศราที่ประทับน่ะ เป็นตราของพระราชา แล้วตรงที่ทรงลงพระนาม ก็เป็นลายพระหัตถ์ของพระองค์จริงๆ เป็นจดหมายถึงข้าละ ดุซ ดุซอิสต์แวน เห็นหัวจดหมายไหมละ มีชื่อของข้า พระเจ้าแผ่นดินทรงมีจดหมายถึงข้า”

แล้วก็ส่งคนใช้ให้จัดข้าวของให้ทันที วันรุ่งขึ้นทงอิสต์แวนทงภรรยาสาวสวยก็ออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง เมื่อถึงพระราชวังก็ยื่นสารของพระราชาให้ทหารยามดู ทหารยามก็พาไปเข้าเฝ้า อิสต์แวนจึงบอกเมียว่า “ถ้ามีจดหมายพระราชามีตราประทับอย่างนี้จะไปไหนๆ ก็ได้ แม้แต่ทหารยามก็รู้ว่าข้าจะเป็นคนสำคัญเพียงไร”

พอคนทั้งสองเข้าไปถึงสนามในพระราชวัง ทหารยามคนหนึ่งก็โผล่ขึ้นมาทักไปขังที่พักของบิเตอร์ บอกให้รู้ว่าตาเผ่าอิสต์แวนกับเมียมาถึงพระราชวังแล้ว เจ้าหน้าที่ขอให้อิสต์แวนกับเมียคอยอยู่ก่อน เพราะพระราชาทรงมีธุระยุ่งอยู่เสมอ ใครๆ ก็รู้ “ได้ซิ” อิสต์แวนพูดพยายามยิ้ม แม้ว่ายิ้มแล้วจะทำให้รู้สึกเหมือนปวดเจ็บหน้าตาก็ตาม “เรากอยได้ไม่เป็นไรหรอก” คอยอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ก็มาพาอิสต์แวนไปเข้าเฝ้ายังท้องพระโรง ขณะเดินตามเจ้าหน้าที่ไปนั้น อิสต์แวนรู้สึกภาคภูมิใจ มีถือสารของพระราชามาถึงตน พลาตสาวเท้าก้าวตามไปครวญกับว่าตนเป็นพระราชาสื่อเอง

แต่แล้วนึกดูว่า อิสต์แวนจะประหลาดใจสักเพียงไหน เมื่อเห็นบิเตอร์ยืนอยู่ตรงนั้น ตรงข้างหลังพระราชารอยยิ้มบนใบหน้าอิสต์แวนหายวับไปทันที “เจ้าบิเตอร์มันมาทำอะไรในวังน่ะ” อิสต์แวนยังไม่กล้ากราบทูลอะไรจนกว่าพระราชาสั่งครึ้นก่อน แต่ในระหว่างนั้นคำถามดังร้อยดังพันคำถามซิงกันถามอยู่ในใจของอิสต์แวน

“เราขึ้นดีที่พบเจ้า” พระราชาตรัส “แต่เราจะขึ้นดียิ่งกว่าถ้าสภาพการมาของเจ้าไม่ใช่อย่างนี้ เราได้ขึ้นการร้องเรียนว่าเจ้าไม่ได้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ทุกคนทั้งๆ ที่ทั่วประเทศชกกรี้ คนรู้กันทั้งนั้นว่าเจ้าเป็นคนมีเงิน เจ้าจะแก้ตัวว่าอย่างไร”

“แต่ข้าแต่พระองค์” อิสต์แวนทูลพลาตถวายคำนับเสียตามแบบจะหลก้ม “ทว่าข้าพระองค์รวนนั้นไม่จริงหรือพะยะค่ะ ที่จริงนะข้าพระองค์ยากจนมาก ยากจนจนแทบจะไม่มีอะไรกิน พระองค์คงจะทรงเห็นแล้วว่าข้าพระองค์จะซุบผอมอย่างไร” ทูลแล้วก็ทำให้เห็นว่าแกล้มตอบ “ขอให้ทรงเชื่อเถละพะยะค่ะว่าถ้าข้าพระองค์มีเหรียญทองแม้เพียงเหรียญเดียว ข้าพระองค์เป็นข้าราชการหนี้ทุกคนทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์เป็นหนี้เขา แต่เป็นไปไม่ได้หรือพะยะค่ะ”

“น่าเศร้ามาก” พระราชาตรัส “แต่มันก็เป็นหนี้ทุกๆ เลยนั่นละ แต่เพราะว่าเจ้าไม่มีเงินจะชำระหนี้ เราก็ต้องส่งบริวารไปหาเจ้ามาขายบิเตอร์”

“แต่ว่า” อิสต์แวนทูลพลาตแอบดีใจ “ข้าพระองค์ไม่มีอะไร

ที่มีค่าถึงพันเหรียญทองหรือพะยะค่ะ”

พระเจ้าแมตทิแอสดทรงรอบรู้วิธีการของคนอย่างอิสต์แวน จึงทรงแย้มสรวลตรัสว่า “เรื่องนั้นแล้วจึงค่อยตัดสิน เอย ว่าแต่ว่าตอนนั้นเมียของเจ้าอยู่ที่ไหนละ”

“อยู่ข้างนอกพะยะค่ะ กำลังคอยข้าพระองค์อยู่”

“ดีละ ไปเรียกเข้ามา ขำอยากแลเห็น เพราะได้ขึ้นมามากแล้ว เรื่องความงามของนาง” แล้วก็ทรงให้อาณัติสัญญาให้เจ้าหน้าที่ไปพาเมียอิสต์แวนเข้ามา และพระเจ้าแมตทิแอสดก็ถึงกับตะลึง เพราะเมียของอิสต์แวนสวยจริงอย่างที่เขาลือกัน อย่างนั้นเองอิสต์แวนจึงขึงนัก พระราชาตรัสถามอิสต์แวนว่า “เมื่อก่อนเจ้าว่าเจ้าไม่มีอะไรที่มีค่าถึงพันเหรียญทองใช่ไหม”

“ใช่พะยะค่ะ ข้าพระองค์ไม่มีอะไรเลย ยากจนจนเกินจริงๆ”

“น่าเศร้า” พระราชาตรัสพลาตเรียกบิเตอร์ว่า “มานซิ เจ้าหนี้ เจ้าต้องดูแลรักษาหญิงสาวสวยนี้ไว้จนกว่าสามีของนางที่ยากจนขึ้นแก่นจะสามารถหาเงินที่เป็นหนี้เจ้ามาชำระหนี้เจ้าได้ ถ้าหาเงินมาใช้หนี้ไม่ได้ ผู้หญิงคนนั้นก็จะถูกบริโภคนในฐานที่เป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งของเจ้าเอาละ ยุติเรื่องได้”

ตรัสแล้วก็ทรงลุกขึ้น เสด็จออกจากท้องพระโรงไป บิเตอร์ก็เอื้อมมือไปที่เมียอิสต์แวนจะพาตัวไป ทันใดนั้นอิสต์แวนก็ถ่วงกระเบาะเอาเงินพันเหรียญทองใส่ในมือของบิเตอร์ที่ยื่นออกมา จึงเป็นอันว่าหนี้ของอิสต์แวนได้ชำระให้แล้ว เป็นเหรียญทองเจาวัลย์ที่เดียว ♥

บรรพ พันธุมรา

นิทานนานาชาติ

เล่ห์หมาจิ้งจอก

(นิทานเวียตนาม)

หมาจิ้งจอกในนิทานไม่ว่า
นิทานอื่นไหนก็มีลักษณะส่อให้
เห็นว่าฉลาดแถมโกง นิทาน
เวียตนามนี้ก็เล่าทำนองเดียวกัน แต่
เหตุการณ์ต่างกันไป จนถึงว่าแม้แต่
เสือกก็ฉลาดไม่เท่าหมาจิ้งจอก ดัง
เรื่องสองท้องจะเล่าต่อไปนี้

เรื่องแรกเล่าว่า ครึ่งหนึ่งยังมี
หมาจิ้งจอกตัวหนึ่ง ซึ่งมักจะทำท่า
หยิ่งแก่งเสือก เมื่อใดที่เห็นเสือกผ่านมา
แทนที่จะทำท่ายนอบเสือกเหมือน
สัตว์ทั้งหลายในป่า เพราะเสือก
แข็งแรงยิ่งกว่าใคร จนได้ชื่อเป็น
เจ้าป่า หมาจิ้งจอกกลับหันหลังให้
ทำเป็นแกล้งไม่เห็น พอได้โอกาสก็
วิ่งหนีอย่างเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เสือก
เห็นแล้วอดโมโหไม่ได้ทุกทีไป

อยู่มาวันหนึ่ง หมาจิ้งจอกเกิด
ไปนอนหลับ เสือกมาแลเห็นเข้าจึง
ตะครุบไว้ได้ และเตรียมจะกินหมา
จิ้งจอก แต่ก่อนกิน เสือกได้พูดว่า

“เจ้าทำขโมยกับข้ามาหลายหน
แล้วนะ เพราะเจ้าเชื่อว่าเจ้าวิ่งเร็ว
จะพ้นข้าพ้น ทนดูซิเจ้าหนีข้า

พ้นไหม ฮะ ฮะ ข้าจะกินเจ้าละ”

“ไม่มีวันกินข้าได้หรอก” หมา
จิ้งจอกตอบ “ข้าจะไปบ้าร้องให้
สัตว์อื่น ๆ คุ้มครองข้า”

“โธ่เอ๊ย” เสือกหัวเราะเยาะ
“เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครนะ เจ้าจะทำ
ได้อย่างไร”

“ข้ามีอำนาจจะออกคำสั่งให้
สัตว์เหล่านั้นทำตามข้าได้ก็แล้วกัน”
หมาจิ้งจอกตอบ “สวรรค์ได้แต่งตั้ง
ข้าให้เป็นเจ้าป่า แม้แต่เจ้าก็ต้อง
นับถือข้า”

“ข้าไม่เชื่อเจ้าหรอก สัตว์โง่ๆ
อย่างเจ้านะหรือ จะมาทำใหญ่ทำว่า
ตัวสำคัญ อุบายตนๆ ของเจ้าก็เพื่อ
เอาตัวรอดให้พ้นเงื้อมมือข้านะซิ”

“ตามใจเจ้า ถ้าเจ้าไม่เชื่อ ก็
ลองให้ข้าขับไล่เจ้าแล้วเจ้าเดินไปให้
ทั่วป่าซิ ข้าจะแสดงให้เห็นเจ้าดูว่า สัตว์
ทั้งหลายเขานับถือข้ามากเพียงไหน
จะมาเถียงกันทำไมให้ปวดการ เสีย
เวลาเปล่าๆ”

“ก็ดีเหมือนกัน” เสือกยอมตกลง
ทำตาม “ดูดีธรรมดา ลองทำดูก็ได้

ถ้าไม่จริงตามคำเจ้าว่าละก็ ข้าเป็น
ข้าเจ้ากินทันที ที่เดี๋ยวนี้”

ต่อจากนั้นหมาจิ้งจอกก็ขึ้นไป
ขอยุบหลังเสือก ให้เสือกเดินไป ไม่
ว่าผ่านไปทางไหน บรรดาสัตว์ใน
ป่าต่างพากันหวาดกลัว วิ่งหนีกัน
จ้าละหวั่น เสือกก็สำคัญว่าสัตว์เหล่า
นั้นกลัวหมาจิ้งจอก หาว่าไม่ว่าเขา
กลัวตน ในที่สุดเสือกก็ยอมกินหัวให้
หมาจิ้งจอก พลาญพูดว่า

“ขอยกย่องที่ข้าถูกลูกเจ้า ข้า
เห็นแล้วว่าสัตว์เหล่านั้นเขานับถือ
เจ้าจริง ต่อไปนี้ข้าสัญญาว่าจะทำ
ตามคำสั่งเจ้าทุกประการเลยทีเดียว”

อีกเรื่องหนึ่งได้กล่าวถึงหมา
จิ้งจอกตัวหนึ่งที่ไปเที่ยวหากินในป่า
แล้วเกิดตกลงไปในหลุม หมาจิ้งจอก
พยายามตะกายจะออกจากหลุมให้ได้
แต่ทำอย่างไรก็ขึ้นไม่ได้ หมาจิ้งจอก
เป็นทุกข์กลัวตนจะอดตายอยู่ในหลุม
นั้น ทันใดนั้นหมาจิ้งจอกก็ได้ยิน
เสียงฝีเท้าแสดงว่ามีใครกำลังเดิน
ผ่านมา หมาจิ้งจอกจึงได้คิดอุบาย
แล้วร้องตะโกนถามว่า (ต่อหน้า ๑๐๓)

จิ๋วรูปหน้าพิศหายไปหมด ชายเลียง
แกะจึงได้กลับไปยังไปตลาดและนำ
แคร่หามมารับพระทั้งสองรูปกลับไป
จากนั้นมา ก็ไม่มีใครคิดอยากจะ
สำรวจทะเลใต้ดินอีกเลย ทราบว่า
มีเกาะอยู่หลายแห่งกลางทะเลสาบที่
แสงคบเพลิงส่องไปไม่ถึง เกาะ
แห่งหนึ่งในทะเลนั้นมีผู้สำรวจแล้ว
และสิ่งที่ได้พบนั้นเจ้าจะได้รู้จัก
ต่อไป เมื่อถึงเวลาของเจ้า”

ข้าพเจ้าเกิดทบทวนเรื่องราว
อย่างไม่รู้เบื่อ ข้าพเจ้าอยากจะมีแพ
และล่องสำรวจทะเลใต้พิภพแห่งนี้
ท่านอาจารย์ซึ่งติดตามความคิดของ
ข้าพเจ้าได้ หัวเราะออกมาดังๆ และ
กล่าวว่า “ใช่แล้ว ลือตัง มันเป็น
เรื่องที่น่าสนุกที่จะสำรวจทะเลใต้
พิภพ แต่ทำไมเราจะต้องทำให้
ร่างกายได้รับความยากลำบากเสียเล่า
ในเมื่อเราสามารถสำรวจมันได้โดย
ทางจิต เจ้าทำได้ ลือตัง ในเวลา
ไม่กี่ปีเจ้าจะมีความสามารถพอที่จะ
สำรวจโดยทางใน เราจะสำรวจ
ทะเลร่วมกันอย่างถาวร แต่ใน
ตอนนี้เจ้าจะต้องศึกษาเล่าเรียนเพื่อ
เราทั้งสอง”

แสงคบเพลิงของเราวูบวาว
แสดงว่าใกล้จะหมดเชื้อไฟแล้ว และ
ข้าพเจ้าคิดว่าในไม่ช้าเราจะตกอยู่
ท่ามกลางความมืดมิดราวกับคน
ตาบอด ต้องเปะปะคลำหาทางออก
จากถ้ำ เมื่อเราเดินกลับจากริม
ทะเลสาบนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเราน่าจะ
ฉลาดกว่านั้นและเอาคบเพลิงอะไหล่
ติดตัวมาด้วย ทันใดนั้นท่านอาจารย์
ก็หันไปคลำที่ข้างหลังหินที่ผนังแห่ง
หนึ่ง และหยิบเอาคบไฟอันใหม่ออก
มาจ่อเข้ากับคบไฟที่จวนจะมอดดับ

“เราเก็บซ่อนคบไฟไว้ที่นี่ ไม่
เช่นนั้นคงจะลำบากที่จะคลำหาความ
มืดกลับไป เอาละ เราจะกลับขึ้นไป
ข้างบนกันเสียที”

เหงื่อไคลไหลย้อยตามใบหน้า
ของเราขณะที่ไต่ก้อนหินกลับขึ้นมา
เราหยุดพักเป็นแห่งๆ เพื่อเอาแรงและ
ดูภาพตามผนังถ้ำ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ
รูปเขียนเหล่านั้นเลย มันเป็นภาพที่
ใหญ่โตมาก และคงต้องใช้เครื่องมือ
เครื่องใช้พิเศษในการเขียนภาพ
ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น
มาก่อน เมื่อข้าพเจ้ามองไปยังท่าน
อาจารย์ ก็พบว่าท่านมองภาพเหล่านี้อย่างเชื่อมั่นเหมือนกับที่ท่าน
เชื่อมั่นในถ้ำแห่งนี้ ข้าพเจ้าหวังว่า
การมาเยือนถ้ำในคราวต่อไป คง
จะเป็นการคลี่คลายความลับของ
สถานที่นี่ ข้าพเจ้าอยากจะได้ความรู้
ลับนี้อย่างกระจ่างแจ้งที่ทุกซอกทุก
มุมในถ้ำซ่อนเร้นเอาไว้ ข้าพเจ้า
รู้สึกอดอึดกระวนกระวายที่จะต้อง
รอคำตอบนี้ไปอีกหลายปี มันคงเป็น
ความลับที่เต็มไปด้วยอันตรายรอบ
ด้านกระมัง ท่านอาจารย์เอ่ยทำลาย
ความคิดฟุ้งซ่านของข้าพเจ้าว่า
“ลือตัง เจ้ามันนั่งจ้ำจาวกับตาแก่
ทีเดียว อีกเพียงไม่กี่ก้าวเราก็จะกลับ
ไปอยู่ข้างบนแล้ว เราจะขึ้นไปบน
ดาดฟ้า และใช้กล้องส่องทางไกล
ค้นหาตำแหน่งที่พระคณะสำรวจใน
ครั้งนั้นหลุดไถลออกมาจากทะเลสาบ
ได้นั้น”

เมื่อเราใช้กล้องส่องทางไกล
มองดูทิวทัศน์บนดาดฟ้า ข้าพเจ้า
นึกในใจว่า เหตุใดเราจึงไม่ควมัว
ออกไปสืบสืบไม้ไปตรวจตราที่แห่ง
นั้นด้วยตนเอง ท่านอาจารย์บอก

ข้าพเจ้าว่า เราจะไม่พบร่องรอย
อะไรมากกว่าการมองด้วยกล้อง
เพราะเหตุว่าตรงตำแหน่งที่น้ำใน
ทะเลใต้ดินไหลลงสู่แม่นํ้านั้น อยู่
ใต้ระดับน้ำของแม่น้ำ ไม่มีสิ่งใดที่
จะแสดงตำแหน่งแห่งที่นั้น นอก
จากหมุดไม้กลมหนึ่ง ซึ่งถูกส่งให้
ปลูกลงเพื่ออำพรางร่องรอยบริเวณ
นั้น (ตอนหน้า-รบกวนขำ)

เล่ห์เหลี่ยมจิ้งจอก

(ต่อจากหน้า ๓๑)

“ไครนั้นนะ”

“เสือ”

“เพื่อนจะไปไหนล่ะ”

“ไปหาอะไรกินล่ะซี” เสือตอบ
“เจ้าลงไปทำอะไรในนั้นล่ะ”

“อ้าว” หม่าจิ้งจอกทำเสียง
แปลกใจพูดว่า “อะไรกันเพื่อนไม่
รู้หรือหว่าที่คนเขาพูดกันว่า พงุน
ฟ้าจะหล่นมาทับพวกเรานะ”

“โอโฮ น่ากลัวจริง ข้าไม่ได้
ยินใครพูดถึงกันเลย เจ้าเชื่อว่าฟ้า
จะทับพวกเราจริงๆหรือ”

“เชอซี ข้าได้ลงมาอยู่ใน
หลุมนี้ไงเล่า จะได้ซ่อนตัวไม่ให้
ถูกฟ้าทับตาย ที่ข้าบอกเพื่อนเรื่อง
นี้ก็เพราะเพื่อนเป็นเพื่อนกับข้ามานาน
แล้วหรือกะ ข้ายังไม่อยากให้เพื่อน
ถูกฟ้าทับตาย”

“ขอบใจ เจ้าเป็นเพื่อนดีของข้า
ให้ข้าลงไปในหลุมกับเจ้าได้ไหม
เล่า”

“ได้ซี ข้าไม่ว่าอะไรหรือ
เพื่อนอยากลงมาก็เชิญซี”

ได้ยินเช่นนั้นเสือก็โดดลงไป
ในหลุม สัตว์ทั้งสองคู่ก็อยู่
ครู่หนึ่ง หม่าจิ้งจอกก็งัดเสือ เสือ

จิ้ง ก็ไม่พอใจ บอกให้หยุด หมา
จิ้งจอกก็ไม่หยุด ยังคงจิ้งต่อไป
เสือไม่ไห้คำรามว่า

“หยุดเข้าเสียที่ได้ไหม ไม่
อย่างนั้นเข้าจะเหวี่ยงเจ้าออกไปนอก
หลุมทีเดียวนะ ให้ฟ้าทบตายเสีย
แล้วรูดไป”

หมาจิ้งจอกก็ไม่ฟังเสียง ยังคง
จิ้งต่อไปจนกระทั่งเสือไม่ไหวสุดขีด
ถึงกับพูดว่า

“เออ ฟ้าจะหล่นมาทับเจ้าตาย
ก็แล้วแต่ละ เข้าไม่รับรู้ด้วยแล้ว”

พูดแล้วก็เหวี่ยงหมาจิ้งจอก
ออกไปจากหลุม หมาจิ้งจอกขอบอก
ขอบใจอะไรเลย ที่ได้ออกมาพ้น
หลุมนั้นเสียได้ พอพ้นหลุมได้ก็วิ่ง
หนีไปปล่อยให้เสือหน้าโง่ติดอยู่ใน
หลุมนั้นแต่ผู้เดียว ♥

สาวสมัย (ต่อจากหน้า ๓๔)

อายุสิบห้า เป็นผู้หญิงมีปัญหามาก
กว่าจะเป็นผู้หญิงอิสระแล้วละครับ
ความมีอิสระไม่ใช่อยู่ที่การวิ่งเข้า
ในทักลับทุกคืน หรือเปลี่ยนคู่วง
เดือนละหนอย่างนั้น หรือการ
สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า...เฮฮากับผู้ชายคือ
อิสรภาพของผู้หญิง พืชของคุณมอง
ไม่เห็นความมีอิสระแบบของเรา เขา
ถึงไม่เข้าใจว่าคุณทนอยู่ได้อย่างไร
กับความสงบเงียบ กับงานบ้าน กับ
การดูแลลูกพี่ของคุณ”

ถ้านมถลได้ขึ้นวัยรุ่พูดเช่นนั้น
หล่อนก็คงจะทำมุกย้อนและบอกว่า
พูดอย่างเห็นแก่ได้ตามประสาผู้ชาย
อีกนั่นแหละ นมถลคงจะไม่มีวัน
เข้าใจว่าทำไมเหตุถึง ‘ปล่อยตัว’
เป็น ‘แค่’ แม่บ้าน ทำไม่ถึงไม่มี
อุดมการณ์สูงส่งถึงขั้นเป็น ‘เลขา-

นการวิชั่นบริหาร’ หรือออกผจญ
‘โลกกว้าง’ อย่างหล่อน

เหตุที่ยังอีกอกอีกและอีกอีกถ้าจะ
มีใครถามว่าเธอ ‘ทำงานอะไร’
เพราะคำตอบว่า ‘อยู่บ้าน’ นั้นทำให้
นึกเห็นภาพผู้หญิงที่เก๋จกร้านเสื้อ
กระไร ทั้งๆที่เหตุยังไม่เคย ‘อยู่บ้าน
เฉยๆ’ เธอเคยดูเพื่อนบางคนทบอก
ว่า ‘ดี...อยู่บ้านสบายดี ได้พักผ่อน
ทั้งวันทั้งคืน’ เพราะเธอมีงานบ้าน
สารพัดที่ต้องทำ มีลูกคนเล็กสองคน
ที่ยังอยู่ในวัยก่อนเข้าโรงเรียนที่ต้อง
เลี้ยง มีสวนครัวให้ดูแล มีงานเย็บผ้า
ซ่อมแซมเสื้อผ้าชำรุด มีงานกระจุก
กระจิกของบ้านที่ทำให้เหนื่อยมาก
กว่างานออฟฟิศนัก เวลาว่างของ
เหตุก็มักก่อนนอน ที่เธอพอจะจับ
หนังสือขึ้นมาอ่านเท่านั้นเอง เพราะ
เหตุยังไม่ใช่ ‘แม่บ้าน’ ของเศรษฐกิจ
ใหญ่บางคนทั้งนั้น ก็หมดไปด้วยการ
‘ช้อปปิ้ง’ และตัดเสื้อผ้าวันละสอง
สามชุดอย่างนั้นนั่นนะ ชีวิตแบบนั้น
คงจะทำให้เธอเหวี่ยงและเผาตายไป
นานนักหนาแล้ว

เหตุยังมองดูลูกๆวิ่งไล่กันอยู่ใน
สนามหน้าบ้าน ส่งเสียงเกรี้ยวกราว
ออกจะเป็นการทำลายบรรยากาศ
เงียบสงบของเวลาเย็นในซอยแถวนั้น
อย่างไรอยู่ แต่เธอก็รู้สึกเป็นสุขอยู่
ในใจ สุขอย่างลึกซึ้งเท่าที่คนมีชีวิต
ที่มั่นคงอบอุ่นจะรู้สึกได้ เหตุก็
ตระหนักแล้วในบัดนี้ว่า วิถีที่
เปลี่ยนแปลงของเธอให้อะไรกับ
ความคิดและจิตใจของเธอบ้าง เธอ
รู้แน่แล้วว่าเธอมีอิสระเหมือนกัน
เป็นอิสระที่อยู่คนละความหมายกับ
นมถล เหตุก็เลิกตั้งแต่นั้นกับ ‘ความ
เป็นนมถล’ ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ได้

แต่ก็คงเป็นความเปลี่ยนแปลงที่ค่อย
เป็นค่อยไปตามวัยและเวลา เริ่ม
ตั้งแต่เหตุยังไม่ถึงทั้งในแฟชั่นล่าสุด
และเครื่องสำอาง ‘ชั้นสูง’ ของนมถล
ที่เหตุเคยคิดว่าทำให้พี่สาวของเธอ
เป็นผู้หญิงเก๋ไก๋แสนกระไร เพราะ
เหตุยังเริ่มมองเห็นแล้วว่าครีมบำรุง
ผิวที่หือวิเศษสุดยอของโลกล้วนมี
คุณสมบัติพอๆกับครีมบำรุงผิวที่หือ
ดาดดินที่นมถลบอกว่าเป็นรับใช้ที่
บ้านของหล่อนใช้เช่นเดียวกัน

สำหรับเหตุในช่วงเวลานั้น นิตยสาร
ที่มคอเล่มนี้ ‘คุณเช็กซ์แคไหน?’ ไม่
ทำให้เธอคิดว่าดินสอมาวงคำตอบที่
ตรงกับใจมากที่สุดอีกต่อไปแล้ว
นั่นเป็นการกระทำของเธอเมื่อสิบปี
ก่อน สมัยที่เธอยังรุ่นสาว สมัยที่
เธอยังต้องแสวงหาความมั่นใจใน
ตัวเองจากคนอื่น สมัยที่เธอยังเชื่อถือ
คำโฆษณาที่ชวนให้เธอใช้น้ำหอม
ยี่ห้อผู้ชายจะต้องมองตามจน
เหลียวหลัง หรือจะทำให้เธอเป็น
‘เจ๊เทเซ่’ ตามศัพท์ปัจจุบันอะไร
ประเภทนั้น

เดี๋ยวนี้ ชีวิตของเหตุไม่ได้
ขึ้นอยู่กับสิ่งไร้สาระเหล่านั้นอีกแล้ว
เธอมีกฎเกณฑ์การดำเนินชีวิตเป็น
ของตัวเอง เธอรู้แล้วว่าการเป็น
‘แค่’ แม่บ้านของเธอนั้น เป็นความ
พอใจของชีวิต คือความสุขที่น่า
อิสรภาพมาให้เธอ เธอจะไม่สุขใจ
เท่านี้ถ้าเธอจะเป็นสาวยุคใหม่
จะเป็น ‘เลขาการวิชั่นบริหาร’
หรือได้ออกสู่ ‘โลกกว้าง’ อย่าง
นมถล

และเดี๋ยวนี้ เหตุก็ไม่คิดว่า
ผู้หญิงสมัยใหม่อย่างนมถลจะฉลาด
รอบรู้สักแค่ไหน นมถลทำหน้า

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

นางเงือกกับชาวประมง (นิทานสิงคโปร์)

เรื่องนางเงือกกับคน มีเล่ากันเสมอ ดังเรื่องอีกอันดุษของมลายูกับเรื่องนางเงือกแห่งอังกโโนของฟิลิปปินส์ แต่เนื้อเรื่องที่เล่าต่างก็ออกไป ดังเรื่องที่ไอร์แลนด์ อาน มอนเตโรกับเจนนี วัตสันเล่าไว้ในนิทานจากสิงคโปร์ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวประมงหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่บนเกาะปูเลาหันตุบ้านของชาวประมงอยู่ตรงชายฝั่งทางเหนือของเกาะ เป็นบ้านปลูกง่าย ๆ ด้วยใบปาล์มแห้ง ๆ ชาวประมงนั้นเห็นว่ามัทกันแดดกันฝนได้เท่านั้นก็สบายดีแล้ว เพราะตนอยู่แต่ลำพังผู้เดียว ไม่มีลูกเมีย

ตอนเช้าชาวประมงนั้นจะออกไปหาปลาทุกเช้า แล้วก็นำไปขายที่ตลาดในสิงคโปร์ เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ลากอวนชายนั้นได้ยินเสียงคนร้องไห้ เมื่อกลับมาดูในน้ำก็เห็นว่าไปจับเอานางเงือกเข้าแล้ว ชาวประมงรีบดึงอวนขึ้นมาบนเรือโดยเร็ว

“ปล่อยข้าเถะ” นางเงือกขอร้อง “ปล่อยข้าเถะ”

ถ้อยคำนั้นทำให้ชาวประมงแปลกใจจนไม่อาจขยับเขยื้อนอย่างไรได้ ในที่สุดเมื่อคุมสติได้ จึงถามไปว่า

“นางมาทำอะไรอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ข้ากำลังจะไปหาพ่อข้าใน

อาณาจักรใต้ทะเล แต่มาเห็นหมู่เกาะตรงที่ท่านจับข้าได้ ก็เลยแวะอยู่ครู่หนึ่ง”

“นางชอบเกาะนี้หรือ” ชาวประมงถาม “ข้าอยู่บนเกาะเกาะหนึ่งในหมู่เกาะเหล่านี้ อยู่คนเดียวแหละ”

“สวยมากเกาะนี้ แต่ท่านไม่เหงาบ้างหรือหรือ ในเมื่อไม่มีคนอยู่กับกันมากมายบนเกาะ”

“ก็เป็นบ้างเหมือนกัน” ชายหนุ่มตอบ “แต่ไม่ค่อยมีเวลาเหงาหรอก เพราะมีงานยุ่งตลอดเวลา”

“เล่าให้ฟังบ้างซิ”

“ไม่มีอะไรจะเล่าได้มากนัก

ดอก เพราะเช้าขึ้นก็ไปจับปลา จับแล้วก็ไปขายที่ตลาดในสิงคโปร์ แล้วก็นำเรือกลับบ้าน”

“จับปลาได้มากมายเสมอหรือ” นางเงือกถามอย่างสนใจ พลางมองดูปลาที่เป็นอันมากในอวน

“ไม่เสมอไปหรอก บางวันไม่ได้จับเลยก็มี”

ขณะที่ฟังชายหนุ่มพูด นางเงือกเกิดนึกรักชายหนุ่มชาวประมงคนนั้นเข้าแล้ว จึงได้ตกลงปลงใจตั้งครอบครัวอยู่ด้วยกันกับชาวประมงบนเกาะนั้น ชีวิตทั้งสองนับว่ามีความสุขมาก เพราะนางเงือกจะช่วยเรื่องหาปลา โดยจะว่ายน้ำล่องหน้าไปก่อน แล้วคอยบอกว่าตรงไหนมีปลาชนิดดีที่สุดอยู่ นอกจากนั้นก็ช่วยทำกับข้าวบ้าง ซ่อมแซมอวนไปบ้าง ชาวประมงหนุ่มนั้นก็เป็นคนดี ขยัน ทำงานหนัก ไม่ช้าก็สามารถซื้อเรือใหม่อย่างดีได้ลำหนึ่ง

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

มัวรีบนบอกว่าหลังจากที่เป็นข่าวขึ้นมาแล้ว มีบริษัทถึงสิบบริษัทติดต่อขอซื้อรูปนี้ต่อจากเธอ รวมทั้งผู้ชายคนหนึ่งซึ่งยินดีจะให้ราคาถึง ๔๕๐ ปอนด์

องค์การกุศลที่ซื้อรูปนี้ไปก็เตรียมจะเปิดการประมูลรูปเขียนรูปนี้เร็วๆ นี้ โดยโฆษณาว่าเป็นภาพเขียนที่ไม่เอาไหนที่สุดภาพหนึ่งของโลก

สงสัยไหมครับว่าภาพเป็นภาพอย่างไร แน่จนละครับ เปิดจะเขียนภาพอะไรที่ดูเรื่องได้ ก็ต้องเป็นภาพนามธรรมหรือแอบสแตรกต์วิธีการเขียนก็ คือให้เปิดเข้าไปบนจานสีแล้วก็ยาลงไปบนผ้าใบ

การเป็นข่าวดอกที่ทำให้คนอยากได้ ค่าของภาพอยู่ที่การเป็นข่าว ไม่ได้อยู่ที่ฝีมือการเขียน... ผิดคนกระมังครับ ผิดคนการเขียน ♥

นางเงือกกับชาวประมง

(ต่อจากหน้า ๒๕)

เย็นวันหนึ่งนางเงือกบอกแก่หัวว่า “ถ้าเกิดหลงทางในทะเล ข้าจะขอให้เทวดาช่วยให้ตัวข้ากลายเป็นนก แล้วข้าจะบินไปทั่วโลกไปเที่ยวหาหัวของข้า”

“อย่าวิตกไปเลย ข้าเชื่อแน่ว่าเรื่องอย่างนั้นไม่มีวันจะเกิดขึ้นได้”

แต่ชาวประมง สำคัญผิดเพราะปรากฏว่าวันหนึ่งได้เกิดพายุร้ายโกล้งๆ กับเกาะที่ชาวประมงอยู่ในขณะนั้นชาวประมงยังอยู่ในทะเล นางเงือกที่อยู่ทางบ้าน ก็อธิษฐานว่า “ขอให้หัวของข้ากลับมาบ้านโดยปลอดภัยเถิด” แต่อธิษฐานอย่างไรก็ไม่เห็นหัวกลับมา นางเงือกคอยอยู่หลายวัน ต่อจากนั้นก็ล้มเจ็บนางอธิษฐานว่า

“ข้าแต่เทพเจ้าแห่งพิภพและท้องทะเลทั้งปวง ช่วยให้ข้ากลายเป็นนกเป็นนกดด้วยเถิด”

ไม่ช้านางก็สิ้นชีวิตลง เทพดาทั้งหลายก็ทำให้นางกลายเป็นนกเพื่อจะได้บินไปเที่ยวหาชาวประมงหัวของตน

ข้างฝ่ายชาวประมงในระหว่างมีพายุร้ายนั้น ได้ไปขึ้นที่เกาะอีกเกาะหนึ่ง ครั้นพายุสงบลงแล้ว จึงได้กลับบ้าน แต่นางเงือกเมียของตนหายไปแล้ว จึงจะพยายามหาจนทั่วเกาะก็หาได้พบไม่ จนกระทั่งในที่สุดก็เลยจนปัญญาจะค้นหา จึงได้แต่นั่งคอย คอยเป็นวัน วันกลายเป็นสัปดาห์ สัปดาห์กลายเป็นเดือนแล้วก็กลายเป็นปี ชาวประมงคอยเมียให้กลับบ้านตั้งแต่หนุ่มจนกระทั่งแก่

อยู่มาวันหนึ่งได้มีนกนางนวลชนขาวบินผ่านบ้านชาวประมงไป นกนางนวลส่งเสียงร้อง แต่ชาวประมงหาได้ยินไม่เพราะใจมัวฝันถึงแต่นางเงือกเมียของตน อีก ๒-๓ ชั่วโมงต่อมา ชาวประมงก็ตาย เมื่อชาวประมงตายแล้วเทพดาแห่งทะเลและพื้นพิภพก็ได้ทำให้ชาวประมงกลายเป็นนกนางนวล นกนางนวลนั้นก็โผล่บินไปหานางนกลอยอย่างร่ำเร่ แล้วนกทั้งสองก็บินไปด้วยกัน ♥

ไอ้ว่า...เรื่อ (ต่อจากหน้า ๓๒)

วันอาทิตย์เช้า ครูอ่อนกับลูกชายคนโตเรียนป. ๖ พายเรือเข้าริมตลิ่งหมู่บ้าน หลังบ้าน ตะครูปักแถมใส่ถุงพลาสติกขาวได้พอใจแล้ว เอาเป็นเหยื่อตกปลาที่โคนต้นสะแกหลังบ้านนั่นเอง

“พ่อ หนูไปด้วย”

“พ่อ หนูไปด้วย”

ลูกสองคนที่กลัวตะโกนร่ำร้องอยากลงเรือเล่น

“เกาะเกาะลูก วัดปลาลำบาก”

พ่อตะโกนตอบ

“หนูนั่งเฉยๆ” ลูกสาวว่า

“หนูก็นั่งเฉยๆ” ลูกชายคนเล็ก

รับรองตามบ้าน

“พ่อพี่เขาหาลาปลากินลูก ลูกจะได้กินแกงส้มอร่อยๆ กับปลาหม้อ ผัดพริกปลาหม้อกับผักบุ้งก็อร่อยอีก ต้มยำก็เยี่ยม อย่าตะโกนรบกวนสมาธิเขาเลย” แม่บอกเสียงอ่อนแล้วเสียงดุ

ลูกๆ สองหน้อยยังนั่งมองพ่อกับพี่ไม่ยักที่ไปไหน

“ได้ไหมพ่อ” ลูกชายส่งเสียงถาม

“สามตัวแล้วลูก” พ่อบอกผลงานหน้ายิ้ม

“หนูก็ตกได้นะพ่อ” ลูกสาวบอกอย่างอยากลงหัด

“หนูก็ตกได้พ่อ” ลูกชายไม่ยอมแพ้

ครูอ่อนบอกให้ลูกชายหัวเรือเก็บเบ็ด พายไปตกที่อื่น ตกที่นั่นไม่มีสมาธิแน่ เมื่อพายเรือผ่านข้างบ้านที่แม่น้ำว่างเปล่าเพราะเป็นทิวใหม่เพิ่งถมไว้เมื่อเมษายนผ่านมา ลูกสองคนวิ่งตามมายังหน้าต่างข้างบ้าน

“พ่อหนูไปด้วย พ่อหนูไปด้วย”

“อีกพักเดียวลูก เดี่ยวมา” พ่อผัดผ่อนขมขมปลอบ คนหัวเรือโบกมือบ้ายบายข่วน้อง

“เอ พุดไม่รู้เรื่อง” แม่ดุ

เก็บเบ็ดทิ้ง สองพ่อลูกกลับปลาหม้อสิบกว่าตัวคืนขลุ่ยขลุ่ยอยู่ในกระเป๋ากลางลำเรือ